

ஓ २
தூ சுவாமி ராம ||

பீமதாபஸ்தம்பமஹர்ஷியர் அருளிய

தர்மஸாத்ரம்.

பீஹரதத்தாசார்யரின் உஜ்வலா வ்யாக்யானத்தை
அனுஸரித்த தமிழரையுடன் கூடியது.

இஃ து

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பிடாதிபதிகளின்
ஆஜ்ஞாயை முன்னிட்டு

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையால்

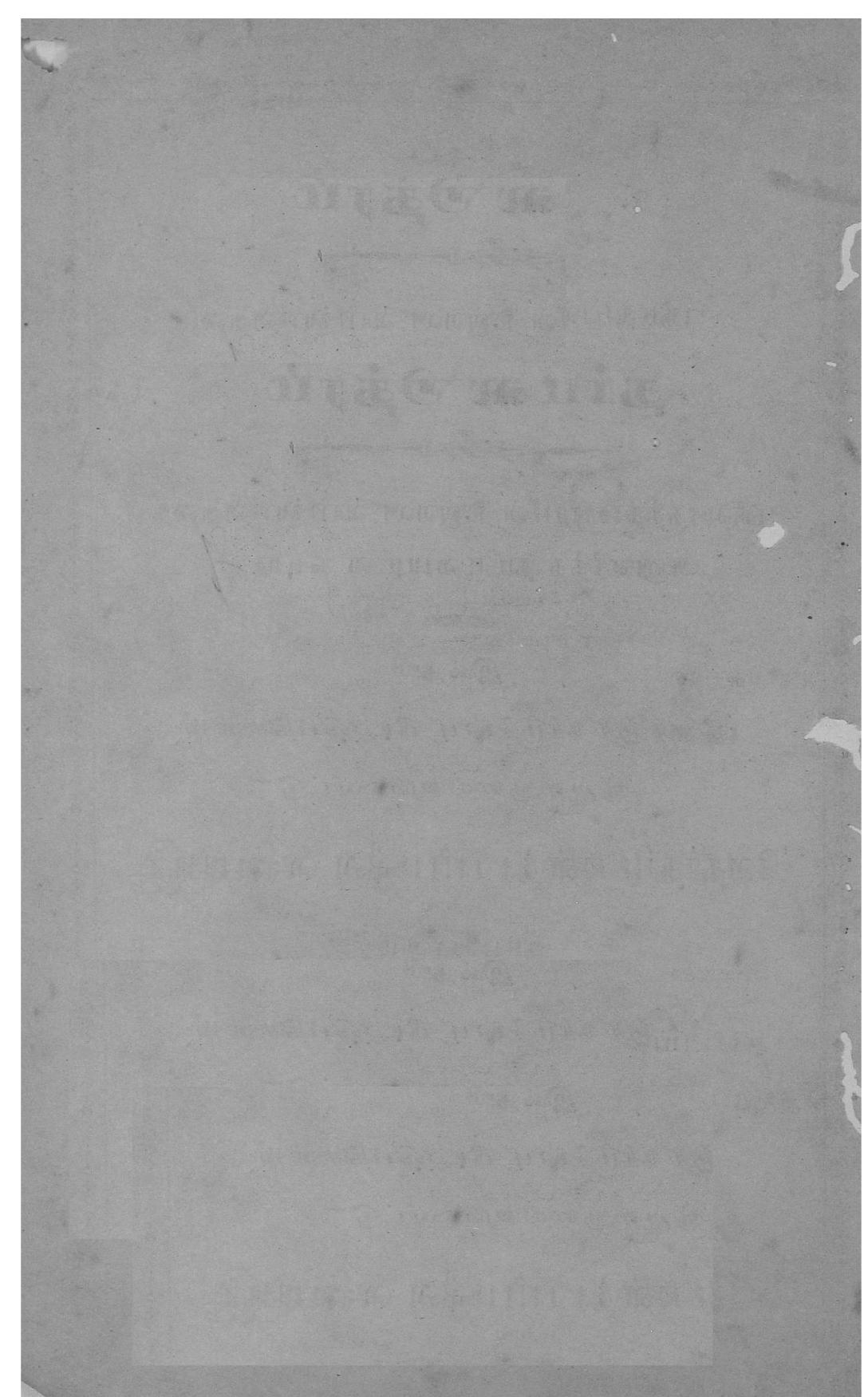
கும்பகோணம்
சாரதா விலாஸ பிரஸ்லில்
அச்சிடப்பட்டு கும்பகோணத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

விலை]

1951.

[ரூ. 4—0—0

காபிரைட் ரிஜிஸ்டர்ட்.

॥ ସର୍ବି ॥

ஸ்ரீ தாரிஹங்கு வரிவு ஜகாஷாய்-வையு
 ஸ்ரீ தாரிஹங்கு தாந்து திவி த
 மக்
 ஸ்ரீ காஞ்சி காரிகொடியீங்கிய ஜ.மக்-ஏ-
 ஸ்ரீ தாந்து சௌவரை, ஸரஸ்வதி ஸ்ரீ பா செந்தி:
 கி யகத நாராயணஹபு தி: ॥

ஸ்ரீகாவது கீழைத் தூந்தமிழுவீதாநி யதிலை-
 தூநி ஸ்ரீதிமூதிலைபாவாரபு திவனததூநாஸுததை
 சிறைதூலை பொவுவெயாய்காநி செவுவாநாவரியபரவி
 தாநாசிபகாராய ஸ்ரீஹாத்தாநிவைத்துநாவாரி கீர்விச
 ஹாநாவுபூவெபூவெதாநி ஸ்ரீவெநாயகிஸாவபரிவாரந
 ஹாநாதெதா கீழ்க்காவுபூவுதநிபாவாபஹைதாநி வய்கா
 கெநாகு ஸ்ரீநாவுதநாநாதாகி | ஸ்ரீவைநயகாதி ததூந
 கீஹா கம்பிகாரினங் வனத்தக்கூறுநபரிசீருநெநந ததூந
 வை கீவுதநு ஸ்ராயிகாராநாரபுவயக்காநநாநா
 நெந வைவுக்காராகாராயபகு : ஸ்ரீவைத்துநாலீஸக்காவயா
 கெநபாமலி கூவாவநித்துநாஸாவல்தெ

3-வாடு. இவ்விகொண்டங்கள் மார்ச், }
வாநால் வட்டி, குத்தாஜீகாவாவஸ்ரா, } டாராடனாவுடுத்.
ம-பார்வாவஸர். }

८

முத்தை.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ல் பரிவராஜகாசார்யவர்ய, ஸ்ரீமச்சங்கரபகவத்பாத
 ப்ரதிஷ்டித, ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பிடாதைப் ஜகத்குரு
 ஸ்ரீமச் சுந்த்ரசேகரேந்து ஸரள்வதீ ஸ்ரீபிதம்களால்
 செய்யப்படுகின்றது
நாராயணஸ்மருதி.

ஸ்ரீமானுகை ஆபஸ்தம்பமஹர்ஷியால் அனுகரஹிக்கப்
 பட்ட தர்மஸூத்ரங்கள், வேதம், ஸ்மருதி, சிஷ்டாசாரம் இவை
 களால் சொல்லப்பட்டுள்ள, அந்தந்த ஆச்ரமங்களுக்குரிய அந்
 தந்தத் தர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தை உபதேசிப்பதாயுள்ளவை,
 ஸம்ஸ்கருத பாஷா பரிசயமில்லாதவர்களுக்கு உபகாரத்
 திற்காக, ஸ்ரீ ஹரதத்தாசார்யர் முதலியவரின் ஸ்யாக்யானத்தை
 அனுஸரித்துள்ள தமிழ்ப் பாஷை ஸ்யாக்யானத்துடன்
 கூடியவையாய், ஸ்ரீ வேத தர்மசாஸ்தர பரிபாலன ஸ்வையால்
 அச்சிடப்பட்டு, நம் முன்னில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன. அவை
 களைப் பார்த்து மிகவும் ஸ்ந்தோஷிக்கின்றோம். ப்ரமஹசர்யம்
 முதலிய அந்தந்த ஆச்ரமங்களிலுள்ள அதிகாரிகள் இந்த
 கரந்தத்தைப் பரிசீலனம் செய்வதால் அவரவர் தர்மங்களின்
 ஸ்வரூபத்தை அறிந்து, தங்களத்திகாரத்திற்கு அனுரூபமான
 தர்மங்களை அனுஷ்டப்பதால் ஸ்வேச்வரனை ஆராதிப்பவர்
 களாய், ஸ்ரீ சுந்தரமெளீச்வர கருபையால் நன்மைகளை.
 அடையக் கடவர் என்று ஆசீர்வதிக்கின்றோம்.

முகாம், முடிகொண்டான் அக்ரஹாரம், கர நாம ஸமவத்ஸர. ஆஸீராமாவாஸ்யா. குருவாரம்.	} நாராயணஸ்மருதி.
--	----------------------------

புகவதர்.

ஸ்ரீமத் ஆபஸ்தம்ப மஹர்ஷி, உலகிலுள்ள ஸகல சராசர ப்ராணிகளிடமும் அவ்யாஜபரமகருணையால் அவைகளின் உஜ்ஜீவனுர்த்தமாக அருளிய நாமஸீத்ர மென்கிற க்ரங்தரத்தத்தை, ஸகல ஆஸ்திரக்களும் நன்கு அறிந்து ச்ரேயஸ்ஸைப் பெறவேண்டுமென்கிற உயரிய நோக்கத்துடன் ஜகத்குரு ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி பிடாதிபதிகளான ஸ்ரீமத் ஆசார்ய பாதாளுடைய ஆக்னையையும் அநுக்ரஹத் தையும் முன்னிட்டு வேத தர்மசாஸ்தர பரிபாலன ஸபை தமிழ் மொழிபெயர்ப் புடன் வெளியிட்டிருப்பது தர்ம ப்ரசார கைங்கர்யத்தில் வெகு முக்யமானது. இதனால் தார்மிக உல்குக்குப் பரம உபகாரம் ஏற்படக்கூடும்.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் நமது ஆசார்ய ச்ரேஷ்டரான ஆபஸ்தம்ப முனிவரின் மஹிமமகளையும், அவர் செய்தகுளிய வேத ஸாரமான க்ரங்தங்களையும், அவை களிலுள்ள லோகஹஸி தகரங்களான தர்ம தத்வங்களையும் அறிந்துகொள்ள உத்ஸாஹம் ஏற்படுவது இயற்கையே. துரத்குஷ்டவசமாக, இந்தப் பாரத புண்ய தேசத்தில் அன்றை தேச பாஷா, ஆசார, வேஷாதிகள் பரவிய காரண மாக நம்மவர்கள் வெகு நீண்ட காலமாக நமது வேதாதி உத்தம ப்ரமாணங்களை யும், அவைகளை விவரணம் செய்யும் கல்பலூதர் ஸ்மருதி ப்ரமாணதி க்ரங்தங்களையும் அடியோடு மறந்து நிற்கிறோம். வைதிக மதத்திலுள்ள ப்ரமாணக்ரங்தங்களின் பெயரைக்கூட நம்மில் பலர் தற்காலம் அறிந்திருக்கமாட்டார்கள்.

மனிதர்கள் பிறவி முதல் கடைசிவரையில் உலக வாழ்ந்கையில் அநுஸரிக்க வேண்டிய முறைகளையும், அன்றூட் வாழ்க்கையில் செய்யவேண்டிய கடைமைகளை யுமே தர்ம ஸாத்ரத்தில் கூவி போதிக்கிறூர். அவைகளில் கூத்ரியன் அரசனு யிருந்து ப்ரஜாபாலனம் செய்யவேண்டிய ராஜ தர்மங்களும், அடங்கியிருக்கின்றன. வர்ணதர்மங்களும், ஆச்சரம தர்மங்களும், ப்ரராயச்சித்தம், தாயபாகம் முதலை பற்பல விதியங்களும் தர்மஸூத்ரத்தில் விதிக்கப்படுகின்றன.

ஆகையால் தர்மஸூத்ரமென்பது வைதிகமதத்தின் சட்டம் போன்றது. இதைச் செய்யலாம், இதைச் செய்யலாகாது என்ற விதி, சிவேஷதருபமாகியது. ஈச்வர ஸ்ரீஷ்டியில் ஸகல மனிதர்களுக்கும் ஸகல ஜங்குகளுக்கும் ஸ்தாவர ப்ராணிகளுக்கும்கூட அபயம் கெரடுத்து ந்யாயம் வழங்க ஆபஸ்தம்பர் செய்துள்ள லோக கோமகரமான விதிகளைச் சிலவற்றையாவது உதாஹரணமாக எடுத்துக் கூறுவோம்.

தர்மஸுத்ரத்தின் ப்ரயோஜனம்.

மனிதன் அன்றூட வாழ்க்கையிலும், ஸமுஹத்தின் உறுப்பினன் என்ற முறையிலும் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய ஒழுக்கங்களை தர்மஸுத்ரம் சொல்லுகிறது. வர்ணாசரம் தர்ம முறைகள் போதிக்கப்படுவதுடன் ஸமுஹம், பொருளாதாரம், அரசியல் போன்ற துறைகளில் மனிதன் எப்படி வாழுவேண்டுமென்பதற்கான எல்லாவிதத் திட்டங்களும் தர்மஸுத்ரத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். உலக வாழ்க்கையே தர்ம மூலமாக (தர்ம அடிப்படையாக) அமைந்துள்ளது.

இதை சுருதியானது,

“ யதீஷோ விஶவூ ஜிஹதி பூதிஷா, யதீஷ வஸவா^{१०}
பூதிஷ்தஷு ”

எல்லா உலகத்திற்கும் தர்மமே நிலையிடம். தர்மமென்கிற ஆதாரத்தின் மீதுதான் எல்லாம் நிலை நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறதென்றும் சொல்லிற்று. தர்மமென்கிற அஸ்திவார ஆதாரம் அசைந்தால் அதன்மேல் நிலைத்திருப்பவையும் ஆட்டங்கண்டு கீழே விழுமென்பது சுருதியின் கருத்து.

இவ்வாறு உலக வாழ்க்கையைத் தர்ம மூலமாக நிர்ணயித்து மனித வாழ்க்கையைப் பந்தோபஸ்து செய்த மதம் நமது வைதிக ஹிந்து மதம் ஒன்றுதான். மற்ற மதங்களில் இந்த விசேஷம் காணமுடியாது. இவ்விஷயத்தில் தர்மஸுத்ரங்கள் பெரும் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன.

ஓர் தனிச் சிறப்பு.

பீ பகவத்பாத விவரணம்.

மற்ற ஸுத்ரங்களுக்கில்லாத தனிப்பெருமை ஆபஸ்தம்பஸுத்ரத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ளது. இதிலுள்ள அத்யாதம் படலத்திற்கு மட்டும் ஆத்ய ஸூ பகவத் பாதாசார்யாள் வ்யாக்யானம் செய்தருளியிருக்கிறார்கள். ஈச்வராம்சமாக அவதரித்து, ஐகதாசார்யகம் செய்து, அவைதிகமது ஸ்ரெஸனம்பண்ணி, வைதிகமத ப்ரதிஷ்டாபனம் செய்த ஸூமத் ஆசார்யாள் ப்ரம்ஹலாத்ரம், உபங்குத் போன்றவைகளுக்குப் பாஷ்யம் செய்து உபகரித்ததுபோல் ஆபஸ்தம்ப ஸுத்ரத்தின் ஒரு பாகத்திற்கும் வெகு கம்பீரமாயும் தெளிவாயும் ஓர் விவரணம் செய்தது ருளியது ஆபஸ்தம்பரின் மஹிமையையும் அந்த ஸுத்ரத்தின் கெளரவத்தையும் விளக்குகிறது. தர்ம ஸுத்ரத்தின் மத்தியில் அத்யாதமயோக மென்கிற ஆத்மஞானத்திற்கு அவகாசமென்ன? ஆத்மக்ஞானமென்கிற உயர்நிலையும் அதற்கு ஸாதனமான, காம க்ரோத லோப மோஹ ஹர்ஷாதி பூததாஹ்ய தோஷ வர்ஜனமும் தர்மத்தில் சேர்ந்ததென்பன முதலிய தத்வங்களை ஸூபகவத் பாத விவரணம் விவரிக்கிறது ஸூ ஆசார்யாள் தமது வ்யாக்யானத்தில் பலவிடங்களில் ஆபஸ்தம்பரை “பகவான்” என்றும், “ஆசார்யர்” என்றும் வெகு கெளரவத்துடன் நிர்த்தேஷிப்பதும் ஆபஸ்தம்பர் மஹிமையை ஸ்திரப்படுத்துகிறது.

ப்ரதிபாதிக்கப்படும் விஷயங்கள்.

ஆபஸ்தம்ப தர்மஸுத்ரத்தில் வரிசையாக ப்ரதிபாதிக்கப்படும் விஷயங்களாவன:—வைதிகமத ப்ரமாணஸ்வரூபம், உபநயன காலம், ப்ரம்ஹசாரி நியமங்கள், வித்யாப்யாஸ காலம், ஓய்வுக் காலம், க்ருஹஸ்த தர்மங்கள், பஞ்சயக்ஞ அதிதி பூஜாதிக்ரமங்கள், போஜன நியமங்கள், பஞ்ச மஹாபாதக தோஷ ப்ராயச் சித்தாதிகள், ச்ராத்த விதி, வானப்ரஸ்த ஸந்யாஸ விதிகள், ராஜ தர்மங்கள், ஜீவநேபாயம், வ்யாபாராதிகள், தாயபாகம், வ்யவஹாரம் போன்றவைகளும், இன்னும் பலவித அவாந்தர தர்மங்களும், பொதுத் தர்மங்களும் ஆங்காங்கே சொல்லப்படுகின்றன.

வேதங்களும் நூல்களும்.

ஆபஸ்தம்பர் தமது ஸுத்ரத்தில் பொதுவாயும், குறிப்பாயும் மூன்று வேதங்களையும் ப்ரமாணமாக எடுக்கிறார். அதர்வண வேதத்தையும் குறிப்பிட இள்ளார். நூல்களில் காண்வர், புஷ்கரஸாதி, வார்ஷ்யாயணி, ஹாரி தர் போன்ற வர்களைத் தமது நிர்ணயத்திற்கு ப்ரமாணமாக எடுக்கிறார். அபிப்ராயபேதமுள்ள விடங்களிலும் எடுக்கிறார். கெளதமர், போதாயனர், மனு, பராசராதி பெயர்கள் எடுக்கப்படவில்லை. புராணங்களையும், முக்யமாக பவீஷ்யத் புராணத்தையும் உதா ஹரித்துள்ளார்.

போதாயன சிஷ்யரா ?

போதாயன ஸுத்ரவ்யாக்யாதாவான யக்ஞேசுவரர் ஆபஸ்தம்பரைப் போதாயன சிஷ்யரென்று சொல்லுகிறார்,

“ யஹுவைஹுவை வன்காயிகஸாதயஜீவதாா பாராஹா
இ-வுசிவது ”

என்று. ஆனால் சிஷ்ட வ்யவஹாரத்தில் இது பற்றால்மாகக் காணப்படவில்லை. ஆபஸ்தம்பர் தமது ஸுத்ரமெங்குமே போதாயனர் பெயரைக் குறிப்பிட்டதாகத் தெரியவில்லை.

போதாயன ஸுத்ரத்திற்கும் ஆபஸ்தம்ப ஸுத்ரத்திற்கும் விரோதமிருப்ப நாக வெள்ளொக்கார விமர்சகர்கள் சொல்லும் விஷயங்களை மற்றொரு ஸமயம் சிசாரிப்போம்.

த்ருஷ்ட பலனு ? அத்ருஷ்ட பலனு ?

தர்மஸுத்ரங்களில் விதிக்கப்படுகிற தர்மங்களை மனிதன் அநுஷ்டிப்பதால் இஹலோக லெளிக ப்ரயோஜனம் பலனு? அல்லது பரலோக ஹிதம் பலனு? என்ற பெரிய கேள்வி ஏற்படுகிறது. லெளிக ப்ரயோஜனமில்லை யென்றால் நமது ஹிந்துமதம் அநுபவத்திற்கு உபயோகப்படாத மூட நம்பிக்கை மத மென்று குறைக்க நேரிடுகிறது. லெளிக ப்ரயோஜனமே பலன் என்று சொன்னால் இந்த மதமும் ஒருவாறு லோகாயதிக மத மாகிவிடும். இந்தத் தர்ம

ஸங்கடமான விவாதம்பற்றி ஆபஸ்தம்பர் காட்டியவழி யாவரும் அங்கீகரிக்கக் கூடியது. இரண்டும் கலந்த மதமென்கிறார் ஸுத்ரகாரர்,

‘நெடின உள்கிகையைத் வர்ணாஸுதூ யசீஷாநு உரைக் கீட்டா ஹுஸுஞ்சையே ஸவஞி । தட்டநாவதாசோதோ நா காய ராஜி-து’ ॥

இத்யாதி ஸுத்ரங்களால், “ஸெனகிக ப்ரயோஜனத்தை முன்னிட்டுத் தர்மங்களை ஆசரிக்கக்கூடாதென்றும், முடிவில் அவை நிஷ்பலங்களாகவிடுகின் றனவென்றும், நரகாதி தோஷம் ஏற்படும் என்றும் ஸெனகிக ப்ரயோஜனத்தை நிந்திக்கிறார். மேலும்,

‘ஹுஷ்டா உருபுதி । உருபோ யசீஷி திக்காதி । யசீஷாத்துக்கு சிறை வர்ணநாராகா’ ॥

என்பதால், “ஹரஷம் கர்வத்திற்குக்காரனாம். கர்வமடைந்தவன் தர்மத்தை அதிலங்கனம் செய்வான். அதனால் நரகம் வரும்” என்று த்ருஷ்ட ப்ரயோஜனத்திலுள்ள திங்குகளையும் காட்டுகிறார்.

இவ்வாறு ஸெனகிக ப்ரயோஜனத்திற்காகத் தர்மமநுஷ்டிப்பதை நிந்திக்கும் ஆபஸ்தம்பர் பலவிடங்களில் பல தர்மங்களுக்கு ஆயுஸ், ஆரோக்யம், ப்ரஜை, தனம், புஷ்டி முதலிய ஸெனகிக ப்ரயோஜனத்தையும் பலதுகக் கூறுகிறார். அவை களையும் தர்மமென்றே வ்யவஹரிக்கிறார்,

‘புஹு-ஏ-சபொஞ்செக ஹாஸீ வாஸோ யா-ஷி-ஷி’

என்கிறதால், விறகு, தீர்த்தம் முதலியவை ஏராளமாகக்கிடைக்கும் க்ராமத்தில் வளிப்பது தர்மம் என்கிறார். ‘வாஹ-ஹுா-ஓ வா டா-தா-ண்டு’ என்பதால் கையால் நிந்தி நதியைத் தாண்டக்கூடாது என்கிறார். வஸர ராயிதா-ஓ வாவா-ஓ; என்பதால் ஒடமானது அக்கரைபோய்ச் சேராத நிலைமையில் பழுதாயிருப்பதாகத் தோன்றினால் அதில் ஏறக்கூடாதென்கிறார். இதுபோல் “ஜலத்தில் ச்லாகை யுடன் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது”, “ஸ்தரீகஞ்சுடன் அவச்யமான அளவுக்குத் தான் பேசலாம்”. இத்யாதிகளான கணக்கற் விதிகளுக்கு த்ருஷ்ட ப்ரயோஜனமே தகுதியாயிருக்கிறது. தீர்த்தம், விறகு ஸ்மருத்தியுள்ள க்ராமவாஸத்தால் ஸாக ஜீவனம் நடத்தலாம், நதியில் நிந்தினால் அபாயம் உண்டாகலாம், ஸ்த் கஞ்சுடன் அதிகம் பேசினால் ஸங்மார்க்கம் கெடலாம், இத்யாதி ஸெனகிக ப்ரயோஜனங்கள் இந்த விதிகளுக்கு இருக்கிறது.

த்ருஷ்ட ப்ரயோஜனமுள்ளவிடங்களில் லோகஸ்வபாவத்தாலேயே மனித னுக்கு ப்ரவருத்தி ஏற்படுகிறது. அதில் சாஸ்த்ரமோ தர்மத்வ புத்தியோ வேண்டியதில்லை. பசித்தால் தானுகவே சர்ப்பிடுகிறார்; இதில் “சாப்பிட வேண்டும்” என்று ஒரு வீதி அநாவச்யகம். ஸாக ஜீவனம் வேண்டுமானால் நல்ல க்ராமத்தில் வளிக்கிறான். இதற்கு சாஸ்த்ரவிதி எதற்கு? அஹிமஸை, ஸத்யம், திருடாமை முதலிய ஸகல ஸாமான்ய தர்மங்களுக்கும், பல விசேஷ

தர்மங்களுக்கும் தருஷ்ட ப்ரயோஜனம் காணப்படுவதால் சாஸ்தர உபதேசமே இவைகளைப்பற்றி வேண்டியதில்லையென்று ஏற்படும்.

‘மீமாங்ஸகர்கள், ‘வீர ஹீரவஹாசி’ இத்யாதி விதிகளை நியமவிதியென்று தீர்மானிக்கிறார்கள். கெல்லை அரிசியாக்கவேண்டுமானால் உரலில் போட்டுக் குற்றவேண்டுமென்பது லோகாதியில் ஸித்தமாயிருக்கிறது. இப்படியிருக்க “நெல்லைக்குற்று” என்று மேற்படிவிதீயோன்று எதற்காக? உரலிலேயே குற்ற வேண்டும், நகத்தால் உரிப்பது முதலிய உபாயங்களால் அரிசியாக்கக்கூடாதென்ற நியமத்தைப் போதிப்பதற்காக அந்த விதி ஏற்பட்டதென்று மீமாங்ஸகர்களின் ஸமாதானம்.

ஆனால் ஆபஸ்தம்பர் இந்த நியமவிதி ஸமாதானத்தை ஏற்கவில்லையென்றே தெரிகிறது. ஸகவ தர்மங்களுக்கும் அத்ருஷ்ட ப்ரயோஜனம் முக்யமென்பது அவருடைய அபிப்ராயமாக இருக்கிறது. தருஷ்ட ப்ரயோஜனத்தை ஓப்பினால் தர்மத்தவமே குலைந்துவிடுமென்று அவர் நினைக்கிறார். கீழே சொல்லிய ‘ஹூவெடூர் ஆப்பெருதி’ முதலான ஸமத்ரங்களே இதை ருஜாப்பிக்கின்றன. எல்லா விதிகளும் அடுர்வ விதிகளென்றே அவர் எண்ணம்.

ஆனால் பலவிதிகளில் தருஷ்ட ப்ரயோஜனம் சொல்லப்பட்டபோதிலும், அது ஸாஷ்டாத்தாக இல்லாவிட்டனும், பரம்பரையாக அத்ருஷ்ட பலனுக்கு ஸஹ காரியாயிருந்து உபகரிக்கிறது. தீர்த்த வஸதியும், காஷ்ட வஸதியுமுள்ள க்ராமத் தில் வஸிப்பதானது அவனுடைய ஸங்காங அக்ஞிகார்யாதி தர்மங்கள் நன்கு நடை பெற ஹேதுவாயிருப்பதால் பரம்பரையாக அது அத்ருஷ்ட பலனுக்கு உதவும் தர்மமாகிறது. இம்மாதிரியே ஆயுள், ஆரோக்யம், ப்ரஜாஸுந்ததி இத்யாதி தருஷ்ட பலன்களும் அத்ருஷ்ட பலனுள்ள தர்மங்களுக்கு உதவியாயிருப்பதன் மூலம் தர்மங்களாகவே கருதப்படவேண்டுமென்று ஆபஸ்தம்பரின் அபிப்ராயம்.

இப்படி கைகால்களை அலம்புதல் போன்ற தர்ம விதிகளுக்கும் அத்ருஷ்டம் தான் பலன் என்று கூறும் ஸமத்ரகாரரின் அபிப்பிராயமென்ன? தருஷ்ட ப்ரயோஜனமே கிடையாதென்று அவர் எண்ணமா? அல்லது இரண்டாம் பகுமான் பலன் அது என்று எண்ணமா?

உலக வாழ்க்கையை நன்கு நடத்த வழிகாட்டும் தர்மவிதிகளில் தருஷ்ட ப்ரயோஜனம் கிடையாதென்று எவரும் சொல்லமுடியாது. ஸமத்ரகாரரும் அதை மறுக்கவில்லை.

வெளகிக ப்ரயோஜனங்களுக்கு முக்ய உத்தேச்யத்வம் கொடுத்து அதற்காகவே தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதையே ஸமத்ரகாரர் நிந்திக்கிறார்.

‘நெலீங ஸாக்கிசையைடோ வாஸுதூ’

எனகிற ஸமத்ரத்தில் வெளகிக பலனை “முக்யமாக முன் வைத்து” தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கக்கூடாதென்பது தெளிவாயிருக்கிறது. ஆகையால் சாஸ்தர விதிப் படி தர்மானுஷ்டானம் செய்கையில் வெளகிக ப்ரயோஜனங்கள் அதிலிருந்து தாங்கவே உண்டாகுமென்றும் அவை உபாதேயங்கள்தானென்றும் ஆபஸ்தம் பரே உதாஹரணபூர்வமாக விளக்குகிறார்.

‘தூர்யா சுடெ மஹாயோ நிதிகெ மாடா உஸு ஒது
நாக்டூ தூதெ வனவங் யசிடீவி உயடீனை இயடூ சுநா
தூதெ’

என்று. மாம்பழத்திற்காக மாமரத்தை வளர்த்தாலும், அந்த முக்கிய பலனேடு அந்த மரத்தினால் ஸிமல், வாஸனை முதலிய பலன்களும் தானுகவே கிடைப்பதுபோல், தர்மானுஷ்டானத்தினால் முக்ய உத்தேச்யமான அத்ருஷ்டம் கிடைப்பதோடு லெளகிக ப்ரயோஜனமும் தானுகவே உண்டாகிறது என்று சொல்லுகிறீர். ஆகையால், தர்மங்களுக்கு அத்ருஷ்ட ப்ரயோஜனம் முக்ய உத்தேச்யமென்றும், த்ருஷ்டபலன் இரண்டாம் பகுமென்றும் தமது தர்ம வளத்தில் நிர்ணயித்துள்ளார். வைதிகமத மர்யாதை இதுதான். இதைத் தான் “தெய்விக வாழ்க்கை” என்று நவீந ரீதியில் கூறலாம்.

சில உதாஹரணங்கள்.

இனி தர்மஸாத்ரத்தில் ஆபஸ்தம்பர் ஸமுஹதர்மம், அரசியல், முதலிய பல உபதேசங்கள் செய்திருப்பதில், அவர் லோகஹரி தமான கார்யங்களில் எவ்வளவு சர்த்தை கொண்டிருந்தார் என்பதையும், வேறு முக்ய விஷயங்கள் சிலவற்றையும் வெளியிடுவோம். தர்மஸாத்ரம் முழுவதும் அதிசயமான தத்வங்கள் நிறைந்து விளங்குவதால் சிலவற்றை மட்டும் உதாஹரணமாகக் காட்டுவோம்.

மாணவகர்களுக்கு உபதேசம்.

வேதாதி வித்யாப்யாஸகாலத்தில் மாணவகர்கள் அநுஸரிக்கவேண்டிய நியமங்களைப்பற்றி ஆபஸ்தம்பர் வெகு விஸ்தாரமாக உபதேசிக்கிறார். ஆசார்ய னிடம் காட்டவேண்டிய வியாதி மர்யாதைகள், ஆசார்யனிடம் பேசவேண்டிய முறை, அவன் எதிரில் உட்காரவேண்டிய முறை, ப்ரம்ஹசர்யம் முடியும்வயையில் அநுஸரிக்கவேண்டிய நியமங்கள், கல்விகற்கும் காலம், ஓய்வு காலம், அதாவது அந்தயானம், இன்னும் பல வெகு முக்யமானவையும், மாணவகனின் ஸங்மார்க்க ஒழுங்கு முறைகளைப் பாதுகாப்பவைகளுமான உபதேசங்களைச் செய்திருப்பதைத் தற்கால வித்யாபிமானிகள் அவச்யம் கவரிக்கவேண்டும். தற்கால மாணவகர் களிடம் ஒழுக்கம் குன்றி, அவிநாயம் அதிகரித்துவிட்டதாக வருத்தப்படும் வித்யாதிகாரிகளும் ஆபஸ்தம்பர் சொல்லியுள்ள உபதேசங்களைப் பாஷாந்தரங்களில் மொழி பெயர்த்து அச்சிட்டு மாணவகர்களிடையில் ப்ரசாரம் செய்தால் மிகுந்த பயன் ஏற்படக்கூடும். மாணவகர்களின் ஒழுங்கு முறைகளை மதரீதி யிலும் தர்ம ரீதியிலும் நமது குருவிகள் நியமித்திருப்பதுபோல் வேறு எந்த மத ராஜீய திட்டங்களிலும் காணமுடியாதென்பது நிச்சயம். முக்யமாக இந்த நவீந காலத்தில் மாணவகர்கள் கெட்டுப்போகக் காரணமாயுள்ளவைகளைப்பற்றி ஆபஸ்தம்பர் கூறுவதைப்பார்ப்போம்.

மாணவகன் வித்யாப்யாஸ காலத்தில் நீருத்யங்களை, அதாவது நாட்யம், நாடகம் முதலியவைகளைப் பார்க்கக்கூடாதென்று தடுக்கிறார்.

‘சுநாதுதாஸ்’ என்பதால். ஸினிமாக்களும், டான்ஸர்களும் மிகுந்து மனிதனின் ஒழுங்குகளைப் பாழாக்கிவரும் இக்காலத்தில் இந்த விதி எவ்வளவு

முக்ய மென்பதை விளக்கவேண்டிய ஆவச்யகமில்லை. மத தர்ம முறையில் நமது முன்னேர் இதைத் தடுப்பதுதான் விசேஷம். இதுபோல் மாணவகள் ஸபைகள், ஸமாஜங்கள், சூதாட்ட இடங்கள் இவைகளுக்குப் போகக்கூடாதென்றும் ஆபஸ்தம்பர் 'ஸஹாஸ்ராஜீராஜாராஜ ஞா' என்பதால் தடுக்கிறார். மற்றொரு முக்ய நியமமும் கவனிக்கத்தக்கது. மாணவகள் ஐனவாதங்களில் கலந்து கொள்ளக்கூடாதென்று சூஜாவாழரீ உடி என்பதால் சொல்லுகிறார். "ஐன வாதம்" என்றால் பொதுஜன ஸம்பந்தமுள்ள வருத்தாந்தங்கள் என்று அர்த்தம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த ஐனவாதி என்பவன் வேதத்திலும் ப்ரஸ்தாபிக்கப் பட்டுள்ளான். 'நீர்ஜ்ஜெதூ ஜாவாழிஹ' என்று. ஐன ஸம்பந்தமான ஸமூஹ, பொருளாதார, அரசியல், தொழில், வ்யாபாராதி ஸம்பந்தமுள்ள கார்ய மென்று அர்த்தம். இதை "வார்த்தா" என்றும் சொல்லுகிறார்கள். உலக வாழ்க்கையை நடத்த மேற்கண்ட விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது ஆவச்யகம், அதுவும் ஓர் கலைதான். ஆயினும் வித்யாப்யாஸ காலத்தில் மாணவகளுமிருக்கவேண்டும் ஐனவாதங்களை அறிந்து கொள்ளுவதோடு சிற்க வேண்டுமேயன்றி அதே கார்யமாக அதில் ஈடுபடக்கூடாதென்றே ஆபஸ்தம்பர் தடுக்கிறார். இதை சில : என்பதால் விளக்கியுள்ளார்.

மாணவகளுக்குப்போல் ஆசார்யனுக்கும் பல கடமைகளை ஸுத்ரகாரர் விதிப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. "மாணவர்களைத் தனது பிள்ளையைப்போல் நேசிக்கவேண்டும். ஒன்றையும் மறைத்து வைத்துக்கொள்ளாமல் எல்லா வித்யை களையும் உபதேசிக்கவேண்டும்" என்று.

‘பொது தீவெநை சூதா ஆதா வை வையெலை வை நை பெறா ஆதா வை
கூநி வை பொகைதா விழுா ரா வை மையெசு’

என்பதால் நியமிக்கிறார்.

மேலும் குருச்சுலை அவச்யமாயினும் ஆசார்யன் தனது ஸ்வந்த கார்யங்களில் மாணவகளை அடிக்கடி ஏவிவிட்டு வித்யாப்யாஸத்திற்கு இடைஞ் சல் ஏற்படும்படி செய்யக்கூடாதென்றும் தடுக்கிறார்,

‘ந செநா செநா விபெநா தா மெநா வை நை பெரா மாநா ஆ
நா வை தா’

என்பதால். இப்படிச்செய்தால் ஆசார்யன் மாணவகளைக் கல்வி கற்க இடையூறு செய்கிறவனுகிறார். அதனால் தனது ஆசார்ய அதிகாரத்தையே இழக்கிறார் என்றும் சொல்லுகிறார்,

‘சுஞா மெநா வை நா ஆ மெநா நல தி ஸ்ரூதாசு பா
வா சா ணா’

என்பதால், இம்மாதிரி சிஷ்ய ஆசார்ய பக்ஷபாதமில்லாத கல்வித் திட்டம் மிக முக்யமல்லவா? இன்னும் இம்மாதிரி பல உபதேசங்கள் உண்டு.

த்ரவ்ய ஆங்ஜனமும் ஸாகானுபவமும்.

ஹிந்துமதமானது வைராக்யத்தைப் போதித்து உலக வாழ்க்கையைப் பாமாக்குவதாக ஹிந்துமத விரோதிகளின் துஷ்பரசாரம். இதை ஆபஸ்தம்பர் தகர்த்தெற்கிறார்.

‘பொசுநா சு யசீட்பாகைசூஷி சூவுபாரிதூ வெஷா’

என்பதால். தார்மிகமான முறையில் த்ரவ்ய ஸம்பாதனம் செய்வதை அதுமதிக்கிறார். மேலும் ‘ஹாசுநா சு யசீட்பாகைசூஷாநு சொஹாநு’ என்பதால் தர்மங்களுக்கு விரோதமின்றி ஐஹிக ஸாகானுபவங்களையும் அதுபவிக்க வேண்டும். என்று சொல்லுகிறார். ‘வனவசீஷன் சொகாவலி ஜபதி’ என்று தர்மங்களால் பரலோக ஸெளகர்யத்தை அடைந்து அந்த லோகத்தை வசப்படுத்துகிறதுபோல் ஐஹிகாநுபவங்களால் இவ்வலகத்தையும் ஐயிக்கிற என்றும் கூறுகிறார். மேலும் ஜீவிகைகளைச்சொல்லும் ப்ரகரணத்தில் ஒவ்வொரு வர்ணத்தினருக்கும் ஜீவஞர்த்தமாகச் செய்யவேண்டிய வ்யாபாராதி கார்யங்களையும் விதிக்கிறார். ப்ராம்மஹனன் செய்யக்கூடிய க்ரயவிக்ரயாதி வ்யாபாரங்களையும், இன்ன பதார்த்தத்தை விற்கலாம், இன்னதைக் கூடாது என்று வெகு விஸ்தாரமாக ஆபத்கால ஜீவனம் உள்பட த்ரவ்யாங்ஜனத்தை அதுமதித் திருப்பதும் தர்மஸாத்ரத்தில் முக்யமானது. ஹிந்துமதமானது தர்ம நிர்ப்பாந்தங்களையும் பரலோக சரயேஸ்ஸையுமே முக்ய ப்ரயோஜனமாக்கி, மனிதனை இறைவாழ்க்கையில் ஜீவனத்திற்குத் தவித்துத் தடுமாறி நிற்கும்படி வைக்கவில்லையென்ற உண்மையை இந்தத் தர்மஸாத்ரத்திலிருந்து அறியலாம்.

அதித்திப்பு ஜை. அன்னதானம்.

வைதிக ஹிந்து மதத்தின் விசால நோக்கங்களையும், ஸர்வ ப்ராணி ஹித சிந்தனையையும் இந்தத் தர்மஸாத்ரத்திலிருந்து அறியலாம். வைச்வதேவகர்ம, அதிதி பூஜை, அப்யாகத பூஜை, ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் அன்னம் போடுதல் ஆகிய கார்யம் நிதய கர்மாவில் தர்மமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது முக்ய விசேஷம். பணக்காரன் தனது அதிகப்படியான பணத்தை, தன, தான்ய, வஸ்த்ராதிதானம் மூலமாகப் பிறகுக்கு, முக்யமாக ஏழைகளுக்குப், பங்கிட்டுக் கொடுக்கும்படி சாஸ்த்ர விதியின்னது. ப்ரதி தினமும் அங்கம் பக்வமானதும் வைச்வதேவகர்ம செய்து, அதிதிகள், அப்யாகதர்கள் (வந்தவர்கள்), வ்யாதிஸ் தன், பதிதன், சண்டாளாதி ஹிநஜாதிகள், ச்வா முதலிய ப்ராணிகள், க்ருமிகள், எறும்புகள் முதலிய அல்ப ப்ராணிகள் ஆகிய யாவற்றுக்கும் அன்னம் போடும் படி தர்மஸாத்ரவிதிசொல்லுகிறது. இதைத் தார்மிகப் பொதுவடைமைத் தத்வமென்று கூறலாம். க்ருஹஸ்தன் தனது தனங்களை ஐந்து கூறுகளாக விபாகம் செய்து, பந்துமித்ராதிகள், பருத்யர்கள், அதிதி, அப்யாகதர் ஆகியவர்களுக்கும் ஒரு பாகம் ஒதுக்கிவைக்கவேண்டுமென்பது வைதிக மத விதியாகும். இதையனுவரித்து ஆபஸ்தம்பர் வைச்வதேவ ப்ரகரணத்தில் பல உயர்ந்த விசால நோக்கங்களை வெளியிட்டுள்ளார். க்ருஹஸ்தன், தேவபூஜை, வைச்வதேவம் ஆன பிறகு தாம் போஜனம் செய்யுமுன்பாக வெளியில் வந்து அதிதி யாராவது வங்கிருக்

கிறுராவென்று பார்க்கவேண்டும், சிறிது நேரம் ப்ரதீக்ஷிக்கவும் வேண்டும். அதிதி வந்தால் அவனை முன்னால் சாப்பிடச் செய்யவேண்டும்.

‘சுதியீதெவாழூ ஹொஜபெசு’

என்று ஸுத்ரகாரர் விதிக்கிறோ. அதிதிக்கு இன்னும் பல ஸத்காரங்களையும் சொல்லியுள்ளார். அதிதி போஜனத்திற்குப் பிறகு க்ருஹஸ்தன் சேஷ போஜனம் செய்யவேண்டும். மேலும் பாலர்கள், வருத்தர்கள், ஜ்வராதி வ்யாதிஸ்தர்கள், கர்ப்பினீ ஆசியவர்களையும் தனக்கு முன்னாலேயே சாப்பிடச் செய்யவேண்டுமென்று

‘ஹாஹாநு வூஜிராது ரோஹஸங்ஹாநு தீஶாஞ்சவட்டீ’

என்பதால் விதிக்கிறோ.

அதிதி புஜை யென்பது இருவிதம். வைச்வதேவாங்கமாக அதிதிபுஜை யொன்று. இது முக்ய அதிதி புஜையாகும். இந்த அதிதி புஜையில் ப்ராம்ஹண ஜாதி ஒன்றுதான் அர்ஹதையுள்ளது. மற்ற கூத்ரிய, வைச்யாதிகளுக்கு இந்த அதிதி புஜை கிடையாது. ஆனால் கூத்ரிய, வைச்ய சூத்ராதி இதர ஜாதிகள் போஜன ஸமயத்தில் வந்தால் அவர்களை அப்யாகதர் (விருந்தாடியாக வந்தவர்) என்ற முறையில் பூஜிக்கவேண்டும். சேஷ போஜனமோ, மற்ற ஸத்காரங்களோ இவர்களுக்குக் கிடையாது. அப்யாகதர்களுக்கு அவரவர்களின் ஜாதி வர்ண தர்ம நியமங்களின் படியே அன்னமளிக்கவேண்டும். இந்த அப்யாகத புஜையையும் அதிதி புஜை என்று உபசரித்து சாஸ்த்ரங்களில் வ்யவஹாரமிருக்கிறது. இது கெளனைமான அதிதி புஜையாகும். மாதவீயத்தில்

‘தெஷ்டாஂ ஹொஜிநீப்கைசெலிவ, ந தா சுதியூஹ தாஶாஹட்கூடு’

என்பதால் ப்ராம்ஹணதரர்களான கூத்ரியாதி எல்லா ஜாதிகளுக்கும் வெறும் போஜனம் மட்டும் தான் என்று ஸிரணயிக்கப்பட்டது. ஆகையால் கூத்ரியாதி இதர ஜாதிகளுக்கு க்ருஹஸ்தன் போஜனம் செய்த பிறகோ, அல்லது சேர்ந்தோ போஜனம். சேஷ போஜனம் இல்லை என்று ஸிரணயிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆனால், அதிதி அப்யாகதன் இருவருக்கும் போஜனங்களையும், மற்ற வெளகிக் உபசாரங்களையும் செய்வதில் ஸுத்ரகாரர் வ்யத்யாஸம் காட்டக்கூடாதென்கிறோ. நெய், எண்ணெய், தயிர், பால், பக்ஷம் முதலிய ரஸ த்ரவ்யங்களைக் கொண்டு உபசரிக்கச் சொல்லுகிறோ. அவர்களை நல்வரவு கூறி,

‘ஹாங்குயிசுநா தபைபெசு ராவெஹட்கேஹாங்குயீ’ என்று.

க்ருஹத்தில் நெய் தயிர் முதலிய பதார்த்தங்களை மீதியில்லாமல் உபயோகிக்கக்கூடாதென்றும், அதிதிகளை உத்தேசித்து அவைகளை எப்போதும் வித்தமாக வைத்திருக்கவேண்டுமென்றும்

‘ந ராஹாநு ஹாங்கித சுநவசொஷதீதியீஹு’

என்றும் விதிக்கிறோ.

மேலும் அதிதியாக வந்தவர்களுக்குத் தங்கியிருக்க இடம், உயரமான படுக்கை, மெத்தை, தலையணை. மேல்விரிப்பு, கால்களுக்குத் தேய்க்க என்னென்ற இவைகளும் கொடுக்கும்படி விதிக்கிறார்.

‘குவவையும் ஆகுமா ஆபாவரி சாயுமா பைஹாணி இப்பையா
நம் ஹாஹாணி இப்பைஹாணி என்று.

மற்றும் விசேஷமும் காணவும். அதாவது அதிதிபூஜை அவச்யமாயினும், க்ருஹத்தில் நித்யமாக வேலை செய்கிற தாஸர்கள் ப்ருத்யர்களுக்கு இடைஞ்சலில்லாமலேயே அன்னம் போடவேண்டும். ப்ருத்யர்களுடைய பங்கு குறையக்கூடாது. யஜமானன் தானே, பார்யயோ, புத்ரனே பட்டினியிருக்கலாமே யல்லாது வேலைக்காரனுடைய பங்கான அந்தத்தைக் குறைக்கக்கூடாதென்றும் விதிக்கினர்.

‘காலீா தாந் லாஸ்டா போது வா உபார்சுகுக் கூட மீ
கேவு கலீஸ்கா ஓரவழி’

என்று. இம்மாதிரி இன்னும் ஆச்சர்யகரமாக விதிகள் அனங்கம்

தாழ்ந்த ப்ராணிகளுக்கும் அன்னதானம்

உலகவில்லாவத்தில் ஸ்வயங்களம் இயற்கை. ஜீவிக்கமுடியாமல் நிர்க்கத் தாகத் தவிக்கும் ப்ராணிகளைக் கவனிப்பது யார்? அவைகளுக்கும் அன்னமிட்டு ப்ராண ரகணம் செய்யும்படி எந்த மதமாவது விடு செய்துள்ளதா? இதோ! நமது வைதிக மதம்தான் இந்தத் தயைநிறைந்த தர்மத்தை விதிக்கிறது. புழு பூச்சி, ச, ஏறும்பு, ச்வா முதலிய அல்ல ஐந்துக்கணக்கும், மிகத்தாழ்ந்த ஜாதியான சண்டாள், சுப்பசாதிகளுக்கும், குஷ்டாதி ரோக பீடிதர்களுக்கும் ப்ரதிதினமும், ஒவ்வொரு க்ருஹஸ்தனும் அன்னம் போடவேண்டியதைக் கட்டாயமாக்கி யுள்ளது நமது மதம். ஆபஸ்தம்பர்

‘வெவ்டாநு வெவூடைவெலை மின் கூய்டாக சூரைணா வெலை’¹⁾ என்று வைச்வதேவம் முடிந்தபின் பசியால் வருகிற ச்வா, சண்டாளன் இவர் களுக்கும் அன்னமிடச் சொல்லுகிறார். அன்னமென்பது ப்ராணன். ப்ராணனுள் எவைகளுக்கு அன்னம் இன்றியமையாதது. அன்னமுள்ளவனிடமிருந்து எல்லா ப்ராணிகளும், அன்னம்பெறபாத்யமிருப்பதாகத் தர்மக்ஞர் கருத்து. உபநிஷத்துக் களும் அங்க—ப்ராண ஜிக்யத்தைச் சொல்லுகின்றன. ‘மனிதன் வெளி ப்ராண ஆளவன். அவனுக்கு ஆஹாரமே ப்ராணன்’ என்று.

.வூவில் பூங்களை வெவ்வேற்றுகின்ற தலையாசலரோ பூங்கள், என்று சிறுதி கூறுகிறது. போதாயநரும்

‘குளை ஸ்ரி தாநி லடு
தவாலூஞ் பூஞா தவாலூஞ்’

என்பதால் இதை உறுதி செய்தார். ஆகையால் ப்ராண ரூபமான அன்னம் ப்ராணிகளுக்கு ஆவச்யகம்.

மனுவும், “ச்வா, சண்டாளன், சுவபசன், பாபரோகிகள் இவர்களுக்குப் பூமியில் தூசி படாமல் அங்கம் போடவும்” என்கிறார். வீட்டுக்கு வெளியில் பூமியில் அவர்களுக்கு அன்னம் போடும்படி வ்யாஸர் கூறுகிறார். இந்தக் கார்யத்தை வேறு தனி அன்னத்தைக்கொண்டு செய்யவேண்டுமென்று

‘சந்தினம் பாதீ வசைஞ்சு’

என்று குல்லாகபட்டர் சொன்னார்.

‘வி வீ லிகா ஃ கீடு பை தழ கா அஜா ஃ பை ஸஹா கஷி தா ஃ’

என்று பசியுள்ள ஏறும்பு, புழு, பூச்சி ஆகிய ப்ராணிகளும் அன்னம் பெறவேண்டியவை என்று விஷ்ணுபுராண மந்த்ரம் கூறுகிறது.

இம்மாதிரி ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் அன்னமிடும் தர்மமானது இன்னும் பல சிவ்ட குடும்பங்களில் உண்டு.

இந்த வைதிக மதத்தில் ஜாதி உயர்வு, தாழ்வு அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அது பூர்வ ஐங்ம கர்மபலன் என்று ஸித்தாங்கம். ஒருவனை ஜாதிகாரணமாக உயர்த்தவோ தாழ்த்தவோ இக்காலத்தியவர்களால் முடியாது. சாஸ்தரீயமான அந்த ஏற்றத்தாழ்வு உண்டாயினும், தாழ்ந்தவர்கள் ஆஹாரவஸ்த்ராதி ஸகல ஸெலகர்யங்களிலும் கஷ்டப்படுவதை வைதிகமதம் கூணம்கூட ஸஹிக்காதென்பதற்கு இது நிதர்சனம். இந்த உண்மையை விசால நோக்கத்தைத் தற்கால நவீந ஆகேஷபகர்கள் கவனிக்கட்டும்.

தொழிலாளி நன்மையும் தர்மம்.

ப்ராம்ஹணர்களுக்கு அரசன் பூமி, பணம் முதலியவைகளைத் தானம் செய்தால் அனந்தமான லோகம் கிடைக்கு மென்று ஆபஸ்தம்பர் ஓர் தர்மவிதி செய்துள்ளார். ஆனால் அப்படித் தானம் செய்வதில் ஓர் முக்யமான நிபந்தனை யைக் குறிப்பிடுவது விசேஷாகக் கவனிக்கத்தக்கது. தொழிலாளிகள் அல்லது ப்ருத்யர்களுக்கு இடையூறு ஏற்படாத வழியில் அந்தத் தானத்தைச் செய்யவேண்டுமென்கிறார். இதனால் ருக்கிக்குத் தொழிலாளிகளிடமுள்ள பரிசு வெளியாகிறது. அவர்களுடைய உரிமையைப் பாதுகாக்கிறார்.

‘ஐதாநாசிந-பவரொயெந கௌது விது வ ஹாவு
கை ஹூ ஆக யாஹ-டீநகோநு கொநு ஜயதி’ என்கிறார்.

இதில் உள்ள தத்வத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணர்களுக்குப் பூமிதானம் செய்வது தர்மம். பரலோக ச்ரேயஸ்கரம். அது எப்படி தர்மமோ அதேபோல் தொழிலாளிகளுக்கு இடையூறு ஏற்படாமல் பாதுகாப்பதும் தர்மம் என்பது இதில் வெளியாகவில்லையா? தொழிலாளிகளுக்கு இடையூறுசெய்து ப்ராம்ஹணனுக்குத் தானம் செய்தால் அது அதர்மமாகவிடுமென்பதும் தெளி

வாகவில்லையா? ப்ராம்ஹண னுக்குத் தானம் செய்தால் மோக்ஷம் கிடைப்பது போல் தொழிலாளி உரிமையை ரகசித்தாலும் மோக்ஷ மென்பதும் இந்த ஸ்வாத் ரத்தால் ஸித்திக்கிறது.

இம்மாதிரி கீழே நாம் உதாஹரித்த பல விஷயங்களிலிருந்து நமது மத மானது தர்ம மூலமான பொதுவுடைமைத் தத்வத்தைச் சாந்தமான வழியில் நம் ஸமுஹத்தில் புகுத்தியிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். வாயனவில் பொதுவுடைமை பேசி, தமது கோத்தர வித்தாதிகளை இறுக முடிக்கொண்டும், “உத்தரவின்றி உள்ளே வரக்கூடாது” என்று வீடு வீடாகப் போர்டு போட்டும், வாசலில் நாயை கட்டிக் காவல்வைத்து அதிதிகளைத் தூரத்தியடித்தும் அதர்மம் செய்கிற தற்கால நவீநர்கள், ஹிந்துமதத்தின் உயர்நோக்கங்களையும் ஏழைகளிடம் வாஞ்சையை யும் நமது தர்மசாஸ்தரமுலம் அறியலாம். நமது சாஸ்தரங்களில் சொல்லியபடி தான் தர்மங்களையும் அதிதி பூஜாதிகளையும் நாம் செய்து வந்தால் நம்தேசத்தில் பலாத்கார அபேதவாதம் பரவாமல் தடுக்கலாமென்று தர்மக்ஞர்கள் உறுதியாகச் சொல்லுவார்கள்.

தொழிலாளி வேலை நிறுத்தம் செய்தால்

தொழிலாளிக்கும் பாதுகாப்புக் கொடுத்த ஸ்வத்தரகார் அவன் அகாரணமாக வேலை நிறுத்தம் செய்தால் அதற்குத் தண்டனையையும் சொல்லுகிறார்.

‘கேஷ்டுரம் உரிமையூ உக்ஷாநாஹாவாக் மெறாடுவாலே
டவுக்குஜி வை ஹாவி தாஹாவாயடும் சுவரிந்தாநாஸாவூ
குருநாவெவ ஒண்தாஸநடு’ ||

குத்தகைக்கு நிலத்தை ஓப்புக்கொண்டு க்ருவிகள் சாகுபடி செய்யாவிட்டால் அந்த வரும்படியை சக்தனுயிருந்தால் அவனிடம் அரசன் வல்லுத்துக் கொடுக்கவேண்டும். க்ருவிகள் அவசனக்க் கர்மங்யாஸம் (வேலை நிறுத்தம்) செய்தால் தண்டனை மட்டும் செய்யவேண்டும். நஷ்ட ஈடு வல்லுத்தக்கூடாது. இத்யாதிகளான விதிகளும் கவனிக்கத்தக்கவை.

போஜந நியமம்

போஜன ப்ரகரணத்தில் ஸ்வத்தரகாரர் சிறந்த ஸாகாதாராதி முறைகளைப் போதிக்கிறார். இதில் ‘நாவெண்டிலைசீரீபாகு’ என்பதால் கடைகளில் விற்கும் அந்தத்தை விலைக்கு வாங்கிச் சாப்பிடக்கூடாதென்று தடுக்கிறார்.

‘நாவெண்டிராவயுாதகிலெநுவடாசிலெஜுஃ’

என்பதால் ஒருவன் மோந்த அந்தாதிகளைச் சாப்பிடக்கூடாதென்கிறார். ஓடத்தில் சாப்பிடக்கூடாது. மஞ்சத்தில் புஜிக்கக்கூடாது. பாதர்க்கூடாது. தின்னக்கூடாது. தலையில் துணியைத் தரித்துக்கொண்டு புஜிக்கக்கூடாது. கால்பட்டது, துணிபட்டது, நாய் பார்த்தது இவைகளைச் சாப்பிடக்கூடாது. அந்றூர்

கஞ்சன் சேர்ந்து புஜிக்கக்கூடாது. நின்கையுடன் போட்டதைப் புஜிக்கக் கூடாது. இத்யாதிகளான பல தர்மஸ்ரங்கம் நிறைந்த விதிகளைச் செய்துள்ளார். புஜிக்கத்தக்க பதார்த்தங்கள், விலக்கத்தக்கவை, சேர்ந்து சாப்பிடக்கூடியவன், தகாதவன், இத்யாதிகளான சியமங்களையும் விதித்துள்ளார். அவைகளை யனு ஸ்ரிப்பதால் நாம் ஆரோக்யாதிகளைப் பெறலாம்.

திருட்டுப்பயம் இநுக்கங்கூடாது

• ராஜதர்ம ப்ரகரணத்தில் தேசப் பாதுகாப்பிற்கும், ப்ரஜா ரகஷணத்திற்கும் தணக்கற்ற பந்தோபஸ்துகளைச் சொல்லியிருக்கிறார். அது ஓர் அரசியல் சாஸன மாகவே இருக்கிறது. இரண்டு விஷயங்களை மட்டும் விளக்குவோம்.

‘கெஷ்டிக்கூட்டுரை யஸு விஷபொரைணு ஹாசீ வா
தவஸாஷபம் ந விழுதெ’॥

எந்த அரசனுடைய ராஜ்யத்தில், நகரத்திலோ, க்ராமத்திலோ, காட்டிலோ திருட்டுப் பயமில்லையோ அவன்தான் உண்மையான கேழுகாரீ என்கிறார். ஜனங்கள் நிர்ப்பயமாக வாழ்க்கையை நடத்தப் பந்தோபஸ்து செய்யவேண்டியது அரசின் தார்மிகப் பொறுப்பு, என்று சொல்லுகிறார். அதற்காக நகரத்தைச் சுற்றி ஒரு யோஜனை தூரமும், க்ராமத்தைச் சுற்றி ஒரு க்ரோச தூரமும் ஸேலையை வைத்துப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்கிறார்.

‘வைவடைதா பொஜைம் நாரா தவஸரெஶூ ரக்குங் கெஞ்சா
ரொ ஹாசீஹுி’ என்று.

அந்த எல்லையில் திருட்டுப்போனால் காவல்காரன் மூலமாக ராஜாவே அதற்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவேண்டும், திருட்டுப்போன வஸ்து அகப்படாமற்போனால்.

‘தகு பகு தீஷதீதெ தெதூக்கு பூ திபாஞ்சு’

என்று, காவல்காரனுடைய அஜாக்ரதையால் திருட்டு நடந்து வஸ்துவும் அகப்படாமற்போனால் ராஜ்ய பொக்கிஷுத்திலிருந்து ப்ரஜைகளுக்கு நஷ்டசடுகொடுப்ப தென்ற ராஜங்கி தார்மிகராஜியமுறையில்தான் காணமுடியும். திருடனைப்பிடித்து ஸ்வத்தை மீட்டுக் கொடுத்த காவலாளிகளுக்கு ஸ்வமானம் கொடுக்கும்படியும் தர்மசாஸ்தரம் விதிக்கிறது.

ப்ரஜைகள் பசி, ரோகம், பனி, வெயில்களால் கஷ்டப்படக்கூடாது

மற்றெரு வெகு முக்ய விஷயமும் ஸுத்ரகாரர் சொல்லுகிறார். “இந்த அரசனுடைய ராஜ்யத்தில் ஒருவன்கூட்டப் பசியாலோ ரோகத்தாலோ, பசி, வெயில் இவைகளாலோ கஷ்டப்படக்கூடாது, இல்லாமையாலோ, இருந்தும் கிடைக்காததாலோ”

‘ந ஊஸு விட்செப கூட்டா ரொசெண ஹிதாதவா
ஸுாா வாரவவீலே ஒஹாவாக் கை உசிவ-ாவ-டு வா கூஶிக்’

என்கிறுர். இது மிக உயர்ந்த அரசியல் சாஸனமாகும். ராஜ்யத்தில் ப்ரஜைகள், பசியால் வருந்தாமல் பாதுகாக்கவேண்டியது அரசினின் பொறுப்பு. அது தார்மிக மான பொறுப்பு. உண்மையாக உணவுப் பண்டம் இல்லாததும் காரணமாயிருக்கலாம். இருந்தும் கிடைக்காததாலும் பட்டினி ஏற்படலாம். இரண்டுவகையிலும் பரிஹாரம் செய்யவேண்டிய பொறுப்பு அரசனுடையது.

இதுபோல் ரோகம் வராமல் பாதுகாப்பதும், வந்தரோகத்திற்குச் சிகித்தை செய்யவேண்டிய பொறுப்பும் அரசனுடையது. வைத்யசாலைகளை ஏற்படுத்திப் பரிஹாரம் செய்யவேண்டுமென்று கருத்து. மேலும், பணியாலும் வெயிலினும் ப்ரஜைகள் கஷ்டப்படாமல் பாதுகாப்பதும் அரசினின் பொறுப்பாக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதாவது, வளிக்க க்கருவு வஸ்தியில்லாமல் பணி வெயில் இவைகளால் கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்கு வீட்டு வஸ்தி செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று ஆபஸ்தம்பர் கட்டளையிடுகிறார்.

இங்கு மற்றொரு முக்யாம்ச மிருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. ஸ-அத்ரத்தில் “கச்சித்” என்று குறிப்பிடுகிறார். “ஒரு மரிதன் கூட” என்று அர்த்தம். ராஜ்யத்தில் வளிக்கும் ஏழை, பணக்காரன், உயர்ந்த ஜாதி, தாழ்ந்த ஜாதி, நிலச்சவான் தூர், குடியானவன், தொழிலாளி, முதலாளி என்ற எவ்வித வ்யதியாஸமுமின்ற எவ்வனுக்கும் மேற்கண்ட பாதுகாப்பு செய்யவேண்டுமென்கிறார். இது வ்யதியாஸ மில்லாத ப்ரஜா உரிமை என்று காட்டவே “கச்சித்” என்று பொதுவாகக் குறிப்பிட்டார்.

நமது தார்மிக அரசியலில் இந்த ஜீவாதார உரிமை மனிதனுக்கு அளிக்கப் பட்டிருப்பதோடு இதைச் செய்துதர அரசனை நிர்ப்பங்தித்திருப்பதும் கவனிக்கத் தக்கது இதைத் தார்மிக முறை வேறு எந்தத் தேச அரசியலிலும் காணப் படாதது.

அல்ப ஐந்துக்கணக்கும் பாதுகாப்பு

உலகில் எங்குமே மனிதனின் வாழ்க்கை ஸெனகர்யங்களுக்கு மட்டுமே மதமும், ராஜீய சட்டங்களும் பாதுகாப்பு அளிக்கின்றன. சுச்வர ஸ்ருஷ்டியில் மிக அல்ப ப்ராணிகளான ச, எறும்பு, புழு, பூச்சி முதலியவைகளைப் பற்றிப் பாதுகாப்புச் செய்த மதம் எதுவுமில்லை. அதைத் தர்ம முறையில் செய்தது நமது வைதிக மதமே. அந்த அல்ப ப்ராணிகளுக்கும் ப்ரதிதினம் அன்னமளிக்க வகை செய்திருப்பதுடன், எவ்வனும் அவைகளைக் கொல்லக்கூடாதென்றும் சட்டமீட்டிருக்கிறது. ஆபஸ்தம்பர் தமது ஸ-அத்ரத்தில், எலும்புள்ளவை, எலும்பில்லாத வை என்று பிரித்து, எந்த வகை ஐந்துவையும் கொல்லக்கூடாதென்றும், கொன்றுல் தோழமும், ப்ராயச்சித்தமும் விதிக்கிறார். இது தண்டனையும் ஆகும். எலி, தவளை, கீரி முதலிய பல ப்ராணிகளைப்பெயரிட்டுக் கூறியும் கொல்லக்கூடாதென்று தடை செய்துள்ளார். ஆதலால் சாஸ்த்ர வச்யர்களான தார்மிகர்

எவரும் மிக அல்ப ஜெந்துக்களையும் கொல்லத் துணியமாட்டார். தோஷமும், ப்ராயச்சித்த தண்டனையும் ஸ-அத்ரத்தில் இருக்கின்றன. நமது தர்ம சாஸ்திரங்களில் இதுவும் விசேஷமாகும்.

இன்னும் பல

இன்னுமிவ்வாறு ஆபஸ்தம்பர், ஸ்தீதர்மம், ராஜதர்மம், பொதுத்தர்மம், வரிவிதிப்புப் போன்ற பற்பல விஷயங்களிலும் சொல்லியுள்ள தத்வங்கள் கணக்கற்றவை. அவைகள் யாவற்றையும் இங்கு விவரிப்பது அஸாத்யம். நேரில் ப்ரத்து அறிவுதே நல்லது. உதாஹரணூர்த்தமாகவே சிலவற்றைக் குறிப் பிட்டோம்.

பிரிக்கழியாது

ஆகையால் தர்மத்தையும், ராஜ்ய நிர்வாஹத்தையும் பிரித்துப் பேச ஸ-அத்ரகாரர் இடம் கொடுக்கவில்லை. அதற்கு அவகாசமில்லை. ராஜ்ய பார நிர்வாஹம் தர்மத்தின் ஓர் அம்சம்தான். தர்மசாஸ்தரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நடத்தப்படும் ராஜ்யம்தான் ஸ்திர ப்ரதிஷ்டிதமா யிருக்குமென்ற முக்யாம்சம் இந்தத் தர்மஸ-அத்ரத்திலிருந்து அறியத்தக்கது.

ஓர் முக்ய விஷயம் விஷய வ்யவஸ்தை உண்டு

இந்த ஸ-அத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட சில விதிகள் அநுஷ்டானத்தில் இருக்கவில்லை. ப்ராயச்சித்தங்கள், ஆசௌசங்கள், தாயபாக க்ரமம் போன்றவை நம்மில் ஆபஸ்தமப் மதப்படி ஆசாரத்திலில்லாததற்கு விஷய வ்யவஸ்தையே காரணம். ஆசௌச, ப்ராயச்சித்தாதி சில தர்மங்கள் பற்பல ஸ-அத்ரங்களிலும், ஸ்திரகளிலும் பலவிதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. ப்ரமாணங்களையும், மீமாஸ்லாதி ந்யாயங்களையும் நன்கு அறிந்த நிபந்தனகாரர்கள் எல்லாவற்றையும் பரிசீலித்து, அபிப்ராய பேதங்களை, கால, தேச, அதிகாரிகளின் தன்மைப்படி விஷய வ்யவஸ்தை செய்துள்ளார்கள். ஸர்வ சாகா ப்ரத்யய ந்யாயப்படி உபஸ்தறாரம் செய்து அநுஷ்டானத்தைச் சிகித்துள்ளார்கள். அதன்படியே சிஷ்ட பரம பூராநுஷ்டானபிரிக்கும். ஆதலால் ஆபஸ்தமபோக்த விதிகள் சில கால, தேச அதிகாரி விஷயமாக விஷய வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டுள்ளதால் நம்மில் ஆசார மில்லாமல் போயிருக்கலாம். நிபந்தன நிர்ணயமே காரணம். மேலும் ஸ-அத்ர காரர், எல்லா யுகங்களுக்கும், எல்லாவித அதிகாரிகளுக்கும், எல்லாத் தேசங்களுக்கும் வேண்டிய தர்மங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். அவைகளைப் பரிசீலித்து அந்தந்த அதிகாரிகள் அவைகளைப் பரிஹரிக்கவேண்டும். சில தர்மங்கள் யுகாந்தரத்திற்கு மாத்திரம் சொல்லப்பட்டவை. சில இந்த யுகத்திற்கு உபயோக மற்றவை. இதில் அஸவர்ண விவாஹம் ஒன்று. இந்த ஸ-அத்ரத்தில் அஸவர்ண விவாஹமும், அதில் பிரிக்கும் ஸந்ததிகள் பற்றியும் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது யுகாந்தர விஷயம். கலியுகத்திற்கு ஏற்றதில்லையென்று அறிய

வேண்டும். ருபிகளும், நிபந்தனகாரர்களும் இப்படி விஷய வ்யவஸ்தை செய்துள்ளார்கள். யுகாங்தரங்களில் அஸவர்ண விவாஹமிருந்தாலும் அது தர்மார்த்த விவாஹமல்ல. காமார்த்த விவாஹமே, ‘காசிதழூ பூவுதாநா’ என்று மனு நிக்ருஷ்டமாக இதைக் காமார்த்த விவாஹமென்கிறார். வளிஷ்டரும், ‘ஈணாபெவ ஸா ட யறி-டோய்’ என்று தரை விவாஹமில்லையென்றார். அது வும் அத்யயனம், உபநயனம், யாகம் முதலிய கர்மாக்களில் கலந்துகொள்ளப் படுகிற த்ரைவர்ணிகர்களுக்குள்ளேயே இருந்தது. குத்ரா விவாஹம் முக்யமாக ப்ராம்ஹணனுக்கு யுகாங்தரத்திலேயே அங்கேகரிக்கப்படவில்லை. தள்ளப்பட்டது. இதை மனு ‘செநகத்து இதோ’ என்பதால் ப்ராம்ஹணன் குத்ரா விவாஹம் செய்வது தமக்கு இஷ்டமில்லையென்று தெளிவாகக் கூறிவிட்டார். தடுத்து விட்டார். இப்படி அநுலோம விவாஹம் இருந்தது • த்ரைவர்ணிகர்களுக்குள்ளேயே. அதையும் கலியில் ருபிகள் அடியோடு தடுத்துவிட்டார்கள். ஆகையால் ஆபஸ்தம்பஸ-த்ரத்தில் காணப்படும் அஸவர்ண விவாஹாதிகள் இக்காலத்திய நமக்கு உபாதேயங்களால்லவென்று தர்மசாஸ்தர காரர்களே சொல்லிவிட்டதால் யுகாங்தரவிஷயம், அதிகாரி பேதவிஷயம். இதுபோல் நியோகமென்கிறதும் இந்த யுகத்திய தர்மமல்ல. ஆபஸ்தம்பரே நியோகத்தை நின்திக்கிறார். நியோகம் ப்ராம்ஹணர்களுக்கு விதிக்கப்படவில்லை என்கிற பக்ஞமும் உண்டு.

குத்ர பாகாதிகாரமும் யுகாங்தர விஷயம். அஸவர்ண விவாஹமிருந்த காலத்தில் இது அனுஷ்டானத்திலிருந்து வந்திருக்கலாம். இதுவும் கலிவர்ஜ்யத் தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாருக ஆபஸ்தம்ப தர்மஸ-த்ரத்திலுள்ள சிற தில விஷயங்கள் விஷய வ்யவஸ்தைக்குட்பட்டுப் பரிக்ரஹிக்கவும், ஆசரிக்கவும், தக்கவை. இது வைதிகமத ஸித்தாந்தம்

ஆபஸ்தம்ப குந்தங்கள்.

ஆபஸ்தம்ப மஹர்ஷி சத்த வேதஸ்வருபி. அவருடைய ஸ-அத்ரங்கள் முற்றி மூலம் வேதமயங்கள். அவர் வேத தர்மங்களை ரக்ஷிக்கவும், ப்ரசாரம் செய்யவும், ஸ்தாபிக்கவும் ப்ரம்ஹாவினால் “ஸ-அத்ரப்ரவர்த்தக” ருபியாக நியமிக்கப் பட்டார் அவர் தமக்கேற்பட்ட தைவிகமான பொறுப்பை வறித்து, அநித்ர ஸாதாரணமான திறமையுடன் ஸ-அத்ரங்களைச் செய்துள்ளார். ஸ-அத்ர க்ரந்தங்களுள் ஆபஸ்தம்ப ஸ-அத்ரங்களுக்கு நடையாலும், கம்பீரமான அர்த்தத்தாலும் ஒர் தனிச் சிறப்புண்டென்பதை ஸ-அத்ர பாஷ்யகாரர்களே ஒப்புக்கொள்ள கிறார்கள்.

ஆபஸ்தம்பர் அத்வர்ய சாகையென்ற யஜார் வேதத்திற்கு முழுவதும் ஸ-அத்ரம் எழுதியுள்ளார். அவை ச்ரெளதம், க்ருஹ்யம், தர்மம் என்று மூன்று வகையுள்ளவை. யாக கர்மாக்களை யஜார்வேத விதிப்படி விளக்கி, ச்ரெளத ஸ-அத்ரம் என்கிற யாக ஸ-அத்ரங்களைச் செப்திருக்கிறார். க்ருஹ்யம் என்ற உபநயங் விவாஹாதி ஸ்மார்த்த கர்மாக்களைப் பற்றி க்ருஹ்யஸ-அத்ரமும், பொதுவான ஸகல தர்மங்களைப் பற்றி தர்மஸ-அத்ரமும் செய்துள்ளார். இவ்விஷயமாக, கபர்த்திகாரிகை கூறுவதாவது:—

“சிறாசலபூஷாதகம் வைசுது இவைஸ்வரைநீணிதழு |

ஶாத்ராஹடுஹாதடுகாடுபொய்கா தது வணங்கி ||

ததுாகெடுக்கி வணங்வினாதாரா ஶாத்ராஹடுபாரிக்கியா |

பைஷுவினாராதிலி பூதெஶரா ஶாஹடுஹாதடுவிநின்டுயம் ||”

ஆபஸ்தம்பமுனி முப்பது ப்ரச்னங்களாடங்கிய ஸுத்ரங்களைச் செய்தார். அவைகளில் ச்ரெளதம், கருற்யம், ஸ்மார்த்தம் ஆகிய தர்மங்கள் போதிக்கப் படுகின்றன. அவைகளில் 25 ஆவது ப்ரச்னம் முதலாக ஜங்கு ப்ரச்னங்களில் க்ருற்யங்களும் ஸ்மார்த்தங்களும் விதிக்கப்படுகின்றனவென்று இதில் சொல்லப் படுகிறது. இதில் ஸ்மார்த்தம் என்பது ப்ரக்ருத தர்மஸுத்ரத்தைக் குறிக்கிறது. 24-ப்ரச்னங்களில் முழுவதும் ச்ரெளதகர்மாக்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. 25-ஆவதில் பரிபாஷை, ஹெளத்ரம், ப்ரவரம். 26 ல் விவாஹாதி மந்த்ரப்ரயோகங்கள். 27-ல் பித்ரமேதமுள்பட க்ருற்யப்ரயோகங்கள். 28-29-ப்ரச்னங்களில் ப்ரக்ருத தர்மஸுத்ரங்கள். 30 ல் யாகவேதிகளுக்கான சல்ப ஸுத்ரங்கள். இவ்வாருக ஆபஸ்தம்பரின் முப்பது ப்ரச்னங்களில் விஷயவிபாகம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இது மேற்கண்ட கபர்தி காரிகையால் தெரிகிறது,

ச்ரெளத ஸுத்ரங்கள்

யஜார்வேதத்தில் த்ரேதாக்ஷிலாத்யமான யாகங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன. முக்யமாக அத்வர்ய செய்யவேண்டிய ப்ரயோகங்கள் அதில் கூறப்படுகின்றன. அவைகளில் அக்ஷிலோத்ர தர்ச்சூர்ணமாஸாதி களாக விச்வஸ்ருஜாமயகபர்யங்கதமான யாகங்களுக்கு யஜார்வேதத்தை அநுஸரித்து ஆபஸ்தம்பர் ப்ரயோக ஸுத்ரம் செய்துள்ளார். இந்த ஸுத்ரங்களுக்கு ஸ்ரீதூர்த்தஸ்வாமி என்கிற மஹர்விஸமரான மஹான் வெகு கம்பிரமாயும், சுருக்கமாயும், அர்த்தபுஷ்டி நிறைந்ததாயமுள்ள பாஷ்யத்தை அனுக்ரஹித்துள்ளார். இந்தப் பாஷ்யத்திற்கு விவரணமாகவும், நேரிட ஸுத்ரத்திற்கு வ்யாக்யானங்குபாயும் ‘ராமான்டார்’ என்று ப்ரஸித்தியுள்ள வருத்திக்ரந்தமும் விளங்கிவருகிறது. இது யாஜ்ஞிகர்களால் கொரவம் வாய்த சிறந்த ப்ரமாண கரந்தமாக ஆதரிக்கப்பட்டு கிறது. இக்கிரந்தமானது ஸ்ரீராமாக்ஞிசித் என்றும், ஸ்ரீபட்டநாதர் என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் என்றும் ப்ரஸித்தி பெற்ற பெரியாரால் செய்யப்பட்டது. இந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர்தான் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் “பெரியாழ்வார்” என்று கொண்டாடப்படுகிறவர்; ஸ்ரீஆண்டாளின் திருத்தகப்பனார்; திருப்பல்லாண்டு முதலை ப்ரபந்தம் பாடியவர். ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் தமது ரஹஸ்யத்ரயஸாரக்ரந்தத்தில்

“கல்பஸ-ஷத்ர வ்யாக்யானம் பண்ணின பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்தார்”

என்ற வாக்யத்தால் பெரியாழ்வார் என்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் கல்பஸுத்ரவ்யாக்யானம் செய்தவர் என்பதை உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.

ராமாண்டார் க்ரந்தந்தில் பட்டாத, விஷ்ணுகித்த என்கிற பெயர்கள் காணப்படாவிட்டனும் அவருடைய சர்ம நாமதேயமாக ப்ரஸீத்தியுள்ள ‘ஸ்ரீராம்’ என்கிற பெயர் காணப்படுகிறது. ராம ஆண்டார் என்பதில் ஆண்டார் பதமா னது நாதன், நாயகன் என்ற அர்த்தமுள்ளது. இவருடைய குலத்தில் இந்து ‘ஆண்டார்’ பதம் சேர்த்து வ்யவஹரிப்பது வழக்கமென்று தெரிகிறது. இவருடைய புதியான கோதைக்கும் குலப்பெயரான ‘ஆண்டார்’ என்பது ‘ஆண்டாள்’ என்று ஸ்த்ரீவாசகமாக மாறியுள்ளதாக நிச்சயிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் இந்தப் பெயர் ஒற்றுமை காரணமாக ஆண்டாள் தகப்பனார் ராம ஆண்டார் என்று சொல்லப் பொருத்த மிருக்கிறதென்று விமர்சகர்கள் கூறுகிறார்கள். இதை மறுக்கக் கூடிய தக்க ஆதாரம் கிடைக்காதவரையில் இதை ஏற்க வேண்டியதே.

ஸ்ரீருத்ரதத்தர் என்ற சிஷ்டரும் ஆபஸ்தம்ப ச்ரெளதஸஅத்ரத்திற்கு வஞ்சுத்தி எழுதியுள்ளார்.

யஜார்வேதத்திற்கு ஆபஸ்தம்பரைப்போல் வேறு சில குவிகளும் ச்ரெளதஸஅத்ரம் எழுதியிருக்கிறார்கள். போதாயனர், பரத்வாஜர், ஸத்யாஷாடர், காத்யாயனர், ஹிரண்யகேச, மனு, வராஹர், வைகாளஸர் முதலியவர்கள். எழுதியவை இன்றும் ப்ரசாரத்திலிருக்கின்றன. ஆயினும் ஆபஸ்தம்பஸஅத்ரத்தில் மற்றவைகளை விடப் பூர்ணைப்பேதேசம் காணப்படுகிறது. பூர்வமிமாஸாஸஅத்ரகாரான ஜைமிஸி முதலியவர்களும் ஆபஸ்தம்பஸஅத்ரவிதிகளையும், ந்யாயங்களையுமே ஆதாரமாகக் கொண்டிருப்பதும் முக்யவிஷயம். ஒரு சாகையில் அனுக்தமாயும், அவிருத்தமாயுமுள்ள அம்சங்களை சாகாந்தரங்களிலிருந்து எடுத்துக் கொள்ள சாஸ்த்ர அநுமதியிருக்கிறது. ஒரே சாகையிலும் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிக் கல்ப பேதங்களும் உண்டு. சாகாந்தரோபஸம்ஹாரம் செய்து அநுஷ்டிக்கையில் சில அநுகல்பங்களையும் ப்ரயோககாரர்கள் எடுத்துக் கூறுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தில் ஆபஸ்தம்ப ஸஅத்ரம் பூர்ணமாக உதவி செய்கிறது.

க்ருஹ்ய ஸாத்ரம்

உபநயந விவாஹாதி ஸம்ஸ்கார ப்ரயோகங்களும், ஏகாக்ஞி ஸாத்யமான கர்மாக்களின் ப்ரயோகங்களும் க்ருஹ்ய ஸஅத்ரத்தில் ஆபஸ்தம்பரால் சொல்லப்படுகின்றன. ஏகாக்ஞி காண்டமென்றும், மந்த்ரப்ரச்சனமென்றும் சொல்லப்படுகிற க்ருஹ்ய மந்த்ரபாகத்தின் பாடக்ரமத்தை யனுஸரித்தே பெரும்பாலும் ஆபஸ்தம்பக்ருஹ்யப்ரயோக வரிசை அமைந்துள்ளது, க்ருஹ்யஸஅத்ரம் சகுக்கமானது, தெளிவானது. இதற்கு ஸாதர்சனர் ஹரதத்தர் பாஷ்யமுள்ளன. க்ருஹ்யஸஅத்ரவிஷயம்பற்றிச் சில விவரங்களை அதன் தமிழ்மொழிபெயர்ப்புக்ரந்தத்தில் காணலாம்.

பித்துபேத ஸாத்ரம்

க்ருஹ்ய தர்மங்களின் முடிவான எல்லை பித்துபேதம் என்ற அபரகர்மம். ஆகையால் க்ருஹ்ய சேஷமாக ஆபஸ்தம்பர் பித்துபேத ஸஅத்ரத்தைச் செய்தார். யஜார்வேதபடிதமான மந்த்ரங்கள் யாவற்றுக்கும் விநியோக ப்ரயோகாசிகளை

எழுதுவதற்கே ஆபஸ்தம்பர் முன் வந்தார். அதை அனுஸரித்துத் தைத்திரீயா ரண்யகத்தில் படிக்கப்படும் பித்ருமேத மந்தரங்களுக்கும் ஆபஸ்தம்பர் ஸாத் ரம் எழுதவேண்டிய பொறுப்புள்ளவர். இப்படியிருக்க ஆபஸ்தம்பர் பித்ரு மேதலை மத்ரம் எழுதவில்லையென்றும், இப்போது காணப்படுவது பாரத்வாஜ ஸாத்ரமென்றும் சிலர் கல்பித்து வாதம் செய்வதற்கு ப்ரமாணமில்லை. யஜார் வேதம் முழுவதும் ஸாத்ரமெழுதிய ஆபஸ்தம்பர் இதை மட்டும் எழுதவில்லை என்று எப்படிச் சொல்வது ?

அபரஸ மத்ரத்திற்குக் கபர்த்திபாஷ்யமிருப்பதுடன், நவீனகாலத்தில் பைங்கா நாடு மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீகணபதி சாஸ்த்ரிகள் எழுதிய ‘காணபத்யவருத்தியும் இருக்கிறது. பித்ருமேதமந்தரங்கள் யாவற்றுக்கும் ஸ்ரீசாஸ்த்ரிகள் அர்த்தம் எழுதியிருப்பதும் இதில் முக்யாம்சம்.

கல்ப ஸுத்ரம்

ஆபஸ்தம்பர் எழுதியவைகளில் இது ஒர் அதிசயமான ஸாத்ரம். யாகங்களில் போடவேண்டிய வேதிகள், அக்னிகுண்டங்கள், கருடசயங், ரதசக்ரசயங் போன்ற பற்பல வேதிகள் கட்டவேண்டிய விதமும், (இஷ்டகை) கற்களின் அளவு, வேதிகளின் ப்ரமாணங்கள், அங்குலம், முழும், இவைகளும், நிர்மாண வழிகளும் இதில் சொல்லப்படுகின்றன. இது சிறந்த கணித சாஸ்த்ரமாகும். யாகசாலையையும், இஷ்டகை முதலியவைகளையும் கயிறு கொண்டு அளக்கவேண்டியதால் “சல்பம்” என்று பெயர். இது ஒர் கேஷ்ட்ரகணிதமாகும். (Geometry என்கிற) கேஷ்ட்ரகணிதமானது யாகவேதிகளுக்காக ஏற்பட்ட இந்த சல்பஸாத்ர மூலமாகவே உலகில் பரவியதென்று மேற்றிசை விதவான்கள் ஒப்புகிறார்கள். சரித்ரநிபுணராகிய ரமேச சந்திர தத்தர் (R. C. Dutt) எழுதிய இந்திய சரித்ர புஸ்தகத்தில் ருவிகளின் கேஷ்ட்ரகணிதத் திறமையைப் புகழ்ந்து, யாகவேதி களுக்கான சல்பஸாத்ரங்கள் மூலமாகவே Geometry ஏற்படலாயினவென்று தெளிவாகக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

These interesting Sulva Sutras have been made known to the western world by Dr. Thibaut. The publication of his work only confirms the conclusions of Von Schrader that Pythagoras learnt not only his theory of transmigration, but his mathematics also, from India in the sixth century before Christ.—(R. C. Dutt. History of civilisation in Ancient India P. 11)

“இந்த சல்பஸாத்ரங்களை Thiabaut என்பவர் மேனுட்டினருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தார். Pythagoras என்ற 2700 வருடங்களுக்குமுன் கரிலில் இருந்த ஆசிரியர் இதனால் வேதாந்தசாஸ்த்ரத்தை மட்டும் இல்லாமல் கணிதசாஸ்த்ரத்தையும் இந்தியாவிலிருந்தே கற்றார் என்று Von. Schrader என்ற ஐர்மன் ஆசிரியர் கூறுவது உறுதியாயிற்று”.

Dr. Thiabaut has deserved the thanks of all oriental Scholars by publishing the fact that Geometry, as a science, was first discovered in India. The Greeks of a later age cultivated the science with greater success, but it should never be forgotten that the world owes its first lessons in geometry not to Greece, but to India.—(*ibid. P. 126*)

“Thiabaut சல்பஸ்-அத்ரங்களை வெளியிட்டது மூலம் ஜ்யாமட்ரி என்ற ஸயன்ஸ் இந்தியாவில்தான் முதலில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று வெளியாக்கியிருக்கிறார். இந்த விஷயத்தில் அவருக்கு உலகத்தினர் நன்றி செலுத்த வேண்டும். கரேக்கர்கள் இந்த ஸயன்ஸை வ்ருத்திபண்ணையிருந்தாலும், அவர்களும் இந்தியாவிலிருந்தே இந்த ஸயன்ஸைக் கற்றிருப்பதால் இந்த ஸயன்ஸை வெளியிட்டதற்காக உலகம் இந்தியாவிற்கு மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது.”

The result of these operations was the compilation of a series of Geometrical rules which are contained in the Sulva Sutras, which form a portion of the Kalpa Sutras.—(*ibid. P. 129 Journal Asiatic society of Bengal 1875/225*)

Thiabaut என்ற மேனூட்டு ஆசிரியர் சல்பஸ்-அத்ரங்களிலுள்ள “சதுரவாச்யேந சயநம்” “உக்ரபகுஷ்யஸ்தபுச்ச” “கங்க” “அலஜீ” “ப்ரஉக” “உபயத:ப்ரஉக” “ரதசக்ர” “ஸாரரதசக்ர” “சதுரச்ரத்தோண்” “பரிமண்டலத்ரோண்” “பரிசாய்ய” “ஸமுஹ்ய” “கூர்ம” என்பனபோன்ற அநேக சயனங்களை, சல்பஸ்-அத்ரங்களிலிருந்து நிருபித்துவிட்டு, இவைகளின் அளக்கும் முறைகளை வில்தாரமாகக் கணித சாஸ்த்ர முறைப்படி நிருபித்துவிட்டு இந்த ஸயன்ஸைன் தத்துவங்கள் கல்பஸ்-அத்ரங்களைச் சேர்ந்த சல்பஸ்-அத்ரங்களில் இருப்பதையும் நிருபிக்கிறார்,

Geometry like Astronomy owes its origin in India to religion.—(*ibid. P. 126*)

ஜ்யாமட்ரி என்ற ஸயன்ஸ் யஜ்ஞங்களிலிருந்தே உண்டாயிருப்பதால் வானசாஸ்-தரம்போல் இந்த ஸயன்ஸை இந்தியமதத்திற்கு மிகவும் கடைமைப்பட்டுள்ளது.

Whatever science “is closely connected with the ancient Indian religion must be considered as having sprung up among the Indians themselves,” and not

borrowed from other nations. Geometry was developed in India from the rules for the construction of the altars —(J. A. B. 1875 - P. 257)

ஜ்யாமட்டி என்ற ஸயன்ஸ் யாகங்களில் வேதிகளை நிர்மாணம் பண்ணவும், சயனங்களைச் செய்யவும் கையாளப்பட்ட வழிகளிலிருந்து அபிவ்ருத்தி யடைந்திருக்கிறது.

இந்தியாவில் மதானுஷ்டானத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்ட எந்த ஸயன்ஸாம் அந்தத் தேசத்திலே உண்டானதாகக் காணப்படுகிறது. மதத்தோடு ஸம்பந்தப் பல எந்த ஸயன்ஸையும் வேறு தேசத்திலிருந்து இந்தியர்கள் கற்றிருக்கள் என்று சொல்லக்கூடாது. •

The Practical necessity for Geometrical studies no longer existed in India, when Hindus began to worship images in the Pauranic Age, and the setting up of sacred fires in the worshipper's house was discontinued, and the construction of altars was forgotten.—(R. C. Dutt H. C. A. I- P. 132)

“ப்ராசீந்காலங்களில் ஒவ்வொரு க்ரஹங்களிலும் அக்ஷிலோத்ராதிகள் நடைபெற்று வந்ததால், அதற்காக வேதி முதலியவைகளை நிர்மாணம் செய்யக் கணிதசாஸ்தர் ஸம்பந்தமான எல்லா அம்சங்களையும் எல்லோரும் தெரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு புராண காலங்களில் வைதிகமான அக்ஷிலோத்ராதம், சயனம் முதலியவை மறைந்து ஐனங்கள் விக்ரஹராதஜையிலேயே சடுபட ஆரம் பித்த காலத்தில் அக்ஷிலோத்ராதிகள் மறைந்ததுபோல் அதன்வேதிகளை நிர்மாணம் செய்ய ஏற்பட்ட ஸயன்ஸாம் மறைந்துபோய்விட்டது.”

இந்த ஸமத்ரம் வெகு கடினம் எளிதாக அர்த்தமாகாது. இதற்குக் கரவிந்தர் செய்த பாஷ்யமும், ஸாந்தராஜீயவ்ருத்தியும் இருக்கிறது. ஆபஸ் தம்பருடைய கணிதத் திறமையை அறிய இதைப் படிக்கவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்ப ஸ்மருதி

ஆபஸ்தம்ப மஹர்வி ஸமத்ரருபமாக க்ரந்தங்களைச் செய்ததுடன் நிற்க வில்லை. முற்றிலும் ச்ளோகரூபமாக ஸம்ருதியையும் செய்திருக்கிறார். இது “ஆபஸ்தம்பஸ்மருதி” என்ற பெயரால் ப்ரஸித்தமாயுள்ளது. விக்ஞானேச்வரர், அபரார்க்கர் முதலிய ப்ராசீனங்பந்தனகாரர்களும், மற்றவர்களும் ஆபஸ்தம்ப ஸம்ருதிவசனங்களைப் பல விடங்களில் ப்ரமாணமாக எடுத்துள்ளார்கள். இந்த ஸம்ருதியில் ப்ரகீர்ண தர்மங்களும், ப்ராயச்சித்த விசேஷங்களும் முக்யமாக ஆபஸ்தம்பரால் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆபன் தம்பரின் காலம்

அவருடைய தேசகாலாதி விஷயமாகச் சிறிது சொல்லுவேண்டியிருக்கிறது. ஆபஸ்தம்பருடைய காலம் எது, அவர் எந்தத் தேசத்தில் இருந்தார் என்பதைப் பற்றிச் சரித்ர விமர்சகர்களுக்குள்ளேயே நிலையான் அபிப்ராயமில்லை. கால, தேசங்களை நிர்ணயிக்க ஸரியான ஆதார மேதுவுமில்லை. ஆகையால் சரித்திரகாரர் தங்கள் ஊஹுத்தினாலும் கற்பனையினாலும் சில முடிவுகளைச் செய்திருக்கிறார்கள். அதை வைத்திகமதல்தார்கள் அங்கிகரிக்க முடியவில்லை.

மாக்ஸ் மூல்லர், (Max Muller) போன்ற மேற்றிசையாரும் அவர்களையனுஸரித்த நம்மவர் சிலரும் ஆபஸ்தம்பருடைய காலம் கி.மு. 5-ஆவது நூற்றுண்டு என்கிறார்கள். இதற்கு ஆதாரமேதுவும் காட்டப்படவில்லை.

வ்யாகரண ஸுத்ரகாரர் பாணிநி, பாஷ்யகாரர் பதஞ்ஜலி இருவருக்கும் ஆபஸ்தம்பர் முந்தியவரென்று தெரிகிறது. ஆபஸ்தம்பர் யூபஸம்ஸ்கார ப்ரகரணத்தில் ‘சுதீயோ பவதி தீஷி பேராக்ஷத்’ என்கிறார். இந்த ஸுத்ரத்தைப் பதஞ்சலி தமது பாஷ்யத்தில் அநுவாதம் செய்கிறார்.

பாணிநி ஸுத்ரத்தில் ‘வ-ாராணபேராக்ஷதி-ஷாவழணக-ல வெ-’ என்கிறதில் கல்பஸுத்ர ப்ரஸ்தாபமிருக்கிறது. மேலும் ‘பாராஸாடி ஶிராவி-ஹு-’ விக்ஷப நடவடிக்கை பொயாஃபா-’ என்கிற ஸுத்ரத்திலும் பராசரபுத்ரராண பாராசர்யர் என்ற பாதாராயனரைக் குறிப்பிடுகிறார். பாதாராயனர் ஜைமினியின் ஆசார்யர். அந்த ஜைமினியோ ஆபஸ்தம்ப ஸுத்ரத்தைப் பல விடங்களில் உதாஹரிக்கிறார். ஆகையால் கல்பஸுத்ரங்கள், முக்யமாக ஆபஸ்தம்பகல்பம், பாணிநிக்கு முந்தியதென்று சரித்ரவிமர்சகர்கள் பலர் ஊஹிக்கிறார்கள்.

யாக்ஞவல்க்யர் தமது ஸ்மருதியில் ஆரம்பத்தில்

‘யரோவ-ஹ க-ஸாவ-த-ஷா-’

என்பதால் ஆபஸ்தம்பரைத் தர்மசாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகராக நிர்த்தேசிக்கிறார்: மீமாம்ஸாஸுத்ரகாரராகிய ஜைமினி பற்பல விடங்களில் ஆபஸ்தம்பஸுத்ரங்களை அப்படியே உதாஹரிப்பதைப் பார்க்கிறோம். பலவிடங்களில் ஆபஸ்தம்பாபிப்ராயங்களைப் பூர்வபங்கமாகவும், சிலவற்றை ஆதாரப்ரமாணமாகவும் ஜைமினி எடுத்துக்கூறுகிறார்.

‘நாவெஹுதா-ா-ராதி-’ க-ஸாஸந பெவெஸா ஒஹகே,

என்ற ஆபஸ்தம்பஸுத்ரவிதியை, ஜைமினி

‘தயா பய-ஹ த-ஷேயஸந க-ஸாஸா-’

என்ற ஸுத்ரத்தில் அநுவதிக்கிறார். இது போல்

‘நத-ஷா-வ-ஹ-க்ஷ-ஷா-ஷா-ஷா- வி-த-ப-ஷ-ஷ- ஹகா- வி-யா-நா-நா-ஷ- ஹ- ஹ- ஹ- ஹ- ஹ- ஹ-’

பூ. திவிஜெல் உ அரட்டாகச் | சுய-தூவுவி ரோயை-யோ
வைப்பாடு'

இத்யாதி அநேக ஆபஸ்தம்ப ஸ-அத்ரங்களை ஜைமினி அப்படியே அநுவதிக்கிறார். இதனால் ஆபஸ்தம்பர் ஜைமினி காலத்திற்கும் முந்தியவரென்று தெரிகிறது.

யாக்ஞவல்க்யர் ஸ்மருதியில் ஆபஸ்தம்பருடன் பராசரரையும் சேர்த்துக் கூறுவதால் ஆபஸ்தம்பர் பராசரலமகாலமோ, அதாவது வ்யாஸருக்கும் முந்தியகாலமோ, என்று நினைக்கவேண்டி யிருக்கிறது. இதனால் காலியுதத்திற்கு முன்பு ஆபஸ்தம்ப காலமென்பது வைதிகர்கள் கொள்ளவேண்டி யிருக்கிறது. ஸாக்ஷரைச் சேர்ந்த டாக்டர் பகவத் தத்தர் என்பவர் கலி 450 ல், அதாவது சி. மு. 4550-ல், ஆபஸ்தம்பகாலம் என்று கூறுவதும் கவனிக்கத்தக்கது. இவர் நிர்ணயப்படி குவிகளின் காலிம் கலி 450 வருஷத்துடன் முடிந்துவிடுகிறது. பிறகு கலியில் குவிகளே கிடையாது. ஆபஸ்தம்பர் கலியில் இருந்தார் என்பதற்கு

'சுவாஞ்சிடோ நாவரைடி' இயக்கே'

என்பதால் “கலியில் நியமாத்யயனமில்லாத காரணத்தால் குவிகள் தோன்ற மாட்டார்கள்” என்று அவருடைய ஸ-அத்ரத்தையே ப்ரமாணமாகக் கூறுவதும் பொருந்தாது. கலியில் ஏற்படப்போகும் நிலைமையை அதில் கூறினாரேயல்லாது தாம் இருந்த காலத்தின் நிலைமையைக் கூறியதாக எண்ணமுடியாது.

உபநயங்காலம் முதல் ஒவ்வொருவரும் தம் குல கோத்ர ஸ-அத்ராதி களைச்சொல்லி, தாம் இன்ன சாகையைச் சேர்ந்தவரென்றும் இன்ன குவியின் ஸ-அத்ர தர்மப்படி நடப்பவரென்றும் சொல்லுகிறோம். **ஆபஸ்தம்பஸ-உத்ர:-** ஆச்வலாயனஸ-உத்ர:— போதாயநஸ-உத்ர:— இத்யாதி ஸ-அத்ரங்களைக் குறிப்பிட்டு அந்த ஸ-அத்ரப்படி நடப்பவனென்று அக்னிஸாக்ஷியிலும், ப்ராம்ஹண ஸ-முஹ ஸங்கிதியிலும், ஆசார்ய ஸங்கிதியிலும் உறுதிமொழியளிக்கிறோமல்லவா? ஆபஸ்தம்ப ஸ-அத்ராநுஷ்டானம் செய்கிறவனென்று ஒவ்வொரு ஸங்கரப்பத்தி லும் உத்கோவிக்கும் நாம் ஆபஸ்தம்பரைப்பற்றியோ, அவருடைய ஸ-அத்ரங்களைப்பற்றியோ என்ன அறிந்துள்ளோமென்பதை ஒவ்வொருவரும் யோஜித்துப் பார்க்கவேண்டாமா? அவருடைய ஸ-அத்ரங்களில் என்ன உசால்லப்படுகிறது என்பதையாவது நம்மவர்கள் அறியவேண்டாமா? நல்ல வேளையாக முந்தாசார்ய பாதாள் நியமனத்தால் விசேஷமாக நடத்தப்படுகிற வேதத்ரமசாஸ்த்ரபரிபாலன ஸபா ப்ரசாரபலனாக இனி இந்தக் குறை நிங்குமென்ற சின்னம் தோன்றியுள்ளது. இதுவரை ஆலஸ்யமாக இருந்தவர்கள்கூட, தர்ம ஸ-அத்ராதி களில் உள்ள விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள முற்பட்டிருப்பது ஸங்கோஷாஸ்பதமாயிருக்கிறது.

அக்னி ஹோத்ரம்,
கோபால தேசிகராசார்யர்.

ஸ்ரீ

ஆபஸ்தம்ப தர்ம ஸஹ்ரம்

விஷய ஈடுகை.

முதல் ப்ரச்னம்

பக்கம்

சாஸ்த்ராரம்ப ப்ரதிக்ஞை	1
ஸமயாசார சப்தார்த்தம் (வயா)	.
வேதாதி ப்ரமாண நிருபணம்	2
நான்கு வர்ணங்கள்	2
உபநயனமென்றால் என்ன?	3
காயத்ரீ மூன்று வேதஸாரம்	4
ஆசார்ய வரணம்	"
ஆசார்ய சப்தார்த்தம்	5
வர்ண வாரிபாக உபநயன காலங்கள்	.
பகினாறு வழிது வரையில் கெள்ள காலம்	6
உபநயனமாகாத வராத்ய ஸட்ஸ்காரம்	7
குருகுலவாஸ கால வரையறை	11
ப்ரப்ஹஸர்ய விதிகள்	12
சிகா, மெனாஞ்சி, ஸ-இதர, தண்ட, வஸ்த்ராதிகள்	14
ப்ரமஹஸாரி நியமம் தொடர்ச்சி	17
பிசௌ போட மறுத்தால் தோஷம்	19
பிசௌசரண விதம்	19
பிசௌசரண ப்ரசம்லை	20
ஆசாரத்தைவிட ச்ருதி பலீயலீ	22
ஸமிதாதானம்	24
ப்ரமஹஸாரி நியமம் தொடர்ச்சி	25
ஆசார்ய ரகஞாதிகள்	"
தவறு செய்த ஆசார்யனுக்குச் சிஷ்யன் போதனை	26
கலியில் ருஷிகள் உண்டாவதில்லை	"
ச்ருத ருஷிகள் உண்டு	28
நியமாத்யயனம் அசக்யம்	"
மந்த்ரவித்தியால் நினைத்த பலன்	29
அபிவாதன முறை	31
உபஸங்கரஹஸணம்	32

ஆசார்யனிடம் சிஷ்யன் நடந்துகொள்ளும் முறை			
தொடர்ச்சி	...	44	
ஸமாவர்த்தன தர்மு நியமங்கள்	...	44	
ஆசார்ய ப்ராசார்ய சேர்க்கையில் நடந்துகொள்ளும் விதம்	...	48	
வெறும் கையுடன் போகலாகாது	...	48	
சிஷ்யனிடம் ஆசார்யன் நடந்துகொள்ளவேண்டிய விதம்	...	49	
அந்தப்பன நிறுபணம்	...	50	
கிகாதாரணம்	...	56	
அந்தயனம் தெரிடர்ச்சி	...	58	
கர்மா னுஷ்டான காலத்தில் அந்தயனமில்லை	...	68	
ஆர்ய ஸமபாசாரம் ஸ்வதந்த்ரம் காரணத்தை அபோக்ஷிக்காது	...	68	
வேதங்களில் மறைந்துபோன பாகம் அனுஷ்டானத் தால் ஊகிக்கப்படுகிறது	...	68	
ஆசையால் ப்ரவர்த்திப்பதில் சாஸ்த்ரமில்லை	...	69	
ஸமாவர்த்தனமான பிறகு ஆசார்ய நியமனம் கிடையாது	...	71	
ப்ரணவம் வேதாரம்பத்தில் அவச்யம்	...	71	
ப்ரணவ ப்ரசம்லை	...	"	
வேதம் தவிர காவ்யாதி வித்யையில் குரு சச்ஞானை இல்லை	...	72	
விவாஹமான பிறகு அக்ஞிஹோத்ராதிகள்	...	74	
அபிவாதனம் செப்பத்தக்கவர்கள்	...	75	
ரூசல ப்ரச்ன முறை	...	78	
யக்ஞோபவீதியாயிருக்கவேண்டிய தர்மங்கள்	...	79	
ஆசமந நியமம்	...	79	
சக்தியிருந்தால் ஒரு கஷணமும் அசுத்தனையிருக்கலாது	...	80	
ப்ரோக்ஷிக்கப்படாத காஷ்டத்தை அக்ஞியில் போடக்கூடாது	...	80	
வஸ்த்ரத்தை ப்ரோக்ஷித்தே உடுத்தவும்	...	81	
ப்ரவா ஸ்பர்சித்தால் சுத்திமுறை	...	81	
அசுத்தன் அக்ஞி ஸமீபம் போகலாகாது	...	82	
ஆசமன ப்ரகரணம் ஆசமன் நிமித்தங்கள்	...	84	
சாப்பிடத்தகாத அன்னங்கள்	...	86	
பங்க்தியில் ஒருவர் நடுவில் ஏழுந்தால்	...	89	

போஜன நியமங்கள்	...	89
பர்யுவிதம் கூடாது	...	91
சிலவற்றிற்கு விலக்கு	...	91
ப்ரதிக்ரஹம்	...	95
போஜன நியமம், சாப்பிடத்தகாதவர்கள்	...	96
யாகான்ன போஜன சிரணயம்	...	98
லெளகிக ப்ரயோஜனர்த்தமாக தர்மானுஷ்டானம் கூடாது	102	
லெளகிக ப்ரயோஜனம் தானுகவே கிணடக்குப்-உதாஹரணம்	102	
நாஸ்திகாதிகளிடம் சிக்கலாகாது த்வேஷமும் கூடாது ...	103	
தர்மாதர்மங்களுக்கு உருவமில்லை. ஆர்யர் ஒப்பியதே தர்மம்	103	
பெரியோர் நடத்தையை அநுஸரிக்கவும்	...	103
ப்ராம்ஹணனுக்கு வாணிஜ்யம்	...	103
வாங்க விற்கக் கூடாத வஸ்துக்கள்	...	104
பண்டமாற்று வ்யாபாரம்	...	105
பதநீயதே தாஷ நிருபணம்	...	106
அத்யாத்ம படலம், ஆத்மஞான ஸாதனத்திகள்	...	108-126
கஷத்ரியவத தோஷம்—ப்ராயர்சித்தம்	...	129
ப்ரும்ஹத்யா ப்ராயர்சித்தம்	...	132
குருதல்பகமந ப்ராயர்சித்தம்	...	133
ஸமாபான ப்ராயர்சித்தம்	...	134
ஸ்வரணஸ்தேய ப்ராயர்சித்தம்	...	135
காக்கை மயில் முதலிய ப்ராணிவத ப்ராயர்சித்தம்	...	136
மித்யாதீத ப்ராயர்சித்தம்	...	138
காமோகார்ஷீத் ஜப ஹூமங்கள்	...	138
காயத்ரி ஜபம்	...	139
அனுமதியின்றிப் பிறர் தரவ்யத்தை எடுப்பது திருட்டு...	142	
இதில சில விலக்குகள்	...	142
மாதா, ஆசார்யன் பதிதர்களானால்	...	143
பார்யையை விலக்கினால் தோஷம்	...	145
பர்த்தாவை விலக்கினால்	...	145
ப்ராம்ஹணன் ஆயுதம் தரிக்கக்கூடாது	...	146
பதிதனுடைய புத்ரன் பதிதனு?	...	147
ஸ்நாதக வரதங்கள், பொதுத் தர்மங்கள்	...	150
ஜல, புரீஷ விஸர்ஜன நியமங்கள்	...	151
பாச மாடு விஷயமாகச் சில தர்மங்கள்	...	154

அமாவாஸ்யையில் சரீர ரகசிணம்	...	155
பொதுத் தர்மங்கள்	...	156
இரண்டாவது ப்ரச்னம்		
தம்பதி தர்மங்கள்	...	161
ப்ரதி வர்ஷம் விவாஹ தினக் கொண்டாட்டம்	...	162
ஸ்த்ரீ ஸம்லர்க்க நியமம்—சுத்தி	...	164
எல்லா வர்ணங்களுக்கும் ஸ்வதர்ம அனுஷ்டானத் தால் சிரேயஸ்	...	164
வைச்வதே தவ ப்ரயோகம்	...	167
வைச்வதே தவ மந்த்ரோபதேசம்	...	168
அதிதி பூஜை	...	172
ஆசார்ய ஸன்னிதியில் ஸமாவர்த்தன் நியமம்	...	176
அதிதி பூஜை விவரணம்	...	178
அதிதி பூஜை யாகமென்று வர்ணனம்	...	182
ஆசார்யனுக்கும், ருத்விக்குக்கும் ஏகதேச அத்பயணம் (வ்யா)	186	
வேதாங்கங்கள் ஆறு	...	187
ஆஹி தாக்னியும் ப்ரம்ஹாஸாரியும் பட்டினியிருக்கக் கூடாது	190	
யாசனத்திற்கு நிமித்தங்கள்	...	191
ப்ராம்ஹணனுக்கு ஆஹ கர்ம	...	192
கஷ்டரிய தர்மம்	...	192
யுத்தத்தில் கொல்லத் தகாதவர்கள்	...	193
மார்க்கத்தில் முந்திப்போக அர் ஹதையுள் வைர்	...	195
தர்மாசரணத்தால் ஜாதி உயரும், அதர்மத்தால் தாழும்	196	
ப்ராம்ஹாதி விவாஹ பேதங்கள்	...	198
உதயாஸ்தமனத்தில் தீங்கினுல்	...	200
தாய ப்ரகரணம்	...	202
பார்யா ரகசிணம்	...	203
சில ருஷிகளிடம் தர்மாதிக்ரமத்திற்கு ஸமாதானம்	...	203
எல்லாப் புத்ரர்களுக்கும் ஸம பாகம்	...	205
ஐயேஷ்டனுக்குமட்டுமென்கிற பக்ஷத்திற்குக் கண்டனம்	206	
ஸராவா செளசம், உதகதானம்	...	209
சாப்பிடத் தகாத அன்னங்கள்	...	210
பாலர்களுக்குச் சுத்தி	...	211
காம்ய ச்ராத்த பலன்	...	213

நிமந்த்ரனூர்லை ப்ராம்ஹணர்கள்	...	217
நான்கு ஆச்சரமங்கள்	...	228
ஸன்யாஸி தர்மம்	...	229
வாநப்ரஸ்த தர்மம்	...	230
ஸன்யாஸம் சிறந்ததா, க்ருஹஸ்தாச்சரமம் சிறந்ததா	...	235
இது விஷயமாகச் சர்ச்சையும் நிர்ணயமும்	...	236
க்ருஹஸ்தாச்சரம் அமருதப், ஆமா னஷ சக்திகள் ஏற்படும் ராஜ தர்மங்கள், நகர அமைப்பு, அரண்மனை அமைப்பு ...	239	
மாஜியத்தில் பசி, பனி, ரோகாதிகளால் ஒருவரும்	240	
கஷ்டப்படக கூடாது	...	241
க்ராம, நகரப் பாதுகாப்புக்காக ஸத்ய சீலர்களை நிய மிக்கவும்	...	243
திருட்டுப் பயமேற்படாமல் ரகஷி க்கவும்	...	243
வரி விதிக்கத் தகாதவர்கள்	...	244
நியோக நிந்தை	...	246
சில பொதுத் தர்மங்கள்	...	247
க்ருஷிகள் வேலை சிறுத்தம் செய்தால்	...	249
காட்டில் மேயும் மருகங்களைப் பற்றி	...	252
ஸாக்ஷி விசாரணை பொய் சொன்னால்	...	250
சிஷ்டர்களான பெரியோர்களுடைய அந்தானத்தைப் பின் பற்றவும்	...	253
ஸ்த்ரீகளிடம் தர்ம சேஷங்களை அறியவும்	...	254

ஒன்றி சூப்புங்பாய் ॥

சூப்புங்பைஹவிடூரீதம் யசீஸுமதுடு ॥
பூயைஃ பூநைஃ ॥

ஆபஸ்தம்ப மஹர்ஷி அருளிய தர்ம ஸாத்ரம் .

ஸ்ரீஹரதத்தாசார்யர் செய்த உஜ்வலா வ்யாக்யானத்தை
அனுஸாரித்து மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

முதல் ப்ரச்னம்—முதல் கண்டிகை.

ஒடு ॥ சாயாதஹாஸீடாவர்ஸிகாநு யசீ-ஓநு வாவாவா
வாவாஃ ॥ க ॥

இதற்கு முந்திய ப்ரகரணங்களில் ச்ரெளதகர்மங்களும், க்ருஹ்ய கர்மங்களும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஆகையால் இனி ‘ஸாமயா சாரிக்’ தர்மங்களை இங்கு விவரிப்போம். ‘ஸமயம்’ என்றால் மனு முதலிய பெரியோர்கள் செய்துள்ள ஜனஸமூஹ வ்யவஸ்தையாகும். அந்த வ்யவஸ்தையை ‘ஆதாரமாகக்கொண்ட ஆசாரங்களால் ஏற்பட்ட தர்மங்களுக்கு “ஸாமயாசாரிக தர்மங்கள்” என்று பெயர். இந்த ஸாமயாசாரிக தர்மமும் மூன்று விதம். விதி, நியமம், நிஷே தம் என்று. “ஸாயங்காலத்தில் க்ராமத்திற்கு வெளியிற் சென்று ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யவேண்டும்” இத்யாதிகள் ‘விதிகள்’ ‘கிழக்கு முகமாக உட்கார்ந்துதான் போஜனம் செய்யவேண்டும்’ என்பன போன்றவை ‘நியமவிதிகள்’ எனப்படும்.

பசியை நிவருத்தி செய்துகொள்ள மனிதன் போஜனத்தில் ப்ரவர்த்திக்கின்றுன். எந்தத் திக்குமுகமாக உட்கார்ந்து புஜித் தாலும் பசி அடங்கிவிடத் தடையில்லை. ஆகையால் இதில் நியமம்

செய்யப்படுகிறது— “கிழக்கு முகமாகவே சாப்பிடவேண்டும்” என்று, “ப்ராம்ஹணன், பசுமாடு இவர்களைக் காலால் தொடக்கூடாது” என்பன போன்றவை “நிஷேதவிதிகள்” எனப்படுகின்றன. இந்த மூன்றுவித ஸமயாசார தர்மங்களை இக்ரந்தத்தில் விவரணம் செய்வதாக ஸ்ரீ ஆபஸ்தம்ப மஹர்ஷி இந்த ஸ-அத்ரத் தில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறார்.

இதற்கு முன்னால் ப்ரச்னங்களில் சொல்லப்பட்ட ச்ரெளத ஸ்மார்த்த தர்மங்கள், ஆசமனம், சௌசம், ப்ராயச்சித்தம்போன்ற ஸமயாசாரிக தர்மங்களை அபேக்ஷி த்து நிற்பவையானதால் அவை களை விவரிக்கவேண்டிய ஆவச்யகதை ஏற்பட்டது.

யசீ-ஐஷுஹஸியம் பூதோண்டு || २ ||

ஸமயாசாரம் ப்ரமாணமென்று சொல்லப்பட்டது. ஆயினும், தர்மஜ்ஞர்களான மந்வாதிகள் சொல்லிய ஸமயாசாரமே நமக்கு ப்ரமாணமாகும். தர்மங்களை வேதங்களிலிருந்து யதாவத்தாக அறிந்த மனு முதலிய பெரியோர்கள் செய்துள்ள ஸமயாசாரவ்ய வல்லதான் தர்மா தர்மங்களை நிச்சயிக்க நமக்கு ப்ரமாணமாகும்.

வெஞாசரா || ஈ ||

வேதங்களே எல்லாவித தர்மா தர்ம நிர்ணயங்களுக்கும் மூல ப்ரமாணங்கள். மது முதலிய தர்மஜ்ஞர்களின் ஸமயாசாரம் நமக்கு ப்ரமாணம். அந்தத் தர்மஜ்ஞர்களுக்கு வேதங்களே ஆதாரமான மூலப்ரமாணங்கள். ஆகவே வேதங்களை மூலப்ரமாணங்களாகக் கொண்ட தர்மஜ்ஞர்களின் ஸமயாசாரவ்யவஸ்தைதான் நமக்கு உபாடேயப்பெறும் ஸ-அத்ரகாரர் கூறினார்.

புத்தர், கபிலர் போன்றவர்கள் தர்மஜ்ஞர்களாக நினைக்கப்பட்டாலும், அவர்கள் வேதங்களை மூலப்ரமாணமாக ஒப்பாததால் அவர்களுடைய வ்யவஸ்தை நமக்கு ப்ரமாணமன்று.

ஏக்வாரோ வண்டூஃப் ஹ்ராஹ்ரண கஷத்ரிய வெவஶா
ஸ-அத்ராஃப் || ச ||

இந்த சாஸ்த்ரத்திற்கு அதிகாரிகள் சொல்லப்படுகிறார்கள். ப்ராம்ஹணன், கஷத்ரியன், வைச்யன், சூத்ரன் என்கிற நான்கு வர்ணங்கள் உண்டு. அவர்கள் இந்த வேதமூலமான தர்மசாஸ்த்ரத் திற்கு ஸம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள். அவர்களை உத்தேசித்து இந்த சாஸ்த்ரம் செய்யப்படுகிறதென்று கருத்து.

தெஷாம் வாவுவடி வாகிவெடா ஜிநகம் பேரூயானு || ஞ ||

அந்த வர்ணங்களுள் முன் முன் வர்ணமானது பிறவியால் மேற்பட்டது.

கஶா-அழுராணா இதிரவடி கூரை-வாய்நாம் வேஷா ஜியந இழுபந சீழுராயெயம் மூலவங்கி வை கூரை-னி || கூ ||

அந்த நான்கு வர்ணங்களில் சூதரர் நீங்கலாக மற்ற மூன்று வர்ணத்தினருக்கு உபநயம், வேதாத்யயநம், அக்ந்யாதேயமென்கிற யாகஆதாரகர்மம், ஸ்வர்க்காதி பலன்களுடன் விதிக்கப்பட்டுள்ள அக்னிலோத்ராதி கர்மங்களும் நியதமாகச் செய்யப்பட வேண்டியவை. ஆனால் அந்த மூன்று வர்ணத்தினரும் ஸ்ராபானுதி தூஷ்ட கார்யங்களால் பதிதர்களாயில்லாமலிருந்தால் மேற்கண்ட கர்மங்களைச் செய்ய அதிகாரம் கிடைக்கும்.

ஸா-ஸு-அஷா ஸா-அழு-வெ ஒத்தெரஷாம் வண-டாநாடு || எ ||

மற்ற வர்ணங்களுக்கு சுச்ரூஷை செய்வது சூதரனுக்குத் தர்மமாகும். இதரவர்ணத்தினர் செய்யும் தர்மகார்யங்களுக்கு கேராகவோ, பரம்பரையாகவோ உதவி செய்து வருவதுதான் அவர்களுக்குத் தர்மம்.

வாவுவடிலிநு வாவுவடிலிநு வணை நிஶையவை ஸு
ல-குபம் || அ ||

அந்த சுச்ரூஷையானது முன் முன் வர்ணத்தாருக்குச் செய்யப்படுவது விசேஷ ச்ரேயஸ்கரமாகும். வைச்ய சுச்ரூஷையை விட கூத்தரிபசுச்ரூஷை உயர்ந்தது. அதை விட ப்ராம்ஹண சுச்ரூஷை மேலானது, என்று கருத்து.

உபநயநம் விழுராய-வெ ஸு-தி-தம் வெங்கை || கூ ||

உபநயநம் என்பது வேதவித்யையை ஆசார்யனிடம் க்ரஹிப்பதற்காகச் செய்யப்படும் வேதவிலூதமான ஓர் ஸம்ஸ்காரகர்மம். வித்பாக்ரஹணம் முக்யமாகையால் அதற்கு அர்ஹதையற்ற ஊழை, சித்தஸ்வாதீனமற்றவன் முதலியவர்க்கு உபநயம் இல்லையென்று ஏற்படுகிறது. உபநயம் வேதவிலூதகர்மம் என்று இங்கு சொல்லப்படுவது உபநயனம் செய்யாவிட்டால் வேதவித்யை அதிகரமித்ததோ ஒழும், ப்ராயச்சித்தமும் ஏற்படுமென்பதைக் காட்டுகிறது.

வெவேடுஹூ வெவ வெதேஹூः ஸாவிதுநாஹூத
உதி ஹி பூாஹூணடி ॥ கீ ॥

ஸாவித்ரீ என்கிற காயத்ரீ மந்த்ரமானது ருக் யஜாஸ் ஸாம, என்கிற எல்லா வேதங்களிலிருந்தும் எடுத்துத் தொகுக்கப்பட்ட ஒரே மந்த்ரமாக உபதேசிக்கப்படுவதாக வேதப்ராமஹணம் கூறுகிறது. காயத்ரியின் மூன்று பாதங்களும் ஒவ்வொரு வேதத்திலிருந்து ஒவ்வொன்றுக்குச் சேர்க்கப்பட்டது.

ஒருவன் மூன்று வேதங்களையும் அத்யயனம் செய்ய விரும்பினால் அவன் அதற்காகத் தனியான உபநயகம் செய்துகொள்ள வேண்டியதில்லை. காயத்ரீ உபதேசமும் தனியாக வேண்டியதில்லை. ஒரு தடவை செய்யும் உபநயகத்தாலேயே மூன்று வேத அத்யயநத்திற்கும் அதிகாரம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. காயத்ரீ மந்த்ரம் மூன்று வேதங்களுக்கும் பொதுவானது.

துவிலோ வா வனஷி தசி: பூவிஶாதி யஶிவி அாநா
வநயதெ யஶாவி அாநிதி ஹி பூாஹூணடி ॥ கக ॥

உபநயகம் செய்யும் ஆசார்யன் ஜ்ஞானவானுக இருக்கவேண்டும். ஜ்ஞானமில்லாமல் உபநயகம் செய்துவைப்பவனும், உபநயகம் செப்துகொள்பவனும் இருட்டிவிருந்து இருட்டிலேயே ப்ரவேசிப்பவருக்கு ஒப்பானவர் என்பது ப்ராமஹணத்தின் (வேதம்) அபிப்ராயம்.

தவினெங்கிணநவிதுஹாஹூதெதகஂ ஸௌஹி தகஂ ஸௌஹூ
தாராகீபேக ॥ கஉ ॥

ஆகையால் அந்த உபநயகிழையத்தில் பூர்ம்பரையாக வேதாத்மயகம், யாகம் செய்த குலத்தில் பிறந்தவனும், ஆறு அங்கங்களோடு வேண்டிய அளவு அர்த்தஜ்ஞானம் பெற்று வேதாத்யயநம் செய்தவனும், அல்லது கேவலம் வேதாத்யயநம் மாத்திரம் செய்தவனும், சாஸ்த்ரவிதிநிஷேதங்களில் ஜாக்ரதையுள்ளவனுமான ஸம்ஸ்கர்த்தாவை, அதாவது ஆசார்யனை, அறிந்து அபேகஷிக்கவேண்டும்.

தவின்செரூவ விதுஹாககீடாகக சிவிபூதிவென
பசீடூஹூः ॥ கந ॥

மேற்சொல்லிய சூனமுள்ள ஆசார்யனிடத்தில் வித்யாக்ரஹணம் செய்யவேண்டும். எல்லா வித்யைகளையும் முடிவுவரையில்

அவனிடமே அப்பஸிக்கவேண்டும். ஆனால் அதுவரையில் அந்த ஆசார்யன் ஏதாவது தோழங்களால் தர்மா நுஷ்டானத்தை விட்டு ஸஹவாஸயோக்யதையற்ற பதிதனுகாமளிருக்கவேண்டும். பதித ணுகிவிட்டால் பாக்கி வித்யைகளை வேறு ஆசார்யனிடம் க்ரஹிக்க வேண்டுமென்று கருத்து:

யஹாஜிஃ-ாநாவிநோதி வஸ சுவாயதீ || கச ||

மாணவகன் எவனிடமிருந்து சௌச ஆசாராதிகளான ஸகல தர்மங்களையும் க்ரஹித்து, சிக்ஷித்துக்கொள்கிறுனே அவன் ஆசார்யன் எனப்படுகிறன்.

ததெவஸ ந தூ-ாவேஹுகை காதாவந || கரு ||

அந்த ஆசார்யன் விஷயத்தில் ஒரு காலத்திலும் த்ரோஹம் அதாவது அபகாரம் அபசாரம் செய்யக்கூடாது.

வஸ ஹி விதூாதஸம் ஜநயதி || கச ||

வனென்றால் அந்த ஆசார்யன்தான் இந்த மாணவகளை வித்யை என்கிற ஜந்மத்திலிருந்து பிறக்கச்செய்கிறுனன்றே ?

ததெவ ஷுஂ ஜந || கள ||

வித்யையிலிருந்து பிறப்பதான அந்த ஜந்மம்தான் ச்ரேயஸ்கர மான உயர்ந்த ஜந்மமாகும்.

ஸார்சீராதைவ ஓ-தாவிதாள ஜநயதீ || காதி ||

மாணவகனின் மாதாபிதாக்கள் அவனுடைய சரீரத்தையே உண்டுபண் ணுகிறார்கள். ஆசார்யனேவன்றால் ஸகல் புருஷார்த்தங்களையும் அடைய வேலதுவான வித்யை என்ற ஜந்மத்தைக் கொடுக்கிறதால் அவன் உயர்ந்தவனென்று கருத்து.

வஸகெஞ் பூ-ாவழண-இ-ப-நயீதா தீ-தே-ராஜநநுஷ் |
ஸாஶி வெவஸநுஷ் | மஹ-ாவதி-தை-பா பூ-ாவழணநுஷ் |
நதெஹ-காஷ-ஸாஷ-பா ராஜநநுஷ் | மஹ-ாஷ-ஸாஷ-பா
வெவஸநுஷ் || ககை ||

உபநயத்திற்குக்காலமும் வயதும் சொல்லப்படுகிறது. வஸுந்த ருதுவில் ப்ராம்லஹண்ணை உபநயம் செய்யவேண்டும். க்ரீஷ்மருது வில் கஷத்திரியணையும், சரத்ருதுவில் வைச்யணையும் உபநயம் செய்ய வேண்டும்.

கர்ப்பத்திலிருந்து எட்டாவது வயதில் ப்ராம்ஹனனுக்கும், பதினெட்டாவது வயதில் கஷ்தரியனுக்கும், பன்னிரண்டாவது வயதில் வைச்யனுக்கும் உபநயம்.

கய காளூநி ॥ २० ॥

இதன் பிறகு உபநயத்திற்குக் காம்யகாலங்கள் சொல்லப் படுகின்றன.

வைவெலை பூஹூவாடுவூகாளீடு ॥ २१ ॥

ப்ரம்ஹவர்ச்சலமென்கிற ப்ரம்ஹதே தஜஸ்ஸில் ஆசையுள்ள வனை ஏழாவது வயதில் உபநயம் செப்பவேண்டும்.

கஷ்டி சூயாதூநி ॥ २२ ॥

ஆயுஸ் அதிகம் வேண்டுமென்ற இச்சையுள்ளவனை எட்டாவது வயதில் உபநயம் செய்யவும்.

நவெலை தெஜவூநி ॥ २३ ॥

தேஜஸ் என்ற சக்தி அதிகரிக்க ஆஸ்தையுள்ளவனை ஒன்பதாவது வயதில் உபநயம் செய்யவும்.

ஒரை சநாதூநி ॥ २४ ॥

அந்நாத்பமென்கிற அந்நஸ்மரத்திலேவண்டுகிறவனைப் பத்தாவது வயதில் உபநயம் செய்யவும்.

வளகாநிஶர ஒனியகாளீடு ॥ २५ ॥

பதினேரரவது வயதில் இந்தரியகாமனை அதாவது பலத்தை விரும்புகிறவனை உபநயம் செய்க.

ஊநிஶர பௌராகாளீடு ॥ २६ ॥

பசுக்களை விரும்புகிறவனைப் பன்னிரண்டாவது வயதில் உபநயம் செய்க.

மேற்கண்ட ஆறு ஸ-அத்ரவிதிகளும் பலனை உத்தேசித்துச் செய்யப்படுவதால் காம்யங்கள் எனப்படுகின்றன.

குஷோஸாநூப்ராஹனஸாநாதாதூயி குஞாவில்
ஸாக கஷ்தியஸு । குஷதாவிடுஸாகெஞ்சாஸு ।
யாக வூதெதாஸ ஸலையடுவூக யாநி வக்ஞாளீ ॥ २८ ॥

மேல் ஸ-அத்ரங்களில் ப்ரம்ஹசாரி நியமங்களைச் சொல்லப்போ

கிறோம். அந்த நியமங்களையதாவத்தாக அனுஷ்டிக்கச் சக்திவேண்டும். அந்தச் சக்தியை அதுஸரித்து ப்ராம்ஹணனுக்குப் பதினாறு வயது வரையில் உபநயன் காலத்தை ஒதுக்கிவைக்கலாம். பதினாறு வயது முடியும் வரை ப்ராம்ஹணனுக்குக் காயத்ரியின் உபதேச காலம் தாண்டுவதில்லை. இதுபோல் கஷ்தரியனுக்கு இருபத்திரண்டு வரையிலும், வைச்யனுக்கு இருபத்துநான்கு வரையிலும் உபநயநகாலம் தாண்டுவதில்லை.

நியமங்களை அனுஷ்டிக்க அசக்தனான மாணவகனுக்கு மேற்கண்ட கெள்ளகாலமென்று கருத்து. சக்தனுக்கு எட்டாவது வயது தாண்டினால் ப்ராயச்சித்தமேற்படும்.

காதிக்ராணை ஸாவி தூரூஃ காடு ஸீதாஃ தெது
விழுகாஃ ஹுவூஹயடு ஹரைக || உங ||

பதினாறுவது வயதாகிய கெள்ளகாலமும் காயத்ரீ உபதேசமாகாமல் தாண்டிவிட்டால் அதற்காக “த்ரைவித்யகப்ரமஹசர்யம்” என்ற நியமத்தை ப்ராயச்சித்தமாக அனுஷ்டிக்கவேண்டும். மூன்று வேதங்களை அத்யனம் செய்கிறவர்களுக்காக விதிக்கப்பட்ட வரதத்திற்கு “த்ரைவித்யகப்ரமஹசர்யம்” என்று பெயர். அக்ஞிபரி சர்யை, அத்யனம், குருசச்ரூஷை ஆகிய மூன்று கார்யங்கள் நிங்கலாக ஸகலவ்ரதங்களையும் ஒரு ருது முடிய ப்ராயச்சித்தமாக அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

காஷாவபநயடு || உக ||

மேற்கண்டபடி ப்ராயச்சித்தவர்தம் ஆசரித்து முடிந்த பிறகு உபநயம் செய்யவேண்டும்.

ததவஸவதாஸீாஷகாவவஸரடநடு || நூ ||

ப்ராயச்சித்தம் முடிந்து உபநயமும் ஆகிய பிறகு ஒரு வர்ஷம் வரையில் த்ரிஷ்வணஸ்நாநம் (மூன்று வேளை) செய்துவரவேண்டும். அசக்தனுயிருந்தால் சக்திக்கேற்றபடி ஸ்நாநம் செய்யலாம்.

காஷாஜுவாபுஃ || நக ||

இவ்வாறு ப்ராயச்சித்த வரதங்கள் முடிந்த பிறகு, அதாவது ஒரு வர்ஷத்திற்குப் பிறகு, அவன் வேதாத்யயநம் செய்துவைக்கப்படத்தக்கவானுகிறுன்.

காய யஸு விதா விதாஸு உதுநாபைதன
வஸாதாஓ தெ ஹுவூஹயஸாதாஃ || நூ ||

இனி எந்த மாணவகனுடைய பிதா, பிதாமஹன், அந்த மாணவகன் ஆகிய மூன்று பேரும் உபநயந ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்படாமலேயே வாழ்க்கை நடத்துகிறார்களோ அவர்கள் ப்ரம்ஹஹத்யா தோஷமுள்ளவர்களென்று ருஷிகளால் நிச்சயிக்கப்பட்டவர்கள்: தெஷாலீஸ்ராஹஸீரங் ஹொஜிஙம் விவாஹ்ஶி தி வ வஜடுயேசு || நக ||

மேற்கண்டபடி உபநயந ஸம்ஸ்காரம் ஆகாதவர்களான தோஷி கருடன் ஸஹவாஸம், போஜநம், விவாஹம் ஆகியவைகளோ விலக்க வேண்டும்.

தெஷாலீஸ்ராஹஸீரங் பூஷ்யதீதி || நக ||

மேற்கண்ட பதிதர்கள் தாங்களாகவே ப்ராயச்சித்தம் செய்து கொள்ள விரும்பினால் அவர்களுக்கு ப்ராயச்சித்தம் செய்து வைக்கலாம்.

யா பூஷ்யதீதிக்கு சீதா ரௌவங் ஸங்வதாஸி || நக ||

அவர்களுக்கு ப்ராயச்சித்தமாவது:—கீழே (28) ஸ-ஏத்ரத் தில் பதினாறுவது வயது தாண்டிய மாணவகனுக்குச் சொல்லப்பட்டதுபோல் ப்ரம்ஹசர்ய வருதம் ப்ராயச்சித்தமாக அநுஷ்டிக்கப் படவேண்டும். ஆனால் அதில் ஒரு ருது என்று சொல்லியதற்குப் பதிலாக ஒரு வர்ஷம் வரதம் ப்ராயச்சித்தமாகச் செய்யவேண்டும்.

க்ஷோபநயநாடு || நக ||

ஒரு வர்ஷம் ப்ராயச்சித்த வரதம் முடிந்த பிறகு அவர்களுக்கு உபநயநம் செய்துவைக்கலாம்.

த-த உங்கொபவஸாடநாடு || நக ||

உபநயநம் செய்த பிறகு கீழே சொல்லியதுபோல் (30) ஒரு வருஷம் வரையில் மூன்றுவேளையும் ஸ்நாந வரதம் அனுஷ்டிக்கவும்.

முதல் கண்டிகை முற்றிற்று.

இரண்டாவது கண்டிகை.

பூதிவ மா-ஷாதி ஸஜ்ஜாப ஸங்வதாநா யாவதெநா
ஏநாபேதாஹஸு-ஸா-ஸி || க ||

எவ்வளவு புருஷர்கள் உபநயநம் செய்யப்படவில்லையோ அவ்வளவு புருஷரைக் கணக்கிட்டு அத்தனை வர்ஷங்களுக்கு ப்ரம்ஹ

சர்யவ்ரத ப்ராயச்சித்தம் ஆசரிக்கப்படவேண்டும். அதாவது, பிதா ஒருவன் மாத்திரம் அநுபந்தனுயிருந்தால் அப்போது ஒரு வர்ஷம். பிதாமஹனும் சேர்ந்தால் இரண்டு வருஷம். தானும் அதாவது மாணவகனும் விலைத்தகாலத்தில் அநுபந்தனுயிருந்தால் அப்போது மூன்று வர்ஷம் ப்ரம்ஹசர்யவ்ரதப்ராயச்சித்தம் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டுமென்று கருத்து.

வைப்பிஃ வாவலோந்திஃ 'யாதி யாது மாக' உதெ^{நூ}
தாவிஃ யஜாஷவிதீண ஸாவைவிதீணாஜீ
வைநெதி॥ २ ॥

கீழ் ஸ-அத்ரத்தில் விதித்த த்ரிஷ்வண ஸ்நாநத்திற்கு மந்த்ரங்கள் இதில் சொல்லப்படுகின்றன. இதில் சொல்லப்பட்ட மந்த்ரங்களால் த்ரிஷ்வண ஸ்நாந ஸமயத்தில் இருகரங்களாலும் சிரஸ்லில் தீர்த்தத்தை அபிஷேகம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

கவி வா வாஹூதீவிராவ ॥ ஈ ॥

கீழ் ஸ-அத்ரத்தில் சொல்லிய மந்த்ரங்களுக்குப் பதிலாக “வ்யாஹ்ருதி” மந்த்ரங்களாலும் செய்யலாம்.

காஹூஷாபூஃ ॥ ச ॥

கீழ் சொல்லியபடி ப்ராயச்சித்த வ்ரத, உபநயாதிகள் முடிந்த பிறகு அந்த மாணவகன் அத்யயனம் செய்துவைக்கப்படத்தக்கவன்.

மூன்று தலைமுறை வரையில் உபநயநம் செய்யப்படாத விஷயத்தில் ஸ-அத்ரகாரர் விதித்த கீழ்க்கண்ட ப்ராயச்சித்த விதிகள் மாணவகனுக்கு மாத்திரமேயல்லாது பித்ரு பிதாமஹாதிகளுக்கு விதிக்கப்பட்டவையல்ல என்று ஸ்ரீ ஹரதத்தர் இங்கு நிர்ணயித்துள்ளார்.

காஹூஷாபூவிதாஹூஷி நாநாஹூஷதீ உபநய
நா தெ ஶஸாநஹூஷாதாஃ ॥ ரு ॥

எந்த மாணவகனுக்கு முன்னேர்கள் ப்ரபிதாமஹாதிகள் யதாகாலம் உபநயநம் செய்யப்படவில்லையோ அவர்கள் சமசானத்திற்கு ஸமமாகக் கூறப்படுகிறார்கள். ப்ரபிதாமஹன், பிதாமஹன், பிதா, மாணவகன் ஆக நான்கு பேர்களும் மேற்கண்ட தோழமுள்ள வர்கள்.

தெஷாதீஸ்யாஶிநா சௌஜநா விவாஹை கி வ வஜா
யேசு தெஷாதீஸ்யாஶிநா பூஷாநா தாம் அாதூவாவதோனி
தெருவிடுகூடம் பூஷாவதோனி அரோ ஒமோவநபநா
தக உங்கொபவஸாநா வாவலோநா நா நி லி : || கூ ||

அவர்களுடன் ஸஹவாஸம், போஜனம், விவாஹம் இவைகளை
விலக்கவேண்டும். அவர்கள் விரும்பினால் ப்ராயச்சித்தமுண்டு.
முன் சொன்னதுபோல் ப்ரம்ஹசர்ய வரதமானது பன்னிரண்டு
வருஷங்கள் செய்யப்படவேண்டும். அந்த ப்ராயச்சித்தத்திற்குப்
பிறகு உபநயநமும், அதற்குப் பிறகு த்ரிஷ்வண்ணான நியமமும்
கீழ்ச்சொன்ன மந்த்ரங்களால் செய்யவும்.

காய மா ஹமெதீயாபதேஶநாடு || எ ||

அந்த ப்ராயச்சித்த வரதங்கள் முடிந்த பிறகு மாணவகளுக்கு
க்ருஹஸ்ததர்மம், அல்லது கருஹ்ய சாஸ்த்ரத்தை உபதேசிக்கவும்:

நாஸ்யாவநாடு || அ ||

வேதா த்யயநம் பண்ணிவைப்பது கிடையாது.

ததொ பொ நிவதாதெத தவஸு வெங்வோரொ யா
பூஷாதீக்ரு பெ || கூ ||

மேற்கண்டபடி ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொண்டு சுத்தனுகிய
க்ருஹஸ்தனுக்குப்பிறந்த பிள்ளைக்கு உபநயம் செய்துவைக்கலாம்.
ஆனால் கிழே சொல்லிய ஒரு குது ஸாத்யமான ப்ரம்ஹசர்ய
வரதத்தை உபநயநத்திற்கு முன்பாக ஆசரிக்கச் செய்து அதன்
பிறகு உபநயம் யதாவத்தாகச் செய்யவும்.

தக ஊசிடு பூக்குதிவக || கா ||

மேற்கண்டபடி உபநயம் செய்துவைக்கப்பட்டவனுக்குப்
பிறக்கும் பிள்ளைக்கு க்ரமமாக எவ்வித சுத்தி வரதாதிகாரம்
இல்லாமலே உபநயம் செய்யலாம்.

இவ்வாறு உபநயகாலம் தவறியதற்கும், உபநயமே செய்யப்
படாதவர்களுக்குப் பிறந்த மாணவர்கள் விஷயத்திற்கும் ப்ராயச்
சித்த வரத விதிகளை ஸடுத்ரகாரர் இதுவரை விவரித்தார்.

உபைதவஸுாஶாயடுகாடை பூஷாவாரிவாஸி : || கூ ||

இதுமுதல் ஏழு ஸடுத்ரங்களால் குருகுல வாஸகாலம்
நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

சாஸ்தர விதிப்படி யதாவத்தாக உபநயம் செய்விக்கப் பட்ட ப்ரம்ஹசாரிக்கு ஆசார்ய குலத்தில் வாஸம் விதிக்கப் பட்டுள்ளது. வேதாத்யயநத்திற்கு அங்கங்களான வரதங்களை ஆசரித்துக்கொண்டு ஆசார்ய குலத்தில் அவன் வலித்து வரவேண்டும். ‘ப்ரம்ஹ’ என்றால் வேதம். அந்த வேதத்தை க்ரஹிக்க வரதம் ஆசரிப்பவன் ப்ரம்ஹசாரி எனப்படுகிறோன்.

கஷூாவக்பாரிஃஶாஷ்டாணி ॥ கூ ॥

நாற்பத்தெட்டு வருஷங்கள் குருகுலத்தில் இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் பன்னிரண்டு வருஷம் விதம் நான்கு வேதங்களுக்கும் இந்த நாற்பத்தெட்டு வருஷ விதி சொல்லப் பட்டதாகும்.

வாழு-உநூ ॥ கூ ॥

நாற்பத்தெட்டு என்பதற்குப் பதிலாக அதில் கால் பாகம் குறைத்து, அதாவது முப்பத்தாறு வருஷமாவது குருகுல வாஸம் செய்யலாம். ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் ஒன்பது வருஷங்கள் விதம்.

கஜீ-உநூ ॥ கூ ॥

அதுவும் முடியாவிட்டால் பாதி குறைத்து, அதாவது இரு பத்துநான்கு வருஷமாவது குருகுல வாஸம் செய்யவும். அப்போது ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் ஆறு வருஷங்கள் விதமாகும்.

திரு-விவாதா ॥ கரு ॥

அல்லது நாற்பத்தெட்டில் மூன்றுபாகம் குறைத்து அதாவது பன்னிரண்டு வருஷங்களாவது ஆசார்ய குலவாஸம் செய்ய வேண்டும். அப்போது ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் மூன்று வருஷங்கள் ஆகும்.

ஆஷாவாஸா-உநூ ॥ கூ ॥

கடைசி பகஷமாகப் பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்குக் குறையக்கூடாது. இது குறைந்த எல்லையாகும்.

இரு மாணவகன் நல்ல மேதாவியாயிருந்து நான்கு வேதங்களையும் பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பாகவே க்ரஹித்து விட்டால்கூட அவனும் பன்னிரண்டு வருஷம் குருகுலவாஸம் செய்து தீரவேண்டுவென்று கருத்து.

இதனால் ஒரு வேதத்திற்கு மூன்று வருஷகாலம் ப்ரம்ஹ சர்யம் ஆவச்யகமென்றும் அதற்குக் குறையக்கூடாதென்றும் ஆபஸ்தம்பரின் அபிப்ராயமாகிறது.

நலூறுவாரினோ விழுாயடவூ வரொவவாவோஷி ॥ கன ॥

வேதாத்யயநத்திற்காக ப்ரம்ஹசர்யம் அனுஷ்டிக்கும் மாணவகன், ஆசார்ய ஸமீபம் தவிர வேறு பிற இடத்தில் ஒருநாள்கூடவளிக்கக்கூடாது. அல்லது வேதாத்யயநம் செய்யும் ப்ரம்ஹ. சாரிக்குப் பரலோக ஸாதகமான ஏசாதசி உபவாஸாதிகளான் உபவாஸ நியமங்கள் ஒன்றுமே கிடையாது என்ற இந்தஸுத்ரத்திற்கு அர்த்தம் செய்யப்படுகிறது

கூய லூஹு யயடவியிஃ ॥ கற ॥

இதுமுதல் பல ஸுத்ரங்களால், உபநயநமான மாணவகனுக்கு அனுஷ்டிக்கவேண்டிய ப்ரம்ஹசர்ய விதிகள் சொல்லப்படுகின்றன. ப்ரம்ஹும் என்றால் வேதம். அதை க்ரஹிக்க ஆசிரிக்கும் நியமங்களுக்கு ப்ரம்ஹசர்யம் என்று பெயர்.

குஹாயடாயீநஹா ஒநுதுவதநீயெஹுः ॥ கக ॥

மாணவகன் எல்லா விதையங்களிலும் ஆசார்யனுக்கு அதீனஞகவே, அதாவது உட்பட்டவனஞகவே இருக்கவேண்டும். ஆனால் பதிதனஞகும் தோஷமுள்ள கார்யங்களைத் தவிர. ப்ரம்ஹஹத்யாதி பாபங்களைச் செய்யும்படி ஆசார்யன் நியமித்தால் சிஷ்யன் அதற்கு உட்படவேண்டியதில்லை.

ஹி தகாரி மாரோஶு திடொஇயஙாவா ॥ २० ॥

ஆசார்யன் நியமித்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் அவனுக்கு மாணவகன் ஹிதம் செய்பவனஞகவே இருக்கவேண்டும். வாக்கினாலும் ஆசார்யனுக்கு விபரீதம் செய்யக்கூடாது.

கூயாவநஶாயී ॥ २१ ॥

ஆசார்யன் ஸங்நிதியில் தரையில்தான் உட்காரவும் படுக்கவும் வேண்டும். தர்ப்பாதி ஆஸங்களிலோ பாய்களிலோ கூடாது.

நாநாதெஶாஸுஂ ஹாஜ்த ॥ २२ ॥

தேவதைகளையோ, பித்ருக்களையோ உத்தேசித்துள்ள அந்நாதிகளைச் சாப்பிடக்கூடாது.

தயா காஶாரமுவண்டியாதோஷாநி ॥ २३ ॥

அதுபோல் காரம், உப்பு, மது, மாம்ஸம் இவைகளையும் சாப்பிடக்கூடாது.

காலிவாஹாவீ || २८ ||

பகலில் தூங்கக்கூடாது.

சுமநுவேவீ || २९ ||

சந்தனம் முதலிய வாஸனை த்ரவ்யங்களை மாணவகன் உபயோகிக்கக்கூடாது.

கெயைநாநநவரோகை || २१ ||

ஸ்த்ரீகளை நினைப்பது, ரஹஸ்யத்தில் பேசுவது, தொடுவது போன்ற எட்டு விதமான மைதுனத்தை, அதாவது ஸ்த்ரீ ஸ்ம்லர்கத்தைச் செய்யக்கூடாது.

உதஞ்சாவயி || २३ ||

சிலாகை அல்லது அழகு செய்துகொள்வதை விட்டுவிடவேண்டும். மருத், அல்லது கல்கங்களால் முகம் முதலியவைகளை அழகு செய்துகொள்ளக்கூடாதென்று கருத்து.

கூதாநி ந புக்ஷாவயித || २४ ||

ஸ்நாந ஸமயத்தில் கிரஸ்ஸை விட்டு அங்கங்களை மட்டும் கல்காதிகளால் ஸ்பாகார்த்தமாக அலம்பிக்கொள்ளக்கூடாது. அடிக்கடி ஸ்பாகார்த்தமாக உடம்பை மட்டும் அலம்பிக்கொள்ளக்கூடாதென்றும் கருத்து.

புக்ஷாவயித கூபராவிவூதாநி நாரோாவாந்ரெட் || २५ ||

ஏச்சில் மலமூத்ராதி அசுத்தங்கள் பட்ட அங்கங்களை அலம்பலாம். அலம்பும்போது ஆசார்யன் பார்வை படாத இடத்தில் செய்யவேண்டும். இங்கே குரு என்று பொதுவான பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் மாதா, பிதாக்களின் முன்னிலையிலும் செய்யக்கூடாதென்று கருத்து வெளியாகிறது.

நாவூ ஸ்ராவயீரநாவூயாகி (யால் ஹாயாதுணவக்ஷவேக) || २६ ||

ஸ்நாநம் செய்ய நேரந்தபோது ஜலத்தில் விளையாடிக்கொண்டு ஸ்நாநம் செய்யக்கூடாது. அல்லது கல்கங்களைக் கொண்டு உடம்பில் அழுக்குத் தேய்த்து ஸ்நாநம் செய்யக்கூடாது. தண்டம் போல் மூழ்கவேண்டும். 28-ஆவது ஸ்பிதரத்தால் ப்ரம்மஹசாரிக்கு ஸமாவர்த்தனம் வரையில் நித்ய ஸ்நாநம் நிஷேஷதிக்கப்படுகிறதென்றும், 29-ஆவது ஸ்பிதரத்தால் நைமித்திக ஸ்நாநம் அனுமதிக்கப்படுகிறதென்றும், இந்த ஸ்பிதரத்தால் சிலாகை மாத்திரம் நிஷேஷதிக்கப்படுகிறதென்றும் சிலர் வ்யாக்யாநிக்கிழுர்கள்.

ஜபிடும் ॥ நக ॥

மாணவகன் ப்ரம்ஹசர்யம் முடியும் வரையில் எல்லாக் கேசங்களையும் ஜடை செய்து தரிக்கவேண்டும்.

ஸிவாஜிடூவா வாபையெழி தாநா ॥ நக ॥

எல்லாக் கேசங்களையும் ஜடையாகத் தரிக்காவிட்டாலும் சிகையை மட்டும் ஜடையாகத் தரித்து, மற்றக் கேசங்களை நாபிதார்களைக் கொண்டு வபநம் செய்துகொள்ளலாம்.

இளஞ்சி செவா திருவூபூ வூரையை ஸதிவிஷமே உக்கி ணாவூதாநா ॥ நக ॥

ப்ராம்ஹண மாணவகன் முஞ்ஜைப் புல்லால் செய்யப்பட்ட கயிற்றைத் தரிக்கவேண்டும். ஸமாவர்த்தனம் வரையில் அதைத் தரிக்கச் சக்தியிருந்தால் தரிக்கலாம். அந்த முஞ்சைப்புல் கயிறு ப்ரதக்ஷிணமாக சுற்றப்பட்டதாயிருக்கவேண்டும்.

ஐரா ராஜிநாவூ ॥ நக ॥

காத்ரியன், வில்லின் நாண் கயிற்றை மேகலையாகக் கட்டிக் கொள்ளவேண்டும்.

இளஞ்சி வாடயோழிபூ ॥ நக ॥

அல்லது அவன் முஞ்சைப் புல்லால் செய்யப்பட்ட மேகலையை இரும்புடன் கலந்து கட்டிக்கொள்ளலாம்.

குவீவாடுதுாங் வெவாவூவூ ॥ நக ॥

ஆட்டின் ரோமத்தால் செய்யப்பட்ட ஸடித்ரத்தை வைச்யன் மேகலையாகக்கட்டவேண்டும்.

வெஸரீ தாஸில் வெதெநுகே ॥ நா ॥

வைச்யனுக்கு வண்டியில் மாடுகட்ட உபயோகிக்கப்படும் கயிறே, அல்லது தாமலீ என்ற வருகூத்தின் பட்டையோ மேகலை. யாக உபயோகிக்கப்படவேண்டுமென்று சில ரிதிகள் அபிப்ராயங்களையுருக்கிறார்கள்.

வாமாரோ உணை பூராவூணவூ தெநயஹூ ராயவூ

நுபெஜோ வாஞ்சிரூ ரா ராஜிநாவூ பூராஞ்சிரூ வெரா
வா வெஸரூவூ வாகூதாஞ்சூ உதாவண்டையோ
தெநக உபதிஶாஞ்சி ॥ நா ॥

ப்ராமஹன மாணவகன், பலாச (புரச) மரத்தினுலான தண்டத்தைத் தரிக்கவேண்டும். கஷத்ரியன் ஆலமரத்தின் கிளையில் உண்டான தண்டத்தைக் கீழ் நனியாகத் தரிக்கவேண்டும். வைச்யன், பதரீ (எலந்தை), அல்லது அத்தி மரத்தின் தண்டத்தைத் தரிக்கவேண்டும்.

ப்ராமஹனுதி வர்ணப் பிரிவில்லாமல் எல்லோரும் ஏதாவது ஒரு யக்ஞ வ்ருக்ஷத்தின் தண்டத்தைத் தரிக்கலாமென்று சில ருவி கள் உபதேசிக்கிறார்கள்.

வாவூ || நகூ ||

இனி ப்ராமஹனுதி மாணவகர்களுக்கு உடுத்தவேண்டிய வஸ்தர விதி சொல்லப்படுகிறது.

ஸாணீக்ஷாளீஜிநாநி || சா० ||

சணம் என்ற வஸ்துவால் செய்யப்பட்டது சாணீ. கஷாமம் என்ற நொச்சில் செடியின் நாலால் செய்யப்பட்டது கெங்ளமம். வெண்பட்டு என்று சிலர் வ்யாக்யானம் செய்கிறார்கள். ஏதாவது பரிசுத்த ப்ராணியான பசுவின் தோலால் செய்யப்பட்டது அஜிடப். ஆக இந்த மூன்றுவித உடைகளும் ப்ராமஹனுதி மூன்று வர்ணங்களுக்கும் வரிசையாக விதிக்கப்படுகிறது. இது கெளபீன விஷயமான விதியாகும்.

காஷாய்செஞ்சுகை வஹீவைஷிஸாநி || சக ||

மாணவகன் அரையில் உடுத்தவேண்டிய வஸ்தரத்தையும் விதிக்கிறார்கள் சில ஆசார்யர்கள். அந்த வஸ்தரம் பருத்தி நாலால் செய்யப்பட்டதாயிருக்கவேண்டும். அதுவும் காஷ்யமாக (சிவப்பாக) இருக்கவேண்டும். இது ப்ராமஹன னுக்கு.

இரண்டாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

மூன்றுவது கண்டிகை.

இாணீஷாங்காஜநாவூ || க ||

கஷத்ரியன் மஞ்சள் வர்ணமுள்ளதான வஸ்தரத்தை அரையில் தரிக்கவேண்டும்.

ஹாரி தூ வெவராவூவூ || உ ||

வைச்யன் தரிக்கவேண்டிய வஸ்தரமானது ஹரித்ரா வர்ணமுள்ளதாயிருக்கவேண்டும். அரக்கு வர்ணமென்று சிலர்.

ஹாரினையென்றை வா கூடுதல் பூ வழனவூ || ந ||

மாணவகனுக்கு உத்தரீயம் விதிக்கப்படுகிறது. ப்ராம்ஹன மாணவகனுக்கு ஹரினைமெனப்படுகிற ஆண் மான் ஸம்பந்தமான அஜினம் உத்தரீயமாக தரிக்கத்தக்கது. அல்லது ஏனை என்கிற பெண் மான் தோலாவது தரிக்கத்தக்கது. அது கறுப்பு வர்ண மூள்ள பெண்மானுடையதாயிருக்கவேண்டும்.

கூடுதலாபவீணாஸநஸாயி ஷாகூ || ஈ ||

கறுப்பு வர்ணமூள்ள மான் தோலை உத்தரீயமாகக் கொண்டால், அதன் பிறகு கறுப்பு மான் தோலைப் பரப்பி அதில் உட்காரவோ, படுக்கவோ கூடாது.

ராளாவங் ராஜநாவூ || டு ||

புள்ளியுள்ள மான் ரூரூ. அதன் தோலை கஷத்ரியன் (அஜிந. மாக) மேல் வஸ்த்ரமாகக் கொள்ளவும்.

வெஷாஜிநம் வெவராவூ || சூ ||

பஸ்த என்பது ஆடு. வைச்யன் ஆட்டு அஜிநத்தை மேல் வஸ்த்ரமாக உபயோகிக்கவும்.

சூவிகம் ஸாவடுவணி டுக்கு || எ ||

அவி என்பது ரோமம் படாந்த ஆடு. அதன் அஜிநமானது எல்லா வர்ணத்தார்களுக்கும் க்ராஹமயம்.

கும்பவரா || அ ||

போர்வைக்காகத் தரிக்கவேண்டிய கம்பளமும் அவி என்ற ஆடு ஸம்பந்தமானதாகவே இருக்கவேண்டும்.

பூவழவூ^{ஸி}வீநஜிநா^{ஶம்}நூவை வஹீ த கஷத்ருவூ^{ஸி}வீநுவஸா^{ஶசு}
ணா^{ஶந்}வொஹயவூ^{ஸி}வீநஜா^{ஶம்}நயயதி தி வி பூவழனடு || சூ ||

ப்ராம்ஹன வ்ருத்தி அல்லது கேஷமத்தைக் கோரினால் அஜிநங்களையே உடுத்தவும். கஷத்ரிய கேஷமத்தைக் கோரினால் பஞ்ச வஸ்த்ரங்களையே உடுத்தவும். இரண்டு வர்ண கேஷமத்தையும் கோரினால் மேற்படி இரண்டையும் உபயோகிக்கவும் என்று வேதம் சொல்லுகிறது.

கஜிரங் கூவொதாரங் யாரபெக || கா ||

உத்தரீயத்தை அஜிநமாகவே (மான் தோலாகவே) உபயோகிக்கவேண்டும். தரிக்கவேண்டும். இது ஆபஸ்தம்ப மதம்.

சந்தூதாஷீஸ் ॥ கக ॥

ப்ரம்ஹசர்ய வரதம் அனுஷ்டிக்கும் மாணவகன், ந்ருத்தம் அதாவது நாட்டித்தைப் பார்க்கக்கூடாது.

வஹாஸுரோஜாஸாமங்கோ ॥ கட ॥

மாணவகன் ஸபைகளுக்கும், ஸமாஜங்களுக்கும் போகக் கூடாது. த்யூதம் அதாவது சூதாட்டம் நடக்குமிடம் ஸபை எனப் படும். ஸமாஜம் என்பது உத்ஸவாதிகளை முன்னிட்டுக் கூடும் கூட்டமாகும். இவ்விரண்டு இடங்களுக்கும் மாணவகன் வேண்டுமென்றே விரும்பிப் போகக்கூடாது. யத்ருச்சையாகப் போனால் தோழமில்லை. ஃப்போதும் போகக்கூடாது.

சஜிநவாஷீஸ் ॥ கந ॥

ஐநவாதம் என்றால் உலக வம்புப் பேச்சு. மாணவகன் மேற்கண்ட லோக வ்யவஹாரங்களை எப்போதும் செய்துகொண்டிருக்கக்கூடாது. அதே கார்யமாக இருக்கக்கூடாது.

ராஹஸீஸ் ॥ கச ॥

ரஹஸ்யம் அதாவது ஏதாந்த வாஸத்தையே விரும்பி நிற்க வேண்டும்.

நாராயாநாவாரைஷீகதா செஹாரிகைடாணி ॥ கட ॥

எந்த இடங்களில் ஆசார்யன் அடிக்கடி ஸஞ்சரிக்கிறானே, பழகுகிறானே, அந்த இடங்களில் மாணவகன் தன் இச்சையான கார்யங்களைச் செய்யக்கூடாது. மித்ரனுடன் பேசுவது, வஸ்த்ர புண்ட்ராதி அலங்காரங்களைச் செய்துகொள்வது முதலியவற்றை ஆசார்யன் பழகுமிடங்களில் செய்யக்கூடாது.

ஸ்ரீவிபாவாழ்யாவங்ஹாஷி ॥ கக ॥

மாணவகன், ஸ்த்ரீகளுடன் எவ்வளவு அவச்யமான கார்யமோ அவ்வளவுதான் பேசுவேண்டும். அதிபாலிகைகள், அதிவருத்தைகளைப்பற்றித் தோழமில்லை.

ஸ்ரீஸ் ॥ கள ॥

பொறுமையுள்ளவனுயிருக்கவேண்டும்.

ஸாங்கி ॥ கஶ ॥

இந்த்ரியங்கள் அஸத்கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்காமல் கட்டுப்படுத்துவது சமம் எனப்படுகிறது. அத்தகைய சமம் அல்லது சாந்தியுள்ளவனுயிருக்கவேண்டும்.

ஆப-3

ஒாகுஃ || ககு ||

விழிதகர்மங்களில் சோம்பலில்லாமை தமம் எனப்படும்.
அந்தத் தம குணமுள்ளவனுயிருக்கவேண்டும்

வீறி ஓநு || २० ||

லஜ்ஜை என்கிற குணம் பொருந்தியவனுயிருக்கவேண்டும்.

உபூஸ்யதி || २१ ||

உறுதியுள்ள தெர்யம் பொருந்தியவனுயிருக்கவேண்டும். லாப
நஷ்டங்களிலோ, ஜயாபஜயங்களிலோ ஹர்ஷவிஷாதங்களற்று
தெர்யவானுயிருக்கவேண்டும்.

காநாங்காங்கா || २२ ||

க்லாநி அல்லது சோர்வு அற்றவனுயிருக்கவேண்டும். உத்
ஸாஹியாயிருக்கவேண்டும்.

ககூநாயநா || २३ ||

எவரிடமும் சோபமற்றவனுயிருக்கவேண்டும்.

கநாஉடியநா || २४ ||

அஸ்ருயையற்றவனுயிருக்கவேண்டும். பிறருடைய உயர்வில்
தோஷம் கூறல் அஸ்ருயை.

வெவடூ ராஹீஹாநு டாராவெ ஸாயம் பூதாசி
தெருண விக்காவயபடூ வரை ஒக்காஶினோஞ்சுதாவ
வாதெரு செஞ்சுநிராஹாநு || २५ ||

இனி பிக்காநியமங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. மாணவகன்
ஸாயங்காலத்திலும், காலையிலும் பிக்காபாத்ரத்தினால் பிக்கா
செய்யவேண்டும். அபபாத்ரர்களென்று சொல்லப்பட்ட தாழ்ந்த
ஜாதியாரிடமும் அபிராஸ்தர்களென்று மேலே சொல்லப்போகிற
பதிதர்களிடமும் வாங்கக்கூடாது. பிக்காயில் கிடைத்த வஸ்தர்,
ஹிரண்யாதிகள் யாவற்றையும் ஆசார்யனிடம் கொடுக்கவேண்டும்.
கையினால், அதாவது பாத்ரமில்லாமல் பிக்கா வாங்கக்கூடாது.
காலை, மாலை இருவேளையிலும் பிக்கா விதித்திருப்பதால், காலைப்
பிக்காயை ஸாயங்காலத்திற்கும், ஸாயம் பிக்காயை காலை ஆஹா
ரத்திற்கும் உபயேரகிக்கக்கூடாது.

ஞீணாா புதூாவக்காணாநாா வூஹீதொ பூஹுவா
ரீஷி சிதூ சிதூ ஹாதா புஜாா வஶாா வூஹுவாவூஹை

இனாட்டும் வூரைக்கூ தவூாத்தாஹ வெவ பூவூவாரிஹ
ஐ உரதே ந டுதூாஉக்கூதாவிஹெவெவாவிய வஙவா
வ தவூாதி தி ஹி பூவூணடு ॥ உகை ॥

சாஸ்தர் நியமத்துடன் கூடிய ப்ரம்மஹசாரிக்கு எந்த ஸ்தரீ யாவது பிக்கூபிட மறுத்தால், அவளுடைய ஸாக்ருதங்களான யாகம், தானம், ஹோமம், ப்ரஜை, பசு ப்ரம்மஹதேஜஸ் ஆகிய யாவற்றையும் அந்த ப்ரம்மஹசாரி நிஷ்பலமாக்கிவிடுகிறான். ஆகையால் ப்ரம்மஹசாரிகளின் ஸங்கமானது பிக்கூபெடுக்க வந்தால் பிக்கூபோட முறுக்கக்கூடாது. அந்த ஸங்கத்தில் மேற்கண்ட வாறு ஸாக்ருதங்களை நிஷ்பலமாக்கும் வரதமஹிமையுள்ள ப்ரம்மஹசாரி யாராவது ஒருவனுவது இருக்கலாம். என்று வேதம் கூறுகிறது.

நாநாமீரெந வெக்கூதீவிவூது ஒருவூது பூதாஹூம் தா ॥ உள் ॥

மாணவகன் தனக்குக் கிடைத்த பைக்குமானது (பிக்காந்நம்,) தான் உபயோகிக்கத்தக்கதாக உச்சிடஷ்மா இல்லையா என்பதைக் கேவலம் அனுமானத்தினால், அதாவது ஊஹத்தினால், சிர்ணயிக்கக் கூடாது. தான் தேரில் பார்த்தோ, அல்லது ஆப்தர் வாக்யத்தைக் கொண்டோதான் நிச்சயிக்கவேண்டும், உச்சிஷ்ட ஸந்தேஹம் ஏற்பட்டால்.

ஹவது அவட்யா பூவூவெனா ஹிக்கூத ॥ உஅ ॥

ப்ராம்மண மாணவகன் பிக்கா வாக்யத்தில் “பவதி” என் பதை முதலில் சேர்த்துச் சொல்லி, பிக்கூ கேட்கவேண்டும். “பவதி பிக்காம்தேஹி” என்று.

ஹவந்துபா ராஜூம் ॥ உகை ॥

கூத்ரியன் அந்த, “பவதி” என்ற பதத்தை நடுவில் வைத்துச் சொல்லவேண்டும். ‘பிக்காம் பவதி தேஹி’ என்று.

ஹவது வெவராம் ॥ நட ॥

வைச்யன் “பவதி” என்பதைக் கட்டசியில் சேர்த்துச் சொல்ல வேண்டும். “பிக்காம் தேஹி பவதி” என்று.

தக ஹீஹபூதூபநியாபாஹாபட்டாம் பூபூ-போக ॥ நட ॥

அந்தப் பைக்கத்தை ஒன்று சேர்த்து ஆசார்யன் ஸமீபத்தில் வைத்து அதைத் தெரிவிக்கவேண்டும்.

தெந பூஷிஷி ஹாஜீத || நட ||

அந்த ஆசார்யனால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டதை அதாவது “மாணவக! நீ இதைப் புஜிப்பாயாக” என்று குறிப்பிடப்பட்டதை மாணவகன் புஜிக்கவும்.

விபூவாவை ஹாரோ ராஹாயாக்காலாய || நந ||

ஆசார்யன் தேசாந்தரம் போயிருந்தால் அந்த ஸமயத்தில் ஆசார்ய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பார்யா புத்ரர்களின் அநுமதி பெற்றுப் புஜிக்கவேண்டும்.

தெதவிட்புவாவொட்டெநுஹூாவி பெராதிருயேஹுஃ || நச ||

ஆசார்யன் தன் குடும்பத்தாருடன் தேசாந்தரம் போயிருந்தால், குருகுலத்திலுள்ள வேறு வேதாத்யாயிப் பெரியோர்களிடம் தெரிவித்து அநுமதி பெறவும்.

நாதபூயோஜிநராரைக || நந ||

மாணவகன் ஆத்ம ப்ரயோஜனார்த்தமாகப் பிக்ஷாசரணம் செய்யக்கூடாது. ஆசார்யனை உத்தேசித்துச் செய்யவேண்டும். கீழ் ஸ-அத்ரத்தில் சொல்லியபடி ச்ரோதரியனும் இல்லாவிடில் அக்ஞியில் ஹோமம் செய்துவிட்டுப் புஜிக்கவும்.

ஹாகா ஹஸ்தைது ஹுக்ஷாஸ்தயீத || நக ||

சாப்பிட்ட பிறகு மாணவகன் தானே போஜன பாத்ரத்தை அலம்பவேண்டும்.

நஹோஹிஷி ஹாபாக || நன ||

பிக்ஷயில் கிடைத்த எல்லா அந்தத்தையும் உச்சிஷ்டமாக்கக் கூடாது. அதாவது எவ்வளவு சாப்பிடமுடியுமோ அவ்வளவை மட்டும் போஜன பாத்ரத்தில் தனியாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கருத்து.

க்ஷரக்கள ஹ-அலின நிவநெக || நஅ ||

போஜனபாத்ரத்தில் தனியாக எடுத்துக்கொண்ட அந்தத்தையும் முழுவதும் சாப்பிடமுடியாது போன்ற மீதியைப் பூமியில் புதைக்கவேண்டும்.

க்ஷபூ வா ஹுவெஸாபைக || நக ||

ஜலத்திலாவது அந்த மீதியைப் போட்டுவிடவும்.

குப்தாய வா பெட்டவதூரூபாகி ॥ சு ० ॥

அல்லது அந்த மீதி அந்நத்தை ப்ராம்ஹனுதி மூன்று வர்ணத்தினரான் • உபநயநமாகாத சிறுவர்களுக்குப் பூமியில் வைத்துக் கொடுக்கலாம்.

சுகேசிட்டெந வா ஶாத்தூரை ॥ சக ॥

ஆசார்ய க்ருஹத்தில் சுச்சாறை செய்துவரும் சூத்ரனுக்கா வது அதைக் கொடுக்கலாம்.

பெட்டாவிதொ செலைக்காந்தா கூர்க்கா ஹாஸ்தி ॥ சஉ ॥

சிஷ்யனுண மாணவகன், ஆசார்ய கார்யார்த்தமாகவோ தன் கார்யத்திற்காகவோ வெளியூர் போனால், போனவிடத்தில் பிகைத் தெய்து, அந்த அந்நத்தைச் சிறிது அக்ஞியில் ஹோமம் செய்து விட்டுச் சேஷத்தைப் புஜிக்கவும்.

செலைக்காந்தா ஹவிஷா ஸங்கூதம் ததூஷாபெட்டா தேவதாயே ॥

பிகைத் தெய்துக்கப்படுகிறது. பிகைத் தெய்து மாகிற யக்ஞத்தில், பிகைத் தெய்து மானது ஹவியில். அந்த ஹவியில் சூத்ரதெவதை ஆசார்யன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

குஹவந்திபாயே ॥ சச ॥

அந்த ஆசார்யனே ஆஹவந்தியமென்கிற அக்ஞியாயுமிருக்கிறான். அவனுடைய உதராக்ஞியில் ஹோமம் செய்யப்படுவதால்.

தா ஹோஜியிக்கா ॥ சடு ॥

ஆசார்யனைப் புஜிப்பிக்கவேண்டும்.

முன்ருவது கண்டிகை முற்றிற்று.

நான்காவது கண்டிகை.

யாதாஹிஷ்டி பூராதி ॥ க ॥

ஆசார்யனைச் சாப்பிடச் செய்த பிறகு, அந்தச் சேஷத்தை மாணவகன் சாப்பிடுகிறான்.

ஹவிராஹிஷ்டி செலவ தக ॥ உ ॥

அந்தச் சேஷத்தைச் சாப்பிடுவதானது ஹோமம் செய்த ஹவியில் சேஷத்தைச் சாப்பிடுவதாகவே ஆகும்.

யாதாஹாநி கூருஷாணி யயாலாஹீபஹாதி ஒக்ஞினா வனவ தாஃ ॥ ந ॥

பிக்ஷாசரணத்தில் அந்நட தவிர வேறு எந்த த்ரவ்யங்கள் வஸ்தரம், பசு முதலியவை கிடைக்கின்றனவோ அவைகளை அப்படியே ஆசார்யனிடம் கொடுத்து விடுவது இந்த யக்ஞத்திற்கு தகவிணைகளாக நினைக்கப்படவேண்டும்.

வ வாடி பூர்வூராசிணை யஜேநா நிதூபுதகம் || ச ||

மேற்கண்டபடி செய்யப்படும் இந்தப் பிக்ஷாசர்யமானது ப்ரம்ஹசாரிக்கு ஓர் யக்ஞம் போன்றது. அது நித்யம் அதுஷ்டிக்கத் தக்கதாயிருக்கிறது.

ந ஊவேஹ பூர்திவிலுத்திவிஜிலாவிவடி ஒழுாக || ஞ ||

ஆசார்யன் இந்தச் சிஷ்யனுக்கு, சாஸ்த்ர நிவித்தமான உச்சிஷ்டத்தைக் கொடுக்கக்கூடாது.

யயாக்ஷாரமவணயூரோவாநீதி || ச ||

உப்பு, காரம், மது, மாம்ஸம் முதலியவை இதற்கு உதாஹரணமானவை. சாஸ்த்ர நிவித்தமான மேற்படி வஸ்துகளையோ அவை போன்ற மற்றவைகளையோ உச்சிஷ்டமாகக்கூடப் ப்ரம்ஹசாரிக்கு ஆசார்யன் கொடுக்கக்கூடாது.

வாதெநாநெநு நிடோவுரவுராதாம் || ஏ ||

இதனால் மற்ற உச்சிஷ்ட நியமங்களும் சொல்லப்பட்டவை களாகின்றன. அவையாவன, அப்யங்க எண்ணைய் சேஷம், புஷ்ப சேஷம், சந்தன சேஷம் போன்ற உச்சிஷ்டங்களையும் ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்குக் கொடுக்கக்கூடாதென்பது ஸித்தித்தது.

பூர்திவிடு வைப்பஸுரநாரோதாநிகாநாவாராக || அ ||

சிலர், ஆசார்யன் உபயோகத்த சேஷம் என்ற கௌரவ புக்தியால் ப்ரம்ஹசாரிகளும், புஷ்பம், சந்தனம், அப்யங்கம் இவைகளை உபயோகிக்கலாமென்று வாதிக்கிறார்கள். அதற்குப் பூர்விகர் சிலரின் அதுஷ்டானம் ப்ரமாணமென்றும் வாதிக்கிறார்கள். இந்த வாதத்தை இந்த ஸுத்ரத்தில் கண்டித்து நிரவிக்கிறார்.

அனுமானத்தினால் வேதமூலகமென்று சொல்லக்கூடிய ஆசாரத்தைக் காட்டிலும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படும் வேதவிதி ப்ரபாலமானது. இந்த வேதவிதியால் அந்த ஆசாரம் பாதிக்கப்படும். வேதத்தைவிட ஆசாரம் துர்ப்பல் ப்ரமாணம் என்றபடி.

ஆசாரமென்று சொல்லப்படும் சிஷ்டாசாரத்திற்கு ப்ரமாணமயமுண்டா இல்லையா என்று விசாரித்து, அதற்கு ப்ரத்யக்ஷ

ச்சுருதியில் மூலம் கிடைக்காவிட்டாலும், ஆப்தர்களான சிஷ்டர்கள் ஆசரிக்கும் காரணத்தால் அவைகளுக்கு மூல ச்சுருதிகள் இருக்கக் கூடும் என்று அனுமானத்தால் தீர்மானிக்கிறோம். ஆகையால் ஆசாரங்கள் அநுமித்ச்சுருதி மூலமாக ப்ராமாண்யம் பெறுகின்றன வென்பது வைதிக மத நிர்ணயம். ஆனால் அந்த அநுமித்ச்சுருதி மூலகமான ஆசாரமானது ப்ரத்யக்ஷச்சுருதி விதிக்கு விருத்தமா யிருந்தால் தள்ளத்தக்கது என்று இந்த ஸ-அத்ரம் விதிக்கிறது. இந்த விசாரம் மீமாம்லையில் விஸ்தாரமாயுள்ளது.

ஆரூபைதெ வாவி பூவுதி காரணா ॥ கூ ॥

எந்த விஷயத்தில் மனிதன் தனது இச்சையால் ப்ரவ்ருத்திக்கிறானே அதற்குச் சாஸ்தர மூலகத்வம் சொல்லமுடியாது. அவனது பரீதிதான் ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணம். ப்ரக்ருத விஷயத்திலும் ப்ரவ்ருத்தி காரணமிருப்பதால் சாஸ்தர மூலகத்வம் கல்பிக்க முடியாது.

மாணவகர் சந்தன புஷ்பாதிகள் தரிக்கக்கூடாதென்பது ப்ரத்யக்ஷ ச்சுருதியில் காணப்படும் விதி. அவைகளை ஆசார்ய சேஷ மென்று தரிப்பதோ கிலருடைய வழக்கத்திலிருக்கிறது. இந்த வழக்கத்திற்கு மூலமாக ஒரு ச்சுருதி இருப்பதாக ஏன் அநுமானிக்கக்கூடாது. இப்படிச் செய்தால் நிதேத விதிக்கு ஸங்கோசம் ஏற்பட்டு, பரம்பரை வழக்கத்திற்கும் ஓர் ப்ராமாண்யம் கொடுக்கலாமேயென்று சங்கை ஏற்பட மனிதன் தன் ஸொந்த இச்சை, ஸாபங்களுக்காகச் செய்யும் கார்யங்களுக்குச் சிஷ்டாசார மென்கிற கெளரவம் கொடுக்க, சாஸ்தரம் ஸம்மதிக்கவில்லையாகையால் அந்த ஆசாரத்திற்கு ஆதரவாக ச்சுருதியை அநுமானிக்கவே இடமில்லை. அத்தகைய இடங்களில் அநுமானமே கிடையாதென்று சாஸ்தர நியமம். இத்யாதி விஷயங்களை ஸ-அத்ரகாரர் இங்கே குறிப்பிடுகிறார்.

வீ திஹ-ஷ-ாவ-ஹ-ஷ-ாதெ ॥ கூ ॥

க்ஷார வவனுதிகளையோ, சந்தன புஷ்பாதிகளையோ உபயோகிப்பதில், உபயோகிக்கிறவனுக்கு பரீதி இருப்பது ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிறதல்லவா? ஆதலால் ஸொந்த ஆசைக்காகச் செய்யப்படுவதில் சாஸ்தரமோ, அதற்கு மூலமான அநுமித்ச்சுருதியோ கிடையாது.

வித-ா-ஜ-ஷ-ஷ-ஷ-வு அ ஹ-ா-த-ா-ஷ-ஷ-ஹ-ஷ-ஷ-ஷ- ஸொக்கவு ॥ கக ॥

பிதாவினுடையவும், ஜயேஷ்ட ப்ராதாவினுடையவும் உச்சிஷ்டம் (சேஷம்) புஜிக்கத்தக்கது.

யசிவிலுதிவதாவஹாஜுடு ॥ கூ ॥

அவ்விருவர்களும் தர்மத்திலிருந்து நழுவியவர்களாயிருந்தால் அவர்களுடைய உச்சிஷ்டம் புஜிக்கத்தக்கதில்லை. அல்லது அவர்களுடைய உச்சிஷ்டத்தில் சாஸ்தர நிவித்தமான மது மாம்ஸாதி ஸம்பந்தமிருப்பதாக ஸந்தேஹுமேற்பட்டால் அதைப் புஜிக்க வேண்டியதில்லையென்றும் அர்த்தம் செய்யலாம்.

வாயங் பூதாஞ்சகாங்ஹீஹரைக ॥ கந ॥

மாணவகன் ஆசார்யனுடைய ஸ்நாநாதி கார்யங்களுக்காகத் காலை, மாலைகளில் குடத்தில் தீர்த்தம் கொண்டுவரவேண்டும்.

வாநார்ணாஞ் யாநாஹுதாயோ நிஞஜுாக ॥ கச ॥

தனமும் காட்டிலிருந்து காஷ்டங்களைக் கொண்டுவந்து ஆசார்யன் க்ருஹத்தில் கிழே வைக்கவேண்டும். ஆசார்யன் க்ருஹத்திய சமையலுக்காக இந்த விதி யென்று சிலர் கருத்து. வேறு சிலர் மாணவகன் தனது ஸமிதாதான்கார்யத்திற்காக இந்த விதி யென்கிறார்கள். காஷ்டங்களை உயர வைத்தால் நழுவி விழுந்து அபாயமேற்படக்கூடுமென்று கருதி, பூமியில் வைக்க விதிக்கப் படுகிறது.

நாஹுஶிதெ வாஹிஜாரோ உஹைக ॥ கநு ॥

ஸ்திரயன் அஸ்தமித்த பிறகு காட்டிற்குச் சென்று ஸமிதமுதலிய காஷ்டங்களைக் கொண்டுவரப் போகக்கூடாது. சோரன், துஷ்ட மிருகங்களின் அபாயமிருக்குமென்று.

சுநிதிஜா பரிவாசிசுஹு வாஹிய சூஞஜுாக வாயங் பூதயடுபொவதெஶாடு ॥ ககூ ॥

ஸமிதாதானம் சொல்லப்படுகிறது. சுத்த ஸ்தலத்தில் அக்ஞியை வைத்து ஜவலிக்கச் செய்து, சுற்றி மார்ஜனம் செய்து பிறகு ஸமிததுக்களை ஹோமம் செய்யவேண்டும். அவரவர்களின் க்ருஹயங்களில் உபதேசிக்கப்பட்டபடி ஹோமம் செய்யவும். இத்த ஹோமம் காலை, மாலை இரு வேளைகளிலும் செய்யத்தக்கது. மார்ஜனம் என்பது துடைத்தல், அல்லது அக்ஞியை ஒன்று சேர்த்தல்.

வாய்வெளிவாழி-உஜெதூகே || கன ||

இந்த அக்னிபூஜை, அதாவது ஸமிதாதானமானது, ஸாயங் காலத்தில் மட்டும் செய்தால் போதுமென்று சில ருவிகள் நிர்ணயித்துள்ளார்கள். காலையில் வேண்டியதில்லை என்பது அவர்கள் கருத்து.

ஸ்திலைநிட் பாணிநா பாரிவை-உஜெ ஊவை-உஜநா || கஅ ||

ஸமித்தேஹாமம் செய்த பிறகு, ஜவவிக்கிற அக்னியைக் கையாலேயே துடைக்கவேண்டும். ஸமுஹனீ என்ற தர்ப்ப முஷ்டியால் துடைக்கக்கூடாது.

• பூஷு-மாஷாகா-ஈ || கக ||

ஸமித்தேஹாமம் செய்வதற்கு முன்பு, கையாலோ, தர்ம முஷ்டியாலோ இஷ்டப்படி செய்யலாம்.

நா^{நா}ஒக்ஶெரெஷன் வழூயாகி-டாணி காவீ-தாவா-லெஊ || அக்னிகார்பத்திற்கு உபயோகப்பட்ட தீர்த்தசேஷத்தினால் பாத ப்ரக்ஷாளனுதிகளான வீண் கார்யங்களைச் செய்யக்கூடாது. ஆச மனமும் செய்யக்கூடாது.

வாணிவை ஜூ-நாக்கெ-நெஞ்சு-கெ-நெஞ்சு-வாண்ஜாவஜி-தெ-தந
வ நாவா-லெக || உக ||

கையினால் கலக்கப்பட்ட ஜலத்தினாலும், ஒரு கையினால் கொடுக்கப்பட்ட ஜலத்தினாலும் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. இரண்டு கையினாலும் தீர்த்தபாத்ரத்தினால் கொடுக்கப்பட்ட ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டுமென்றபடி. ஆகவே தாஞ்கலே இடது கையால் விடப்பட்ட ஜலத்தாலும் ஆசமனம் செய்யக் கூடாது. ஆனால் தாம்ரம், தேங்காய்க் குடுக்கை, மூங்கில் குழாய் முதலியவைகளால் இடது கையால் ஜலம் சேர்த்துக்கொண்டும் சிஞ்டர்கள் ஆசமனம் செய்கிறார்கள்.

வை-நா வ-ஜ-ந-யெக || உக ||

தூக்கத்தையும் மாணவகன் விட்டுவிடவேண்டும். அதாவது— ராத்ரியில் ஆசார்யன் எவ்வளவு காலம் விழித்துக்கொண்டிருக்கி ருனே அதுவரை இவனும் தூங்கக்கூடாது. மாணவகன் பகலில் தூங்கக்கூடாதென்பது ஏற்கனவேயே விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரவில் கண்ட ஸ்வப்னத்தைப் பிறரிடம் சொல்லக்கூடாதென்று இந்த ஸ-டுத்ரம் விதிப்பதாகச் சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

காஷாஹாவாயடீ ஹாபாபெ ஜிடாஷ்டாபாதெக்டு
கிடூனிஃ ॥ २८ ॥

ப்ரதிதினமும் ஆசார்யன் தூங்கியெழுந்தனம் அவனைத் தர்மகார்யங்களாலும், அர்த்த கார்யங்களாலும் உதவி செய்து பாதுகாக்கவேண்டும்.

ஸமித், தர்ப்பம் முதலீயன கொண்டுவந்து உதவி செய்வது தர்மகார்யம். மாடுகளுக்குப் புல் முதலீயவை கொண்டுவருவது அர்த்தகார்யமாகும்.

வஸ நாபூ வஸங்விஶநு லை, அபா ஜிடூஹாபாப ஓங்ஜா
நாபைஹாதி ॥ २९ ॥

அந்த மாணவகன் மேற்கண்டவாறு ஆசார்யன் படுக்கும் வரையில் அவனைப் பாதுகாத்துவிட்டுப் பிறகு, தான் படுத்துக்கொள்ளவேண்டும். படுக்கும்பொழுது இதில் கண்ட மந்த்ரத்தைச் சொல்லவேண்டும்.

“தர்மரக்ஷகனு ஆசார்யனை நான் பாதுகாத்தேன்” என்பது மந்த்ரார்த்தம். அல்லது, “ஓ ! தர்மமே ! ஆசார்யனை நான் பாதுகாத்தேன், நீ என்னைப் பாதுகாப்பாயாக” என்றும் அர்த்தம் செய்யலாம்.

பூதோதாதாவாயடைவூ வைஜிவ-உவடீ வா நியதோதிகூ
பீ ராஹவி பொய்யெகை ॥ २१ ॥

தவறுதலாகவோ, புத்திபூர்வகமாகவோ ஆசார்யன் சாஸ்த்ரநியமங்களை அதிக்ரமித்தால் அதைச் சிஷ்யன் ரஹஸ்யத்தில் ஆசார்யனுக்கு ஞாபகப்படுத்தவேண்டும்.

கநிவூதன் ஸயங் கிடாண்டாரஹெத ॥ २१ ॥

சிஷ்யனால் போதிக்கப்பட்டும்கூட ஆசார்யன் தவறுதவி விருந்து திரும்பவில்லையானால் அவன் செய்யாது விட்டிருக்கிற கர்மானுஷ்டான கார்யங்களைச் சிஷ்யன் செய்ய ஆரம்பிக்கலாம்.

நிவதூயெயார் ॥ २२ ॥

ரஹஸ்யத்தில் போதிக்கப்பட்டும் திருந்தாத ஆசார்யனை மாணவகன் பலாத்காரத்தினாலும் திருப்ப முயற்சிக்கலாம். அல்லது பிதா முதலீய பெரியவர்களைக் கொண்டும் திருப்ப முயற்சிக்கலாம்.

சய யஃ வ-உவடூகாஷாய் ஜவந் ஸவஸீ தகோஹா
ந-வெவி தீதி ॥ २३ ॥

எந்தச் சிஷ்யன், ஆசார்யன் படுத்த பின் தான் படுத்து, அவன் எழுந்திருக்குமுன் தான் எழுந்திருக்கிறானே, அந்தச் சிஷ்யனை “தூங்காதவன்” என்றே பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

உபநயந் ப்ரகரணத்தில் ஆசார்யன் சிஷ்யனை, “தூங்காதே” என்று உபதேசிப்பதற்கு இதுவே அர்த்தம்.

வை வனவை பூணிவி தாதா பூறுவாயடு தெருவாஸு
வைவடாணி கூடாணி மூறுவாவாபாநி வைஞி யாநுவி
உஞ்செயெ || உகை ||

எந்த மாணவகன் ஆசார்யகுலத்தில் தனது ஆத்மாவை ஸ்தாபனம் செய்து, கீழ்ச்சொல்லிய நியமங்களுடன் ப்ரம்ஹசாரியா யிருக்கிறானே அவன் இந்த ப்ரம்ஹசர்யாச்சரமத்திலேயே யாகாதி கர்மபலன்களையும், க்ரஹங்களையும், சொல்லப்பட்ட தர்மங்களின் பலன்களையும் அடைகிறான்.

நான்காவது கண்டிகை முற்றிற்று.
முதல் ப்ரஸ்னத்தில் முதல் படலம் ஸம்பூர்ணம்.

முதல் ப்ரஸ்னம்—இரண்டாவது படலம்.
ஐந்தாவது கண்டிகை.

நியசெய்தோ தவஸாவை || க ||

இந்த ப்ரம்ஹசாரி தர்மப்ரகரணத்தில், ப்ரம்ஹசாரி அது ஸரிக்கவேண்டிய நியமங்கள் எவை சொல்லப்படுகின்றனவோ அவைகளோ, “தபஸ்” என்ற சப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கவேண்டும். அதாவது அந்த நியமங்கள் தபஸ் என்றபடி.

தாதிக்கு விடுாக்கிடு நிழூவதி பூறு வைஹாவது தூா
ஒத்தவாகை || உ ||

ப்ரம்ஹசாரியாயிருப்பவன் அந்தத் தபஸ் என்கிற நியமங்களை அதுஷ்டிக்காமல் விட்டால் அந்த வித்யாக்ரஹணமானது ப்ரயோ ஜன மற்றதாகி, க்ரஹித்த வேதத்தையும் நமுவிப்போகும்படி செப்கிறது. இவன் செய்த நியமாதிக்ரமதோத்தால் இவனுடைய புத்ரனிடமிருந்தும் வேதம் நமுவிவிடும். பின்னொ நியமாதிக்ரமம் செய்யாதவனுயிருந்தாலும் பிதா செய்த பாபமே புத்ரனையும் தாக்குமென்றபடி.

வேறு சிலர் வ்யாக்யானிப்பதாவது:—

நியமாதிக்ரமம் நேர்ந்தால் வித்யாக்ரஹணத்தை நிறுத்திவிட வேண்டும். ஏனெனில் வேதமானது நழுவிப்போகிறதல்லவா?

குதடுபெது) இநாய்வூரூப ய || ந ||

நியமாதிக்ரமத்தால் வித்யாக்ரஹணம் செய்வது ப்ரயோஜனமற்றதாவதுடனில்லாமல் நரகபாத ஹெதுவாயும் ஆயுர்வ்ருத்திக்கும் தடையாயுமாகும்.

தஹாடுவூரூபயோவரொடி ந ஜாயகெஞ் நியளாதிக்ருபாக || ச ||

ஆகையால்தான் பின் யுகமாகிய கலியிலுள்ள மனிதர்களில் ருஷிகள் உண்டாவதில்லை. நியமாதிக்ரமமானது கலியில் அவர்ஜனீயமாகையால் இக்காலத்தில் மந்த்ரத்ரஷ்டாக்களான ருஷிகள் தோன்றுவதில்லை.

ஸ்ரூதஷடியஸூர ஹவனி கெவிக் கூடுமையஶெடினை
வொந்வெங்வை || ந ||

ஆயினும் இக்காலத்தியவர் பலர் நியமாதிக்ரமம் செய்த போதிலும் எல்லா வேதங்களையும் ஸாலபமாக கரஹித்து விடுகிறார்களே! அதற்கு ஸமாதானம் கூறுகிறார்.

சிலர் இப்போது நியமங்களை அதுநியாமலேயே வேதம் நழுவாமலுமிருப்பதானது முன் ஜன்மத்தில் செய்த நியமாது ஸரண் கர்ம ஸாக்ருதவிசேஷபலனுடைய மஹிமமையால் மறு ஜந்மத்தில் வேதாப்யரஸிகளாகிறார்கள். வேதம் நழுவிப்போகாதது பூர்வஜநம் ஸாக்ருத பலன் என்றபடி.

யங்கா ஶெதகெதும் || ச ||

இதற்கு சுவேதகேது என்பவர் உதாஹரணமாகிறார்.

சுவேதகேதுவானவர் நியமங்களை அதுஸரிக்க அவகாசம் இல்லாமலேயே, நான்கு வேதங்களையும் கரஹித்தாரென்று சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

யக கிணு வெளிவிதொ பூர்வூரூபாஶாய்காஷ்வயாஜ்

கெது பூர்வவெஷவ தவிநு மூலம் ஹவதி || எ ||

எந்த மந்த்ரங்களையும் நியமத்துடன் கரஹிப்பதில் ஸித்தி ஏற்படுமென்று காட்டுகிறார்.

வேதமந்த்ரம் மட்டும் இல்லை, வேதமந்த்ரமல்லாத வேறு

எந்த விஷ மந்த்ராதிகளையும் அதைற்குச் சொல்லிய நியமத்தை அனுஸரித்து, ஆசார்யனிடமிருந்து க்ரஹித்தால், வேத ஸித்திக்கு ஸமானமான பலன் உண்டாகிறது. ஸித்தியேற்படுகிறது.

காலோ யகை கிணு ஒருவா வாவா இக்ஷாவா வா ஹஜு^{குபு}
யா யுயாயதாவாவாவிவஶாதி வா தமேவை தகை ஹவதீ
தூபவழிஶாங்கி ॥ அ ॥

நியமங்களால் மந்த்ரஸித்தி பெற்றால் நிக்ரஹ அநுக்ரஹ சக்தியும் ஏற்படுமென்று சொல்லப்படுகிறது.

நியமபுரஸ்ஸரமாக வேதாத்யயனம் செய்தவன், அல்லது வேறுவித மந்த்ரங்களை க்ரஹித்து ஸித்தியடைந்தவன், மனதாலும், வாக்கினாலும், கண்களாலும் எதை நினைக்கிறோனே, சொல்லுகிறோனே, பார்க்கிறோனே, எந்த எண்ணத்துடன் செய்தாலும் அது அப்படியே பலிக்கிறதென்று பெரியோர்கள் உபதேசித்துள்ளார்கள், நல்லதோ, கெட்டதோ, எதை நினைத்தாலும், சொன்னாலும், பார்த்தாலும் இவன் எண்ணப்படி அது நடக்குமென்றபடி.

நாராபுவாநீநீயாநி கைடாணி ஹஸுபந இஜுயாவஸ்
வுதிரிதி ॥ கை ॥

வேத க்ரஹணத்திற்கு நியமங்கள் வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. அந்த நியமங்கள் மூன்று வகைப்பட்டவைகளைன்று கூறுகிறோம்.

ஆசார்யனை த்ருப்தி செய்துவைக்கக்கூடிய சுச்ருதை கார்யங்கள் ஒருவகை. இவனுக்கு கேஷமகரமான கார்யங்கள் ஸ்வஸ்தயபயனங்களைப்படுகிறவை ஒரு வகை. மாணவகன் ஆற்றில் நீந்திக்கவர தாண்டக்கூடாது, காரங்கள் சாப்பிடக்கூடாது, இது போன்றவை. அத்யயனம் செய்த வேதத்தைத் தவரூமல் அப்யாஸம் செய்வது மூன்றுவது வகை.

கைதொடநூநி நிவதநூகே பூஷவாரிணி கைடாணி ॥ கால ॥

மேற்கண்ட மூன்றுவித கார்யங்கள் தவிர மற்றக் கார்யங்கள் யாவற்றும் நிவ்ருத்திக்கப்படவேண்டியவை. செய்யவேண்டியதில்லை யென்றபடி.

ஹாஜுயயை ஜீஸாவி ஹபவுபஜாஸீஜாவிஜுதி
பூஷவாரி ॥ கக ॥

அத்யயனம் செய்த வேதத்தை மறக்காமல் தாரணம் செய்கிற வனும், தர்மத்தில் ருசியுள்ளவனும், நியமங்களோடு கூடியவனும், கபடமற்றவனும், பொறுமையுள்ளவனுமான ப்ரம்ஹசாரியான வன் லித்தியை அடைவான்.

எட்டாவது ஸ-அத்ரத்தில் சொல்லியபடி நிக்ரஹா நுக்ரஹ சக்தியைப் பெறுவதே லித்தியெனக் கூறப்படுகிறது.

வூா இஹாஞ்சைபாராது ஃ-தாய ம-ாரோவி-தாஷ்னு பூா .
தாவிவாஷிலிவாஷ்மீதாவாவஹா ஒ தி ॥ கட ॥

மேலும் ப்ரம்ஹசாரி நியமங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ப்ரம்ஹசாரி எப்போதும் பெரிய அபராத்ரியில், அதாவது ராத்ரி யின் கடைசி யாமத்தில், தூக்கத்திலிருந்து விழித்து எழுந்திருக்க வேண்டும். எழுந்திருந்து ஆசார்யனின் ஸமீபத்தில் நின்று கொண்டு, ப்ராத: காலத்தில் செய்யவேண்டிய அபிவாதனத்தைச் செய்யவேண்டும். “அஸௌ அஹம்போ” என்று. அஸௌ என்றவிடத்தில் தனது பெயரைச் சேர்க்கவேண்டும். “யக்ஞர்மாஹம்போ” என்று.

வூாநஹாலை வ வவ தா ஃ-நூஷ்டா-வி வருஜிதாரணாஂ பூாக் பூாதாரா-சா-ச ॥ கந ॥

ஒரே க்ராமத்தில் வளிக்கிற மற்றப் பெரியோர்களான வருத் தர்களையும் காலைப் போஜனத்திற்கு முன்பாக அபிவாதனம் செய்ய வேண்டும்.

பூாஷு வ வூா-மலை ॥ கச ॥

ஆசார்யனே, சிஷ்யனே வெளியூர் போய்த் திரும்பிய பிறகு ஸங்திப்பு நேரும்போதும் சிஷ்யன் ஆசார்யனை அபிவாதனம் செய்யவேண்டும். முன் ஸ-அத்ரத்தில் சொல்லிய அபிவாதனம் நித்யம். இந்த ஸ-அத்ரத்தில் சொல்லப்பட்டதானது நைமித்திகம்.

ஹ-கோயா-செருபநு ॥ கநு ॥

ஸ்வர்க்கத்தையும், ஆயுஸ்ஸையும் இச்சிப்பவன் ஆசார்யாதி களை அபிவாதனம் அவச்யம் செய்யவேண்டும். இது காம்ய அபிவாதனங்கி தி.

உக்கிணை பூாஹா-ம பேராது-ஸ-ரை பூ-ஹாய-க பூ-ஹ
ணை-ஷிவாஷ்மீதொராஹ-ஸ-ராஜதூரா ஃ-ஜுஹ-ஸ-ரை வெவ
செருா நீ-வெ-ஸ-ரா-க-ரு: பூாஞ்சலி: ॥ கச ॥

அபிவாதனம் செய்யவேண்டிய விதம் சொல்லப்படுகிறது. ப்ராம்ஹணன் அபிவாதனம் செய்யும்போது தனது வலது கையைக் காதுக்கு ஸமமாக உயர்த்திக்கொண்டு செய்யவேண்டும். கூத்தரியன் மார்புக்கு ஸமமாகவும், வைச்யன் இடுப்பு, அல்லது துடைக்கு ஸமமாகவும் கையை நீட்டிக்கொண்டு செய்யவும். சூத்ரன் காலுக்கு ஸமமாகக் கைகூப்பி அபிவாதனம் செய்ய வேண்டும்.

ஹாவநங் வா நா சீரா சா வா ஒ நு தூ வா ஒ நெ வா ஒ வா
வெடு ஷா வண டா நா டு ॥ கன ॥

அபிவாதனத்திற்குப் பிறகு ஆசார்யாதிகள் ப்ரதி அபிவாதனம் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யும்போது அபிவாதனம் செய்தவனின் பெயரில் கடைசி அக்ஷரத்தில் ப்லுதம் சேர்த்துச் சொல்லவேண்டும். இந்த விதி சூத்ரர் தவிர மற்ற வர்ணத்தினருக்கு மட்டுமே. ப்லுதம் என்பது நீட்டிச் சொல்வது. தீர்க்கத்தைவிட ஒரு மாத்தை அதிகம்.

இங்கே சில விவரங்கள் இதர ஸ்ம்ருதிகளை யனுஸரித்துத் தெரிந்துகொள்ளப்படவேண்டியவை.

ப்ரதி அபிவாதனத்தில் “ஆயுஷ்மான்பவ ஸௌம்ய தேவதத்த” என்று சொல்லும்படி விதியிருக்கிறது.

இதில் “தேவதத்த” “யக்ஞசர்மாந்”—இத்யாதி பெயர்களின் கடைசி எழுத்தை நீட்டிச் சொல்லுவது ப்லுதம் எனப்படும். தேவதத்தா—ஓ, யக்ஞசர்மா—ஓ-ன், என்று மூன்று மாத்திரை நீட்டிச் சொல்லவேண்டும். கடைசியாக உள்ள அச் எழுத்தில்தான் ப்லுதம் சொல்லவேண்டும். அந்த ப்லுதத்திற்குப் பிறகு ‘அ’ என்ற அக்ஷரத்தையும் சேர்த்துச் சொல்லவேண்டும். தேவதத்தா—ஓ-அ., யக்ஞசர்மா—ன-அ., க்ருஷ்ணசர்மா—ஓ-ந-அ., இத்யாதி.

சம்பு, விஷ்ணு, சக்ரபாணி முதலிய உகார—இகாராந்த பதங்களில் ஸம்புத்தியில். சம்போ, விஷ்ணே, சக்ரபாணே என்று ஒகார—ஏகாரங்கள் இருக்கும். அந்தவிடங்களில் சம்பா—ஓ உ. அ. விஷ்ணே—உ. அ. சக்ரபாணை—இ அ. என்று பிரித்துச் சொல்லுகையில், உ. அ. என்பதை ஸந்தி செய்ந்து. வ என்றும், இ. அ. இரண்டையும் ஸந்தி செய்து. ய. என்றும், சொல்லவும். சம்பா—ஓ வ, விஷ்ணே—ஓ-வ, சக்ரபாணை—ஓ-ய, என்று ஆகும். இம்மாதிரி

ப்ரதி அபிவாதனத்தில் ப்லுதம் சேர்ப்பது முதலான விதிகளை அறியாதவர்களை அபிவாதனம் செய்யக்கூடாது. கேவல நமஸ்கார மாத்ரமே செய்யவேண்டுமென்றும் சாஸ்த்ர விதி. இதுபோல் ப்ரதி அபிவாதனம் செய்ய அர்வாதையற்ற ஸ்த்ரீ முதலானவர்களையும் அபிவாதனம் செய்யக்கூடாது. கேவல நமஸ்காரமே செய்யவேண்டும். இதுபோன்ற வேறுபல விசேஷங்களையும் வ்யாக்யாநத்திலிருந்து அறியவும்.

உதிதெ கூாழிது சுவாபெட்னை வைசெதூவஸங்ஹ
ஹணடு ॥ ६५ ॥

உபஸங்கரஹணம், அதாவது ஆசார்யன் பாதங்களை ஸ்பர்சிப்பது, என்ற விதியைக் கூறுகிறார்.

ஸ்ரீர்யோதயம் ஆகியதும் ப்ரதிதினமும் அத்யயனம் செய்வதற்காக ஆசார்யனை ஸந்திக்கும்போது ‘உபஸங்கரஹணம்’ என்ற மர்யாதையைச் செய்யவேண்டும்.

வைசெதவாஹிவா஽நடு ॥ க்க ॥

அபிவாதனமென்பது எப்போதும் செய்யப்படவேண்டியது. உபஸங்கரஹணமானது அத்யயனம் செய்யும் காலத்தில் செய்ததக்கது.

உவஸங்ஹாஹு சுவாயடு உதூகெ ॥ २० ॥

அபிவாதனம் செய்யும் ஸமயங்களிலெல்லாம் ஆசார்யனை உபஸங்கரஹணமும் செய்யவேண்டுமென்று சில ஆசார்யர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

ஓக்ஷினைந வாணிநா ஒக்ஷினை பா஽தியஹா஽ஹுயிஃ
ஸு ஹகாாஹுகிசீபவஸங்ஹாஹீயாக ॥ २१ ॥

உபஸங்கரஹணமென்பதென்னவென்பதை விளக்குகிறார். மாணவகள் தனது வலதுகையால் ஆசார்யனுடைய வலது பாதத்தைக் கீழும், மேலும் ஸ்பர்சித்து கட்டைவிரல் ப்ரதேசத்துடன் பாதத்தைப் பிடிப்பது உபஸங்கரஹணமெனப்படும்.

உஹாஹுவொஹாவவிவீயபத உவஸங்ஹாஹுவிதூகெ ॥

சிவ்யனுடைய இரண்டுகைகளாலும் ஆசார்யனுடைய இரண்டு பாதங்களையும் பிடித்து உபஸங்கரஹணம் செய்யப்படவேண்டும் என்று சில ஆசார்யர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

மனு இதைத் தெளிவாக்குகிறார்:—

சிவ்யன் தனது கைகளை வ்யத்யாஸமாக, அதாவது மாற்றிய படி, ஆசார்யபாத உபஸங்கரஹணம் செய்யவேண்டும். அதாவது, இடது கையால் குருவின் இடது பாதத்தையும், வலது கையால் வலது பாதத்தையும் ஸ்பர்சிப்பது உபஸங்கரஹணமாகும்.

வெஷ்டாஹம் வொபாக்ஷோஜூயநாஞ்செராஜூயை || உங் ||

ஸதாகாலமும், வேறு சிந்தையில்லாமலும், அத்யயன காலத் தில் அத்யயனத்திற்கு விச்சேதம் ஏற்படாமலும் நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

தயா மாராக்ஷீவெஷ் || உச் ||

ஆசார்யன் ஸம்பந்தமான கார்யங்களிலும் முன் ஸ-அத்ரத்தில் சொல்லியதுபோல் எப்போதும், வேறு நினைவில்லாமலும் சுச் ரூதைக்கு விக்ஞமேற்படாமலும் நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

உங்ஹா ஊநஜூயை || உந் ||

அந்த்யயன காலத்தில் வாக்கினால் வேதத்தைச் சொல்லக் கூடாதாயினும் மனதினால் மனனம் செய்துகொண்டும், ஸந்தேஹம் ஏற்பட்ட இடங்களை மனதினால் சொல்லி நிர்ணயித்துக்கொள்ளும் மூலமாக அந்த்யயன காலத்திலும் விச்சேதமில்லாமல் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

குஹ-தாஜூயீ வ வூக் || உச் ||

எப்போதும் ஆசார்யனால் அத்யயனம் செய்ய அழைக்கப் பட்ட பிறகுதான் அத்யயனம் செய்கிறவனையிருக்கவேண்டும். தானுகவே போய் அத்யயனம் சொல்லிவைக்கும்படி ஆசார்யனைத் தூண்டக்கூடாது.

ஐந்தாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

ஆருவது கண்டிகை

வெஷா நிஶாயாம் மாராம் வைங்வெபத்தெஹ் பாஞ்ச
புக்ஷாஹ் வைங்வாஹ் || க ||

ப்ரதிதினமும் ராத்ரியில் ஆசார்யனைப் படுக்கையில் படுக்கச் செய்து, அவனுடைய பாதங்களை ப்ரக்ஷாளனம் செய்தும், கால்களை வளியாறப் பிடிக்கவும் வேண்டும்.

கந்ஜூதவைங்விரைக் || உ ||

ஆசார்யன் படுத்த பிறகு, அவனுல் அனுமதி கொடுக்கப்பட்ட பிறகு சிஷ்யன் தானும் படுக்கவேண்டும்.

ந செயைநைவிபூவாரயீத || ந ||

சிஷ்யன் படுத்துக்கொள்கையில் ஆசார்யனுக்கு நேராகத் தனது கால்களை நீட்டிக்கொண்டு படுக்கலாகாது.

ந வடாயாம வைதொடவிபூவாரணைவீதேஞகை || ச ||

ஆசார்யன் கட்டில் முதலிப் பூரமானவிடத்தில் படுத்துக் கொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில் மேற்கண்ட தோஷம் ஏற்படாதென்றும், காலை நீட்டிப் படுக்கலாமென்றும் சிலர் வாதிக்கின்றனர்.

ஆனால் ஆபஸ்தம்பருக்கு இது இஷ்டமில்லையென்று ஸ-ஏத் ரத்தால் ஸ-ஏசனம் செய்யப்படுகிறது.

ந வாவஸு வைகாரை வைங்விவெட்டா ஹாவெத்த || ரு ||

ஆசார்யனுடைய ஸமீபத்தில் சிஷ்யன் எப்போதும் உடகார்ந்துகொண்டு பேசுவதோ, பதில் சொல்லுவதோ கூடாது. எழுந்து நின்றுகொண்டுதான் பேசுவேண்டும்.

கவிலாவிதஹாவீநஃ பூதிலூபாக || சு ||

ஆசார்யன் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லும்போது ஆசார்யன் நியமித்தால் சிஷ்யன் உட்கார்ந்தபடியே பேசலாம். இதுவும் ஆசார்யன் உட்கார்ந்தோ, படுத்துக்கொண்டோ இருக்கும் ஸமயத்தில்தான். ஆசார்யன் நின்றுகொண்டிருக்கும் ஸமயத்திற்குப் பொருந்தாது.

சுந-அஹாய திஷ்டுக்கூ || எ ||

ஆசார்யன் எழுந்து நிற்கும் ஸமயத்தில் சிஷ்யனும் எழுந்து நின்றே பதில் சொல்லவேண்டும்.

நவுக்கூதந-ாமதெஷ || அ ||

ஆசார்யன் நடந்து செல்லும்போது சிஷ்யனும் தொடர்ந்து பின்னால் கூடச் செல்லவேண்டும்.

யாவக்கூதந-ாயாவேக || கூ ||

ஆசார்யன் ஏதோ கார்ய வசத்தால் வேகமாயும், ஓடியும் நடந்தால் சிஷ்யனும் அம்மாதிரியே செய்துகொண்டு பின் தொடர வேண்டும்.

ந வொபாநதெவைதிதஶரிரா கவஹி தபாணிவ-டா-வீதேக ||

சிஷ்யன் காலில் பாதரகைஷயைப் போட்டுக்கொண்டபடியே ஆசார்யனுக்கு எதிரில் உட்காரக்கூடாது. தலையில் துணியைச் சுற்றிக்கொண்டும் உட்காரக்கூடாது. கையில் கத்தி முதலிய ஆயுதத்துடனும் ஆசார்யன் எதிரில் உட்காரக்கூடாது.

கூஜாவெஞ்சூ- கூடியாகேதா வாடவீதேக | கக ||

வழி நடக்கும் காலத்திலும், அவச்யமான கார்ய ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கையிலும், தலையில் துணியைச் சுற்றிக் கொண்டும், கையில் கத்தி முதலியவை தரித்தும், காலில் பாதரகைஷயுடனிருப்பதும் தோஷமாகாது. இந்த விதியானது வழியில் நடந்துகொண்டேயிருக்கும்போதும் கத்தி முதலியவை களை உபயோகிக்கவேண்டிய ஸந்தர்ப்பத்திலும்தான் பெருந்தும்.

ந செஞ்சாவீதேக | கட ||

ஆசார்யன் உட்காராமவிருந்தால்தான் முன் ஸ-அத்ரத்தில் சொல்லிய விலக்குவிதி பொருந்தும். வழி நடக்கும்போதும், கார்ய ஸந்தர்ப்பத்திலும் இடையில் ஆசார்யன் உட்காரநேர்ந்தால் அப்போது சிஷ்யனும், கால் பாதரகைஷ, சிரஸ் வஸ்த்ரம், கத்தி இவை களை விலக்கிவிட்டே ஆசார்யனின் ஸமீபத்தில் உட்காரவேண்டும்.

நெவழிவாவாயடு இபாவீதாவிக்ஷய நவிசநா வாங்
ஸ-நூ-அஷ்டாணோவை | கந ||

சிஷ்யன் தனக்கு ப்ரியமான ஒரு தைவத்தை உபாலிப்பது போலவே ஆசார்யனையும் தைவமாக நினைத்து உபாலிக்க வேண்டும். ஆசார்யனிடம் வீண் வார்த்தைகள் பேசக்கூடாது. வேறு விஷயங்களில் மனதை ப்ரவர்த்திக்கவிடாமலிருக்க வேண்டும். ஆசார்யனின் ஆக்ஞா நியமனங்களைக் கேட்பவஞ்சுவுமிருக்கவேண்டும்.

கநாவெஷக்குதஃ | கஸ ||

ஆசார்ய ஸன்னிதியில் ‘கால் மேல் கால்’ போட்டுக்கொண்டு உட்காரக்கூடாது. அந்தமாதிரி உட்காருவதற்கு ‘உபஸ்த’ ஆஸநம் என்று பெயர்.

கநாவாதி (வாதெ) வீதஃ | கரு ||

சிஷ்யன்மேல் அடித்த காற்று ஆசார்யன்மேல் படாமல் ஒதுங்கி உட்காரவேண்டும்.

கஷ்டு திஷ்ட வீதஃ வாணிதா | கசு ||

கையைப் பூமியில் உன்றிக்கொண்டு ஆசார்யன் முன்பாக உட்காரக்கூடாது.

கநபாஸி^கதொடந்து^க || கன ॥

சுவர், கம்பம் முதலியவிடத்தில் சங்கதுகொண்டும் உட்காரக்கூடாது.

யஜேதாவலீ^க அவஹு^க || கஅ ॥

சிஷ்யன் கீழும், மேலும் இரண்டு வஸ்தரம் தரித்தானுகில் அப்போது மேல் வஸ்தரத்தை யக்ஞோபவீதமாகத் தரிக்க வேண்டும்.

கூயோநிவீ^க தஹூகவஹு^க || கக ॥

சிஷ்யன் ஒரே வஸ்தரம் மாத்ரம் தரிக்க நேர்ந்தால் அப்போது அதை இடுப்பு வஸ்தரமாகவே சுற்றிக்கொள்ள வேண்டும். அந்த இடுப்பு வஸ்தரம் நீளமதிகமாயிருந்தால்கூட அதன் ஏகதேசத்தை மேல் வஸ்தரமாக அதாவது உத்தரியமாக உபயோகிக்கக்கூடாது.

கஹிசாவொடந்திசாவடி || 20 ||

மாணவகன், தன் ஆசார்யனுக்கு அபிமுகமாயும், ஆசார்யன் தனக்கு அபிமுகமல்லாதபடியும் உட்காரவேண்டும். தான் ஆசார்யனைப் பார்க்கமுடியாத நிலைமையில் ஆசார்யனின் எதிரில் உட்காரக்கூடாது.

கநாவஸநோடநக்திசு^க அ^க || உக ॥

மாணவகன் ஆசார்யனுக்கு அதி ஸமீபமாகவோ, அதிக தூரமாகவோ இல்லாமல் உட்காரவேண்டும்.

யாவாஸி^கதொ வாஹ-ஹு^க பூஷாபாக || 21 ||

எந்த அளவில் உட்காரந்தால் ஆசார்யனைத் தனது கையால் எட்டமுடியுமோ அவ்வளவு தூரத்தில் உட்காரவேண்டும்.

கபு^கதிவாதடி || 22 ||

ஆசார்யன் மேல் பட்ட காற்றுனது தன்மேல் படும்படியான நிலைமையில் உட்காரக்கூடாது.

வங்காஜு^காபீ^க உக்ஷினை^க வாஹ-ஹ பூது^கபவீ^கசே^க || 23 ||

மாணவகன் ஒருவனுக மட்டும் ஆத்யயனம் செய்யும் ஸமயத்தில் ஆசார்யனுடைய வலது கை பக்கமாக, அதாவது வலது பக்கத்தில், உட்காரவேண்டும்.

யாவகாஸாம் பைஹவஃ^க || 24 ||

அனேக மாணவகர்கள் சேர்ந்து அத்யயனம் செய்ய நேரிட டால் அவரவர்கள் அவகாசம் கிடைத்தபடி உட்காரவேண்டும்.

திஷ்டி வ நாவீதாநாவநமொஹவிஹிதெ || உசூ ||

ஆசார்யனுக்கு ஆஸனம் கொடுத்துக் கொரவிக்காமல் அவன் நிற்கும்போது சிஷ்யன் உட்காரக்கூடாது.

சூவீரெ வ ந வஸங்விரோக || உஏ ||

ஆசார்யனுக்குப் படுக்கை போடப்படாமல், அதை எதிர் பார்த்து ஆசார்யன் உட்கார்ந்திருக்கும்போது, சிஷ்யனும் கூட உட்காரக்கூடாது.

வெஷ்டி வ விகிஷ்ட-ஸூவகிவிஷபெ || உஏ ||

ஆசார்யன் ஏதாவது ஒரு கார்யத்தைச் செய்ய முயற்சிக்கும் போது, சிஷ்யன் தானே அதைச் செய்து, ஆசார்யனுக்கு உதவி செய்யவேண்டும். ஆனால் அந்தக் கார்யத்தைச் செப்ப, சிஷ்யன் சக்தியுள்ளவனுக் கீருக்கவேண்டும்.

ஆசார்யன் ஒரு கார்யத்தைச் செய்யும்போது ஸமீபத்தி ஊள்ள சிஷ்யன் அலக்ஷ்யமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்காமல் “தாங்கள் ச்ரமப்படவேண்டாம். நான் அதைச் செப்கிறேன்” என்று சிஷ்யன் ஆசார்யனைத் தடுத்து, தானே அதைச் செய்ய வேண்டும். இதில் ஆசார்யனின் அனுமதியும், சிஷ்யனுக்குச் சக்தியும் அவசியம்.

ந ஊவு வகாரோதங்கவாநிடாவவஸங்ரவீபாக || உசூ ||

“அந்வக் ஸ்தானிகள்” என்றால் ஆசார்யன் தவிர மாதா, பிதா, மாமா, ஜயேஷ்ட ப்ராதா போன்ற பூஜிக்கத்தக்க பெரி யோர்களான குருக்களாவார்கள். ஆசார்யன் ஸமீபத்திலிருக்கும் போது மேற்கண்ட அந்வக் ஸ்தானிகளான இதை குருக்களைச் சிஷ்யன் நமஸ்கரிக்கவோ, அபிவாதனுதிகள் செய்யவோ கூடாது. பாதஸ்பர்சனமென்கிற உபஸங்க்ரஹணம் மட்டுமே கூடாது. கேவல நமஸ்காரம் செய்யலாமென்று சிலர் வ்யாக்யானிக்கிறார்கள். இந்த ஸ-உத்ரத்தில் உபஸங்க்ரஹணந்தான் தடுக்கப்படுகிறது என்ற காரணத்தால்.

ஹாதெ-துண வா கீத-பெக || நா ||

ஆசார்யனின் முன்பாக வேறு குருக்களான பெரியோர்களைச் சிஷ்யன் குல கோத்ராதி மற்றிமை கூறி ஸ்துதி செய்யக்கூடாது.

ந வெநுங பூது^{கூ}தி வேஷாநு^{கூ}தி வேஷா அா || நக ||
கவி செதவூ மாராவூரசூ || நட ||

ஆசார்யனின் ஸமீபத்திற்கு இதர குருக்கள் வந்தால், வரும் போது அவர்களுக்காகச் சிஷ்யன் எழுந்திருக்கக்கூடாது. அவர்கள் திரும்பிப் போகும்போதும் பதிலுக்குச் சிஷ்யன் எழுந்திருக்கக் கூடாது. அந்தக் குருக்கள் ஆசார்யனுடைய குருக்களான மாது லாதிகளாயிருந்தாலும் எழுந்திருக்கக்கூடாதுதான்.

செபா தூவெநாவு ஹஙவெபே^{கூ}கூ || நந ||

இதற்குருக்களான பெரியோர்கள் வரும்போது ஆசார்ய ஸந்தி தானத்தில் அவர்களுக்கு எழுந்திருந்து மர்யாதைசெய்யக் கூடாதாயினும், அதற்குப்பதிலாக மாணவகன் அவர்களைக் கெளர விக்கும் வகையில் தனது இடத்திலிருந்தும், ஆஸனத்திலிருந்தும் நகர்ந்து மாறி உட்காரவேண்டும்.

நாளீ தங்கெவாவலிறங மாராவூபூதந உதெ^{கூ}கொ || நக ||

அந்த ஆசார்யனுடைய மற்றொரு சிஷ்யன் ஒருவன் இந்தமாண வகனுக்கு மாதுலாதி குருஸ்தானமாயிருந்தாலும் அவனை அவனுடைய பெயராலேயே அழைக்கலாமென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் ஆபஸ்தம்பருக்கு அதுஇஷ்டமன்று. குருவினுடைய நாமாவைச் சொல்லக்கூடாது என்று நிஷேதம் இருப்பதால்.

யவிளஹு நாஹாய^{கூ}ஹெஙவெஸுா^{கூ}ாவ^{கூ} வா^{கூ}தி வெவினஙகூ^{கூ}
ஹா^{கூ}நீபே^{கூ}பூாவாய^{கூ}ஹெ^{கூ} || நடு ||

அந்வக்ஸ்தானீயர்களான குருக்கள் விஷயத்தில் ஓர் விலக்கு விதி இதில் சொல்லப்படுகிறது. கீழேசொன்ன அந்வக்ஸ்தானீயர்களான குருக்களிடம் சேரிடையாக ஆசார்ய ஸம்பந்தமில்லா விட்டாலும், வேதவித்யாதிகளாலும், ஸதாசாராதிகளாலும் லோகத்தில் ஜனங்களிடம் விசேஷகொரவும் பெற்றவரான ஒரு பெரியவர் அந்வக்ஸ்தானீயரில் சேர்ந்தவராயினும், அவருக்கும், மாணவகன் தனது ஆசார்யனிடம் எந்தெந்த மர்யாதைகள் செய்வானாலே அவைகளை அந்தப் பெரியவர் விஷயத்திலும் செய்யவேண்டும்.

ஹாகா ஊாவூ ஹகா ஸெ நாநா^{கூ}தாபெயா^{கூ}விஷா^{கூ} பூயவே^{கூ}கூ || நக ||

மாணவகன் பிக்ஷாந்தத்தை ஆசார்யன் ஸமீபத்தில் போஜனம் செய்வேண்டும். பாக்கியுள்ள பிக்ஷாந்தத்தைச் சாப்பிட்டு எழுந்திராமல் உட்காரந்தபடியே ஆசார்யனிடம் கொடுக்கக்கூடாது.

குவாகேஇா || நா ||

சாப்பிட்டபிறகு உட்கார்ந்தபடியே ஆசமனமும் செய்யக் கூடாது.

கிழாவாணீ தூரிஞ்சு ரு || நா ||

எழுந்திருந்து ஆசமனம் செய்துவிட்டு “என்ன செய்யக் கடவேன்” என்று ஆசார்யனைக் கேட்கவேண்டும்.

ஆருவது கண்டிகை முற்றிற்று.

ஏழாவது கண்டிகை.

• உதிவீது தூதுவீதிங் வா || க ||

அல்லது கீழ்ச்சான்னமா திரி கேட்காமல் தூஷணீமாக எழுந்திருக்கவும். பிறகு ஆசமனம் செய்தாலும் அதை ஆசார்யன் ஸமீபத்திலேயே செய்யவேண்டும்.

நாவபயடாவதெட்டு ஹாரோஃ டூதிக்ஷணீகூத்து பெயாக || உ ||

மாணவகன் கார்ய வசமாக ஆசார்யன் ஸமீபத்திலிருந்து எழுந்துபோகவேண்டியிருந்தால் ஆசார்யனை ப்ரதக்ஷிணமாகப் போகவேண்டும். அபஸ்வமாக (அப்ரதக்ஷிணமாக), போகக் கூடாது.

ந பெடுகேத நநா வீயடு || ந ||

வஸ்த்ரமில்லாத ஸ்த்ரீயை மாணவகன் பார்க்கக்கூடாது.

ஓஷ்யிவநஸ தீநாளீ ஹி நொவஜியெருக || ச ||

மாணவகன் ஓஷ்தி வகஸ்பதி முதலியவைகளைப் பிடுங்கியோ, வெட்டியோ, கிள்ளியோ, மோந்து பார்க்கக்கூடாது. ஓஷ்தி என்பவை பழம் வரையில் பலிக்கும் வகையைச் சேர்ந்தவை. வகஸ்பதி என்பவை புஷ்பமில்லாமலே பழம் கொடுக்கும் வகையைச் சேர்ந்தவை. கொடிகள், வருகஷங்கள் ஆகியவைகளுக்கும் இங்கே கரஹணமுண்டு. மேற்கண்ட செடி கொடி முதலியவைகளை மாணவகன் கிள்ளி வாஸனை பார்க்கக்கூடாது. தானுகவே வாஸனை வீசினால் அதில் இவனுக்குத் தோஷமில்லை.

உவாநஹள ஹது யாநதி தி வ வஜடுயெக || ரு ||

ப்ரம்ஹசாரியானவன், பாதரசைஷ, குடை, வண்டி இவைகளை விலக்கவேண்டும். மது, மாம்ஸம், சந்தனம், புஷ்பம், பகல்தூக்கம்,

எண்ணெய் ஸ்நாநம் போன்றவைகளையும் விலக்கவேண்டுமென்ற கொதமர் கூறுகிறார்.

ந ஹபெத || கூ ||

மாணவகன் சிரிக்கக்கூடாது. சிரிப்பை அடிக்கவேண்டும். யழி ஹபெதாவிடாஹூ ஹபெததி வி பூஷணடு || எ ||

நிர்ப்பந்தமாகச் சிரிக்கும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டு அதை அடிக்க முடியாமல் போனால், கையினால் வாயை மூடிக்கொண்டு சிரிக்கவும். இம்மாதிரி செய்யும்படியே யஜார்வேத ப்ராம்லைணம் விதிக்கிறது.

நொவஜியெருக வீடுயங் இவைந || அ ||

வாஸனை த்ரவ்யங்களால் ஸ்நாநம் செய்தோ, அல்லது சந்தனம் முதலிய வாஸனை த்ரவ்யங்களைத் தரித்தோ, இருக்கிற ஸ்த்ரீயை மாணவகன் தனது முகத்தினால் மோந்து பார்க்கக்கூடாது. காற்று வாக்கில் தானுக வீசும் வாஸனையை மோப்பதில் இந்த நிழேதம் ப்ரவ்ருத்தியாது.

ந ஹாஹபெந பூஷாஹபெக || கூ ||

மனதினால்கூட ஸ்த்ரீயை ப்ரார்த்திக்கக்கூடாது. “இவள் எனக்குப் பார்யையாக இருக்கக்கூடாதா” என்று.

நாகாரணாஓயைஹூஸாக || கஂ ||

ஸ்த்ரீயை அகாரணமாகத் தொடக்கூடாது. ஆபத்காலத்தில் உதவிசெய்தத் தொடலாம். வைதிச்கார்யங்களிலும் அனுமதியுள்ள ஸமயத்தில் தொடலாம்.

ராஜஹெதாரக்காந்துவாந் ஹபூஶிதி (வி) பூஷணடு || கக ||

ப்ரம்லூசாரியானவன் மலீன சரீரமுள்ளவனுயும், மலீனமான தந்தங்களுள்ளவனுயும், ஸத்யவாதியாயும் இருக்கவேண்டுமென்ற வேதம் கூறுகிறது. ப்ரம்லூசர்யனியம் மிருக்கும்வரையில் அந்த வரதத்திற்கு அங்கமாக ப்ரம்லூசாரிக்கு ஸ்நாந தந்ததாவனத்திகள் தடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

யா விஞா காராதெ நாரா தெபூஹூஶாயா தொ
பெதஹூா நாராவடூஸாஃ || கக ||

மாணவகன், ஆசார்யனிடம் எந்த வித்தையை அப்பலிக் கிறுனே, அந்த வித்தை ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் அந்த ஆசார்யனின் வம்சஸ்தர்களும் இவனுக்கு ஆசார்யர்களாக நினைக்கத்

தக்கவர்கள். அவர்களிடமிருந்து நேரிட வித்யாப்யாஸம் செய்யா விட்டாலும் ஆசார்யனைப்போல் உபசரிக்கத்தக்கவர்கள்.

யாநநஞ்சாவு • வெறுதொடவெஷாவவஸங்மூஹீயாதாகை
த உவவஸங்மாஹஞ்சாம் || கநு ||

சிஷ்யன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அதாவது சிஷ்யனின் முன்னிலையில், ஆசார்யன் எந்தெந்தப் பெரியோர்களை நமஸ்காரத்தின் செய்கிறுனே, அந்தப் பெரியோர்களையும் சிஷ்யனும் அப்போதுமுதல் நமஸ்கார, அபிவாதன, பாதஸ்பர்சாதிகள் செய்துவரவேண்டும். ஆசார்யனால் நமஸ்கரிக்கப்படுகிற பெரியோர்களையும் சிஷ்யன் நமஸ்கரிக்கவேண்டுமென்றபடி.

ஏராவஸைவாயே விக்ஷாயா இந்தநாயாம் யசீநாவைஜித
ஒயிநா விக்ஷா || கச ||

மாணவகன் ஒரு வேதம் முடிந்து இரண்டாவது, மூன்றாவது வேதங்களை அத்யயனம் செய்யும்போது இரண்டு மூன்று ஆசார்யர்கள் அவனுக்கு ஏற்பட ஸந்தர்ப்பமுண்டு. அந்த ஸந்தர்ப்பத் தில் சிஷ்யனுக்குப் பிகையில் கிடைக்கும் த்ரவ்யங்கள் மீது எந்த ஆசார்யனுக்கு அதிகாரமென்பது கூறப்படுகிறது. இவனுக்கு அநேக ஆசார்யர்கள் இருந்தபோதிலும் ப்ரக்ருதத்தில் எந்த ஆசார்யனிடம் இவன் வித்யாக்ரஹணம் செய்கிறுனே அந்த ஆசார்யனின் அதீனமாகவே பிகையும் விநியோகிக்கப்பட வேண்டும். அவன்தான் அதற்கு அதிகாரி.

வஸாவூதோ இாதெது ஒந்ஜாகை || கநு ||

அத்யயனம் முடிந்து, ஸமாவர்த்தனம் நடந்தபின், விவாஹம் நடப்பதற்கு முன்பாக, பிகையில் கிடைத்தவைகளை மாணவகன் தாயாரிடம் கொடுக்கவேண்டும்.

இாதா லதாராம ஹரிமைக || கச ||

தாயார் அந்தப் பிகை த்ரவ்யத்தைத் தனது பர்த்தாவிடம் சேர்ப்பிக்கவேண்டும்.

நதாரா ஏராழி || கள ||

பர்த்தாவானவன் அந்தப் பிகை வஸ்துவை மாணவகனின் ஆசார்யனிடம் சேர்ப்பிக்கவேண்டும்.

யசீநாகூதெந்ஜா வொவபயோஜயைக || கநு ||

அந்தப் பிக்ஷா த்ரவ்யங்களை மாணவகனின் விவாஹாதி தர்மகார்யங்களிலாவது உபயோகிக்கவும். குரு, பிதா, மாதா முதலியவர்களில்லாவிட்டால் மாணவகன் தானுகவே தர்ம கார்யங்களுக்கு அதை உபயோகித்துக்கொள்ளலாம்.

கூக்கா விசூரா யாவதீஂ ஶகாந்தா தெஷாக்ஷிணா ஓஹ
ரொஜிட்டுதொ யாஹாகி ॥ கக ॥

ஆசார்யனிடம் எவ்வளவு வேதவித்தயையை க்ரஹிக்கமுடிய மோ அவ்வளவையும் க்ரஹித்த பிறகு, ஆசார்யனுக்கு, யதாசக்தி தர்மவழியால் கிடைத்த த்ரவ்யத்தைக் தகவிழையாகக் கொடுக்க வேண்டும். தர்மவழியில் ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்றபடி.

விஷ்ணுதெ கூவாஹாபதி உருதாக்ஷிதுதொ வார்ஜஹரைக ॥ २० ॥

ஆசார்யன் மிகவும் ச்ரமதசையில் இருந்தால், உக்ரன், சூத்ரன் ஆகிய ஜாதியானிடமிருந்தும் த்ரவ்ய ஸம்பாதனம் செய்து குருதகவிழை கொடுக்கலாம்.

வைஷ்ணா ஶாக்ஷிதுத உருதொ வார்ஜஹாய்தாயாவூ
ஹாணம் யதிர்ஜிதெகுகெ ॥ २१ ॥

எப்போதுமே ஆசார்ய குருதகவிழைக்கான த்ரவ்யத்தைச் சூத்ரனிடமிருந்தும், உக்ரனிடமிருந்தும் வாங்குவது தர்ம விருத்தமல்லவென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

கூக்கா வு நாந்தாஹரைகெ ॥ २२ ॥

ஆசார்யனுக்குக் குருதகவிழை கொடுத்த பிறகு, அதை வெளி யில் சொல்லக்கூடாது. இவ்வளவு தொகை கொடுத்தேன், என்பது போன்ற விவரத்தையும் வெளியிடக்கூடாது.

கூக்கா வு நாந்தாஹரைகெ ॥ २३ ॥

ஆசார்யனுக்குச் சிறிய, பெரிய உபகாரங்கள் எவைகளைச் செய்தாலும் அவைகளைப் பெருமையாக நினைக்கக்கூடாது. “இவ்வளவு உபகாரம் செய்தேனே” என்று.

குத்துபுஶாங்ஹோ வராஹாதாதி வு வஜ்டெயைக ॥ २४ ॥

மாணவகன் தற்புகழ்ச்சியோ, பிறர் நின்தையோ செய்யக் கூடாது. அவைகளை விலக்கவேண்டும்.

பேஷி தழைவ பூதிவெழுத || 25 ||

ஆசார்யனால் ஒரு கார்யத்தைச் செய்யும்படி ஏவப்பட்டால் உடனேயே அதை நடத்தவேண்டும், வேறு கார்யமிருந்தாலும் அதை நிறுத்திவிட்டு.

ஸாஸாநாகாஷாத்திரநாது || 25 ||

மாணவகன் விரும்பும் வித்யையானது அந்த ஆசார்யனிட மிருந்து நன்றாக க்ரஹிக்கமுடியாவிட்டால் வேறு தெரிந்த புருஷ னிடம் ஆசார்ய வ்ருத்தி செய்யலாம். அவனிடம் அதை க்ரஹிக்கலாம்.

சநாத்தாவஸங்ரூஹணாநாவிஷாராநாவாயாவாயாவா
ஊபாத்தாரோ வர்த்தி : ॥ 25 ॥

ஆசார்யனைப்போலவே ஆசார்ய பத்தியிடமும் சிஞ்யன் மர்யாதைகள் செய்யவேண்டும். ஆனால் ஆசார்ய பத்தியை நமஸ்கரிக்கையில் பாதஸ்பர்சம் செய்யக்கூடாது. அவருடைய உச்சிசிஷ்டத் தையும் புஜிக்கக்கூடாது. இந்த இரண்டும் நீங்கலாக ஆசார்ய பத்தியிடம் மர்யாதையாக நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

தயா ஹஸாஷிஷ்டாஜீவபதி : ॥ 26 ॥

ஆசார்யனுக்கு அஸௌகர்யம் நேர்ந்து, அவனால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டு, எவன் அத்யயனம் சொல்லிவைக்கிறானே அந்தக் குரு வினிடமும் ஆசார்ய பத்திவிஷயம்போல் மர்யாதைகாட்டவேணும். இது தாத்காலிக மர்யாதையே.

வர்ஜிதரோ வ ஹஸுஷாரிணி : ॥ 26 ||

ஆசார்யனிடம் அத்யயனம் செய்கிறவர்களில் எவன் வயதினும், ஞானத்தினுமூலம், மூத்தவனுயும், முதிர்ந்தவனுயுமிருக்கிறானே அந்த ஸப்ரமண்யசாரியிடமும் (ஸஹபாடி) ஆசார்ய பத்திக்குச் சொல்லிபது போன்ற மர்யாதை காட்டவேண்டும்.

ஹிஷ்டாராசாநவஜஸீஷாவாயாவாயாவாபாதெது வர்த்தி : ॥ 26 ||

ஆசார்யனைப்போலவே ஆசார்ய புத்ரனிடமும் நடந்து கொள்ளவேண்டும். உச்சிசிஷ்ட போஜனம் ஒன்று நீங்கலாக மற்ற ஆசார்ய மர்யாதைகள் பொறும் ஆசார்ய புத்ரனுக்கும் செய்யவேண்டும். ஆசார்ய புத்ரன் சிஞ்யனைவிட. வயதில் பெரியவன யிருந்தால் பாதஸ்பர்ச நமஸ்காரமும் உண்டு.

வெளிவாடு தவூரை பெறுதலே வெளிவாடு வாசியாவாரிக்கூடிசென்றா || நக ||

மாணவகன் அத்யயனம் முடிந்து, ஸமாவர்த்தனமாகி, அதாவது குருகுலத்திலிருந்து திரும்பியபிறகுகூட, ஆசார்ய, பத்நி, புத்ராதிகளிடம் கீழே உபபாதனம் செய்த ஸமயாசார தர்மங்களையே அநுஸரிக்கவேண்டும்.

ஏழாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

எட்டாவது கண்டிகை.

யா பூர்வாரிஜோ வர்த்து || க ||

குருகுலத்திலிருந்து ஸமாவர்த்தனமாகி, விவாஹமாகாத நிலைமையிலுள்ள ப்ரம்ஹாசாரி அநுஸரிக்கவேண்டிய நியமம் எது உண்டோ அது இனி சொல்லப்படுகிறது.

இார்மாவிவசீவ உபவிஷதைக்காஸ்திராக்ஷாக்ஷாலுக்கோ
வெஷ்டிதாவவெஷ்டி கோகார்க்காநஹி பாஞ்சாக்கி || 2 ||

ஸமாவர்த்தனமாகியவுடன் மாணவகன் மாலைதரிக்கவேண்டும். முகத்தில் சந்தனம் பூசிக்கொள்ளவேண்டும். முகமென்பது சந்தனம் பூசக்கூடிய மற்ற அவயவங்களையும் குறிக்கும். “ப்ராம்ஹணன் முதலில் முகத்தில் சந்தனம் பூசவேண்டு” மென்று ஆச்வலாயனர்கூறியுள்ளார்.

கேசங்களை நெல்லிக்காய் தைலம் முதலிய வாஸனைத் திரவ்யங்களால் பூசியும், எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நாநம் செய்தும், மேலேயும் இடுப்பிலும் வேஷ்டிதரித்தும், கஞ்சகமெனப்படுகிற சட்டைதரித்தும், உபாநத் என்ற தோல் செருப்பு, அல்லது பாதுகை என்ற மரக்கட்டையாலான பாதரகைத்தயைத் தரித்தும் அலங்காரங்கள் செய்துகொள்ளவேண்டும். வேஷ்டித் என்றால், தலையில் முண்டாசகட்டுவது, என்று அர்த்தமுண்டு. முண்டாச, சட்டைதரிக்கவிதிப்பது கூத்தரியவைச்ய விஷயமென்று சிலர் கருத்து. தேசாசாரப்படி ப்ராம்ஹணனுக்கும் உண்டு என்று வேறு சிலரின் நிர்வாஹம். இந்தத் தேசத்தில் ஸமாவர்த்தன் தலையில் குல்லாய் தரிக்கும் வழக்கமிருக்கிறது. இது இந்த ஸ்ரீத்திலுள்ள “வேஷ்டித்” என்ற விதியை மூலமாகக்கொண்டது என்றும் பெரியோர் பணிப்பர்.

உநாவாரோடி ஊரெலூதாநி ந காய்தாதாரபெஞா || ந ||

மேற்கண்ட அலங்காரங்களை, இவனுடைய ஆசார்யாதிகளின் கண்முன்பாக, அதாவது அவர்கள் பார்வையில் படும்படி, செய்யவோ, செய்துகொள்ளவோ கூடாது.

வெஸ்ரிகூத்துவஸ் || ச ||

மாணவகன் ஸ்வச்சந்தமாகச் செய்துகொள்ளவேண்டிய கார்யங்களிலும் ஆசார்யாதிகளின் பார்வையில்லாமல் செய்யவேண்டும்.

யா உஞ்சு காவு நோதாநாவு எனவநாநி தி || ரு ||

இதற்கு உதவுறை மென்னவெனில்:— தந்தம் அலம்புவது, உடம்பு அழுக்குத் தேய்த்துக் குளிப்பது, சீப்பு முதலியவைகளால் கேசங்களை வாரிக்கொள்ளுவது இத்யாதிகள். இவைகளை ஆசார்யன் பார்வையில் செய்யக்கூடாது. இது போல் ஸ்நானம், போஜனம், மலழுத்ரோத்ஸர்க்கம் ஆகியவைகளுக்கும் ஆசார்யன் பார்வையில் செய்ய விடேதமுண்டு.

தாநா வாணா அ ந காய்பெ நாதஸம்பொ எநாவாய்தீ || சு ||

இந்த ஸ்தித்ரம் ஆசார்யனுக்கு ஒரு நியமத்தை விதிக்கிறது. ஸமாவர்த்தனம் செய்துகொண்ட மாணவகனுக்குக் கிடைத்த வல்தர, ஆபரண், பாத்ராதிகளில் ஆசார்யன் ஆசைகொண்டு அவைகளில் தனது ஸம்பந்தத்தைக்காட்டிப் பேசக்கூடாது. “இந்தப் பாத்ரம் நன்றாயிருக்கிறதே” வன்று தனது ஆசையை வெளிப்படும்படி பேசக்கூடாது.

வாதஸ் காடு யாவிஜுநி ஹாதீஹாடுதொடுகூ

ந புதிவை மொழிதெடுகே || ஏ ||

சாஸ்த்ரவிதிப்படி மாணவகன் ஸ்நாந வரதத்தை முடித்துக் கொண்டபிறகு, ஆசார்யனைத் தர்சிக்க, தாநாகவோ ஆசார்யனுல் கூப்பிடப்பட்டோ போகும்போது, மாணவகன் சாஸ்த்ரநியமத்தை அனுஸரித்து, தரித்துக்கொண்டிருக்கிற மாலை முதலிய அலங்காரங்களை எடுக்காமலேயே ஆசார்யன் ஸன்னிதானத்திற்குப் போகலா மென்று சில பெரியோர்கள் நினைக்கிறார்கள். இதனால் ஆபஸ்தம்பர் அபிப்பிராயப்படி அலங்காரங்களைக் கலைத்துக்கொண்டு போக வேண்டுமென்று ஸ்திசிப்பிக்கப்படுகிறது. ஸமாவர்த்தன தினத்திற்கு மறுநாள் மேற்படி அலங்காரங்களை தரிக்கக்கூடாதென்றும் ஏற்படுகிறது.

உடெஷுஹாங் நாவீத || அ ||

ஆசார்யனின் ஆஸனத்தைவிட உயரமுள்ளதான் ஆஸனத் தில் உட்காரக்கூடாது.

தயா வைஹாபாதி || க ||

தாழ்ந்ததான் ஆஸனமாயிருந்தாலும் அநேககால்களுள்ள ஆஸனத்தில் உட்காரக்கூடாது.

வைகூதம் பூதிஷ்டிதை || கஂ ||

பூமியில் எங்கும் விரிக்கக்கூடியதான் பிரம்புப்பாய் முதலை ஆஸனத்தில் மாணவகன் உட்காரவேண்டும். ஆசார்யனை உயரமான பிடத்தில் உட்காரவைத்தபிறகுதான் பூமியில் விரிப்பில் உட்காரவும்.

ஸயுங்காவதே வாஹரிதை நாவிஶைக || கக ||

ஆசார்யனால் உபயோகிக்கப்பட்ட படுக்கையிலும் ஆஸனத்திலும் படுக்கவோ, உட்காரவோகூடாது, உபயோகிக்கக்கூடாது. இந்த விதியானது ஆசார்யன் தவிர, மாதா பிதா போன்ற குருக்கள் விஷயத்திலும் பொருந்தும்.

யாநதீக்கூர்ஜிந்தங்காரோஹைக || கட ||

இதுவரையில் ஸமாவ்ருத்தனுக்கு நியமங்கள் சொல்லப்பட்டன. இனி இந்த ஸாந்தரம் முதல் மீண்டும் ப்ரம்ஹஸர்யநியம சேஷம் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரம்ஹஸாரி, ஆசார்யனுடன் ப்ரயாணம் செய்யும் போது வழியில் ஆசார்யன் நியமித்தால் அவருக்குப் பிறகு வண்டியில் ஏறிக்கொள்ளலாம்.

வஹாநிகஷ்டகடுவஸஹாங்கா || கங ||

ப்ரம்ஹஸாரி, ஸபைக்குப் போகக்கூடாதென்று கீழே நினே திக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆசார்யன் ஆக்ஞா செய்தால் மாணவகன் ஸபைக்குப் போகலாம். வயலில் உழுவதற்கு ஸாதனமான கலப்பை போன்றது நிகழ மென்பது. அதில் சிஷ்யன் ஆசார்யநியமனம் பெற்று உட்காரலாம். ஒருவன் உட்கார, மற்றொருவன் இழுக்க வேண்டிய உபகரணம் அது. கோரையினால் பின்னப்பட்டது கடம் என்பது. அதிலும் ஆசார்யநியமனம் பெற்று ஒரே ஆஸனத்தில் உட்காரலாம். ஸ்வஸ்தரமென்பது பஞ்சீநலை செய்யப்பட்ட விரிப்பு. அதிலும் நியமனம் செய்யப்பட்டு ஒரே ஆஸனமாக உட்காரலாம். இந்த விஷயம் விவாஹாதி உத்ஸவங்களில் ஆசரிக்கப்படுவது.

நான்னிலாவிடிதோ ஹாரா-இனிலாவெடித வீயா-நஞ்சக் ॥ கச ॥

ஆசார்யன் சிஷ்யனைப் பேசும்படி நியமிக்காதவரையில் சிஷ்யஞ்சுகவே வலுவில் ஆசார்யனுடன் பேசக்கூடாது. ஆனால் ப்ரியமான ஸ்மாசாரமாயிருந்தால் சிஷ்யன் தாஞ்சுகவே பேசலாம். “தங்களுக்குக் குமாரன் பிறந்திருக்கிறான்” இத்யாதிகள் ப்ரியவார்த்தைகள். இவைகளைச் சிஷ்யன் வலுவிலேயே தெரிவிக்கலாம்.

வ௃-பவதொழி வ௃-பவஜா-பவ வ௃-நிலூவொநா-நஞ்சன நா-
யெய்து ஹண லூ-ஷணா-நீதி ஹ-ரொவ-டை-யெபக் கக்ரு ॥

கைவிரல்களைச் சொடுக்கியோ, கைதட்டியோ கூப்பிடுவது வ்யபதோதம். அடிக்கடி காதின்கீழ் ரஹஸ்யம் பேசவருவது வ்யபஜாபம். ஆசார்யனுக்கு எதிராக அடிக்கடி சிரிப்பது வ்யபிலூ ஸம். இவைகளை ஆசார்யன் விஷயத்தில் செய்யக்கூடாது. மேலும், ஆசார்யனை இரைந்து கூப்பிடுவதும், அவர் பெயரைச் சொல்லு வதும், கட்டளையிடுவதும் கூடாது. ஆசார்யனைப்போல் நடப்பது, அவனைப்போல் பேசுவது முதலியவைகளும் வர்ஜிக்கத்தக்கவை என்று மனுவிதி.

கு-பூ-ஷ-டோ ஜூ-வயெபக் ॥ கச ॥

ஏதாவது அவஸர ஆபத்ஸந்தர் ப்பமாயிருந்தால் அப்போது கைதட்டல் முதலிய ஸம்ஜ்ஞையால் விஷயத்தை ஞாபிக்கலாம். ஆசார்யனை, ஆபத்காலத்தில் ஏதாவது கார்யத்தில் சிஷ்யன் ஏவ நேர்ந்தால் அதை மறைமுகமாகச் செய்யவேண்டும். நேர்முகமாகச் செய்யலாகாது. சிஷ்யன் ஜ்வரஸமயத்தில், தீர்த்தம் வேண்டியிருந்தால் ஆசார்யனைப்பார்த்து, “தீர்த்தம் வேண்டியிருக்கிறது அதைக் கொண்டுவர இங்கு ஒருவரையும் காணுமே. என்ன செய்வேன்” என்று இவ்வளவு மட்டும் மறைமுகமாகச் சொல்லலாம்.

வாஹ வாஹ வாயம் பூ-தா-நா-ஹ-அ-தோ ஹ-ரா-
ஒ-ஶ-டோ-நா-யெ-டோ ந-ஹ-ய-க் ॥ கங ॥

இரண்டு ஸ-டுத்ரங்கள் ஸமாவ-ருத்தன் விஷயம்.

ஆசார்யனும், சிஷ்யனும் ஒரே க்ராமத்திலோ, நகரத்திலோ, வஸி-த்தால், ஆசார்யன் கூப்பிடாமலேயே சிஷ்யன் காலை, மாலை வேளைகளில் குருவைத் தர்சனம் செய்யப் போக்வேண்டும்.

விதூ-ா-டி-உ வ த-உ-ஹ-ரை-வ வ-ஸ-ா-க் ॥ கா- ॥

சிஷ்யன் வெளியூர் போய்த் திரும்பியவுடன் அன்றைய தினமே ஆசார்யனைப் போய்த் தர்சிக்கவேண்டும்.

குஹாய்-தூஹாய்-தூவாய்-வைநிவாதெ தூஹாய்-தூபொவலை
நூவெஹாவவஹ்நிவையுக்காஹாய்-தூ ॥ கக ॥

ப்ராசார்யனென்றால் ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யன். அந்த ப்ராசார்யனும், ஆசார்யனும் ஒரேயிடத்தில் சேர்ந்திருக்கும்போது சிஷ்யன் நமஸ்கார, அபிவாதன, பாதஸ்பர்சனதி மர்யாதைகளை முதலில் ப்ராசார்யனுக்கே செய்யவேண்டும். அதன் பிறகு ஆசார்யனுக்குப் பாதஸ்பர்சனதிகள் செய்ய முயற்சிக்கவேண்டும். அதாவது பாதஸ்பர்சனதிகள் செய்ய விருப்பத்தைக் காட்டவேண்டும்.

பூத்தெழியெழிதாஃ ॥ २० ॥

சிஷ்யன் பாதஸ்பர்சனதிகள் செய்ய விரும்புவதையும், முயற்சிப்பதையும் அறிந்த ஆசார்யன் அதைத் தடுக்கவேண்டும். ப்ராசார்யன் ஸன்னிதானத்தில் ஆசார்யன் தனக்கு மரியாதையைச் செய்ய வேண்டாமென்று சிஷ்யனைத் தடை செய்யவேண்டுமென்றபடி.

ஏஷ பூது வாஜோ ஹாவா ஸகாஸர ॥ २१ ॥

இந்த ப்ராசார்யனுடைய ஸன்னிதானத்தில் ஆசார்யனுக்குச் செய்யவேண்டிய மற்றப் பூஜைகளும் நிறுத்தப்படவேண்டும்.

ஹாஹ-ஹிராஹாய்-காய-உ-காநா-ஏய்-ா மஹே ஒ-ஹா-
ஸக்கு-ஹிஹ-ஹூ-ஹா-ஹா-வி உ-கா-தூ-கா-உ-நா-நி-தி ॥ २२ ॥

தேசாந்தரத்தில் வலிக்கும் சிஷ்யன் அடிக்கடி ஆசார்யனைத் தர்சிக்கவேண்டி ஆசார்யன் க்ருஹத்துக்குப் போகவேண்டும், போகும்போது யதாசக்தி பழம் முதலிய உபஹாரங்களைத் தனது கையில் கொண்டுபோகவேண்டும். அது கிடைக்காவிட்டால் தந்த தாவனத்திற்கு உபயோகமுள்ள காஷ்டாதிகளையாவது கொண்டு போகவேண்டும். இந்த ஸ-ஹித்ரமும் ஸமாவருத்தன் விஷயம்.

(ஹாதா-ஏ-வி-தா-ஹா-ஹாய-த-கீ-ஶ-ந-ா நூ-ஹா-னி வ-ஸி-கா-பா
ணி-ந-கா-வ-க-ஹ-ஹ-ா-ஜா-ந-ா ச-த-த-ந-ி-த-தி ॥ २३ ॥)

மாதா, பிதா, ஆசார்யன், அக்ஞிஹோத்ர அக்ஞிகள், க்ருஹம், அரசன் இவர்களிடம் போகுப்போது சூன்யஹஸ்தனாக, அதாவது உபஹாரமில்லாமல் வெறும்கையுடன் போகக்கூடாது. பொதுவாக, பந்து மித்ராதிகள் க்ருஹங்களுக்கும் வெறும் கையுடன் போக

லாகாது. ராஜாவையும் அப்படியே உபஹாரமில்லாமல் அனுகக் கூடாது. இது வேதாதி சாஸ்த்ரவிதி யென்று நினைக்கவேண்டும்.

தழிநு ஹராவடூதி: || உச ||

இதுவரையில் சிஷ்ய தர்மங்கள் சொல்லப்பட்டன.

இனி சிஷ்யனிடம் ஆசார்யன் நடந்துகொள்ளவேண்டிய நியமம் சொல்லப்படுகிறது.

வாது திவெநுகா ஹா ஸ்தி வையெதேஷு நவஹா
ஓயிசாநஹாயாகோ விழுா: ஹா வையெக || உஞ ||

ஆசார்யன் இந்தச் சிஷ்யனை, தனது புத்ரனைப்போல் ப்ரீதிவைத்து ஸகல ச்ரேயஸ்ஸாகனாம் உண்டாகவேண்டுமென்று விரும்பி, ஒரு தர்மத்தைக்கூட மறைக்காமல் எல்லாவற்றையும் உபதேசித்து, மிகுந்த ஊக்கத்துடன் வித்யையை க்ரஹிக்கச் செய்யவேண்டும்.

நாவெநுசிஜுபநவியெநா தா வெதேஶு அவா ஸ்தா
வதா: || உச ||

ஆசார்யன் இந்தச் சிஷ்யனை அத்யனத்திற்கு, அதாவது வித்யாக்ரஹணத்திற்கு, விக்கம் ஏற்படக்கூடிய நிலைமையில் தனது ஸௌந்தக் கார்யங்களில் ஏவி உபரோதம் செய்யக்கூடாது. இது ஆபத்காலம் தவிர. ஆபத்கால ஸந்தர்ப்பத்தில் இந்த விதி மாறும்.

சுதேவாஹா நகேவாஹீ அவதி விநிஹிதா தா ஹாவ
தெவாணீஹாவடுஹாந: || உஞ ||

எந்த அந்தேவாஸியானவன் (சிஷ்யன்) இரண்டு ஆசார்யர்களிடம் ஸம்பந்தம் வைத்துக்கொண்டு, ஸாக்ஷாத் ஆசார்யனிடம் ஸாமர்த்யக்குறைவு இருப்பதாக நினைக்கிறோனே, அவன் உண்மையான அந்தேவாஸியாகமாட்டான். சிஷ்ய ஸ்தானத்திற்கு போக யதையற்றவன்.

அல்லது, எந்தச் சிஷ்யன், மனோவாக் காயங்களால் ஆசார்யனிடம் தகுதியற்ற முறையில் நடந்து கொள்ளுகிறோனே அந்தச் சிஷ்யன் சிஷ்யனே அல்லன் என்றும் சிலரின் வ்யாக்யானம்.

குஹாபெதூராவாபெதூ அவதி பிராதாக பாரிஹ
ராண: || உஞ ||

சிஷ்யனுன் மாணவகளுக்கு ஏதேதோ வ்யாஜங்களைச் சொல்லி, ஸரியாக வித்யையைக் கற்பிக்க இடஞ்சல் செய்யும் ஆசார் ஆப-7

பனும் ஆசார்யனுகமாட்டான். விலக்கத்தக்கவனே. ஒழுங்காக வித்யை கற்பிக்காமல் தடை செய்யும் ஆசார்யன் தள்ளத்தக்கவன்.

சுபாராயெஷா செநங் ஸததி-பாயுதை || உகு ||

சிஷ்யன் தவறு செய்யும்போது அவனை ஆசார்யன் எப்போதும் கண்டிக்கவேண்டும். “நீ செந்தது அயுக்தம்” இத்யாதி வார் த்தைகளால்.

சுவி தூ-ாஸ உபவாஸ உடகொபவஸா-ந இஷா-நலி தி
உண்ணா யயா-ாது-ாநிவா-தெதி || நா ||

சிஷ்யன் அபராதம் செய்தால், ஆசார்யன் அவனுக்கு விதிக்க வேண்டிய தண்டனைகளாவன. பயமுறத்தல், பட்டினிபோடுதல், குளிர்ந்த ஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்துவைத்தல், ஆசார்யன் கண்ணில்படாமல் ஒதுக்கிவைத்தல், அல்லது வீட்டுக்குள்வராமல் தடுத்தல் ஆகியவை. குற்றத்தின் பலாபலத்திற்கு ஏற்றபடி மேற்கண்ட தண்டனைகளைத் தனியாகவும், சேர்த்தும் விதிக்கலாம். இந்தத் தண்டனையானது சிஷ்யன் மறுபடி குற்றம் செய்யாமல் ஒழுங்காகத் திரும்பும் வரையில் தொடரலாம்.

நிவா-தா-ந சுரி-தபு-ஹா-ய-ந இநா-ஹூ-ய-கெ-ந ஹூ-ந
கோ-ரா லவெ-து-தி-வா-ஜெ-க || நா ||

கேழே சொல்லிய நியமங்களுடன் ப்ரம்மஹசர்யம் அநுஷ்டித்து, பிறகு குருகுலத்திலிருந்து ஸமாவ்ருத்தனான மாணவகளைப் பார்த்து ஆசார்யன், “நீ இனி எந்த ஆச்ரம தர்மத்தில் நிற்க விரும்புகிறேயோ, அந்த ஆச்ரம தர்மத்திற்குப் புறம்பான கார்யங்களிலிருந்து விலகி நிற்பாயாக” என்று கூறி, சிஷ்யனை விடுவிக்க வேண்டும். அவனுக்கு இஷ்டமான ஆச்ரமத்தை அநுஸரிக்க அனுமதிக்கவேண்டும்.

முதல் ப்ரஸ்னத்தில் இரண்டாவது படலம் ஸம்பூர்ணம்.

எட்டாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

முதல் ப்ரஸ்னம்—முன்றுவது படலம்.
ஓன்பதாவது கண்டிகை.

ஶ்ராவண-ா-ந பளண-டோ-ஸா-ந இ-நா-ய-கீ-பா-க-ந இ-நா-ஸ-ந
ஷு-நோ-தெ-ந நா-ய-ய-த || க ||

இதுவரையில் சிஷ்ய, ஆசார்யதர்மங்கள் சொல்லப்பட்டன.

இனி அத்யயனதாரமங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதாவது — வேதத்தை எந்தத் தேச கால நிமித்தாதிகளில் சொல்லாம், சொல்லக்கூடாது என்ற நியமங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன.

மாணவகன் உபநியகமான பிறகு, ஸ்ராவணபெளரணமாலியில் வேதாரம்பம் (அத்யாய உபாகர்ம) செய்து அத்யயனம் செய்துவர வேண்டும். ஆனால், அன்றமுதல் ஒரு மாதம் வரையில் ப்ரதோஷத்தில், அதாவது ராத்ரியின் முதல்யாமத்தில் வேதாத்யயனத்தைச் செய்யக்கூடாது. ப்ரதோஷத்தில் வேதத்தையே உச்சரிக்கக் கூடாதென்றபடி. முதல் யாமத்திற்குப் பிறகு தோஷமில்லை. உபாகர்மத்தைத் தனது க்ருஹ்யஸ்-உத்ரப்படி செய்க.

தெதஷ்டாம் வளண்டோஹஸாம் ரோஹிணூம் வா விராதேக || 2 ||

ஆரம்பித்த அத்யயனத்தை, தைமாஸப் பூர்ணிமையில் அல்லது, ரோஹிணீ நகூத்ரத்தில் நிறுத்தவேண்டும். உத்ஸர்ஜனம் பண்ண வேண்டும். உத்ஸர்ஜனப்ரயோகத்தைத் தனது க்ருஹ்யவிதிப்படி செய்யவும். இந்த இரண்டு பகூத்தின்படி ஐந்து மாஸம் பூர்ணமாக அத்யயனம் செய்யவும். ரோஹிணீயானது தைஷ் பூர்ணிமைக்கு முன்பாக வருவது க்ராஹ்யம்.

கஜ்டவகுதோஙஸாதா-ரோ தோஹஸாநிதெதுகே || ந ||

கீழ்ச் சொல்லியபடி ஐந்து மாஸம் இல்லாவிட்டாலும், நாலரை மாஸங்கள் அத்யயனம் செய்யலாமென்று சில ஆசார்யர்கள் நினைக்கிறார்கள். அவரப்பாகம் குறைந்த ஐந்தாவது மாஸத்தை உடைய நான்கு மாஸங்கள். அதாவது நாலரை மாஸங்கள். இந்த நாலரை மாஸ அத்யயன பகூத்தில் ப்ரெளஷ்டபதியில் உபாகர்மத்தைச் செய்யவேண்டும்.

தைமாஸப் பூர்ணிமையில் அத்யயன உத்ஸர்க்கம் செய்தபிறகு மறுபடி ஸ்ராவணபூர்ணிமா வரும் வரையில் வேதத்தில் புதிய பாகங்களை அத்யயனம் செய்யக்கூடாதாயினும், ஏற்கனவே க்ரஹி த்தபாகங்களை ஆவ்ருத்தி செய்யலாம். அதாவது தாரணை அத்யயனம் செய்யலாம். சுக்லபகூதங்களில் தாரணைத்யயனமும், க்ருஷ்ணபகூதங்களில் வ்யாகரணைதி அங்காத்யயனமும் செய்து வந்து, மறுபடி ஸ்ராவணியில் அத்யயனரம்பம் செய்யவேண்டுமென்பது க்ரமம்.

நிதிசெதிஷ்டஜுயாம் வஜ்டபேச || ச ||

க்ராம நாற்சந்திகளில் அத்யயனம் செய்யக்கூடாது. அல்லது,

க்ராமத்திற்கு முக்கியப் போக்குவரத்துக்கான இடத்தில் அத்யயனம் கூடாது.

சுந்தரைந வா ஶகுந்தினெநாவலிஷேயீத || ரு ||

க்ராமநாற்சங்கியில் அத்யயனம் செய்ய நேர்ந்தால் காளைமாட்டு டின் சாணத்தால் மெழுகப்பட்ட இடத்தில் அத்யயனம் செய்யவும்.

ஸராடெந வஸவடுதாஸுராவுாஸாக || சு ||

ப்ரமசானத்தின் ஸமீபமான எந்த இடத்திலும் அத்யயனம் செய்யக்கூடாது. பரம்யை என்ற தழக்கம்பை வீசியெறிந்தால் அது எவ்வளவு தூரத்தில் விழுமோ அந்தத் துரத்திற்குள்பட்ட வரையில் இந்த நிலேஷதம்.

ஞானீஸுவவிதெ கொதெந்தன வா நாநஜுாயஃ || எ ||

எற்கனவே ப்ரமசானமாயிருந்து, பிறகு க்ராமமாகவோ கேஷத்ரமாகவோ சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட விடமானால் அங்கு அத்யயனம் செய்ய நிலேஷதமில்லை. ப்ரமசானம் இருந்ததான் அடையாளம் தெரியாவிட்டால்.

ஐநாயோடெ தா தவினெவ செயெ நாயீத || அ ||

ப்ரமசானம் இருந்ததான் சின்றும் நன்றாகத் தெரிந்தால் அந்த இடத்தில் அத்யயனம் செய்யக்கூடாதுதான்.

ஸ்ராநவஹு-உதூவதி-தள || சு ||

குத்ரன், பதிதன் ஆகிய இருவர் விஷயத்தில் ப்ரமசானத்திற்குச் சொன்னபடி நியமம். இவ்விருவர்களின் ஸமீபத்தில் அத்யயனம் செய்யக்கூடாது.

வஸீநாமார உதூகெ || கஂ ||

குத்ரனே, பதிதனே இருக்கும் ஒரு கட்டிடத்தில் அத்யயனம் செய்யக்கூடாதென்று சில ஆசார்யர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

ஸ-உராயா-தா பெ-கஷண-உ-தி-பெ-கஷண-பொ-ரெ-வா-
நஜுாயஃ || கக ||

குத்ரஸ்த்ரீயாயிருந்தால் அவனுடைய பார்வையிலும் அவளைப் பார்க்கும் நிலைமையிலும் மட்டும் அத்யயனம் கூடாது.

தயா-நஜுா- தீ-யா- வண-வூ-தி-க்ரா-கொ-யா- செ-யோ-டெ ||

குத்ரையன்றி வேறு எந்த ஜாதி ஸ்த்ரீயாயிருந்தாலும், அவள்

நீச ஜாதிரானுடன் ஸம்ஸர்க்கம் செய்தவளாயிருந்தால் அந்தப் பதிதையான ஸ்த்ரீயின் பார்வையிலோ, அவளைப் பார்த்துக் கொண்டோ அத்யுயனம் செய்யக்கூடாது.

பூரூபைஜூஷுதீணரா இவவாஹஸெஹாஷாஷி
தாம் பூரூபைணந ஸங்ஹாஷுதீ தயா ஸங்ஹாஷெத ஸங்ஹா
ஷுதீ தா பூரூபைணதெநவ ஸங்ஹாஷுராயிர்மெதவலங்
.தஹாராம் பூஜாநிபூர்யஸடு || கந ||

வேதாத்யயனம் செய்ய முன் பறிவீட்டாஸ்த்ரீயுடன் பேச நேரந்தால், அதற்கு முன் ஒரு ப்ராம்ஹணனுடன் பேசிவிட்டுப் பிறகு அவருடன் பேசவேண்டும். அவருடன் பேசிய பின்பும், ப்ராம்ஹணனுடன் பேசிவிட்டுப் பிறகு வேதத்தை அத்யயனம் செய்வேண்டும். முன்பும், பின்பும் ப்ராம்ஹண ஸம்பாதணம் வேண்டுமென்றபடி. இப்படிச் செய்வதால் அந்த ஸ்த்ரீக்கு ப்ரஜா கேஷம் ஏற்படும். இந்த விதியானது விதவையான ஸ்த்ரீவிஷயத் தில் ப்ரவர்த்திக்காது.

கஞ்சாவடு || கச ||

எந்த க்ராமத்தில் சவம் இருக்கிறதோ, அதில் அத்யயனத்தை விலக்கவேண்டும். சவம் வெளிப்படும் வரையில்.

கஞ்சாவணாடு || கந ||

அதுபோல் க்ராமமத்தியில் சண்டாளன் இருந்தாலும் அங்கு அத்யயனம் வர்ஜிக்கத்தக்கது.

காவிநிஹட்சுதாநாம் தா வீநாநஜூராயঃ || கச ||

சவசண்டாளாதிகள் க்ராமள்ளையில் வெளிப்படுத்தப்பட்டு விட்டால் அப்போது க்ராமத்திற்கு அசுத்தியில்லை. ஆனால் அந்த எல்லையில் அத்யயனம் கூடாது.

ஸந்தஶடுதெ வாரணை || கள ||

அரண்யத்தில் எவ்வளவு தூரத்தில் சவ சண்டாளாதிகளின் பார்வை ஏற்படுகிறதோ அவ்வளவு தூரத்தில் அத்யயனம் வர்ஜிக்கத் தக்கது.

தழஹாஶுதெஷு உ மூராஸிஂ பொஹாஷுதீ || கந ||

பாஹ்யஜாதி எனப்படுகிற உக்ர, நிஷாதாத்திகள் ஒரு க்ராமத்திற்கு வந்தால், அவர்கள் வந்த தினத்தில் அந்த க்ராமத்தில் அத்யயனம் செய்யத்தக்கதல்ல.

கவி வைதா || 4 கூ ||

வித்யையாலும், ஞானத்தாலும், ஸதாசாரத்தாலும் சிறந்த வர்களான சிஷ்டர்களான் வெத்துக்கள் ஒரு க்ராமத்திற்கு வந்தால் அன்று அந்த்யயனம். வேதாத்யயனத்தை நிறுத்தவேண்டும். இது சிஷ்டாநத்யயனமெனப்படும்.

ஸங்காவநாஸநிதெ ராதிரூ || 20 ||

(ஸவடோ ராதிரூ நாயியீத || 2க ||)

ஸந்த்யாகாலத்தில் மேககர்ஜனம் ஏற்பட்டால் அன்றுராத்திரி முழுவதும் அந்த்யயனமாகும். வேதம் சொல்லக்கூடாது. இந்த விதி வர்ஷாகாலத்தைப்பற்றியது.

ஸபுவயடாகே விசூதி || 21 ||

ஸந்த்யாகாலத்தில் மின்னல் ஏற்பட்டால் ராத்ரியில் தூக்கம் முடியும் காலம்வரையில் அந்த்யயனம். தூக்கம் முடியும் காலமென்பது மூன்றுயாமம் முடிய.

உவவுாஷா யாவதா வா கூஷா ரொஹிணீதி ராதீரா
பூஹா ஶிஜா நீடா சூதவிநு காடை விசூதி ரை வை
ஶாஷி ஹா நஜாய் || 2ங ||

விடியற்காலையில் மின்னல் ஏற்பட்டால் அன்று பகல் ப்ரதோ ஷகாலம் வரை (இரவு முதல்யாமம்) அந்த்யயனம். விடியற்காலையென்பது, ஒரு பசுமாடு கறுப்பா, சிவப்பா என்று கழியெறியும் தூரத்திலிருந்து அறியக்கூடிய காலமாகும்.

ஷஹூ சவராராதூ ஷநயி தாநா || 2ச ||

அபராத்ரி யென்பது ராத்ரியின் மூன்றுவது பாகமாகும். அந்த அபராத்ரியை மூன்றுக்கப் பிரித்தால், அதன் முதல்பாகம் மஹாராத்ரியென்று சொல்லப்படும். இரண்டாவது பாகத்திற்குத் தல்லரம் என்று பெயர். அந்தத்தல்லரகாலத்தில் மின்னல் ஏற்பட்டால் மறுநாள் ப்ரதோஷம் வரையில் பகலில் அத்யயனம் செய்யக் கூடாது.

உாஜு உஷாராதா தாஷிதெருகே || 2டி ||

அர்த்தராத்ரிக்குமேல் மின்னல் ஏற்பட்டாலே மேற்கண்ட படி அந்த்யயனம் உண்டு என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

ஏவாற ஊவளோயெ || உசு ||

திருடிக்கொண்டு போகப்பட்ட பசுக்கள் திருடர்களிட மிருந்து எவ்வளவுகாலம் விடுபடாமல் தடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அதுவரையில் அந்த்யயனம்.

வஜிங்஗ாநாம் வ யாவுதா (வா) ஹநுகே || உள் ||

மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்ட சோராதிகளின் தண்டனை நிறைவேற்றப்படும் வரையில் அந்த்யயனம்.

பூர்வார்த்தைக் கூறுவதால் நாயீரீத || உஞ் ||

ஆடு, மாடு குதிரை முதலிய பசுக்களின் முதுகில் ஏறிக் கொண்டிருக்கையில் அத்யயனம் செய்யக்கூடாது.

கவைராராதூவலோவாஸுவாஹா || உகை ||

அமாவாஸ்யைகளில் இரண்டுநாள் பூராவும் அத்யயனம் செய்யக்கூடாது. முதல்நாள் சதுர்த்தியையும் சேர்த்து இரண்டுநாள் கணக்கு.

ஒன்பதாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

பத்தாவது கண்டிகை.

வாதாஸிடாஹிஷ்டா வ || க ||

சாதுர்மாஸ்யமென்கிற யாகம் செய்வதற்குக் காலமாக விதிக்கப்பட்ட பங்குனி, ஆடி, கார்த்திகை மாஸ பெளர்ணமாலிகளுக்கு, ‘சாதுர்மாஸீ’ என்று வ்யவஹாரம். அந்தச் சாதுர்மாஸீபெளர்ணமாலிகளிலும் இரண்டு தினங்கள் அந்த்யயனமாகும். பெளர்ணமாலியும் மறுநாள் ப்ரதமையுமாக இரண்டு நாள்.

வெவரைனை டாராவுட்டாக்கு டளவாகாண உதி தூஹாஃ ||

‘வெரமண’ மென்பது உத்ஸர்ஜனம். உத்ஸர்ஜனமான பிறகும், சுவசரன் முதலிய குருக்கள் மரணத்திலும், அஷ்டகா ச்ராத்தத்திலும், உபாகர்மாவிலும் மூன்றுநாள் அந்த்யயனம். குருமரணத்தில் மரணதினம் முதல் மூன்றுநாள் வேதம் சொல்லக்கூடாது. உபாகர்ம, உத்ஸர்ஜனம், அஷ்டகை இவைகளில், முதல் நாள் மறுநாள் இரண்டும் சேர்ந்து மூன்று தினங்கள் வேதாத்யயனத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

தயா வூங்கூலூஷா ஜூதிஷா ॥ ஈ ॥

நெருங்கிப ஜ்ஞாதி அல்லது பந்துக்களாகிய ப்ராதா சிற்றப்பன் அவர்கள் ஏன்னை போன்றவர்களின் மரணத்திலும் மூன்றுநாள் வேதத்திற்கு அந்தயனம். இது ப்ரம்ஹசாரிக்கானவிதி. க்ரஹஸ் தர்களுக்கு அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்ட ஆசௌசத்தை அனுஸரி த்து அந்தயனம் ஏற்படும். ஜனனமரணைசௌசத்தில் ஆசௌசம் உள்ள வரையில் வேதம் ஓதக்கூடாதென்று பொதுவாக விதி யுள்ளது.

இதாரி விதயடாவாயடு ஒதி ஆஷாஷாரி ॥ ச ॥

மாதா, பிதா, ஆசார்யன் இவர்களுடைய மரணத்தில் பன்னி ரண்டுநாள் வேதாத்யயனம் செய்யக்கூடாது. இந்த விதி க்ரஹஸ்தர் களுக்கும் பொருந்தும். ப்ரம்ஹசாரிகளுக்கும் உண்டு.

தெஷா சொஷகோவஸஸாநூ தாவகூ காடு ॥ ரு ॥

மாதா பித்ரு மரணத்தில் ப்ரம்ஹசாரிக்குப் பன்னிரண்டுநாள் அந்தயனத்துடன் ப்ரதி தினமும் ஸ்நானமும் அதுவரையில் செய்யவேண்டும்.

கநாஷாவிநாஂ வ பரிவாபநடு ॥ சூ ॥

இறந்தவனுக்கு வயதில் இளையவர்களா யிருப்பவர்களுக்கு வபநமும் உண்டு. அந்தயனமும் உண்டு.

ந வளைவுதாவபோநநுது விஹாராஷிதெஷுகை ॥ எ ॥

ஸமாவர்த்தனம் ஆனவர்கள் மேற்கண்டபடி வபநம் செய்து கொள்ளவேண்டியதில்லை யென்று சில ஆசார்யர்கள் நினைக்கிறார்கள். இந்த விதி பாகத்தில் செய்துகொள்ளும் வபநத்தைப் பாதிக்காது. ஆபஸ்தம்பமதப்படி ஸமாவர்த்தர்களும் வபநப்செய்து கொள்ளவேண்டுமென்பதுதான்.

கயாவி பூாவழணடு । ரிக்ஷா வா வனவெஷாநவிவி
தொ யநாண்ஷூதெஸுதாவியாநஂ யநிவெதி ॥ அ ॥

தலையை முண்டனம் செய்துகொள்ளுகிறவன், (மொட்டை) மூடியில்லாத சூன்யபாத்ரம் போன்றவன். பாதரத்திற்குள் வஸ்து இல்லாமல் சூன்யமாயிருந்தால் அதற்கு மூடியும் இருக்காது. அதுபோல் மொட்டையடித்துக் கொள்ளுபவனுமாவான். ஆகையால் சிகை என்பது மூடிக்கு ஸமமாக் இருக்கிறதென்று வேதம் சொல்லுகிறது. ஆகையால் சிகையையும் வபநம் செய்து எடுப்பது கூடாது.

வைதெடுவிடா தா வஹநா அபநஂ ஶரிவாயாஃ || கூ ||

ஆனால், ஸத்ரமென்கிற யாகங்களில் சிகையையும் சேர்த்து வபநம் செய்துகொள்ளும் விஷயமானது சாஸ்த்ரவிதியால் ஏற்பட்ட விசேஷ வில்க்கு விதியாகும்.

சூஊயெடு தீநவெஹாராதூநிதெடுகெ || கா 0 ||

ஆசார்யமரணத்தில் மூன்று தினங்களே அந்த்யயநமென்று கில ஆசார்யர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஆபஸ்தம்பமதப்படி பன்னிரண்டு நாள் என்று கீழே சொல்லப்பட்டது.

பெராதீயவெங்கூநாயா தீவரிவெங்குதாாயாதீகாடு || கக 0 ||

வேதாத்யஞம் செய்த பெரியோர் ச்ரோத்ரியன். அவனுடைய மரணத்தை ஒருவர்ஷத்திற்குள் கேள்விப்பட்டால், ஒரு நாள் அந்த்யயநமுண்டு.

வைபூஷுவாரினீதெடுகெ || கஉ ||

ஆனால், அந்த ஸ்ரோத்ரியன் தன்னேடு சேர்ந்து அத்யயநம் செய்தவனுயிருந்தால்தான் மேற்கண்ட விதியென்று கில ஆசார்யர்கள் நினைக்கிறார்கள். பொதுவாக எந்த ஸ்ரோத்ரியமரணத்திற்கும் அந்த்யயநம் வேண்டியதில்லை.

பெராதீயாஹுநிதெயிஜிஹாங்வஸ்தீதோயீயாதோ வா ஏந்தாஜுாவூயீயீத || கஞ 0 ||

அத்யயநம் ஆரம்பிக்கும் ஸந்தர்ப்பத்திலோ, அல்லது அத்யயநம் செய்துகொண்டிருக்கும் ஸந்தர்ப்பத்திலோ, அங்கு ஒரு ஸ்ரோத்ரியன் வந்தால் அவனிடம் அதுஜனைபெற்று மேற்கொண்டு அத்யயநம் செய்யவேண்டும்.

காசிலாவபெயா || கச 0 ||

அத்யயநம் சொல்லிவைக்கும்போது வேதாத்யாயியான பெரியோர் அங்கு வந்தால், சொல்லிவைக்கிற ஆசார்யனும் அந்தப் பெரியோர் அதுஜனைபெற்றே மேற்கொண்டு அத்யயநம் செய்து வைக்கவேண்டும்.

நாராவைநியள வாயிலி ஹோ ஹதூக்காயீயீத || கஞ 0 ||

ஆசார்யவெந்தியில் தாரனுத்யயனமோ, பாராயனுத்யயனமோ செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது, “அதிலூபோ” என்று ப்ரார்த்தி த்துவிட்டு, அத்யயநம் செய்யவேண்டும். “அத்யயநம் செய்து வையுங்கள்” என்று ப்ரார்த்தனையின் அர்த்தம்.

ஆப-8

சூஜுாவயெதா || ககு ||

ஆசார்ய ஸந்திதியில், சிஷ்யன் வேறு ஒருவனுக்கு ஆசார்ய நியமனப்படி அத்யயனம் சொல்லிவைக்கையிலும் மேற்கண்டவாறு சொல்லி அநுஜ்ஞை பெறவேண்டும்.

உலயத உவைஸங்கு ஹண்டியிஜிஹாங்ஸோநஸு ராயீது) அ || கள ||

ப்ரதிதினம், ஆசார்யபாதஸ்பர்சனம் செய்வேண்டும். அத்யபனம் ஆரம்பிக்கு முன்பும், அத்யயனம் முடிந்தபிறகும்.

சுயீயாநெஷாவா டதுநெஞ்சுவுவெயா தெதிவ ஶஹ் தூதெஞ்சுயீயீத || கச ||

அத்யயனம் நடந்து கொண்டிருக்கையில் ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் குறுக்கே ஒருவரும் போகக்கூடாது. அப்படி எவராவது குறுக்கே போய்விட்டால், அப்போது “அதீஹிபோ” என்ற முன் சொன்ன வாக்யத்தைச் சொல்லிவிட்டு மறுபடி அத்யயனத்தைத் தொடரவேண்டும்.

ஶஹாஷநாஷாஹுமாவுகெகுகவஸுகொயு-குகஶபாஹ
வெ-கு வாழிதஶபா ரொஷநீதஸாஹாபாஸு || கக ||

கீழ்க்கண்ட சப்தங்கள் அநத்யயன ஹேதுக்கள். ச்வா, கழுதை இவைகளின் கத்தலும், செந்நாய், நரி, கோட்டான் இவைகளுடைய சப்தங்களும், எல்லா வித வாத்யகோஷங்களும், அழுகை, பாட்டு, ஸர்மத்வாநி ஆகியவைகளும் அநத்யயன ஹேதுக்கள். மேற்கண்ட சப்தங்கள் கேட்கும்போது வேதாத்யயனம் செய்யக்கூடாது.

ஸாவாதெர அ ஹாதிநஜுாயஃ || உ० ||

ஸாம வேதத்திற்கு இதர வேதங்களின் சேர்க்கை ஏற்படும் போது அநத்யயனம். ஸாமவேதம் சொல்லக்கூடாது.

ஹவை-ஷா அ ஶஹகஷ-ஷா-யது ஸங்வஸுஜீஞாநு || உக ||

எந்தவிதமான இரைச்சல் கார்யம் நேர்ந்தாலும் அப்போது அநத்யயனம். வேதம் சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில் அந்த இரைச்சலும் வேத சப்தமும் கலக்கநேரிடுமாகையால். கலக்குமிடங்களில் அத்யயனம் நிறுத்தத்தக்கது.

ஹா-யிக்வா ஷபாக்டு || உஉ ||

வாந்தி ஏற்பட்டால், அது நின்று தூங்கும் வரையில் அநத்யயனம்.

வைவிவா பூஶு) || २८ ||

அல்லது வாந்தியெடுத்த பிறகு சுத்தி செய்துகொண்டு, நெய்யை ப்ராசநம் செப்துவிட்டு அத்யயனம் செய்யலாம்.

வ-ாதிஹங்கு || २९ ||

தூர் நாற்றம் வீசினால் அதுவும் அந்த்யயன ஹேதுவாகும்.

ஶ-ாகுங் வாதவஸங்பாகுங் || २१ ||

அஜீர்ணம் காரணமாகத் தனது சரீரத்தில் ஏற்பட்டுள்ள வயிற்றுப் புளிப்பும் அந்த்யயன காரணமாகும். வாந்தி முதலீய கார்யத்தால் அந்தப் புளிப்பு நிங்கும் வரையில்.

பூஞ்சோஷி வ ஹாகா (நாயியீத) || २१ ||

ஸாயங்கால ஸமயத்தில் போஜனமான பிறகு அத்யயனம் செய்யக்கூடாது. அத்யயனம் செய்த பிறகே போஜனம் செய்ய வேண்டும்.

பேரூஞ்கபொஶு வாணேஞ்சாரி || २२ ||

சாப்பிட்ட பிறகு கை அலம்பியவுடன், கைகளில் ஈரம் இருக்கும் வரையில் அத்யயனத்தைச் செய்யக்கூடாது. பொது வாகவே, கை ஈரமிருக்கையில் வேதாத்யயனம் செய்யக்கூடாதென்று சிலர்.

பேரூஞ்களைப் பானம் ஹாகா வைபூஞ்சோஷிஹாநங்குயாரி ||

ஸபிண்ணகரணத்திற்குள், ப்ரேதத்தை உத்தேசித்துத் தத்தம் செய்யப்பட்ட அந்த்தைச் சாப்பிட்டுவிட்டால் அந்த அசுத்தி காரணமாக ப்ரதோஷமுள்பட ஒரு பகல் வேதமோதக்கூடாது.

குஞ்விவாகாக || २३ ||

அந்த அந்நமானது ஜீர்ணமாகும் வரையில் அத்யயனம் கூடாது.

கழுாலெங்நதா பய-வாஜ்ஜுங் || २४ ||

ச்ராத்த ஸம்பந்தமில்லாத சுத்தமான வேறு அந்த்தைச் சாப்பிட்டு, அந்த ப்ரேதாந்நம் வயிற்றிலிருப்பதை மூடவேண்டும். முன் ஸ-ாத்ரக்தில் சொன்ன ப்ரேதாந்நமென்பது பொதுவாக எல்லாவித ச்ராத்தாந்நத்தையும் குறிப்பதாகச் சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

பத்தாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

பதினேராவது கண்டிகை

காணைாவாகாணை ஊரீசத்ருகவூ || க ||

காண்டோபாகரணமென்கிற வேத வரதத்தைச் செய்த தின்த் தில் தாயாரில்லாத மாணவகன் ப்ரதோஷத்துடன் கூடிய பகலை அடத்தியனமாகக் கொள்ளவேண்டும். தாயார் இல்லாதவனுடைய அன்னத்தை அன்று மாணவகன் சாப்பிட்டால் மேற்கண்ட அந்த யயனமென்று சிலர் அர்த்தம் செய்கிறார்கள்.

காணவஸீவநெ ஊவித்ருகவூ || உ ||

காண்ட வரத ஸமாபந கர்மாவைச் செய்த தினத்தில் தகப்ப னில்லாத மாணவகன் முன் ஸ-இத்ரத்தில் சொல்லியபடி அந்த யயனம் அதுஷ்டிக்கவும்.

இந்தியபூர்க்கீர்ணாம் வ தெவாநாம் யஜீகு ஸ-கைதூகை ||

மனிதர்களாயிருந்து, உயர்ந்த தபஸ் செய்து, தேவத்வம் அடைந்த கர்மதேவர்கள் எனப்படுகிற இந்தர் குபேராதிகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் யக்ஞத்தில் ப்ராம்ஹண போஜனம் நடக்கையில் அதில் சாப்பிட்ட மாணவகன், அன்று தினம் ப்ரதோஷமுள்பட ஒரு பகல் அந்தயயனம் கொள்ளவும்.

பயங்காரிதெலூண்டுவெய ராகிஶீஂவெந வ நாநஜிஃபாயி || ச ||

ச்ராத்தத்தில் முதல் நாள் தானம் வாங்கி, மறுநாள் பக்வம் செய்த அரிசியைப் புஜிக்கும் விஷயத்திலும், அபக்வமான மாம்ஸ போஜன விஷயத்திலும் அந்தயயன தோஷம் கிடையாது.

தயளாடியிவநவுதிஃ-அவமெலேஃ || ஞ ||

கொடிகள், மரங்கள் இவைகள் ஸம்பந்தமான கிழங்குகளையும், பழங்களையும் புஜிப்பதில் அந்தயயன தோஷம் ஏற்படாது.

யதாண்டீவாகாவீ-த யவூ வாந-வாகூஂ காவீ-த
கூ ந ததாஹாயியீத || ச ||

அத்யயனம் செய்கையில் என்று தினம் புதிதாக ஒரு காண்டம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறதோ, அன்று முழுவதும் அந்தயயனம். ஆரம்பித்துவிட்டு நிறுத்திவிடவேண்டும். அதுபோல் உபாகர்ம தினத்திற்குப் பிறகு நல்ல தினத்தில் எந்தக் காண்டத்தில் எந்த அதுவாகத்தை ஆரம்பிக்கிறுனே, அதற்கும் அன்று முழுவதும் அந்தயயனம்.

உபாகரணவஸ்தோபநபொஸ் வாராயணவஸ் தாம விசூஷாடி ॥ ८ ॥

அநேக வேதங்களை அத்யயனம் செய்த ஒருவன், ஒரு வேதத்தைப் பாராயணம் செய்ய என்னினால், அதற்காக உபாகரணம், உத்ஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். உபாகரணமோ, உத்ஸர்ஜனமோ நடந்த தினம் அந்த வித்யையை (வேதத்தை) அன்று அத்யயனம் செய்யக்கூடாது.

வாயாவெடாஷவாநு ல-ஆஸீ வா த்யணவஸங்வாஹோ
வஷ-தி வா யது யாராஃ புவஹேக ॥ அ ॥

பெருங் காற்றுனது, இரைச்சலுடனும், பூமியிலுள்ள புற்களை (குப்பைகளை) வாரி இறைப்பதாயும், மழை பெய்யும்போது ஜலதாரையை (சாரலை) வீசுவதாயும், அடித்தால் அப்போது அந்தக் காற்று நிற்கும் வரையில் வேதம் சொல்லக்கூடாது. அந்த்யயனமாகும்.

நாஸீரணவஸோ ஶ வஸங்வையெ வி பூஷாஷு வ
வஸிசுயநா தாஹீ ॥ கூ ॥

க்ராமம், அரண்யம் இவைகளின் சேர்க்கை ப்ரதேசத்திலும் பெரிய ரஸ்தாவிலும் போகும்போது அந்த்யயனம்.

ஆசார்ய-சிவ்யர்கள் வெளியூர் சென்ற காரணமாக விட்டுப்

• மிரிந்து, மறுபடியும் சேர்ந்த தினத்தில் அந்த்யயனம்.

வேஹாரிகை-வை-உ ॥ கா ॥

தன் ஸௌகர்யார்த்தமாகச் செய்யும் கார்யங்களிலும் அந்த்யயனம் கொள்ளவும்.

யா ஹஹவுக்ஷா நொதாநா நாநா வைவணாநீ தி ॥ கக ॥

அதற்கு உதாரணங்களாவன. கையலம்புதல், உடம்பு தேய்த் துக்கொள்ளுதல், தலை கேசம்வாரிக்கொள்ளுதல் முதலியவை. இந்த ஸமயங்களில் வேதம் சொல்லக்கூடாது.

தாவகு 10 காலம் நாயியீதாஷு வையெஶா ॥ கட ॥

மேற்கண்ட கார்யங்கள் செய்து முடியும் வரையில் அத்யயனம் செய்யவோ, செய்துவைக்கவோ கூடாது.

வஸநூராஃ ॥ கந ॥

ஸாயம், ப்ராத: கால ஸந்த்யைகளில் அத்யயனமும், அத்யாபனமும் கூடாது.

தயா வழக்கிலோ அலோ சூர ஊவநாஜோ நகூ ஊ
வாவுடெ ॥ கச ॥

மரத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டிருக்கையிலும், ஜலத்திற்குள் மூழ்கியிருக்கையிலும் அத்யயனம் கூடாது. இரவில், வாசற்படி திறந்துள்ள கட்டிடத்தில் அத்யயனம் செய்யக்கூடாது.

திவா ஊவிலிதெ ॥ கரு ॥

அதுபோல் பகலில் மூடப்பட்ட வாசற்படியுள்ள கட்டிடத்தில் அத்யயனம் செய்யக்கூடாது.

கவிலிதெ நூவாகாஜூயநலோடாஜவாஸங்கியோ ॥ கச ॥

ஆஷாட மாதத்தில் செய்யப்படும் இந்தரோத்ஸவத்திலும், சித்திரைமாஸ சுக்ல த்ரயோதசியில் செய்யப்படுகிற வஸந்தோத்ஸவத்திலும் அந்தப் பகல் அநுவாக அத்யயனம் நிவித்தமாகும். ஒரு அநுவாகமே அதற்கு மேற்பட்டோ வேதம் சொல்லக் கூடாது. ஒரு அநுவாகத்திற்குட்பட்டுச் சொல்லுவதில் தோஷமில்லை.

நிதூபுஶாஸு ஊவியிநா ॥ கன ॥

நித்ய ப்ரச்நமென்பது ப்ரதி தினம் செய்வேண்டிய ப்ரம்மூயக்ஞத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்த நித்ய ப்ரச்நமென்கிற ப்ரம்மூயக்ஞத்தை, சாஸ்தர விதியை மீறி அத்யயனம் செய்யக்கூடாது. ப்ரம்மூயக்ஞத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட அங்கங்களில் ஒன்று குறைந்தால்கூட அதைச் செய்யக்கூடாது. ப்ரம்மூயக்ஞம் நித்யமாயினும் அங்க பூர்த்தியில்லாமல் செய்யக்கூடாது. உதாஹரணமாக—ப்ரம்மூயக்ஞம் செய்யும் முன்பாக ஒருவன் மறதியால் காலை ஆஹாரம் சாப்பிட்டுவிட்டால் ப்ரம்மூயக்ஞத்தை நிறுத்த வேண்டியதே. செய்யக்கூடாது. ஆனால் நிறுத்தியதற்காக உபவாஸப்ராயச்சித்தம் உண்டு.

தஸு வியிஃ ॥ கஅ ॥

அந்த நித்ய ப்ரச்நத்திற்கான விதி சொல்லப்படுகிறது.

ககூதபூதாராஸ உதிகாகே மகுவா பூபதஸாஷனா
ஓசெராயியீத யாஜூயாயஸீதுஜீவா ॥ கக ॥

பகல் போஜனம் செய்வதற்கு முன், தடாக, நதி தீர ஜல ஸமீபம் சென்று, ஸ்நான, ஆசமந, மார்ஜநாதி சுத்தனாக, பரிசுத்தமான இடத்தில், கிழக்கு அல்லது வடக்கு முகமாக அத்யயனம்

செய்யவும். வேத ஸம்ஹிதையில் உள்ள பாடப்படி, அதாவது அநுஷங்கமின்றி, அன்றூடம் ஓரிடத்தில் நிறுத்தியும், வாய்விட்டு நன்றாக உயர்ந்த த்வணியுடன் ப்ரம்ஹயக்ஞத்தை அத்யயனம் செய்யவேண்டும்.

ஓநஹா ஓநஜிழாயெ || २० ||

அநத்யயனகாலத்தில் நித்யப்ரச்நமாகிய ப்ரம்ஹ யக்ஞத்தை மனதால் சொல்லவேண்டும். வாய்விட்டுச் சொல்லக்கூடாது.

விடுஞ்சி ஊஸும்ராயாம் ஷநயி தாவபூயதெஞ் ஜேதா
ஞெ நீஹாரோ சு ஓநஹாம் வாநிவக்ஷதெ || २१ ||

மின்னலும் இடியுடன் கூடிய மின்னலும் நிற்காதவரையிலும், அசுத்தி, ஆசெளசாதி நிமித்தமாக ஏற்பட்டுள்ளோபோதும், ப்ரேராந்த போஜன நிமித்தத்திலும், மிகுதியான பளி ஏற்பட்டிருக்கையிலும் மானஸிகமாகக்கூட வேதம் உச்சரிப்பதை வர்ஜிக்க வேண்டும்.

ஸ்ராஜிஹாஜிந வளவெவகை || २२ ||

ச்ராத்த நிமந்த்ரண போஜந நிமித்தமேற்பட்டால் அப்போதும் மானஸிக அத்யயநத்தை வர்ஜிக்க வேண்டுமென்று சில ஆசார்யர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

விடுஞ்சூஷநயிதாவட்டுஷிஶாவதநூள் யது வாநிவகெ
ய-துஞ் ஜேநஜிழாய் || २३ ||

மழைக்கான ருதுகாலம் மாறி வேறு அகாலத்தில் மழை பெய்தாலும் அந்த ஸமயம் மின்னல் இடி முதலியவைகளும் சேர்ந்தாலும் அது முதல் மூன்று நாள் அநத்யயனம்.

யாவாஷ் ஆஷிவ-ஞகெக்கெதெஞ்செ || २४ ||

அகால மழையால் ஏற்பட்ட ஜலம் வடிந்து பூமியானது ஈரமற்றதாக ஆகும் வரையில் அநத்யயனம் கொள்ள வேண்டுமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

வனகெந ஊஸுமாம் வெவதெஷ்டாதோகாஞ்சு || २५ ||

மேற்கண்ட மின்னல் முதலிய நிமித்தங்களில், ஒன்று, அல்லது இரண்டுமட்டும் சேர்ந்தால் மறுநாள் அந்தக் காலம் வரும் வரையில் அநத்யயனம்

வா-உபாவ ஞ ஓவோமா-உ-ஹணை ஹ-ா-ஷிவமே-வவாந

உரூயாசிறுநூலாதாதெ வ ஸவடோவஸார விசுநாநாம் ஸாவடோகா
லிகோகாவுடு || உகு ||

ஸுரிய சந்தர க்ரஹணத்திலும், பூகம்பத்திலும், பூமி சப்
தத்திலும், துமகேதுவிலும், க்ருஹாதிகளில் அக்ஷிபாதை ஏற்
பட்ட ஸமயத்திலும் வேதம் முதலிய ஸகல வித்யைகளுக்கும்
அந்த்யயனம், மறுநாள் அந்தக்காலம் வரும்வரையில். மேற்கண்ட
நிமித்தங்கள் எந்தக் காலத்தில் ஏற்பட்டாலும் ஸகல காலத்திலும்,
அதாவது எல்லா ருதுக்களிலும் இந்த விதி உண்டு.

இதுவரையில் சொல்லியதும், இனி சொல்லப்போவதுமான
அந்த்யயன தோஷமானது வேதாங்கமான மற்ற வித்யைகளுக்கும்
பெருந்துமென்று சிஷ்டர்கள் அபிப்பிராயம்.

கஞ்சம் வாவதான வைப்பாவநூலைவோஃ பரிவெடி
உநூயநாஃ புதிவைப்பாவைத்தூபூ வாதெ வைதிஹாஸு
நீவாரோ வ ஸவவைதேவைதெவி தாவக்காவுடு || உள் ||

ருதுவல்லாத காலத்தில் மேக ஸஞ்சாரமும், ஸுரிய சந்த
ர்களைச் சுற்றி மண்டலமும், இந்தர தனுஸ் என்ற வான வில்லும்,
ஸுரியனுக்கு ஸமீபம் ப்ரதிஸுரியக்ரஹமும் மீன்வால்போன்ற
நகஷத்ரமும், இவைகள் தோன்றினாலும், பெருங்காற்று, துர்நாற்
மம், மூடுபனி இவைகள் தோன்றினாலும் அவைகள் மறையும்
வரையில் அந்த்யயனம்.

இவைக்காதை விரதெ வாதெ || உசு ||

சப்தத்துடன் கூடிய பெருங்காற்று அடித்து ஒய்ந்த பிறகு
ஒரு முஹ-உர்த்த காலம் அந்த்யயனம் போதுமென்று ஒரு பக்ஷம்.
முஹ-உர்த்த மென்பது இரண்டு நாழிகை.

வாவாவாகாவைக்கவாக உதி வைப்பவைக்குடு || உகு ||

செந்நாய், நரி முதலிய சப்தங்களில், அவை ஒய்ந்த பின்,
தூங்கி எழும்வரையில் அந்த்யயனம். கீழே சொல்லியதற்கு இது
விலக்குவிதி.

நகஶம் வாரணைநூரவஹிரணைநூரவா || நூ ||

ராத்ரியில் அரண்யத்தில் அத்யயனம் செய்தால் அக்ணி, அல்
லது ஹிரண்யத்தின் முன்னிலையில் செய்யவேண்டும். அவ்விரண்
டும் இல்லாத இடத்தில் கூடாது.

சுநநாக்ஷங் ஊவதட்டள மாந்தோ நாயியீத || நக ||

உத்ஸர்ஜனமான பிறகு, மறுபடி உபாகரணம் செய்யும் காலம் வரையில் நடுவிலுள்ள மாஸங்கள் அகாலங்கள் (அபர்த்து). அந்தக் காலத்தில் ஏற்கனவே சொல்லப்படாத புது வேதபாகத்தை அத்ய யனம் செய்யக்கூடாது. உத்ஸர்ஜன, உபாகரண மத்தியில் புதிய வேதபாகத்தை அப்பளிக்கக்கூடாது. ஏற்கனவே க்ரஹித்த பாகத்தை ஆவ்ருத்தி செய்வதில் தோஷமில்லை.

ஓ தொடை வ || நட ||

எந்த ராத்ரியில் த்வாதசியும், த்ரயோதசியும் சேருகின்றன வோ அதற்கு ப்ரதோஷமென்று பெயர். (அதன் லக்ஷணம் தர்ம சாஸ்தரங்களில் காண்க). அந்த ப்ரதோஷகாலத்தில், பழைய, அல்லது புதிய, வேத பாகங்கள் எதையும் அத்யயனம் செய்யக்கூடாது. ஏற்கனவே சொல்லியது வேறு விஷயம்.

வொவட்காலிகாடீதடு || நந ||

ஏற்கனவே அத்யயனம் செய்த பழைய வேத பாகங்களை எந்தக் காலத்திலும் ஆவ்ருத்தி செய்யலாம். இது ஒரு பக்ஷம். சில ருக்கு இஷ்டமானது. விசேஷ நிழேதமிருந்தால் அதை விலக்கியே ஆகவேண்டும்.

யபோக்டீநுநுதகி வாரிஷதா || நச ||

இதுவரையில் அந்தயன் ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்டவை தவிர, வேறு அந்தயன் நிமித்தங்கள் பலவற்றை இதர சாஸ்தரங்களில் அறியவும்.

பதினேராவது கண்டிகை முற்றிற்று.

முதல் ப்ரப்ரனத்தில் மூன்றுவது படலம் முற்றிற்று.

**முதல் ப்ரஸ்னம்—நான்காவது படலம்.
பன்னிரண்டாவது கண்டிகை.**

தவேஸாஜீய ஒதி வூரூண்டு || க ||

நித்ய ஸ்வாத்யாயமெனப்படுகிற ப்ரமஹயக்ஞமானது, தபஸ் என்று ப்ராமஹணம் (வேதம்) கூறுகிறது. கருசர சாந்தராயனுதி ஞபங்களான தபஸ்ஸாகள் எவ்வளவு பலனைக் கொடுக்கின்றனவோ அவ்வளவு கொடுக்கும் சக்தியுள்ளது இந்த நித்ய ஸ்வாத்யாயம்.

தசு ஶா-உபதெ வையதி திஷ்ணாவீந ஸ்யாநோ வா ஹா
ஐங்காயியிதெ தவை வாவ தத்புஞ்செ தவொ ஹி ஹாஜிங்காய
உதி ॥ २ ॥

இவ் விஷயமாக ச்ருதியில் சொல்லப்படுவதாவது:—எவன்
ஒருவன் ஸ்வாத்யாயம் (வேதாத்யயினம்) விச்சேதமேற்படாத
தற்காக நின்றுகொண்டோ, உட்கார்ந்துகொண்டோ, படுத்துக்
கொண்டாவது விடாமல் ப்ரம்ஹயக்ஞ வேதாத்யயக்ஞதைச்
செய்கிறுனே அவன் தபஸ்ஸையே செய்கிறுன். ஸ்வாத்யாயம்
தபஸ்ஸல்லவா? என்று வேதமே கூறும். இந்த விதியானது ஆபத்
காலத்திற்கேற்பட்டது. அதாவது இது ஆபத்தாரம்.

காயாவி வாஜவைநயிப்ராவழண்டி । ப்ரஹ்யஜீதா ஹ வா
வாஷ யக ஹாஜிங்காயதூஸ்வெஸுதெ வஷடாரா யகதூஸ்வநபதி
யஶிசெங்காதகெ யாவவை-அ-ஈ-தி யாகதொ வாதி தஹாக
ஹநயதி விசெங்காதாரைநெவவை-அ-ஈ-தி வாதெ வா வாய
தாய்மீதெவ வஷடாராராணாஇயங்வடாராயெதி ॥ ந ॥

முன் ஸ-அ-தர்த்தில் ப்ரம்ஹயக்ஞ விஷயமாக, கர்த்தாவுக்கு
நியமங்கள் குறையலாமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸ-அ-தர்த்தில்,
கால விஷயமாயும் சில நியமங்கள் குறையலாமென்று வாஜஸ்
னேய ச்ருதி ப்ரமாணம் மூலம் காட்டப்படுகிறது. காற்று, மின்னல்
முதலீய ஸந்தர்ப்பத்தில் அத்யனம் செய்யக்கூடாதென்று முன்பு
விதி செய்யப்பட்டது. அதற்கு ப்ரம்ஹயக்ஞ விஷயத்தில் விலக்குச்
சொல்லப்படுகிறது.

ப்ரம்ஹயக்ஞம் என்பது ஓர் யாகம். யாகத்திற்கு வஷட்காரம்
என்ற மந்த்ரம் மிகவும் முக்யமானது. அதில்லாமல் ஹோமம்
செய்யவே முடியாது. ப்ரம்ஹயக்ஞமென்கிற யாகத்திற்கு, மேக
சப்தம், மின்னல், இடி, காற்று முதலியவை வஷட்காரமென்கிற
மந்த்ர ஸ்தானத்திலிருக்கின்றன. ஆகையால் மேகசப்தத்திலும்,
மின்னும்போதும், இடிக்கும் ஸமயத்திலும், காற்றிலும் ப்ரம்ஹ
யக்ஞத்தை அத்யனம் செய்யவேவேண்டும். வஷட்காரங்கள்
வீணைகாமவிருப்பதற்காக என்று சுக்ல யஜ-ார்வேத ப்ராம்ஹணம்
கூறுகிறது.

தவை ஸாவாக்கொ வாக்குஹோவி: ॥ ச ॥

ஆனால் மேற்கண்ட வாஜஸையி ச்ருதி விதிக்கு, இன்னொரு
வேத சாகையில் காணப்படும் ஒரு விதியுடன் சேர்த்து அர்த்தம்

செய்து வாக்யத்தை முடிவுக்ட்டவேண்டும் அதாவது வாஜஸ்நேயி ச்ருதியானது அந்தயனத்திலும் ப்ரம்ஹயக்ஞாத்யயனம் செய்யலா மென்று விதித்ததை அப்படியே க்ரஹித்துக்கொண்டுவிடக் கூடாது. அது வேறு நோக்கத்துடன் வெளிப்பட்ட விதியென்று வேறு ஒரு சாக்கயைக்கொண்டு நிர்ணீதமாகிறது.

கய யலி வாதொ வா வாயாக ஷநபெயா விசூராதெதக
வாரவஸ-அஜைடு செத்காங வற்கூ சீகங வா யஜா ரொகங வா
வாரிசாவிவுராஹரொக ஸ-சிஹட்டாவவஸ-வ ஷதும் தவஃஞா
யாங ஜாஹோஶ்தி வெதக | தெநாஹெஹவாஹெஸுதா
ஹஃ ஹாஜுராய் உபாதொ ஹவதி | ரு |

வேறு ஒரு சாக்கயிலுள்ள ஓர் விதியைக் காட்டுகிறோர்:—

அந்த வேத சாக்க ப்ரம்ஹயக்ஞத்தைப் பற்றிக் கூறு வதாவது:—

காற்று அடித்தாலும், மேகம் சப்தித்தாலும், மின்னினுலும், இடித்தாலும் அந்த ஸமயம் ப்ரம்ஹயக்ஞத்தில் ஒரு ருக்கையோ, அல்லது ஒரு யஜாஸ்ஸையோ, ஒரு ஸாமத்தையோ சொல்லி விட்டு நிறுத்திவிடவும். அல்லது “பூர்புவ: ஸ-வ: ஸத்யம்தப: சரத்தாயாம் ஜாஹோமி” என்கிற மந்த்ரத்தையாவது சொல்லி ப்ரம்ஹயக்ஞத்தை நிறுத்திவிடவும். மேற்கண்டவாறு செய்தாலே முழு ப்ரம்ஹயக்ஞ ப்ரச்னம் சொன்ன பலன் அன்று ஏற்பட்டு விடுகிறதென்று ச்ருதி சொல்லுகிறது.

ஆகையால் கீழே வாஜஸ்நேயி ப்ராம்ஹணத்தில், காற்று முதலிய தோஷமுள்ள ஸமயத்திலும் ப்ரம்ஹயக்ஞம் சொல்லலா மென்று சொன்னதானது இந்த சாக்கவிதியுடன் சேர்த்து அர்த்தம் செய்யப்படவேண்டும். அப்படிச் செய்தால், காற்று முதலிய தோஷங்களில் ஒரு ருக்கை, அல்லது ஒரு யஜாஸ்ஸை, அல்லது ஒரு ஸாமத்தை (அவரவர்களின் சாகைப்படி) மட்டும் சொல்லலாமென்று அந்த வாஜஸ்நேயி ச்ருதியின் தாத்பர்ய மாகிறது. இப்படி அர்த்தம் செய்தால் இந்த இரண்டு சாகைக்கும் பரஸ்பர விரோதமின்றி அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதாகும்.

வைவங் ஷதுமாப-ஷஸிடெநாவிழுதி விஜிது | சூ |

இவ்வாறு வாஜஸ்நேயி ச்ருதி விதியை, மற்றொரு சாகா விதிக்கு அதுகுணமாக வ்யவஸ்தை செய்து அர்த்தம் செய்தால்

தான் மனு முதலிய பெரிய சிஷ்டர்களின் ஸம்ப்ரதாயத்துடன் விஶோதம் நேராமலிருக்கும். இல்லாவிடில் வாஜஸ்நேயி ச்ருதி விதியானது சிஷ்ட ஸம்ப்ரதாய விருத்தமாகிவிடும்.

கஜுாயாநஜுாயம் ஹூபவிஶாநி தாநயங்கூ ஹூ
அாஜவநெயிப்ராஹ்வணம் செஞ்வெக்ஷத || எ ||

மனு முதலிய சிஷ்டர்கள் மேக சப்தம், காற்று முதலிய ஸந்தர்ப்பங்களில் அநத்யயனம் கொள்ளவேண்டுமன்றல்லவோ உபதேசிக்கிறார்கள்? வாஜஸ்நேயி விதியை ஸந்கோசம் பண்ணுமல் அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டால், மனு முதலியவர்களின் விதி வீணுகிவிடும்.

குயங்குவூலையாஹுஹுஇாண்காரணம் || அ ||

ஆர்யர்களெனப்படுகிற வைதிக மதஸ்தர்களின் ஸழுஹ வ்யவஸ்தையானது, லெளகிக காரணங்களை க்ரஹித்து ஏற்பட்ட தல்ல. மூல ச்ருதி விதியை ப்ரமாணமாகக் கொண்டது. ஆகையால் அநத்யயனம், அத்யயனம் இவை ஸம்பந்தமாக மனு முதலிய ஆர்ய சிஷ்டர்கள் விதித்த விதிகளும் ச்ருதிமூலமாகையால் அவை களுக்கும் விரோதமின்றி, கிழே சொல்லியபடி விஷய வ்யவஸ்தை செய்து இரண்டு ச்ருதிகளுக்கும் பரஸ்பர விரோதமின்றி நிர்ணயம் செய்யவேண்டும் என்றபடி.

விஞாா புதுநஜுாயம் ஸு-அபதெ ந குயங்குயோஹ தா
ணாடு || க ||

அநத்யயன விதியெல்லாம், ஆசார்யனிடமிருந்து வேதத்தை அத்யயனம் செய்யும் காலத்திற்காக ஏற்பட்டவைகளேயல்லது, மந்த்ரங்களைக் கொண்டு கர்மாக்களைச் செய்யும் ஸமயத்திற்கு ஏற்பட்டவையல்ல. உபநயந, விவாஹ, யாக, ச்ராத்தாதி கர்ம காலங்களில் மந்த்ரங்களை உச்சிரிப்பதற்கு அநத்யயன தோஷம் கிடையாது. அந்தக் கர்மாக்களைச் செய்யவேதான்வேதாத்யயனம் ஏற்பட்ட தாகையால் அதில் அநத்யயன நியமம் வராது.

ஹுாவறணொக்கா வியய தேஷ்டா தாதாாஃ பாாஃ பு
யோஹாநாாஃயகே || க ||

ஸ்மருதிகளில் விதிக்கப்பட்டுள்ள சில கர்மாக்களும், வேதங்களில் விதிக்கப்பட்டவைகளே. ஆனால் அந்தக் கர்மாக்களுக்கு மூலங்களான வேத வாக்யங்கள் ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிகளில் காணப்பட

வில்லை. அந்த வேத பாடங்கள் ப்ரசாரத்திலில்லாமல் விச்சின்ன மாகிவிட்டன. ஆனாலும் அந்த வேத பாகங்கள் உண்டு என்பதைச் சிஷ்டர்கள் விதித்துள்ள கர்ம ப்ரயோகத்தால் அதுமானம் செய்து கொள்ளவேண்டும்: மனு முதலிய சிஷ்டர்கள் சொல்லும் ஏதாவது விதிக்கு ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதியில் ப்ரமாணம் காணுவிட வேண்டும், அவர்கள் சொல்வதைக்கொண்டு அதற்கு ச்ருதி மூலம் இருக்கிறதாக நாம் அதுமானித்துக்கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் வேதமூலமின்றி எதையும் சொல்லாத ஆப்தர்கள்.

யது தா வீ தா பவுவீதஃ புரைதி நடத்து ஶா
தூ வீதி || கக ||

ஒரு மனிதன் தனது லௌகிக ப்ரீதி லாபாதிகளை மட்டும் முன்னிட்டு எந்தக்கர்மாவில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறுனே, அதில் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாகாது. தன் இச்சையால் செய்யும் கார்யங்களுக்கும் ச்ருதி அந்மானம் செய்து சாஸ்த்ர மூலத்வம் சொல்லக்கூடாது.

தா நாவத் தோ நோ நாகாய ராஜுதி || கட ||

மேற்கண்டபடி தன் இச்சையை ஆதாரமாகக்கொண்ட கார்யத்தைச் செய்கிறவன் நரகத்திற்கே ஆளாகிறான்.

சுய வூ வாறுணோக்தா வியப்பி || கந ||

ஸ்ம்ருதி, ஆசாரங்கள் இவைகளுக்கும் அதுமித ச்ருதி மூலக த்வம் கீழே சொல்லப்பட்டது.

இனி ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதியிலேயே காணப்படும் சில கர்மாக்களையும் இங்கே சொல்லப்படுகிறது.

தெவ்தா ஓஹாயஜுதா ஓஹாவஸதூணீ திவ வௌஹாதி || கச ||

மேலே சொல்லப்போகிற அந்தக் கர்மாக்களுக்கு “மஹாயக்ஞங்கள்” என்றும், “மஹா ஸத்ரங்கள்” என்றும் ப்ரசம்பை உண்டு. பஞ்சயக்ஞங்களை யஜார்வேதமானது மஹாயக்ஞங்களென்றும், ருக்வேதம் மஹாஸத்ரங்கள் என்றும் ஸதுதி செய்துள்ளன. அந்தப் பஞ்சமஹாயக்ஞங்களின் ஸ்வரூபத்தை மேலே விவரிக்கிறார்.

சஹாஹடை தவவிழடை நா ஷூ ஹெ ஹூ யா ஶகி ஊ நடு || கரு ||

வைச்வதேவத்தில் ப்ரதிதிமூம், மேலே சொல்லப்போகிறபடி பூதங்களுக்குப் பஸிகொடுக்கவேண்டும். இந்தக் கர்மாவுக்கு ‘பூதயக்ஞம்’ என்று பெயர். மனிதர்களுக்கு யதாசக்தி தானம் கொடுப்பது ப்ரதிதினமூம், இது ‘மனுஷ்யயக்ஞம்’ என்ற பெயருள்ளது.

பன்னிரண்டாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

பதின்மூன்றுவது கண்டிகை.

ஓவைஸுங்காஹாகார சூகாஷ்டாக விதூஸுங்கங்ஸயா
கார ஹவாதூகாக ஸாஜுநாய உதி ॥ க ॥

தேவர்களை உத்தேசித்து அன்னத்தால், அதில்லாவிட்டால் அதற்குப் பதிலாக ஸமித்தினால், ஸ்வாஹாகாரம் செய்து ஹோமம் செய்யவும். இதற்கு, 'தேவயக்ஞம்' என்று பெயர். பித்ருக்களை உத்தேசித்து ஸ்வதாகாரம் செய்து ஹோமம் செய்வது 'பித்ருயக்ஞ' மெனப்படும். இதிலும் அன்னமில்லாவிட்டால் அதற்குப் பதிலாகத் தீர்த்தத்தால் செய்யலாம். ஸ்வாத்யாயம். என்பது ப்ரம்ஹயக்ஞம். இவ்வாரூக ஜின்து யக்ஞங்கள் என்றபடி.

அன்னம் கிடைக்காத ஸமயத்திலும், போஜனமில்லாத உபவாஸ தினத்திலும்கூட, எப்படியாவது வைச்வதேவம் செய்து தீரவேண்டும். அது புருஷ ஸம்ஸ்காரமென்று சில சிஷ்டர்கள் சொல்லுவார்கள். வைச்வதேவ கர்மாவானது அன்ன ஸம்ஸ்கார கர்மாவாகையால் போஜனமில்லாத உபவாஸாதி தினங்களில் வைச்வதேவம் ஆவச்யகமில்லையென்று வேறு சில சிஷ்டரின் கருத்து.

இங்கே பஞ்ச யக்ஞங்களின் க்ரமம் மாறிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அநுஷ்டான க்ரமம்—ப்ரம்ஹயக்ஞம், தேவயக்ஞம், பித்ருயக்ஞம், பூதயக்ஞம், மனுஷ்யயக்ஞம் என்பது.

வ-அஜா வண-அஜாயஹா० காய-ஔ ॥ २ ॥

வர்ணத்தால் ச்ரேஷ்டர்களாயிருப்பவர்களுக்குக் கீழ் வர்ணத்தார் புரஸ்காரம் செய்யவேண்டும். சந்தன, தாம்பூலாதிகளிலும், வழி நடக்கும் ஸமயங்களிலும் மேல் வர்ணத்தாருக்கு முதன்மையாக மர்யாதை செய்யவேண்டும்.

வாஸுதாரா० வு ॥ ந ॥

ஓரே வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர்களிலும், வித்யை, வயஸ், அநுஷ்டானம் இவைகளால் மேன்மையுள்ள பெரியோருக்கு முதல் மர்யாதை செய்யவேண்டும்.

கீழ் வர்ணத்தினராயினும்கூட மேற்கண்ட யோக்யதை உள்ள வர்களுக்கும் மர்யாதை பண்ணவேண்டுமென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

ஹூவேட்டா அவர்தி ஹூபேடா யஸ்திக்குராதி யஸ்தாதி
க்கு செலி வரா பாநந்தாகாஃ || ஈ ||

தனக்கு மர்பாதை முதலிய கொரவம் ஏற்படுவதைக்கண்டு
எவனும் ஸந்தோஷம் கொள்ளலாகாது. ஸந்தோஷமடைந்தவன்
கர்வத்திற்கு உள்ளாகுவான். கர்வமடைந்தவன் தர்மத்தை அதிகர
மிப்பான். தர்மாதிக்ரமமானது நரக ஹேதுவாகிறது. ஆகையால்
ஹர்ஷம் கூடாது.

ந வஸீவாய்தெ வஸீதெஸா விழுதெ || ஞ ||

ஸமாவர்த்தனம் ஆகிய பிறகு, அந்தச் சிஷ்யனிடம் ஆசார்யன்
சிஷ்யாவஸ்தையில் செய்ததுபோல் ஆக்ஞஞகள் செய்யக்கூடாது.
சிஷ்யனுயிருக்கும்போது அத்யயன காலத்தில் ஆசார்யன் ஆக்ஞஞ
யிட உரிமையுண்டு. ஸமாவர்த்தனத்திற்குப் பிறகு அந்த உரிமை
கிடையாதென்றபடி. அவனுக வலுவில் எந்தக் கைங்கர்யமும்
செய்யத்தடையில்லை.

ஒஜார்ஷை ஹாரா தஹாக பூவூதெஜுஷுதீன வனத
ஹாதி புதிபெஜுத || ஈ ||

‘ஓம்’காரமென்கிற ப்ரணவமானது ஸ்வர்க்கத்திற்கு த்வாரம்
போன்றது. ஆகையால் வேதத்தைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கு
முன்பாக இந்த ‘ஓம்’ காரத்தை முதலில் சேர்த்துதான் ஆரம்
பிக்கவேண்டும். இது க்ரஹஞாத்யயனம், தாரஞாத்யயனம் பாரா
யனம் ஆகிய எல்லா வகையிலும் உண்டு என்று ஸ்மருதி விதி.

விக்யாங்வாநாரா கூரெகைவங அளகிக்குா வாஶா வாவத-
தெ பூவூ || ஈ ||

வேதம் உச்சரிக்கும் ஸமயத்தில் வீணை லௌகிக
வார்த்தையை மத்தியில் பேசக்கூடாது. அப்படிப் பேச நேர்ந்தால்
ப்ரணவத்தைச் சொல்லி மறுபடி தொடரவேண்டும். இப்படிச்
செய்தால் லௌகிக வார்த்தையும், வேத சப்தமும் பிரிந்து தெரிய
ஹேதுவாகும். லௌகிக வார்த்தையிலிருந்து வேதம் பிரிந்து
விடும்.

யதெஜுஷு-தெவதாஷயம் பூவைவாஃ || அ ||

யாகங்களில் சொல்லப்படும் பதில்களிலும் இந்த ‘ஓம்’ காரம்
ஆதியில் இருக்கவேண்டும். “ஓம் நிர்வப” “ஓம் ப்ரோக்ஷ”
இத்யாதி.

மொகை உலகுதிகிடுவேதநாட்டினெழுவ வாகூாநி ஸுப்-
யட்யா வாண்டாஹம் ஹதுபூசிதி || கூ ||

யக்ஞத்தில்போல் லோகத்தில் விவாஹதி சுப கர்மாக்
களிலும் இந்த ஒம் காரத்தை முன்வைத்தே வாக்யங்கள் சொல்ல
வேண்டும். உதாஹரணம் “ஓம் புண்பாஹமஸ்து” “ஓம் ஸ்வஸ்த
யஸ்து”, “ஓம் ருத்திரஸ்து” இத்யாதிகள்.

நாஹையெந கூவு சூவீடுக திருப்பு நிறை திருவை.
வங்கிதி வரிஹாவு || கூ ||

குரு சச்ருஷையில்லாமல் கடினமான க்ரந்தத்தை அத்யயனம்
செய்வதோ, அத்யாபனம் செய்வதோ கூடாது. ஆனால் ஒரு விஷ
யத்தை முன்றுதடவை வரையில் கேட்பதற்கும், மூன்றுதடவை
வரையில் சேர்ந்து சொல்லுவதற்கும் சச்ருஷை நியமம் அவச்ய
மில்லை. அதற்கு மேற்பட்டால் சச்ருஷை செய்தே க்ரஹிக்க
வேண்டும்.

குவிவிகிதாயா பூவு நிறக்கைவுதி ஹார்தம் || கக ||

கடினமான பாகங்களில், ஸந்தேஹம் எதுவரையில் நிவருத்தி
யாகிறதோ அனுவரையில் வேதத்தை நியமத்துடனேயே சொல்ல
வேண்டுமென்ற ஹார்தருஷி கூறுகிறார். குரு சச்ருஷாதி நியமங்
கள் நிடிக்கவேண்டும். இந்த நியமங்கள் வேதாங்க வித்யைகளுக்கு
இல்லை.

ந வழிவெடுதெ நதிவிடூதெ || கட ||

வேதத்திற்கு வெளிப்பட்ட வித்யைகளாகிய காவ்ய நாடகாதி
களிலும் இதர வித்யைகளிலும் குருசச்ருஷை கிடையாது.

ஹளைவுடிஜ்ஞாவயனும் யாவது பூயெந தீவஸங்ரூபீயாகே || கந ||

ஆசார்யனால் நியமிக்கப்பட்டு, அவனுக்குப் பதிலாக வேதம்
சொல்லி வைக்கிறவனுக்கும், அந்த அத்யயனம் முடிவு பெறும்
வரையில் பாதஸ்பர்சனதி மர்யாதை செய்யவேண்டும்.

நிதுவிஹடுகைதி கை || கச ||

ஆசார்யனுக்குப்பதிலாக அத்யயனம் செய்து வைப்பவன் வித்யா
க்ஞானதிகளால் விசேஷ அர்ஹதை பெற்ற பெரியோனுயிருந
தால் அவனை எப்போதுமே பாதஸ்பர்சனதி பூஜை செய்து கெளர
விக்க வேண்டுமென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

ந மதிவிடூதெ || கரு ||

ஆனால் அவனுக்கு ஸாக்ஷாத் ஆசார்யனுக்குப்போல் சுச்சுறை செய்யவேண்டியதில்லை.

வழங்காநாம் தா || ககு ||

ஆசார்யனைவிட, சிஷ்டின் அதிக வயதுள்ளவனுயிருந்தால் அவன் குருசுச்சுறை செய்யவேண்டியதில்லை. இந்த நியமம் அத்யயன காலத்திற்குப் பிறகு என்று சிலர். அத்யயனம் நடக்கும் போதும் இந்த நியமமுண்டென்று வேறு சிலர்.

பூர்வணி தியோ விநியோகை ந மதிவிடூதெ || கன ||

வேதாத்யயனத்தில் பரஸ்பரம் பரிவர்த்தனை செய்துகொண்டு அத்யயனம் செய்கிறவர்களுள் பரஸ்பரம் சுச்சுறை கிடையாது. யஜார்வேதி ஒருவன் ருக்வேதிக்கு யஜார் வேதம் சொல்லி வைத்து, அவனிடமிருந்து ருக்வேதத்தைத் தான் அத்யயனம் செய்கிறுன். அதேமாதிரி ருக்வேதியும் செய்கிறுன். இம்மாதிரி வேதத்தைப் பரஸ்பரம் விநியோகித்து அத்யயனம் செய்கிறவர்கள் பரஸ்பரம் சுச்சுறைத்திகளைச் செய்துகொள்ளவேண்டியதில்லை.

பூர்வ வஜிடை உதூபவழிஶாங்கி || கசு ||

இப்படி இரண்டு சாகிகள் பரஸ்பரம் வேதங்களை விநிமயம் செய்துகொள்வதால் இருவருக்கும் வேதம் வருத்தியாவதால் அதுவே முக்ய ப்ரயோஜனம். பரஸ்பரம் சுச்சுறை வேண்டிய தில்லையென்று சிஷ்டர்கள் உபதேசிக்கிறார்கள்.

நிவெஸை வழுதெ வஸங்வதொ வஸங்வதொ அள அள ஓவஸா மௌவாஹித குஞாயடக்காடு வஹை அப்பிரூத்திவு ணிதி ஸூத கெதாஃ || ககு ||

மாணவகன் ஸமாவர்த்தனமாகி விவாஹம் நடந்த பிறகும் ஆசார்யனிடமிருந்து இன்னும் அதிக வித்யைகளை அப்யலிக்க விரும்பினால், அவன் ஒவ்வொரு வர்ஷமும் இரண்டு மாதகாலம் நியமத்துடன் ஆசார்ய குலத்தில் அதற்காக வளிக்கலாமென்று சுவேதகேது என்கிற ஆசார்யர் நினைக்கிறார்.

வனதெந மூஹம் யொகெந ம-அயீப் ப-அவ-ஸாக்ஷி காமாவு மதிகாவீடு தி || உங ||

சுவேதகேது சொல்லுவதாவது :—“நான் (கீழ் ஸ-அத்ரத்தில் சொல்லிய உபாயப்படி) கருஹஸ்தனுன பிறகும் குருகுலவாஸம் செய்து, பரமஹஸர்ய காலத்தைக்காட்டி ஒம் அதிகமான வித்யையை க்ரஹி த்தேன்” என்று. ஆகையால் மற்றவர்களும் அப்படிச் செய்யலர்மென்பது சுவேதகேதுவின் கருத்து,

தஹா ஬ெஹூவி-ஹுதி விஜடு || २.५ ||

இவ்வித்யமாக ஆபஸ்தம்பர் தமது லித்தாந்தத்தைச் சொல் ஆகிறார். “மேற்கண்டவாறு சுவேதகேது சொல்லுவது சுருதி ஸ்ம்ருதி சாஸ்த்ரங்களுக்கு விருத்தமானது. கருஹஸ்தனுன பிறகும் குருகுலவாஸம் சிலகாலம் செய்யலாமென்று சுவேதகேது கூறுவது சாஸ்த்ரவிருத்தம்.

நிவெசா ஹி வ௃தேத செநயதிகாநி ப்ராஹ்மதே || २.६ ||

ஏனெனில் விவாஹம் ஆகியவுடன் கருஹஸ்தன் நியதமாக, அதாவது நித்யமாக, அந்தெடிக்கவேண்டிய பல கர்மாக்கள் வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே? அவைகளை விட்டுவிட்டு எப்படிக் குருகுலவாஸம் செய்யமுடியும்? என்று கருத்து.

பதின்மூன்றுவது கண்டிகை முற்றிற்று.

பதினுன் காவது கண்டிகை.

சாதி ஹோது தீயெயா யஹாநு செவஂ யாக்டு || ७ ||

அக்ளிஹோத்ரம், வைர்வதேவம் என்ற அதிதிபூஜை, இன்னு மிதுபோல் ப்ராத்த ஸந்த்யோபாஸனதி பல நித்ய கர்மாக்கள் கருஹஸ்தன் கட்டாயமாகச் செய்யவேண்டியவைகளாக சுருதியில் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளுக்கு இடையூருக் கருஹஸ்தன் குருகுலவாஸம் செய்ய முடியாது. இது சுருதிக்கு விருத்தமானது.

சுலுப்நா செய-ந யம சொஷிபெ ண செவநஂ புதுாவக்ஷீத || ८ ||

மாணவகன் ஆசார்யனிடம் வந்து அத்யயநம் சொல்லி வைக்கும்படி ப்ரார்த்தித்தால் அந்த மாணவனை அந்த ஆசார்யன் நிராகரிக்காமல் அங்கீரிக்கவேண்டும்.

ந ஹாவினு சொஷிப் பரௌக் || ந ||

ஆனால் அந்த மாணவனிடம், அத்யயனம் சொல்லிவைக்கத் தடையாயுள்ள தோஷம் ஒன்றுமில்லை யென்று ஆசார்யன் நிச்சய

மாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இந்த ஸ-அத்ரத்திலுள்ள “ச” என்பதற்கு “சேத்” என்று அர்த்தம்.

யஷுவாயாஹூவஸ்வாதா மதிரோவ தவிரு || ச ||

அத்யயனம் செய்யும் மாணவகர்களுள் எவனுக்காவது ஸ்வபா வமாக ஏற்பட்ட புத்தி மந்ததையால் மற்றவர்களைப்போல் நன்றாக வேதத்தை க்ரஹிக்க முடியாத நிலைமை இருந்தால் அவன் ஆசார் யனிடம் அதிகமாக சுச்சூழத்தையே செய்துவரவேண்டும். அதனால் அவனுக்கு க்ரஹணசக்தி உண்டாகும்.

இாதாரி விதய-ஞாவாய-கவு-ஞா-ஞா-ஞா || கு ||

மாதாவிடமும், பிதாவிடமும், வேதம் கற்பித்த ஆசார்யனைப் போல் சுச்சூழத்தை செய்யவேண்டும். பிதாமஹி, பிதாமஹாதிகள் விஷயத்திலும் இந்த விதி பொருந்தும்.

வஸீாவஸ்தந வைவாத ம-ாவ உவஸங்ராஹா-ஞா-ஞா || கூ ||

ஸமாவர்த்தனமாகிய மாணவகன் ப்ரதி தினமும் எல்லாக் குருக்களையும் பாதஸ்பர்சனதி நமஸ்காரங்கள் செய்யவேண்டும். எல்லாக் குருக்களும் என்பதால் இங்கே சொல்லப்பட்டும் சொல்லப்படா மலுமிருக்கிற ஜ்யேஷ்ட ப்ராதா, மாதுலன் போன்றவர்களும் க்ரஹிக்கப்படுகிறார்கள்.

பூஷா வ வஸீா-ஞா || எ ||

ஸமாவர்த்தனம் நடந்தபின் மாணவகன், தானே, ஆசார்யனே தேசாந்தரம் போய்த் திரும்பிவந்து ஸமாகமம் நேர்ந்தபோது பாதஸ்பர்சனதி நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும். இது எப்போதும் அது ஸரிக்கவேண்டிய விதி.

ஹாதா-ஞா ஹநி-ஞா-ஞா யாவ-உவ-ஞா-வஸங்ராஹ
ணடி || அ ||

தமயன், தமக்கைகள் சேர்ந்து இருக்கும்போது தமயனுக்கு முதலிலும், தமக்கைக்குப் பிறகும் யதாக்ரமம் நமஸ்காராதிகள் செய்யவேண்டும்.

நிதா-ஞா வ-உஜா-யஹாவ-உஸடி || கூ ||

ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டதான் பெரியோர்களின் நித்ய சூழல்யும் வயதின் க்ரமப்படி செய்யப்படவேண்டும்.

ஸ்கலிக- ஶரஸ-ா விதாவஸ் இாதா-நவாவபஸ- ஒ^வ
தா-ஞாயா-ஞிவா-ஞய-க || கா ||

யாகாதிகள் செய்துவைக்கிற ருத்விக், மாமனார், சிறிய—பெரிய தகப்பன், மாதுலன், ஆகியவர் சிறுவயதாயிருந்து அதிக வயதுள்ள ஆசார்யனை நமஸ்காரம் செய்தால், அப்போது இவன் உட்கார்ந்திராமல் எழுந்திருந்து பதில் அபிவாதனம் செய்யவேண்டும்.

த-ஏஷிஂ வொவைவங்ஶையாக || கக ||

அல்லது இவனும் எழுந்திருந்து அவர்களுக்குப் பாதஸ்பர்சனம் முதலியவைகளை அபிவாதன வாக்யாதிகள் சொல்லாமல் தூஷி ணீமாகப் பதிலுக்குச் செய்யவேண்டும்.

உரவஷ்டி० வளாவைவு० பஞ்சவஷ்டி० தா ஊரணி० |
திவஷ்டை-வை-விவடி॒பை-நூதி॒யி॑ சுவிவாஷி॒ஹடி॑தி॒ ||கக||

அபிவாதனம் செய்தத்கவர்களைக்க ருகிறுர் : பத்து வருஷங்காலம் புரத்தில் ஸேவா தி நிமித்தமாக ஸகாவாக இருந்தவன் அபிவாதனர்ஹன். இவன் ச்ரோத்ரியனுயில்லாவிடினும் அபிவாதனமுண்டு. அதுபோல் தன்னேடுகூட ஐந்து வருஷம் சேர்ந்து சாகாத்யயனம் செய்த ஸஹபாடியும், அபிவாதனர்ஹன்.

மூன்று வருஷம் பெரியவனுன் ச்ரோத்ரியன் அபிவாதனம் செய்தத்க்கவன். அவனுடைய முன் பின் நிலைமையைக் கவனியாமல் ச்ரோத்ரியன் மூன்று வருஷம் முந்தியவன் என்ற பெருமையை மட்டும் முன்னிட்டு அபிவாதனம் செய்யப்பட வேண்டுமென்று கருத்து. ஸாங்கவேதாத்யாயீ ச்ரோத்ரியன்.

ஐநாயோரெ வயாவிஶாஷி॒ வாஷி॒தாாயாவிவாஷி॒ || சங ||

வயது விசேஷம் தெரிந்தால், முதலில் அதிக வயதானவைனையும், அதன் பிறகே அவனுக்குக் குறைந்த வயதுள்ளவைனையும் அபிவாதனம் செய்யவேண்டும்.

விஷ்டீ॒தாயா॒ஏ பா॒வை நா॒விவாஷி॒ || கச ||

ஆசார்யனஸ்லாதவன், உயரமானவிடத்திலோ, தாழ்ந்தவிடத்திலோ இருந்தால் அந்த ஸமயம் அவனை அபிவாதனம் செய்யக்கூடாது. ஸம்பரதேசத்தில் இருக்கவேண்டும். ஆசார்யன் அல்லது குரு விஷயத்தில் இந்த நியமம் கிடையாது. எப்படியிருந்தாலும் அபிவாதனமுண்டு.

கங்ரா॒ஹி॒ வா॒ஷி॒வாஷி॒த || கரு ||

குருவஸ்லாதவன் மேற்சொன்னபடி உயரத்திலோ, கீழோ

இருந்தால் அவனுக்கு ஸமமான இடத்தில் ஏறி அபிவாதனம் செய்யலாம்.

ஸவ-க்டு தா பூதூ-ஷாயாஷிவாஷநடி ॥ ககு ॥

குருவாயினும் குருவல்லாதவனுயினும் யாரையும் ப்ரத்யுத்தானம் செய்த பிறகே அபிவாதனம் செய்யவேண்டும்.

க-புயதெந நானிவாஷநு தயா-புயதாயா-புயதஶந
புதூ-ஷிவதெக ॥ கள ॥

அபரிசத்த நிலைமையிலிருப்பவன் அபிவாதனம் செய்யக்கூடாது. அதுபோல் அபரிசத்தனையும் அபிவாதனம் செய்யக்கூடாது. அபரிசத்தன் ப்ரத்யபிவாதனமும் பண்ணக்கூடாது.

வ-திவயவஸ்தி-ய ॥ கஅ ॥

பரத்தாவுக்கு என்ன வயதோ, அதைக்கொண்டுதான் ஸ்த்ரீகளின் வயது நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. அதையனுஸரித்துத்தான் ஸ்த்ரீகளுக்கு நமஸ்காராதி மர்யாதைகள் செய்யப்படவேண்டும்.

ந மொவா-ந வெ-தூ-த-ச-ரி-ரா ச-வ-ஹி-த-வ-ா-ன-வ-கா-வி
வா-உ-மீ-த ॥ ககு ॥

காலில் பாதரக்ஷயுடனே, தலையில் வஸ்தரம் சுற்றியுள்ள நிலைமையிலோ, கையில் ஸமித், குசம், கத்தி முதலிய எந்த வஸ்துவும் இருக்கும்போதோ அபிவாதனம் செய்யக்கூடாது.

ஸவ-நா-நா தி-பொ ரா-ஜ-நா-வ-வ-ர-ங-ள ச ॥ २० ॥
ந நா-நா ॥ உக ॥

ஸ்த்ரீகள், கூத்ரிய, வைச்யர்கள் இவர்களை, தன் பெயரைச் சொல்லி அபிவாதனம் செய்யக்கூடாது. பொதுவாக “அஹம்” என்றுமட்டும் சொன்னால் பொதும்.

ஓ-தா-ஓ-ஊ-ய-நா-ா-ர-ா-ம ச-வ-த-ந-க-ெ ॥ २१ ॥

மாதாவையும், ஆசார்ய பத்ரியையும்கூட அபிவாதனம் செய்கையில் பெயர் சொல்லாமல் “அஹம்” என்று சொன்னால் போது மென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் அது ஆபஸ்தமபமதமல்ல வென்று ஸ-புசனம் செய்கிறார். பெயர் சொல்லியே செய்யவேண்டும்.

ஒ-ஸ-வ-ஷ-ந-ஸ பு-ா-வ-ழ-ண-ஸ-ா-த-வ-ஷ-ந-ஸ க-ஷ-தி-ய ॥ २२ ॥

வி-தா-வ-ா-து-ள வ-த-ள வி-ஹி த-ப-ய-ா-வ-ஶ-ம பு-ா-வ-ழ-ண-ஃ வி-தா ॥

பத்து வயதுள்ள ப்ராம்ஹனானும், நூறு வயதுள்ள கஷ்தரிய னும் பிதா—புதர்களாக நினைக்கவும். இவர்களில் ப்ராம்ஹனான் பிதாவாகிறான்.

ஆகையால் வயதின் க்ரமமாக அபிவாதனுதிகளை கஷ்தரியனுக்குச் செய்யக்கூடாதென்று கருத்து.

காஶாலஷிவராவயவூங் வயவூங் வா வழுவே கூ || உரு ||

ஸமான வயதோ, அல்லது தனக்குக் குறைந்த வயதோ உடையவனுடை ஒரு ப்ராம்ஹனனை ப்ராம்ஹனான் எங்கேயாவது ஸந்தித்தால் ‘அபிகுசலம்’ என்று குசலப்ரச்னம் செய்யவேண்டும்.

கநாசியம் கஷ்தியுடு || உகூ ||

கஷ்தரியனை “அாமயமா” என்று கேட்கவும். அநாமயம் = வ்யாதியின்மை.

கநஷ்டம் வெவாஞ்சு || உங ||

வைச்யனை “அநஷ்டமா” என்று கேட்கவும். தனம், பசு ஆகியவைகள் நஷ்டமின்றி இருக்கின்றனவா என்று ப்ரச்னம்.

குரொஞ்சு சாஞ்சுடு || உஅ ||

சூத்ரனை “ஆரோக்யமா” என்று கேட்கவும். ரோகமில்லா மலிருக்கிறுயா என்று ப்ரச்னம்.

நாவங்ஹாஷ்டு பெனாதிரியம் வாதிவு ஜீகூ || உகூ ||

வழியில் ஸந்தித்த வேதாத்யாயியை கேஷம் விசாரியாமலோ, அவனுடன் பேசாமலோ, தாண்டிப்போகக்கூடாது.

காரணே வ தீர்யுடு || நஂ ||

காட்டில், அல்லது பயமுள்ள ப்ரதேசத்தில் ஸஹாயமின்றித் தனியாக இருக்கும் ஸ்த்ரீயையும் பேசாமலோ விசாரியாமலோ தாண்டிப் போகக்கூடாது. தன் ஸஹாதரியாக நினைத்து “உனக்கு என்ன உதவிவேண்டும்” என்று விசாரிக்கவேண்டும்.

பதின்காவது கண்டிகை முற்றிற்று.

முதல் ப்ரஸ்னத்தில் நான்காவது படலம் ஸம்பூர்ணம்.

முதல் ப்ரச்னம்—ஜந்தாவது படலம்.

பதினைந்தாவது கண்டிகை.

உவாவஸ்ரெந மார்சுணாம் வருஜாநா தியிநாம் ஹோஹீ
ஐபூக்கிடனி ஹோஜிந சூவாசிநெ ஸூஷாபைய வ யஜ்ஞாவ
வீதி ஸாக்ஷி கா ||

ஆசார்யாதிகுருக்கள், வருத்தர்கள், அதிதிகள் இவர்களை உபா
ஸிக்கும்போதும், ஹோமம், ஜபகர்மம், போஜனம், ஆசமனம், வே
தாத்யயனம் ஆகிய ஸமயங்களிலும் யஜ்ஞாபவீதியாக இருக்க
வேண்டும்.

ஈழிந்தாவஸ்வாவீஜு பூயதொ ஹவதி || உ ||

பூமியின் மேலுள்ள ஜலத்தில் ஆசமனம் செய்தால் சத்தனுகி
ருன். சத்திக்காகச் செய்யப்படும் ஆசமனமானது பூமிஸ்பர்சம்
உள்ள ஜலத்தில் செய்யப்படவேண்டும்.

யங வா பூயத சூவாசிபைக || ஈ ||

பரிசத்தனை ஒருவன் தீர்த்தம் விட, அதனால் ஆசமனம்
செய்தவனும் பரிசத்தனுகிறுன். பூமிஸ்பர்சமுள்ள ஜலமில்லாது
போனால், பிறர் சேர்த்த ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்
என்று கருத்து. இடதுகையினால் தாமேதீர்த்தம் விட்டுக்கொண்டு
ஆசமனம் செய்வதைத் தடுப்பதே இந்த விதியின் நோக்கம். இது
ஆபஸ்தம்பாபிப்ராயம். தாம்ராதிபாத்ரங்களைக்கொண்டு இடது
கையாலும் தீர்த்தம் சேர்த்து ஆசமனம் செய்வது சில ஸ்மருதி
களிலும் சிஷ்டாசாரத்திலும் காணப்படுகிறது.

ந வட்டையாராஹாவாஹீக || ச ||

மழை பெய்யும்போது விழுகிற ஜலதாரையில் ஆசமனம்
கூடாது. தாஹசாந்திக்காகத் தீர்த்தம் சாப்பிடுவதும் கூடாது
என்று இதனால் ஏற்படுவதாகச் சிலர் கருதுகிறார்கள்.

தயா பூஷோஷகை || ரு ||

பூமி தாங்கவேவெடித்து, அதில் தீர்த்தம் இருந்தால் அதி
லும் ஆசமனம் செய்யலாகாது.

தபூவிஶாகாரணர்க || ச ||

உஷணமாயுள்ள ஜலத்தினாலும் அகாரணமாக ஆசமனம்

கூடாது. ஜ்வரம் முதலிய காரணமிருந்தால் நிஷேதமில்லை, தோழமில்லை. உஞ்ணம் செய்து ஆறிய தீர்த்தத்தால் ஆசமனம் செய்வதும் தோழமாகாது.

ரிதூவாணிவடியலை உடுறீராபெ உவவூஸாக || ६ ||

பக்ஷிகளே விரட்டுவதற்காக வெறும் கையைத் தூக்கி வீசினால் அதற்காக ஆசமனம் செய்யவும். வெறும் கை இல்லாமல் கழி, கல் முதலிய வஸ்துவள்ள கையால் விரட்டினால் ஆசமனம் வேண்டிய தில்லை.

ஶக்திவிஷபை ந சாஹ-அத-கைவூபுயதவூக || ७ ||

சக்தி இருக்கும் பக்ஷத்தில் ஒரு கூணம் கூட அபரிசத்தனாக இருக்கக்கூடாது. ஸ்நாந ஆசமநாதி சுத்திகள் செய்துகொள்ள வேண்டிய தோழநிமித்தம் ஏற்பட்டால் உடனேயே சுத்தியைச் செய்துகொள்ளவும்.

நமோ வா || கை ||

ஒரு கூணம்கூட வஸ்த்ரகளைப்பினுதிகள் இல்லாமல் நக்நனாக (நிர்வாணமாக) இருக்கக்கூடாது. இதுவும் சக்தியுள்ளவர் விஷயத் தில்தான். வரணம் முதலிய காரணங்களால் வஸ்த்ரகளைப்பினுதிகள் தரிக்கமுடியாவிட்டால் தோழமில்லை.

நாவூ வைத் தூபுயினா விழுதெ || கண் ||

ஜலத்தின் மத்தியில் இருப்பவன், அந்கே இருந்தபடியே சுத்தி நிமித்தமான ஆசமனம் செய்யக்கூடாது

உதீய-கூவாவாசை || கச ||

கரையில் ஏறியே ஆசமனம் செய்யவும். நதியை ஓடம் முதலிய ஸாதனத்தால் தாண்ட கேர்ந்தால், தாண்டிக் கரையேறிய உடன் ஆசமனம் செய்யவேண்டுமென்கிற விதியும் இந்த ஸ-உத்ரத்தால் ஏற்படுகிறதாகச் சிலர் கருத்து.

நாவூக்கி தழியுரைநாவாஷு || கஉ ||

சுரௌத, ஸ்மார்த்த அக்னியிலோ, லெனகிகாக்னியிலோ, விறகு சேர்க்கும்போது ப்ரோக்ஷித்துச் சுத்தி செய்யாத காஷ்டத்தைப் போடக்கூடாது. ப்ரோக்ஷன சுத்தி செய்தே போடவேண்டும். லெனகிகாக்னிக்கு இந்த நியமம் வேண்டியதில்லை என்று சிலர் அபிப்பிராயம்.

இ-ஷவஸ்தூரோ ஹாஹங்ஹையா செந்தாநபூயதாவு அய
தொ இதெந்து || கஞ ||

ஒரே விரிப்பு, ஆஸனம் இவைகளில் அசுத்தர்களுடன் சேர்ந்து உட்காரக்கூடாதென்று பொதுவாக நிஷேதமிருக்கிறது. அதற்கு விலக்குவிதி இதில் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது— பரிசுத்தன் ஒருவன், அடி நுணி தெரியாத புல், கோரை இவைகளால் பின்னப் பட்ட பாய், அல்லது ஆஸனத்தில் அசுத்தர்களுடன் சேர்ந்து உட்கார நேர்ந்தால் அதனால் அசுத்தி ஏற்படாது. தன்னைச் சுத்த ஞகவே நினைத்துக்கொள்ளவும்.

கயா தழுண்காதெழுஷ்டா நிவாதெழுஷ்டா || கச ||

அதுபோல் பூமியில் புதைக்கப்பட்ட புல், கட்டை முதலியவை கணியும் அசுத்தன் தொட்ட காரணமாகச் சுத்தன் தொடத் தடையில்லை. தோஷமில்லை. அதாவது ஸ்பர்சதோஷம் கிடையாது.

பூர்க்கு வாஸ உவயோஜபேச || கரு ||

சுத்தமான வஸ்த்ரத்தையும் ப்ரோக்ஷணம் செய்தே உபயோகிக்கவேண்டும். அசுத்த வஸ்த்ரத்திற்கும் ப்ரோக்ஷணமே சுத்தி ஹேது என்று கிளர் அர்த்தம் செய்கிறார்கள்.

ஸாநாவஹுதவையெலாவஹாஹைத || கச ||

நாயினால் தொடப்பட்டவன் ஸ்சேலஸ்நாநம் செய்யவும். நாய் இவன் வஸ்த்ரத்தில் படாதபோதிலும் உடுத்திய வஸ்த்ரத்துடனேயே அவகாஹஸ்நாநம் செய்யவேண்டும். நாய் கடித்துவிட்டால் அதற்கான ப்ராயஸ்சித்தங்களை இதர ஸ்மருதிகளில் காண்க. இது ஸ்வாவின் ஸ்பர்ஶத்திற்கு மாத்திரமே.

பூக்ஷாலூ வா தங் தெஶாதிநா ஹங்ஹையா வாநி அ
க்ஷாலூ பாநள வாஹை அயதொ ஹவதி || கன ||

தாயால் ஸ்பர்சமேற்பட்டால் ஸ்சேலஸ்நாநம் செய்யமுடியாத ஸமயத்தில் நாய்ஸம்பந்தமேற்பட்ட சரீராடிடத்தை நன்கு அலம்பி விட்டு அங்கு நெருப்பினால் காய்ச்சி மாபடிஅலம்பி, பாதப்ரக்ஷாளாந ஆசமனுதிகள் செய்தால் சுத்தனைகிறார்கள். இந்த விதி நாயிக்குக் கீழ்ப்பட்ட இடத்தில் ஸ்பர்சம் நேர்ந்தால் செய்யவேண்டிய விதி என்றும், முன் ஸ்தூதரம் நாயிக்கு மேற்பட்ட விஷயமென்றும் கிளர் வ்யவஸ்தை செய்கிறார்கள். மனு இப்படியே நினைக்கிறார்.

சுந் நாபுயத சூவீதேச || கஅ ||

அசத்தனையிருக்கும் ஸமயத்தில் வைதிகாக்னியின் ஸமீபத்தில் போகக்கூடாது. எவ்வளவு தூரம் வரையில் அக்னியின் கானல் டுகிறதோ அவ்வளவு தூரம் ஒதுங்கி யிருக்கவேண்டும்.

உடையாதுாழிதூக்கே || கக ||

அக்னியின் கானல் வீசுவதைக் கவனிக்காமல் ஒரு வில்லு நீளமுள்ள அளவுக்கு அசத்தன் அக்னியை நெருங்கக்கூடாது என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

நடெவநடைபயசீச || २० ||

அசத்தனையிருப்பவன் அக்னியை ஊதக்கூடாது சத்தனையிருப்பவன் ஊதலாமென்று கருத்து.

அசத்தன் அக்னிஸமீபமே போகக்கூடாதென்று முன் ஸ-ஏத் ரங்கவில் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இந்த ஸ-ஏத்ரம் சத்தன் கூட வாயினால் அக்னியை ஊதக்கூடாதென்ற கருத்துள்ள தென்று சிலர் வ்யாக்யானம் செய்கிறார்கள்.

ஆயினும் “முகத்திலிருந்து அக்னி உண்டாகியதால் முகத்தால் அக்னியை ஊதுவது தோஷமில்லை” என்று சருதியும், மனுஸ்மருதி யும் கூறுகின்றன. இதனால் ச்செரளதமான யாகாக்னியை வாயால் ஊதலாமென்றும், ஸ்மார்த்தாக்னியை ஊதக்கூடாதென்றும் விஷய வ்யவஸ்தை சிலர் செய்கிறார்கள். விதி-நிஷேதம் இரண்டும் கானப் படுவதால் பொதுவாக எல்லா அக்னி விஷயத்திலும் இது விகல்பமென்று வேறு சிலர். இன்னும் சில சிஷ்டர்கள், மூங்கில் அல்லது இரும்புக் குழலை ஸாதனமாகக் கொண்டு ஊதலாமென்றும் இப்படிச்செய்தால் விதி-நிஷேதம் இரண்டும் ஸார்த்தகமாகுமென்றும் நினைக்கிறார்கள்.

வடாயாம வ நொவாஜிஜுாக || २१ ||

கட்டிலின் மேலோ, கீழோ அக்னியை வைக்கக்கூடாது. மரத்தி னால் செய்யப்பட்ட மஞ்சம் முதலியவைகளுக்கு இது பொருந்தும்.

பூஷ-ஏதெதயொழிகை ஹாரை யதூதாயீந் பூயை ணா தது வாஹோ ய (ா) ஹீஷுா ஹாவுஹணஸு || २२ ||

எந்த க்ராமத்தில் நிரம்பக் காஷ்டங்களும், தீர்த்தமும் இருக்கின்றனவோ, எங்கு ப்ரச்சாளன, ஸ்நாநா தி சத்திகளை ஸ்வ

தந்த்ரமாக த்ருப்தியுடன் செய்துகொள்ள முடியுமோ அந்த க்ராமத்தில் வலிப்பதே ப்ராம்ஹணனுக்குத் தர்ம்யமாகும். எங்கே கிணற்று ஜலமேயுள்ளதோ அங்கு வலிப்பது கூடாது.

ஸ்ரீதூதம் கூவா பார்ஷி வா ஸ்ரீதூதமேவா
நஞ்செவாநாஹிஷு வெவாநு ரெதவஸா பெ வெவாஷாநு
(சஷ்டி பூர்வா வ) பூக்ஷாஸு வாநள வாஹி பூயதொ
ஙவதி || २५ ||

மூத்ர-பூர்ஷ (மல) உத்ஸர்ஜனம் செய்கையில் அவைகளின் லேபம் பட்ட இடங்களையும், அன்னலேபம் ஏற்பட்ட இடத்தையும், எச்சில்பட்ட இடத்தையும், ரேதஸ்பட்ட இடத்தையும், லேபத்தையும் அலம்பிவிட்டு, பிறகு பாதப்ரக்ஷாலன ஆசமனதி சுத்தி செய்துகொண்டால் சுத்தனாகிறான்.

மலமூத்ர ப்ரக்ஷாலனத்திகளுக்கு மருத் அதாவது மண் சியதமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மண் இட்டுக்கொள்ள வேண்டிய ஸங்க்ஷையும் உண்டு. இந்த ஸ்ரீதரத்தில் அந்த மருத் ஸங்க்ஷை சொல்லப்படாவிட்டும் சாஸ்த்ராந்தரத்தால் அவை நித்யங்களாகும்.

இந்தச் சௌசவித்யானது விஸ்தாரமாக இதர சாஸ்த்ரங்களில் உள்ளதை அனுஸரித்துச் செய்யத்தக்கது.

பதினைந்தாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

பதினாறுவது கண்டிகை

திவுஞாஹைக் பூதோவா சு க ||

நின்றுகொண்டோ, குனிந்துகொண்டோ ஆசமனம் செய்யக் கூடாது. நதியிலும், தடாகத்திலும் தொடை அளவு ஜலத்திலோ, முழங்கால் அளவு ஜலத்திலோ நின்றுகொண்டும், குனிந்துகொண்டும் ஆசமனம் செய்ய அனுமதியுண்டு. ஆகையால் இந்த விதியானது கிணற்றிவிருந்தோ, நதி, தடாகாதிகளிலிருந்தோ தூக்கிக்கொண்டு வரப்பட்ட ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்வதையே குறிப்பிடுகிறது என்று சிலர். அடுத்த ஸ்ரீதரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டே ஆசமனம் செய்யவேண்டுமென்று விதிப்பதால் இந்த ஸ்ரீதரம் தீர்த்த பானம் செய்யும் விஷயத்தைப் பற்றிய விதியென்று சிலர். நின்றுகொண்டு தீர்த்தபானத்திகள் செய்யக்கூடாது.

சுவீநத்திராவாசெஜூஷயஜ்சாஹிராஜி: || ८ ||

பொதுவாக ஆசமனவிதி சொல்லப்படுகிறது. சுத்தமான ஸ்தலத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஹ்ருதயம் வரையில் செல்லும் படியாகத் தீர்த்தத்தால் மூன்று தடவை ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். இங்கே சொல்லப்படாத் இதர நியமங்கள் வேறு ஸ்மருதிகளிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளவேண்டியவை. ஆஸநத்தில் உட்கார்ந்து ஆசமனம் கூடாது. உள்ளாங்கையில் உள்ள ஜலத்தில் ஒரு உருந்து முழுகுவதற்கு எவ்வளவு ஜலம் வேண்டுமோ அந்த அளவு ஜலத்தை ஆசமனம் செய்யவேண்டும். நரை முதலீய வேறு தோஷமில்லையாவென்று பார்த்து, பிறகு ஆசமனம் செய்யவும்.

திரிசாழன பரிசூஜெஜக || ९ ||

மூன்றுதரம் தீர்த்த ப்ராசனம் செய்தபிறகு உதடுகளை மூன்று தடவை துடைக்கவேண்டும். இப்படித் துடைப்பது வலதுகைக் கட்டைவிரலின் (மூலத்தால்) அடிப்பாகத்தால் செய்யப்பட வேண்டும்.

திரிசெதுகை || ச ||

இரண்டு தடவை உதடுகளைத் துடைத்தால் போதுமென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

வகூஷாவஸபூஶெசக || ஞ ||

கீழ் மேல் ஓஷ்டங்களை ஒருதடவை ஸ்பர்சிக்கவும்.

திரிசெதுகை || ச ||

இரண்டுதரம் ஸ்பர்சிக்கவேண்டுமென்று சிலர்.

உக்ஷிணந வாணிநா வஸவுஂ பெஞாக்ஷி பாஷன ஶரீர ஶெஞ்சியாணீதுாவஸபூஶெஞ்சாஷி நாவிகை பெஞா தெ வ || ஏ ||

இவ்வாறு மூன்று தடவை தீர்த்தத்தை ப்ராசனம் செய்த பின் வலது ஹஸ்தத்தால் இடது ஹஸ்தத்தை ப்ரோக்ஷித்துப் பிறகு, பாதங்கள், சிரஸ், கண்கள், நாவிகை இருபக்கம், இரு காது ஆகிய இந்தரியங்களை ஜல ஸம்பந்தமுள்ள விரல்களால் ஸ்பர்சிக்க வேண்டும். எந்த இந்தரியங்களுக்கு எந்த விரல் என்பதை இதர ஸ்மருதிகளிலிருந்து அறியவும்.

கயாவ உவஸ்யஸைக || அ ||

மேற்கண்டபடி இந்தரிய ஸ்பர்சமான பிறகு இரண்டு கை களையும் அலம்பவும். இரண்டாவது ஸ-அத்ரத்திலிருந்து இதுவரை பில் சொல்லியது ஒரு ஆசமன விதியாகும் பொதுவாக.

ஹாக்ஷீராண்டூ பூயதொடவி ஶரீராஶாசீக ஶி: வாரி
இருப்போது வகுப்பு-வஸ்யஸைக || கூ ||

போஜனம் செய்யும் முன்பாக, சுத்தனுயிருப்பினும் இரண்டு தடவை ஆசமனம் செய்து, இரண்டு தடவை ஒஷ்டங்களைத் துடைத்து ஒரு தடவை ஹஸ்தங்களை ப்ரக்ஷாளானம் செய்து கொள்ளவேண்டும். இது போஜனங்கமான ஆசமனம்.—

ஶாவாஞ்சவய-ஞாவொழூவாவஸ்யஸாஶாசீக || கஂ ||

தந்தங்களின் அடிப்பாகம் முதற்கொண்டு மேல்வரையிலுள்ளது ஒஷ்டப்ரதேசம். அந்த ஒஷ்டங்களின் ரோமமில்லாத இடமானது “ச்யாவம்” எனப்படும். ஆகவே மேல் கீழ் உதடுகளின் ரோமமில்லாத ப்ரதேசங்களைக் கையினுலோ, குச்சி முதலியவைகளாலோ தொட்டால் அசுத்தி. அதற்காகக் கையை அலம்பி ஆசமனம் செய்யவும்.

ந ஶாஞ்சாஶிரா-மி-வீஷா ஸவத்ருஞா-வெஸ்ய வஸ்தி: || கக ||

யாவன ஹவேஸ்தொவஸ்யஸாதி || கஉ ||

ஸ்மர்சு என்கிற மீசை ரோமமானது வாய்க்குள் ஸம்பந்தப் பட்டால் அதனால் உச்சிஷ்ட தோஷமில்லை, அதற்காகச் சுத்தி செய்துகொள்ளவேண்டியதில்லை. ஆனால் அந்த ஸ்மர்சுவைக் கையால் தொடக்கூடாது. தொடாதவரையில் சுத்தியுண்டு. தொட்டால் முன் ஸ-அத்ரத்தில் சொல்லியபடி சுத்தி செய்து கொள்ளவேண்டும்.

ய சூவஸ்யா-ஷி நூவஃ: வதகை உவாவஸ்யகை தெஷா-ஷி-நஂ
விலி-து: || கஞ ||

பேசும்போதும், வேறு காரணமாகவும் வாயிலிருந்து எச்சில் ஜலத்திவலைகள் சரீரத்தில் விழுவது தெரிந்தால் அப்போது சுத்திக் காக ஆசமனம் விதிக்கப்படுகிறது. வேதோச்சாரணம் செய்யும் போது தெறிக்கும் திவலை விஷயத்தில் அசுத்தி கிடையாதென்று கொதமர் கருத்து.

பெ ஸ-அளை ந தெஷா-ஷா-சீ-தி-தூ-கை || கச ||

எச்சில் ஜலத்திவலைகள் சரீரத்தில் விழாமல் பூமியில் விழுந் தால் அப்போது அசத்தியோ, ஆசமனமோ கிடையாதென்று கில சிஷ்டர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஆபஸ்தம்பாபிப்பிராயப்படி அதி லும் சுத்தி செய்துகொள்ளவேண்டியதே.

வூவெபு கூவயினா ஶரி ஜாணிகாபர்ணாவங்கெல தொஹி தவஸு வ

கெஸாநாஇழை நூவாங வூ வாவுணவஸு வூ பூ பாபா வாங்கெல கீஹா வ
பயங் வ ஹக்கா செலை ஜூ சொவவஸு ஸு பூ பூ புயதங் வ கீநா வை ஜூ ப
நீலீ வ வரியாயாவ உவவஸு சொகை || கரு ||

தூக்கம், தும்மல் இந்த நிமித்தமாகவும், மூக்கு மலம், கண் ஜலம் இவைகளைத் தொட்டாலும், ரத்தம், தலைமயிர் ஸ்பர்சத் திலும், அக்னி, பசுமாடு, ப்ராம்ஹணன், ஸ்தரீ இவர்களின் ஸ்பர்சம் ஏற்பட்டாலும், நீண்ட வழிநடப்புக்குப் பிறகும், எச்சில், மலழுத்ராதிகளைத் தொட்டாலும், அசத்தனுன் மனிதனை ஸ்பர்சித்தாலும், அரைவஸ்தரம் உடுத்தியபிறகும் ஸ்நான, ஆசமன, உபஸ்பர்சனுதிகளான அதற்கேற்ற சுத்தியைச் செய்யவேண்டும். அவைகளை இதர ஸ்மருதியைக்கொண்டு அறியவும்.

குழு-ஈ வா ஶக்குதொவாஷியீ-ஈ-குழி-ஈ வா || கசு ||

ஸரமாயுள்ள, ப்ராணிகளின் மலத்தையும், ஸரமுள்ள ஓஷதியை யும், பூமியையும் தொட்டால் ஆசமனுதிகள் யதோசிதமாகச் செய்யவும். கோமயத்திற்கு இந்த விதியில்லை. தொடலாம்.

ஹிஂவாயே-ஈ-நாவி நா தொவஸங் வினாகீஜூ-ஈ || கள ||

இனி அபக்ஷ்யானியமம் சொல்லப்படுகிறது. ப்ராணிகளை ஹிம்லிப்பதற்காக ஏற்பட்ட கத்தியினுல் வெட்டப்பட்ட மாம்ஸானது (கூத்ரியாதிகளுக்கு) புஜிக்கத்தக்கதில்லை.

அதிரவ-விவவஸு நாவவி நாகை || கசு ||

அபூபம் எனப்படுகிற அப்பம் முதலிய மருதுவான பக்ஷணங்களைத் தந்தத்தினுல் கடித்துச் சாப்பிடக்கூடாது. கையினுல் கிள்ளியும், பிசைந்தும் உபயோகிக்கவேண்டும். காதயம் என்று கடித்தே சாப்பிடவேண்டிய பக்ஷ்யங்களில் இந்த சியமமில்லை.

யவஸு கா-மை திரு-பெத ந தகு-நா-நிச-கு-வெ-ரொ கூகுவு-ஈ || கசு ||

எந்தக்குடும்பத்தில் மரணமேற்பட்டிருக்கிறதோ அவனுடைய க்ருஹத்தில் பத்துத் தினம் தாண்டும் வரையில் பிறர் போஜனம்

செய்யக்கூடாது. பத்துநாள் என்பது ஆசௌசத்தைக் குறிக்கிறது. ஆகையால் ஆசௌசமுள்ளவரையில் ஆசௌச க்ருஹத்தில் ஆசௌசமில்லாத பிறர் சாப்பிடக்கூடாது. ஆசௌசமுள்ள ஸுபிண்டர்களுக்குத் தோஷமில்லை.

தயார்ந்திதாமாங் ஸெ-திகாபாடு ॥ २० ॥

அது ஸெ-தகத்தில் அதாவது ப்ரஸ்வாசௌசத்தில் ப்ரஸ வித்தவள் ஸெ-திகா க்ருஹத்தை விட்டு வெளியாகும் வரையில் அவள் வீட்டில் பிறர் சாப்பிடக்கூடாது. அதாவது பத்துத் தினத் திற்குப் பிறகு ஸெ-திகையும், அந்த அறையிலுள்ள பாத்திரங்களும் வெளிப்படுத்தப்படும் வரையில் அங்கே சாப்பிடுவது தோஷமென்றபடி.

கஞ்சாவே சு ॥ २१ ॥

ஸமான வீதியில் (தெருவில்) மரணம் ஏற்பட்டால் அந்தச் சவம் இருக்கும் வரையில் தெருவில் சாப்பிடக்கூடாது. நூறு வில் அளவுக்கு மேற்பட்ட இடமாயிருந்தால் தோஷமில்லையென்று கிளர்.

க்ருபதொவஹ௃தீஶிருபுயதங் ந கூஹோஜு ॥ २२ ॥

அசுத்தனையிருப்பவன் கொண்டுவந்த அன்னம் அசுத்தம். ஆனால் அது அபோஜ்யமன்று. அந்த அன்னத்தை ப்ரோகஷனைத் துகளால் சுத்தி செய்து புஜிக்கலாம்.

க்ருபதொதங் தா சா ஒதீஶு னொவஹ௃தீஶிஹோஜு ॥ २३ ॥

அசுத்தனை சூத்ரானால் கொண்டுவரப்பட்ட அன்னமானது புஜிக்கத்தக்கதில்லை.

யவிஂஸாநெ கெஸஹாக ॥ २४ ॥

எந்த அன்னத்தில் கேசம் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கிறதோ அது புஜிக்கத்தக்கதில்லை. அன்னம் பாகமாகும் ஸமயத்தில் கேசம் ஸம்பந்தப்பட்டு அதோடு பக்வமான அன்னத்திற்கே இந்த விதி. பக்வமான பிறகு கேசம் சம்பந்தப்பட்டால் கேசத்தை எடுத்து விட்டு தீர்த்தம், அல்லது க்ருதம், பஸ்மம் இவைகளில் ஏதாவது ஒன்றைத் தெளித்து, சுத்தி செய்துவிட்டுப் புஜிக்கலாமென்று இதர ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்படுகிறது. கேசம் ஸம்பந்தப்பட்ட அளவுக்கு அன்னத்தை எடுத்து ஏறிந்துவிடவேண்டும்.

கந்தாஶேஷு ॥ २५ ॥

கேசத்தைத் தவிர, நகம் போன்ற வேறு அசத்தவஸ்துக்கள் ஸம்பந்தப்பட்ட அன்னமும் புஜிக்கத்தக்கதில்லை. மற்றதும் முன் ஸ-அத்ரம்போல். போதாயனரும், “கேசம், புழு, சகம், ரோமம், எலி புரிஷம் இவைகள் கண்ணில்பட்டால் அந்த அளவு அன்னத்தை எடுத்து எறிந்துவிட்டுப் புஜிக்கலாம்” என்றார். வலிஷ்டர் கூறுவதில் ஜலத்தால் சுத்தி செய்தோ, பஸ்மாவினால் சுத்தி செய்தோ உடையோகிக்கலாமென்கிறார்.

காலெசெஜூரவைரூபி ॥ உகூ ॥

களஞ்சம், வெங்காயம் முதலை அசத்த வஸ்துக்களால் ஸம்பந்தம் பெற்றுப் பக்வமான உணவு அசத்தம். சுத்தி செய்தாலும் புஜிக்கத்தக்கதில்லை.

கீடூ வாடசெஜூவெவீ ॥ உள ॥

எந்த அன்னத்தில் மலாதி அசத்தங்களில் வலிக்கும் புழு, கொசு முதலியவை ஸம்பந்தப்பட்டனவோ அந்த அன்னத்தைப் புஜிக்கலாகாது.

இ-அவிக்காலாஜீ வா ॥ உ-அ ॥

மூலிகலா என்கிற எலி மலமும், எலியின்கால், வால், ரோமாதி கரும், மற்ற அங்கங்களும் விழுந்த அன்னமும் சாப்பிடத்தகாதது.

வா வொவஹுதி ॥ உ-கூ ॥

மனிதன் கால்பட்டு அசத்தமாய அன்னமும் சாப்பிடத்தக்க தல்ல. அவன் பரிசுத்தனுயிருந்தாலும்கூட இந்த விதியுண்டு.

வலிவா வா ॥ நூ ॥

அரையில் உடுத்தியுள்ள வஸ்த்ரத்தின் நுணியால் தொடப்பட்ட அன்னமும் வர்ஜ்யம்.

ஸாநா வாடவபாதூண வா இருஷி ॥ நக ॥

நாய், பதிதன், ஸ-அதிகை, சண்டாளன், பஹிஷ்டாஸ்தரீ முதலை அபபாத்திரங்களாலும் (அனர்ஹர்கள்) பார்க்கப்பட்ட அன்னம் புஜிக்கத்தகாதது.

வலிவா வொவஹூதி ॥ நூ ॥

உடுத்திக்கொள்ளாததும், சுத்தமாயுமிருக்கும் வஸ்த்ரமாயிருந்தாலும் அதில் கொண்டுவரப்பட்ட அன்னம் புஜிக்கத்தக்கதில்லை.

ஊவூரா வா நக்தோஹூதடி ॥ நந ॥

ராத்ரியில், வேலைக்காரியான ஸ்த்ரீயால் கொண்டுவரப்பட்ட அன்னத்தைப் புஜிக்கக்கூடாது.

பதினாறுவது கண்டிகை முற்றிற்று.

பதினேழுவது கண்டிகை

ஐஞாநம் வா யது ஶாத்தி உவஹூஸெக ॥ க ॥

போஜனம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது சூத்ரன் இவளை ஸ்பர்சித்துவிட்டால் மேற்கொண்டு போஜனம் செய்யக்கூடாது. வெறும் காலத்திலும் சூத்ர ஸ்பர்சம் கூடாதுதான். போஜனத்தில் நேர்ந்தால் அதிக தோஷமென்று கருத்து.

கநஹடிலி வடா ஹாநவேஷ்குள ॥ உ ॥

அனர்ஹர்களுடன் ஸமான பந்தியில் புஜிக்கக்கூடாது. ஜாதி, குலம், வித்யை, ஸதாசாரம் முதலியவைகளில் கீழ்ப்பட்டவர்கள் அநர்ஹர்களாவர்.

ஐஞாநெநஷ்டா வா யதுாநாத்தாயோஹிஷ்டா பூயஹூாஹா
கெஞா ॥ ந ॥

ஓரே பந்தியில் அநேகர் சேர்ந்து சாப்பிடும்போது, நடுவில் ஒருவன் சாப்பாட்டை நிறுத்தி எழுந்திருந்தாலும், தனது உச்சிஷ்டத்தைச் சிஷ்யர்களுக்குக் கொடுத்தாலும், கை அலம்பி ஆசமனுதி கள் செய்தாலும் அந்தப் பந்தியிலுள்ள மற்றவர்களும் மேற்கொண்டு சாப்பிடுவதை நிறுத்திவிடவேண்டும். பந்தி அசத்தமாகி அன்னதிகளும் அசத்தமாகின்றனவென்று கருத்து.

ஆகையால் ஏகபந்தியில் அநேகர் சேர்ந்து புஜிக்கையில் நடுவில் ஒருவன் எழுந்துபோகக்கூடாது.

காஷ்டயிக்கா வா யதுாநம் ஊஷாங்கி ॥ ச ॥

சாப்பிடுகிறவளை அவமானப்படுத்தியும், நிந்தித்துப்பேசியும் அன்னம் போட்டால் அந்த அன்னத்தைப் புஜிக்கக்கூடாது. “பகாஸ்ரனே! தின்னு! தொலைத்துக்கொள்!” இத்யாதிகளான நிந்தைகள்.

இநாகெஷ்டாவயு தகெநாவடாக்கெஜூஃ ॥ டி ॥

மனிதர்களாலும், பூனை முதலீய அசத்த ப்ராணிகளாலும் நேரிட மோந்து பார்க்கப்பட்ட அன்னுதிகளைச் சாப்பிடக்கூடாது. வெகு தூரத்திலிருந்து வாஸனையை மோப்பதில் தோல்வில்லை.

ந நாவி ஹாஜ்தீ கூ ||

இடத்தில் சாப்பிடக்கூடாது. அது சுத்தமாயிருந்தாலும், சுத்த பாத்திரமாயிருந்தாலும் அதில் சாப்பிடக்கூடாது.

தயா பூாஸாதே || எ ||

மரங்களால் செய்யப்பட்ட மஞ்சங்கள் ப்ராஸாதமெனப்படுப். அவைகளில் சாப்பிடக்கூடாது.

கூதலை-அளை தா ஹாஜ்தீ அ ||

நம்மால் செய்யப்பட்ட மாடி முதலீய கல், மன் கட்டிடத் திற்கு, “க்ருதபூமி” என்று பெயர். அதில் போஜனம் செய்யலாம்.

பூமியிலும் கோமயாதிகளால் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்ட இடத்திற்கு “க்ருதபூமி” என்ற பெயர் என்று சிலரின் வ்யாக்யானம்.

கநாஹ்தீ தெ ஃீநூபை ஹொக்கவுடு || கூ ||

மன் பாத்திரத்தில் போஜனம் செய்ய நேர்ந்தால், ஏற்கனவே பாகாதி கார்யங்களில் உபயோகிக்கப்படாததாக அது இருக்க வேண்டும். அதில் சாப்பிடலாம்.

குஹ்தஂ செஷ்வித்தெரு || கஂ ||

ஏற்கனவே உபயோகிக்கப்பட்ட மன் பாத்திரத்தில் சாப்பிட நேர்ந்தால் அந்தப் பாத்திரத்தை அக்னியில் நன்கு காய்ச்சிய பிறகு அதில் புஜிக்கலர்ம்.

வரிஃபீஷுடு னாஹம் பூயது || கக ||

லோஹ மயங்களான பாத்திரங்கள், அதாவது பித்தளை, தாம்ரம், வெண்கலம் போன்ற லோஹ மயமான பாத்திரங்கள் அதற்கேற்ற த்ரவ்யங்களால் தேய்த்து அலம்பப்பட்டால் சுத்தமாகின்றன. வெண்கலத்திற்குச் சாம்பல், தாம்ரத்திற்குப் புளி, வெள்ளிக்குக் கோமயம் இத்யாதிகளான சுத்தி வஸ்துக்கள் சாஸ்தரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

நிதிஃபீதஂ ஓாரா-ஐபு || கஉ ||

மரத்தால் செய்யப்பட்ட பாத்திரத்திற்கு உளியால் செதுக்குவது சுத்திமுறை. மறப் பாத்திரம் செதுக்கினால் சுத்தம்.

யாகங்களில் உபயோகிக்கப்படும் மரப் பாத்திராதிகள், அந்தந்தப் பாத்திரங்களுக்கு ஏற்றபடி வேதத்தில் எப்படி விதிக்கப் பட்டிருக்கிறதோ அவ்வாறு சுத்தி செய்யத்தக்கவை.

நாவணீயஶ்ஞாபீயாக || கஈ ||

கடையில் விற்கப்படும் அன்னத்தை விலைக்கு வாங்கியோ இனுமாகப் பெற்றே சாப்பிடக்கூடாது. பக்வமாகாத நெல் முதலீய தான்யங்களுக்குத் தோழமில்லை.

தயா ராவாநா ஸாஹீாங்கவணாநீதி வாசிஹாபே || கரு ||

பக்வமாகாத மாம்ஸம், தேன், உப்பு முதலீயவை தவிர மற்ற ரஸ வஸ்துக்களையும் கடையில் வாங்கிச் சாப்பிடக்கூடாது.

தெதுவையிடுஷ்டீது ஒப்பொஜபெஞ்சுகேவயாய் || கசு ||

எண்ணெய், நெய் இரண்டும் கடையிலுள்ளதை வாங்கி உபயோகிக்கலாம். ஆனால் சிறிது ஜலத்தைக் கலந்து சுத்தி செய்யவும்.

கூதாஞ்ச வயஞ்சாஷ்திதலொழுாவெயாநாழுடு || கள ||

முதல் நாள் பக்வம் செப்யப்பட்ட அன்னமானது பர்யுஷிதம்.

அந்த அன்னமானது கடித்தோ, கரைத்தோ, மென்றே எந்த வகையிலிருந்தாலும் சாப்பிடத்தக்கதல்ல.

ஸாஞ்சுதங் ச || கஈ ||

புளிப்பு, ஊசல் முதலீய கெட்ட ருசி ஏற்பட்ட அன்னமும் முன்போல் சாப்பிடத்தக்கதல்ல. இது பர்யுஷிதம் இல்லாத அன்னத்திற்கும் பொருந்தும்.

வாணிதவூயீகதணாங்காங்பை ஹராஜீவகுாஸாக
ஸாங்வையிடு கூாவிகாரளாஷ்டிவநவை திலாஞ்சுமைவஜாடு ||

கரும்புரஸம், அவல், பொரி, தயிர் கலந்த மாவு, வறுத்த யவதான்யம், பாலின் மாறுபாடான தயிர், மோர் வகை, ஓஷ்திகள் (பச்சிலை) வகஸ்பதி, கிழங்கு, பழம் ஆகிய வஸ்துக்களுக்குப் பர்யுஷிதம் (பழையது) என்ற தோழம் கிடையாது.

ஸாஞ்சுதங் வாவரமொழு || 20 ||

புளித்துப்போன அன்னத்தை உபயோகிக்கக் கூடாதென்று

முன்பு சொல்லப்பட்டது, ஆனால் அந்தப் புளிப்பு நீங்கும்படி தயிர் முதலை இதர வஸ்துகளைக் கலந்து அதை உபயோகிக்கலாம். இதர வஸ்துக் கலப்பில்லாத புளித்த அன்னமே தடுக்கப்படுகிறது.

வெவடூ இருசிவெயடு ॥ २५ ॥

மதகரமான ஸ-பரைகள் எல்லாவகையும் சூடிக்கத்தக்கவை பல்ல.

தடெயேயுகம் வயாம் ॥ २६ ॥

ஏலகா என்கிற செம்மறி ஆட்டின் பாலும் பானம் செய்யத் தக்கதல்ல.

உடீ கூட்டாரையீக்கூட்டாவஸுலிநீக்கூட்டாபலைவுக்கூட்டானீதி ॥ २७ ॥

ஒட்டகைப் பால், மான் பால், ப்ராணிகள் கர்ப்பமாயிருக்கும் போது கறக்கும் பால், ஒரே ப்ரஸவத்தில் அநேக கன்றுகளைப் போடும் பசுக்களின் பால் இவைகள் வர்ஜ்யம்.

யெநொபாநிதிருசாயாம் ॥ २८ ॥

கன்றுபோட்டு, பத்துநாள் ஆகாதமாடுகளின் பால் சாப்பிடத் தக்கதல்ல. ஆடு, ஏருமை முதலியவைக்கும் இந்த விதி பொருந்தும்.

தயா கீலானாவடியீநாங் உ ॥ २९ ॥

ஸ-பரைகளைக் காய்ச்ச உபயோகிக்கப்படும் சில ஒஷ்திகளும் சாப்பிடத்தக்கவையல்ல.

கமலூபவுண்டாபராரிகாம் ॥ २१ ॥

சிவப்பு, வெளுப்பு, கறுப்பு வெங்காயங்களும் வர்ஜ்யங்கள்.

யாநாக்கு வரியக்கதெ ॥ ३० ॥

சாப்பிடத்தகாதவை யென்று சிஷ்டர்கள் எதைத்த தள்ளி யிருக்கிறார்களோ அவைகளைச் சாப்பிடக்கூடாது.

கூாக்கஹோஜிதி ஹி ஹ்ராவணடு ॥ ३१ ॥

வெங்காயம்போன்ற ஒரு அசுத்த வஸ்து க்பாகு என்று சிலர். காட்டு ம்ருகவிசேஷமென்று வேறு சிலர். இதுஅபோஜ்யம் என்று ச்ருதி கூறுகிறது.

வாக்வாராஷ்டி ஹவயஹ்ராவை-உக்ராசாலாவாடு ॥ ३२ ॥

ஒரு குளம்புள்ள குதிரை முதலியவை, ஒட்டகம், மாடு

போன்ற கவய ம்ருகம், க்ராமப் பன்றி, சரபம், பசுமாடு இவை களின் மாம்ஸத்தைப் புஜிக்கக்கூடாது.

யெங்நாலூலாலூக்கூடு ॥ நூ ॥

பசுவில் தேனு என்ற பிரிவின் மாம்ஸமும், காளோமாடு மாம்ஸ மும் சாப்பிடத்தக்கவை. கோ மாம்ஸ நிஷேதத்திற்கு இது விலக்கு விதி.

வெஜீராநலாஹிதி வாஜைநெயக்டு ॥ நக ॥

காளோமாடு மாம்ஸம் பரிசுத்தமென்றுகூட வாஜைநேயி ச்ருதி கூறுகிறது.

காகாலூடூ விகிராணாடு ॥ நஉ ॥

காலால் குப்பைகளையும், மண்ணையும் பிரித்து இறைத்து ஆஹாரம் தேடுகிற பக்ஷிகள் விகிரங்கள். இவைகளுள் குக்குட (கோழி) மாம்ஸம் புஜிக்கத்தக்கதல்ல.

வைஃ புதாடு ॥ நஞ ॥ ॥

மூக்கினால் ஆஹாரத்தைத் துண்டித்துச் சாப்பிடும் பக்ஷிகள் ப்ரதுதங்கள். அவைகளுள் கொக்கின் மாம்ஸம் கூடாது.

குவுாதோ ஹங்வாஹங்குவாகவாடானாஸாரா குாஷு குாஷு
காளுக்குவாயுடானாவாக்காணவஜீடு ॥ நச ॥

மாம்ஸத்தை மட்டும் ஆஹாரமாகக் கொண்ட கழுது முதலீயவைகளின் மாம்ஸமும் வர்ஜ்யம்.

ஹம்ஸம், காக்கை, சக்ரவாகம், கருடன், பருந்து இவைகளின் மாம்ஸமும் தள்ளத்தக்கது.

கூட்டமாக ஸஞ்சரிக்கும், குருவி வகை, க்ரெளஞ்ச பக்ஷி, இவைகள் சாப்பிடத்தக்கவையல்ல. ஆனால் தலை சிவப்பு, அல்லது வெளுப்புள்ளதாயும், மூக்கில் தொங்குகிற தோல் உள்ளவை கனுமான குருவிகள் தவிர.

வஞ்சநலாநாம் நொயாக்குவை ஶாவிட்டயீகவுபஃஶாஶ
வ ம வ ம த

வ-அதிவஷவஜீடு ॥ நஞ ॥

பஞ்ச நகங்கள் என்பன மனிதன், வானரம், மார்ஜாரம் முதலீயவை. இவை சாப்பிடத்தக்கவையல்ல. ஆனால் இந்தப் பஞ்ச நகங்களில், பெரிய ஒன்றன், ஆமை, முள்ளம்பன்றி, சல்யகம், கட்கம், முயல், முயல்போன்ற மலைப்ரதேச முயல் இவைகள் தவிர.

கங்காஷாபொடோ இத்துராநாடு ॥ நகூ ॥

மத்ஸ்யங்களுள் சேடம் என்ற வகை புஜிக்கத்தக்கதல்ல.

வைட்டூசீஷ்டி இருநாராஃ கூவுரோ பெய் வாநெநு விகூ .
தா யயாஇநாவுஷூசிராவஃ ॥ நக எ ॥ .

ஸர்ப்பத்தின் தலை போன்ற தலையுள்ள மத்ஸ்யம், முதலை, மாம்ஸத்தையே சாப்பிடும் ஜலப்ராணி ஆகியவை புஜிக்கத் தக்கவையல்ல. இன்னுமிதுபோல் விகார ஏஞ்சுமள்ளுவகரும், அதாவது மனித சிரல்போன்ற சிரல் உள்ள, நீர் மனிதன், நீர் யானை ஆகியவைகளும் விலக்கத்தக்கவை.

மாம்ஸ பக்ஷணத்தில் ருசி கொண்டவர்களுக்கு நியமம் ஏற்படுத்தவே கீழே இதுவரையில் விதிகள் செய்யப்பட்டன. மாம்ஸம் சாப்பிட அனுமதிக்காக இவை சொல்லப்படவில்லை. மாம்ஸம் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கும் ஹிம்ஸாதோஷத்தில் பங்கு உண்டென்று மனு கூறுகிறார். மாம்ஸ பக்ஷணத்தில் ருசி பிறப்பது மனித இயற்கை. ஆனால் அந்த ஆசையை நிவர்த்திப்பதே மேல் என்றும் மனு கூறிய முடிவு. ஸ-அத்ரகாரர் லோக ஸ்வபாவத்தை அறிந்தே இதில் விதி செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது, என்று உஜ்வலாகாரர் ஸ-அசனம் செய்துள்ளார்.

முதல் ப்ரஸ்னத்தில் ஐந்தாவது படலம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

முதல் ப்ரஸ்னம்—ஆரூவது படலம்
பதினெட்டாவது கண்டிகை

இஜாஸி இாமடோ இாங்ஸங் ஹ-குதிச்டு-குவஹாநி ரகஷா
வாஷு-குதிநிடுவெஶநங் யாங்குவாவஸோநுதாஃ புதிஹா
ஹாநி க ॥

இதுவரையில், கால, நிமித்த, ஜாதி துஷ்டங்களான அபோஜ் யங்கள் சொல்லப்பட்டன.

இனி ப்ரதிக்ரஹ (வாங்குதல்) ஸம்பந்தமான சில விதி நிடேஷதங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

மது, அபக்வமான அரிசி முதலியது, மான் மாம்ஸம், நெல் விளையும் பூமி, விதையுள்ள பழங்கள், அல்லது கிழங்குகள், பழங்கள், அபயப்ரதானம், பசுவின் ஸஞ்சாரத்திற்கானவழி, வீடு, கூளைமாடு, வைக்கோல், ஆகியவை நிக்ருஷ்டனான பிராம்ஹணிட மிருந்தும் வாங்கத்தக்கவை.. உக்ரன் என்றால் வைச்யனுக்கு சூத்ர ஸ்த்ரீயினிடம் பிறந்த ஜாதி என்றும் அர்த்தமுண்டு.

வனதாநூவி நாநதேவாஹஸூஹ்யதாநீதி ஹார்தஃ ॥ २ ॥

மேற்கண்ட இந்த வஸ்துக்களும், சிஷ்யனல்லாதவன் கொடுத்தால் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடாதென்று ஹார்தருஷி நினைக்கிறார். சிஷ்யன் கொடுத்தால்தான் வாங்கலாம்.

குதீங் வா ஹ௃ஹீராநு ॥ ந ॥

மேற்கண்டவைகளில் ஆமமாக (அபக்வமாக) உள்ளவைகளை ப்ரதிக்ரஹிக்கலாம்.

கூர்தாநஹஸூ வா விராஹஸூ ॥ ச ॥

உப்பு, புளி, காரம் முதலிய ரஸமில்லாததான வெறும் அந்கமாயிருந்தாலும் வாங்கலாம்.

ந ஹாஹிக்ஷாஹஸூ-ஃ ॥ டி ॥

ஆனால் வெறும் பக்வாந்நத்தை வாங்கினாலும் ப்ராணதாரணத் திற்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவே ப்ரதிக்ரஹிக்கலாம். த்ருப்தியேற்படும்வரையில் வாங்கிச் சாப்பிடக்கூடாது.

ஹஸ்தைஹுஹ்யதா ஹாவன-கோ ஒக்வா பெரா-ங வா ஹ-ஹீத ॥ ச ॥

தனக்கும், ஜீவனம் நடத்த வ்ருத்தி இல்லாதுபோனால், பக்வாந்நத்தை ப்ரதிக்ரஹம் செய்து சாப்பிடலாம். ஆனால் அந்த அன்னத்தின்மேல் ஸ்வர்ணத்தையோ, அக்னியையோ வைத்துச் சுத்திசெய்து உபயோகிக்கவும். (பச = அக்னி.)

நாதாநுதீங்வஹஸூக ॥ ஏ ॥

ஜீவனமில்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்படக்கூடாது. உசிதமான ஜீவனத்தைத் தேடலாம்.

ஹ்யதீங் பூஷூ விராகீக ॥ அ ॥

ஆனால் உசிதமான வ்ருத்தி கிடைத்து ஜீவனத்திற்கு ஸௌகர்யம் ஏற்பட்டுவிட்டால் அதன் பிறகு நிவித்த ஜீவனத்தி விருந்து விலகிவிடவேண்டும். அதை விட்டுவிடவேண்டும்.

தூபாணாம் வண்டாநாம் கூத்தியபூஷ்டீநாம் ஸலோவு
தெது நஹாக்குவுடி ॥ கூ ॥

ஸமாவர் த்தனமான பிறகு ப்ராம்ஹனன், கூத்ரீய, வைச்ய
சூத்ராதிகளுடைய க்ருஹத்தில் போஜனம் செய்யக்கூடாது.

பூஷ்டீநாபூஷ்வண்வூ ஹாக்குவும் காரணாதஹாஜி ॥ கட ॥

ப்ராம்ஹனஞ்சமானது ஸ்வபாவமாக எப்போதும் புஜிக்கத்
தக்கதே, ஆனால் சில காரணமிருந்தால் அபோஜ்யமாகும்.

யதூபாயஶிதம் கூத்ராவெவதெ பூஷஶிதவதி ॥ கக ॥

ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளவேண்டியதோஷ நிமித்தம்
எற்பட்டிருந்தும்கூட அந்த க்ருச்ச உபவாஸாதி ப்ராயச்சித்தங்
களைச் செய்துகொள்ளாமலேயே அவன் எப்போது கார்யங்களைச்
செய்கிறுனே அப்போது அவனுடைய அந்நம் புஜிக்கத்தக்கதல்ல.
ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளாத நிலைமையில் ப்ராம்ஹனஞ்சம்
நிஷித்தம்.

ஏரிதநிவெடுவிவூ ஹாக்குவுடி ॥ கட ॥

ப்ராயச்சித்த ரூப பரிஹாரம் செய்துகொண்ட பிறகு அந்த
ப்ராம்ஹனஞ்சுடைய அந்நம் புஜிக்கத்தக்கதே. ப்ராயச்சித்தம்
நடந்துகொண்டிருக்கும்போதும் வர்ஜ்யமே. முடிந்த பிறகே
போஜ்யம்.

வைடுவண்டாநாம் ஹப்பெடுவதைடோநாநாம் ஹாக்குவும்
ஸாந்துவஜடிதெடுகே ॥ கந ॥

ஸ்வதர்மத்தில் இருப்பவர்களான எல்லா ஜாதியாருடைய
அன்னமும் புஜிக்கத்தக்கதே. ஆனால் சூத்ர ஜாதி நீங்கலாக என்று
சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

தஸுவி யடைடாபநதவூ ॥ கச ॥

தர்ம கார்யார்த்தமாக ப்ராம்ஹனனை ஆச்சரித்துள்ள சூத்ர
ஞுடைய அந்நமும் புஜிக்கத்தக்கது. இது ஆபத்கால நியதமான
விதி.

ஸாவண்டும் ஒக்கா வஸாம் வா ஹாந்தி நாதுகுதீநவ
ஹூஷ்டி பூஷு விராதீக ॥ கஞி ॥

ஆஹாரமில்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்படக்கூடாது. ஆகையால்
ஆபத்கால விதியாக சூத்ரான்னத்தைப் புஜிக்க நேரந்தால்

ஸ்வர்ணம், அக்னி இவைகளால் அந்நத்தைச் சுத்தி செய்து புஜிக்கவும். பசி அடங்கியதும் மறுபடி செய்யாமல் விலக்கிவிடவும்.

வெறு அநீசொஜீடு || கசு ||

ஒருவனுடையதன்றி, பலபேர் சேர்ந்த ஒரு கூட்டத்தாருக்கு ஸௌந்தமான ஸங்க அந்நத்தைப் புஜிக்கக்கூடாது.

வாரிக்ராஷ்டி ஹ || கள ||

“சாப்பிட இஷ்டமுள்ளவர்கள் வரலாம்” என்று இரைச்சல் போட்டுக் கூப்பிட்டுக் கொடுக்கப்படும் அந்நம் அபோஜ்யம்.

வைவேஷாம் ஹ ஶரிலாஜீவாநாடு || கஅ ||

சித்திரம் முதலிய பல சிற்பங்களாலே பிழைப்பவர்களின் அந்நமும் விலக்கத்தக்கது.

பெ ஹ ஶாஸு ஶாஜீவநி || கசு ||

எவர்கள் ஆயுதத்தால் பிழைக்கிறார்களோ அவர்களுடைய அந்நமும் வர்ஜிக்கத்தக்கது. யுத்தாதிகளுக்காக ஆயுதம். சில தொழில் செய்யவும் ஆயுதம் வேண்டியிருக்கிறது. இரண்டும் நிவித்தம். கஷத்ரியனுக்கு ஆயுதம் தரிக்க அனுமதியிருப்பதால் அவனுக்கு இந்த விதி பொருந்தாது.

பெ வாயிடு || உ ० ||

ஆதி-என்றால் வட்டி, வாடகை இரண்டையும் குறிக்கும். தன் வீட்டில் வாடகைக்காகக் குடிவைத்து, அந்தப் பணத்தாலேயே ப்ரதானமாக ஜீவிப்பவனுடைய அந்நமும் அபோஜ்யம்.

நிஷ்டகே || உக ||

வைத்ததையே தொழிலாகக்கொண்டு அதனாலேயே ஜீவனம் நடத்துகிற ப்ராம்ஹணனின் அந்நம் விலக்கத்தக்கது. தர்மார்த்தமாகச் சிகித்தை செய்கிறவர்களின் அந்நத்திற்குத் தோஷமில்லை.

வாஜ்டாஷ்டிகஃ || உ २ ||

வட்டியினுலேயே ஜீவனம் நடத்துகிறவனும் விலக்கத்தக்கவனே. அவனுடைய அந்நம் கூடாது.

தீக்ஷிதொக்ராஜீகஃ || உ ३ ||

ஸோமயாகத்தில் இரண்டாவது தினத்தில் செய்யப்படும் ஸோமலதாக்ரயமென்ற கர்மம் நடக்கிறதற்கு முன்பாக அந்தத் தீக்ஷிதனின் அந்நம் புஜிக்கத் தகாதது.

சூரீஷா ஶியஹங்ஹாயாசீவ || உச ||

அக்நிஷோமீய பச யாகம் முடிந்த பிறகுதான் தீக்ஷிதாந்நம் போஜ்யமென்று சிலர் பக்ஷம்.

ஹாதாயாம் வா வபாயாம் தீக்ஷிதஹஸு ஹொக்கவுடு || உரு ||

அக்நிஷோமீய பச யாகம் முழுவதும் முடிந்த பிறகு என்ற நியமம் வேண்டியதில்லை. வபாயாகம் ஆகிஷிட்டாலே தீக்ஷிதாந்நம் புஜிக்கத்தக்கது. இது ஒரு பக்ஷம்.

யஜுாயேடு வா நிதிபுஷ்டி ஶொஷாகே (பூராவழணா)
ஹாஞ்சோணிதி ஹி பூராவழணா || உச ||

யாக த்ரவ்யங்களை, யாகாரம்பத்திலேயே பிரித்து, “இது யாகத்திற்காக”, “இது ப்ராம்ஹணர்களுக்காக” என்று ஒதுக்கி நிர்த்தேசம் செய்துவிட்டால், யாகசேஷம் போக, ப்ராப்ஹனர்த்த மாகப் பிரித்து ஒதுக்கிய த்ரவ்யத்திலிருந்து ப்ராம்ஹணர்கள் விதி விலக்கில்லாமல் எப்போதும், அதாவது யாகாரம்பம் முதற் கொண்டு, புஜிக்கலாம் என்று வேதமே சொல்லுகிறதே.

யாக ஸங்கல்பம் ஆனவுடனேயே மேற்கண்டபடி பிரித்து, த்ரவ்ய நிர்த்தேசம் இப்போதும், எப்போதும் நடக்கிறது. ஆதலால் கீழே மூன்று ஸ-அத்ரங்களால் சொன்ன பக்ஷங்களுக்கு அவகாசமேயில்லை. அவை த்ரவ்ய நிர்த்தேசம் செய்யப்படாத நிலைமையிலேயே சரிதார் த்தங்கள்.

கீவை || உள் ||

நபும்ஸகனுடைய அந்நம் விலக்கத்தக்கது.

ராஜுாம் செபூஷ்காஃ || உஅ ||

அரசர்களிடம் சம்பளம் பெற்று அவர்களுடைய ஆக்ஞாயை நிறைவேற்றும் வேலைக்காரர்களும் விலக்கத்தக்கவரே. அந்த அந்நம் கூடாது.

கஹவியடூஜீ || உச ||

நிஷித்தமான ரக்தாதி ஹவிஸ்ஸால் அபிசாரயாகம் செய்கிற வனும் வர்ஜிக்கத்தக்கவன். அந்த அந்நம் கூடாது.

ஓராஸ் || ஈ-ஓ ||

அரசனுக்குச் சாரானுயிருந்து ஜீவிப்பவனுடைய அந்நமும் கூடாது.

தவியிநா வ பூவு ஜி தஃ || நக ||

சாஸ்தரநியமத்தை மீறி ஸந்யாஸம் செய்துகொண்டவனுடைய அந்நமும் வழிக்கத்தக்கது.

யஶாத்தீவாஸ(தி || நக ||

நித்யமான அக்ஞிஹோத்ர, ஒளபாஸநாக்ஞியை அவித்தியாக எவன் விடுகிறுனே அவனும் அந்நத்தில் விலக்கத்தக்கவன். அக்ஞி விச்சேதம் நேர்ந்தால் மறுபடி ப்ராயச்சித்தம் செய்து ஸந்தாநம் செய்கிறவனுக்கு இந்தத் தோழமில்லை. அடியோடு த்யஜித்தவனுக்கே தோழம்.

யஶா வைவடூா ஜைடையதெ வைவடாஞ் வ பெராதி பொ நிரா கூதிவட்டூஷ்டீவதி || நக ||

அகாரணமாகப் பந்துமித்ராதிகளையும், போஜனவிஷயத்தில் விலக்குகிறவனுடைய அந்நத்தையும் புஜிக்கக்கூடாது. அதுபோல் கண்டவிடத்திலெல்லாம் சாப்பிடுகிற சுரோத்ரியனின் அந்நமும் விலக்கத்தக்கது.

வேதாத்யயநமில்லாதவன், வருஷளீபதி இவர்களும் அபோஜ்யாந்நர்களே.

பதினெட்டாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது கண்டிகை.

இது உந்துதோ வெசெலாங்னிகஃ பூதுவாவவிஷூா யஶா பூதுவாவவெஶயதெ தாவகே காமுடி || க ||

மதகரவஸ்துவைச் சாப்பிட்டதனால் புத்திவிகாரமடைந்தவன், ஸ்வபாவமாகப் புத்திஸ்வாதினமற்றவன், கட்டப்பட்டவன், கடன் பெற்றவனைத் தடுத்து அவன் ஸமீபத்தில் காவலாக உட்கார்ந்திருப்பவன், அந்தக் காரணத்தால் உட்காரவைக்கப்பட்டவன் ஆகிய இவர்கள் அந்தந்தக் காலம் வரை அபோஜ்யாந்நர்கள். அனிகன் என்றால் பிள்ளையிடம் வித்யையைக் கற்பவன் என்றும் ஓர் அர்த்தம் உண்டு. கடன் கொடுத்தவன் என்ற அர்த்தமுழுண்டு.

க சுராஞ் || 2 ||

இதுவரையில் அபோஜ்யாந்நர்கள் சொல்லப்பட்டார்கள். போஜ்யாந்நர்கள் யார்? இவர்கள் மேலே சொல்லப்படுகிறார்கள்.

ய எரவெஷி கீ சண்டி ॥ ஈ ॥

எவன் சாப்பிடவேண்டுமென்று ஆசையாக ப்ரார்த்திக்கிறு னே அவனுடைய அந்நம் புஜிக்கத்தக்கது என்று கண்வருஷியின் கருத்து. இதுவும் கிஷித்தர்கள் தவிர.

பொண்டு உதி கள்^{வூ}து ॥ ச ॥

எல்லா வரண்களிலும் அவரவர்களுடைய ஸ்வதர்மத்தில் நித்யம் நிரதராயிருப்பவர்கள் புண்யர்கள், இவர்களுடைய அந்நமும் புஜிக்கத்தக்கது. இங்கும் பொதுவான விதி நிஷேதங்களுக்கு உட்பட்டுத்தான். தபோஜபஹாமாதிகளான அநுஷ்டானநிரதர்களான புண்யர்களின் அந்நம் என்றும் அர்த்தம் சொல்லுவார்கள்.

யஃ கூறி உழுபாதி தி வாடி டூயனிஃ ॥ இ ॥

எவன் எப்போதும் தாந்சிலனை இருக்கிறுமே அவனுடைய அந்நம் புஜிக்கத்தக்கது என்று வார்ஷ்யாயணி ருஷி கூறுகிறார். அவன் புண்யன்.

யதிஹ ராஜீஹாவாரஂ பொராடே ஶோக்துவு ॥ இயஹெவுவு ॥ அ ஒாதெந நிசேஷாதே வைதி ॥ ச ॥

முனிதனிடம் பாபமானது ஸ்திரமானதாயிருந்தாலும், புண்யதாந சிலனையிருந்தால் அவனது அந்நம் க்ரஹிக்கத்தக்கது. அது போல் பாபமானது ப்ராயச்சித்தாதிகளால் போக்கடிக்கக்கூடிய அஸ்திரமானதாயிருந்தாலும், அவன் தான் த்தினால் தோழமற்றவனுகிறுன். அப்போதும் அவனுடைய அந்நம் புஜிக்கத்தக்கதே.

ஸாஷா விக்ஷா ஶோக்துவெழுகக்காணிகள காணக்காதள
கயா பொழுரவாதி ॥ ஏ ॥

தார்மிகங்கள் கொடுக்கப்பட்ட பிக்ஷாந்நம் புஜிக்கத்தக்கது என்று, ஏகர், குணிகர், காண்வர், குத்ஸர், பெளங்கரஸாதி இவர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

ஸவடுதொபெதம் வாடி டூயனீயடி ॥ அ ॥

அயாசிதமாகத் தானாகவே கிடைத்த ஸகலவிதமான த்ரவ்யமும் ப்ரதிக்ரஹிக்கத்தக்கதென்று வார்ஷ்யாயணியின் மதம்.

பொண்டுவெழுபுதொ ஶோக்துவுடி ॥ ச ॥

கீழ்ச்சொன்னபடி ஸ்வதர்மநிரதனான புண்யனுடையவும், ஆஸ்

தையுடன் அந்நமளிக்க அழைப்பவனுடையதுமான அந்நம் சாப் பிடத்தக்கது என்று ஆபஸ்தம்பாபிப்ராயம்.

வாணுவூவூநீவேதோ ந ஹாக்ஷவுஞ் ॥ கா ॥

அந்நத்தைக் கேட்டும்கூட, அடிக்கடி இல்லையென்று சொல்லி விட்டுக் கடைசியாக நிர்ப்பந்தத்தால் அந்நம் கொடுக்க இசைந்தவன் புண்யனுபிருந்தாலும் அவன்து அந்நம் புஜிக்கத்தக்கதல்ல, பழைய த்வேஷாதிகள் காரணமாக இஷ்டப்படாதவனும் இதில் சேர்ந்த வனே.

யதஃ காதசாஹுஞ் தா ஹாக்ஷவுஞ் ॥ கக ॥

எந்த வகையிலும் எவனிடமிருந்தும் வலுவில் கொடுக்கப்பட்டது புஜிக்கத்தக்கதே.

நாநநிபொஷவாடுவடிதி ஹார்தஃ ॥ கட ॥

“உனக்கு இந்த அந்நத்தைக் கொடுக்கப்போகிறேன், நீ வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும்” என்ற முன்னிவிப்புடன் கொடுக்கப்படும் அந்நம் அபோஜ்யமென்று ஹார்தருவி நினைக்கிறார்.

சமீ வாராணை செராகாவாஞாஹாஞ்சி — “உஞ் தாஸீ ஹாஞ் தாங் நிக்ஷாங் வாஞ்சாஞ்சுவெல்லிதாஞ் । ஹாஜாங் சீ நெ பூஜாவ தி ராவி ஓஞ்சுத்தகாரினை ॥ ந தவஸ் வித ரோஞ்சாஞ்சி உசா வஷத்தானி வணு வ । ந வ ஹவுங் வஹ தப்தி பாஞ்சாஹுமிழிஞ்சுதெ” உதி ॥ கந ॥

புராணத்தில் இரண்டு ச்லோகங்களைத் தர்மஜஞ்ஜர்கள் உதா ஹரிக்கிறார்கள். முன்னால் அறிவிக்காமல் ஒருவன் கையில் ஏந்திக் கொடுக்கும் பிக்ஷாந்நத்தை அவன் துஷ்டாசாரமுள்ளவனுகிலும் வாங்கிப் புஜிக்கலாமென்று மதுப்ரஜாபதி அனுமதிக்கிறார். அந்தப் பிக்ஷாந்நத்தை எவன் திரஸ்கரிப்பானே அவனுடைய பித்ருக்கள் பதினைந்து வருஷம் இவனிடம் ச்ராத்தாதிகளைப் புஜிக்கமாட்டார்கள். அக்ஞியும் இவனுடைய ஹவிஸ்ஸைக் கேட்வாக்களிடம் வழித்துச் செல்லமாட்டான்.

விகிதவூ தீயைபொஸராஞ்சுக்குவூ வாஸி நா கா அ
டாஞ்சாஞ்சை வ தெவா அஞ்சாஞ் ॥ கச ॥

வைத்யத்தொழிலால் ஜீவப்பவன், வேடன், சிரங்கூத்தலிய வரணங்களைக் கீறிச் சிகித்தை செய்கிறவன், வலிமோட்டு ப்ரா

னிகளைப் பிடிப்பவன், வயபிசாரினீ, நபும்ஸகன் இவர்களுடைய அந்நம் புஜிக்கத்தக்கதன்று. வைத்யன், ஷண்டன் இருவரையும் இரண்டாந்தடவையாக இங்கு நிஷேதிப்பது அவர்களாக வலுவில் கொடுத்தாலும் க்ரஹிக்கக் கூடாதென்ற கருத்துக்கொண்டது.

சுயாவுபூர்சாஹாஷி— சுநாசெஷ்ணு—இனாஹா ஓவிழி—
சுநெநா சுநிசாங்ஸ தி | சௌந் பூதீ—கோ ராஜநி யாவ
ஞநூதவாஜா உதி || கரு ||

தர்மஜ்ஞர்கள் மேலும் சொல்லுகிறார்கள்:— ஸாங்கமாக வேதாத்யயநம் செய்தவன் ப்ரூணன், அவனைக் கொன்றவன் ப்ரூணஹா. அவன் தனது பாபத்தைத் தனது அந்நம் சாப்பிட்டவனி டம் நுடைத்து விடுகிறான். ப்ரூணஹாவினுடைய அந்த்தைச் சாப்பிடுகிறவனுக்கு அந்தப் பாபம் ஸங்கரமிக்கும். தோஷமற்ற வனைத் தோஷியென்று எவன் நிந்திக்கிறானே, அந்தத் தோஷம் தூஷிப்பவனிடம் வரும். திருடனை விட்டுவிட்டால் அந்தத் திருட்டுத் தோஷம் அரசனிடம் சேரும். கொடுப்பதாகச் சொல்லி விட்டுப் பிறகு ஏமாற்றுகிறவன் அஸ்தயப்ரதிக்ஞன். யாசக னுடைய பாபமானது அஸ்தயவாதியிடம் போகும்.

பத்தொன்பதாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

முதல் ப்ரஸ்னத்தில் ஆருவது படலம் ஸம்பூர்ணம்.

முதல் ப்ரஸ்னம்—ஏழாவது படலம்.

இருபதாவது கண்டிகை

தெரி ஒளகிக்கியடி வாராஹூது யசீடாங்ஶாரைக் || க ||

க்யாதி, லாப, பூஜாதிகளான லெளகிமான ப்ரயோஜிநத்தை முன்னிட்டுத் தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கக்கூடாது.

நிஷ்டா ஹூஹூர்சையெ லவஞி || 2 ||

எனெனில் அப்படிச் செய்யப்படும் தர்மங்கள் பலகாலத்தில் ப்ரயோஜனமற்றவைகளாகின்றன.

தாங்யாக்கெடு மாஹேடு நிலிதெ மாயா டங் உதுநா
து தெங்கெதி வநவம் யசீடா யபுதோண்டியோ கந்துதாங்கித

ஆனால் எப்படி ஒரு மாமாத்தை மாம்பாழத்தையுத்தேசித்துப்

பயிராக்கினாலும், அதிலீருந்து நிழல், வாஸனை முதலிய உத்தேசிக் காத டலனும் தானுகவே ஸ்வாபாவிகமாக உண்டாகிறதோ, அது போல் தர்மத்தை நாம் அனுஷ்டித்து வந்தால் அதை யனுஸித்து ஜஹிக ப்ரயோஜனங்களும் தாமாகவே உண்டாகும்.

நொலெஉநாநிதி^ஏநெ ந யசீடுஹாநிஹடுவதி ॥ ச ॥

அப்படி ஜஹிகப்ரயோஜனங்கள் உண்டாகாவிட்டாலும், நாம் அநுஷ்டித்த தர்மத்திற்குக் குறைவு ஒன்றும் ஏற்படாது.

சுநவா-உபாநா-உ-உ அ இவா தாஹகராநாவிக்ஷபாயு
உபு ஹவா த

வாஉஷ-ா ॥ ஞ ॥

வெளிப்பார்வைக்குச் சுத்தனுயும், ரஹஸ்யத்தில் அசுத்தனுய மிருப்பவன் குறைகள்; வக்ரபுத்தியுள்ளவன் சடன்; பரலோகமில்லை யென்பவன் நாஸ்திகன்; படிப்பில்லாதவன் பாலன்; இவர்சனுடைய பேச்சுகளில் விவேகி, த்வேஷம் கொள்ளக்கூடாது. அவர்களுடைய பேச்சில் சிக்கிக்கொள்ளாதவனுயும் இருக்கவேண்டும். அவர்களின் வசமாகி விடலாகாது.

ந யசீடாயசீடா உரத சூவங் ஷ உதி ந அஉவாநாவ-ா
ந வி-தா உதாவகாதெயம் யசீடா-யசீடா உதி ॥ ச ॥

“நாங்கள் இதோ இருக்கிறோம்” என்று ப்ரத்யக்ஷமாகத் தர்மமோ, அதர்மமோ நம் கண்ணில் பட்டு ஸஞ்சரிப்பவை இல்லை. தேவகந்தர்வாதிகளோ, பித்ருக்களோ ‘இது தர்மம், இது அதர்மம்’ என்று சொல்லிக் காட்டவுமில்லை. ஆகையால் கீழ் ஸ-ாத்ரத்தில் சொன்ன குறைகாதிகள் ஆஸ்திகர்களை வஞ்சிக்க இடமிருக்கிறது. வேதத்தாலும் வேதமூலமான சாஸ்திரத்தாலுமே தர்மா தர்மங்களின்யம் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்றபடி.

பதாய-ாஃ கியாணம் புஶாங்வாநி வாய்சீடா-டா-ஹ
நெ ஹோய-ாஃ ॥ எ ॥

சிஷ்டர்களான மன்வாதி ஆர்யர்கள் எதைச் செய்தால் ஸங்தோஷிக்கிறார்களோ அது தர்மம். எதை நிந்திக்கிறார்களோ அது அதர்மம் என்று அறியவும். அவர்களுடைய சாஸ்த்ரமூலம் இது அறியத்தக்கது.

வா-ஜீநவ-ா-ஹீ-கா-ஞவ-ா-ஹி-த-ாய-ா-ணா-ா வ-ா-த-ா
வ-ா-ஹ-ா-ம-ா-த-ா-நா-ா வ-ா-ஜ-ா-நா-ா த-ா-த-வ-த-ா க-ா-த-ா-வ-ா-நா-ா-த-ா-
த-ா-க-ா-நா-ா வ-ா-த-வ-ா-ஞ-ா-ப-ா-நா-ா த-ா-க-ா-ந-ா-ப-ா-ந-ா-த-ா-
ந-ா-க-ா-ந-ா-ப-ா-ந-ா-த-ா-

சாஸ்த்ரவிதிமூலம் தர்மா தர்மங்களை அறிவதுபோல், சிஷ்டார்களுடைய அனுஷ்டாநத்தைப் பார்த்தும் அதை அனுஸரிக்கவேண்டுமென இதில் விதிக்கப்படுகிறது.

எல்லாத் தேசத்திலும் வ்யத்யாஸமில்லாமல் ஒரே மாதிரியாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு அனுஷ்டிக்கப்படுகிற ஆர்யர்களுடைய அனுஷ்டாநத்தை ஸமமாகக் கைகொள்ளவேண்டும். அந்த ஆர்யர்கள் ஸர்வசாஸ்த்ரத்திலும் ஆசார்யஸங்கிதியில் கிணக்கை பெற்றவர்களாயிருக்கவேண்டும். வயது சென்றவர்களாயும், இந்தரிய நிக்ரஹம் செய்தவர்களாயும், ஆசை, டுப்பம் இவைகளற்றவர்களாயும் இருக்கவேண்டும்.

வனவசீலை தொகாவனிஜிபதி ॥ கூ ॥

கீழ்ச்சொன்ன மாதிரி சாஸ்த்ரமூலமாயும், சிஷ்டாசாரமூலமாயும் தர்மாதர்மங்களையும் செய்து ஆசரிப்பவன் இஹம், பரம் ஆகிய இரு லோகங்களையும் ஜயிப்பான்.

கவிதீதா பூரவஞ்சௌ வணிஜா ॥ கீ ॥

இனி ப்ராம்ஹணனுக்கு வருத்தி சொல்லப்படுகிறது. இதில் பொதுவாக ப்ராம்ஹணனுக்கு க்ரயவிக்ரயரூபமான வாணிஜயம் என்ற வ்யாபாரத் தொழிலானது சாஸ்த்ரங்களில் அனுமதிக்கப்படவில்லையென்பதை அறியவும். ஆயினும் சிலவற்றிற்கு அநுமதி இருப்பதைப் பிறகு காட்டவே இங்குப் பொதுவாகக் கூறப்பட்டது.

சுவஷி ஏவஹலாத வணாநா இவணாநா வாநாவாநா ॥ கக ॥

ஆனால் ப்ராம்ஹணனுக்கு விழுதமான வருத்தி கிடைக்காத ஆபத்காலத்தில் பண்டங்களின் க்ரயவிக்ரயரூப வாணிஜ்யத்தை அவலம்பிக்கலாம். ஆனால் விற்கக்கூடாதவைகளாகத் தடுக்கப்பட்ட பண்டங்கள் தவிர. இதனால் ப்ராம்ஹணனுக்கு ஆபத்காலத்தில் வாணிஜ்யமாகிற வைச்யவருத்தி அனுமதிக்கப்பட்டது.

இநாஷா நூஹா நூஹாநு நாஸாநஞ்சுகீ மஹா
வராந செஷ்வீநாகீ தொகூகினை விபூலிதீஶவ யாநா
கீநாஷாயாயம் வாக்ரதாஸாந ச ॥ கட ॥

புத்ரன், பார்யை, தாஸன் முதலிய மனிதர்களையுப், உப்பு, வெல்லம் முதலிய ரஸங்கள், சிவப்பு முதலிய சாயங்கள், சந்தனம் முதலிய வாஸனத்ரவ்யங்கள், அந்நம், தோல், மலடானபசு,

மரத்துப்போன அல்லது கன்றுபோட யோக்யதையற்ற பசு, அரக்கு, கோந்து, ஜலம், முளைவிட்ட நெல் முதலிய தான்யங்கள், ஸ-ராத்ரவ்யம், திப்பிலி, மிளகு, மிளகாய், தான்யவகை, மாம்ஸம், ஆயுதம் ஆகிய பண்டங்கள் ப்ராம்மஹணஞால் கரயம் செய்யக்கூடாதவையென்று. தடுக்கப்பட்டவைகள். அதுபோல் புண்ய பல்ளையும் விற்கக்கூடாது. இன்னும் வேறு பல பதார் த்தங்களும் விற்கத்தகாதவை மனு முதலிய பலரால் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை அங்கே கண்டுகொள்க.

திடுதணைப்பாங்கூலவெவு யாநுவூ விஶோஷெஷண ந விக்கு
ணீயாக சு கந் ॥

பொதுவான தான்யங்களுள் எள்ளு, அரிசி இவையிரண்டும் விசேஷித்துத் தடுக்கப்படுகின்றன. அதாவது கரயம் செய்யக்கூடாது. தனது நிலத்தில் உற்பத்தியானவைகளுக்கு இந்த நிலேதமில்லை. விற்கலாம். ஆனால் லாபத்திற்காக வாங்கி விற்கக்கூடாது.

சுவி ஹி தசெஷு தத்தாங் தீயோ விதிஃபஃ ॥ கச ॥

முன்சொன்ன பதார் த்தங்களின் விற்பனை கூடாதென்பதுடன், அவைகளின் பரிவர் த்தனையும், அதாவது பண்டமாற்றுதலும், தடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு பண்டத்தைக்கொடுத்து மற்றொரு பண்டம் மாற்றுவது கூடாது.

சுநெந வாநுவூ இநுஷ்டுங்காங் வ இநுஷ்டெஷி ராவா
நாங் வ ராவெஸ மட்சாநா வ நாவெஸ வித்துங்கா வ வித்துங்கா
நாடு ॥ கந் ॥

சில விஷயத்தில் பண்டமாற்றம் அனுமதிக்கப்படுகிறது. அந்நத்தால் அந்நத்தைப் பரிவர் த்தனை செய்யலாம். அதுபோல் மனிதர்களால் மனிதர்களையும், உப்பு, வெல்லம் முதலிய ரஸங்களால் மேற்படி ஸாமான்களையும், சந்தனுதிகளால் சந்தனுதி த்ரவ்யங்களையும், வித்தையால் வித்தையையும் பரிவர் த்தனை செய்து கொள்ளலாம்.

சுக்கு-தவெணைவு-வட்டுவஹரத ॥ கக் ॥

இருபதாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இருபத்தேராவது கண்டிகை.

இந்துபை யுதேஜிஷ்டா உமைதெனும் ॥ ச ॥

தானுக உற்பத்திசெய்தவைகளும், அல்லது காட்டிலிருந்து தானே கொண்டுவந்தவைகளுமான பண்டங்களைக் க்ரயம் செய்யலாம். முஞ்ஜம், பல்பஜம் என்ற புல்லுகள், கிழங்குகள், பழங்கள் ஆகியவை போன்றவை.

தீண்காதெழூரவிகூடுதெதி ॥ ட ॥

புல்லுகள், காஷ்டங்கள் இவைகளைக் க்ரயம் செய்யலாம். ஆனால் அவைகளை மாறுபட்ட உருவமாகச் செய்து விற்கக்கூடாது. அதாவது, த்ருணங்களைக் கயிறுக மாற்றியோ, காஷ்டங்களைக் கம்பம் முதலிய உருவமாக்கியோ விற்கக்கூடாது.

நாதுஞ்சுதைவஹூக ॥ ந ॥

ப்ராம்ஹணன் ஸரியான ஜீவனம் கிடைக்காத காரணமாக மிகவும் கஷ்டப்படக்கூடாது. நிஷித்தமான வருத்தியைச் செய்தாவது ஆபத்காலத்துமத்தையனுஸரித்து ஜீவனம் செய்யலாம்.

வர்தின் பூாபூ விராசீக ॥ ச ॥

நல்ல வருத்தி கிடைத்துவிட்டால் ஆபத்காலகர்மத்திலிருந்து ஒழியவேண்டும். ஜீவனத்திற்குப் போதுமான ஸெனகர்யம் ஏற்பட்டு விட்டால் அதன்பிறகு ஜீவனுரத்தமான முயற்சியிலிருந்து விரதி யடைய வேண்டும்.

ந பதிதெதஸங்வூவஹாரோ விடுதெ ! ரு ॥

பதிதர்களுடன் எவ்விதமான கலப்பும் செய்யக்கூடாது.

தயார்வப்பாதெது ॥ ச ॥

அதுபோல் சண்டாளாதிகளான ஜாதிகளுடனும் கலப்புக் கூடாது.

சுய பதநீயாநி ! எ ॥

இனி பதிதனுக்கக் கூடியவைகளான கர்மாக்கள் சொல்லப் படுகின்றன.

தேஸ்யாஹிஶாஸுதூங் பாராஷவயோ பூவௌஜீங் ஹஸாங் ஶாதநங் ஶாதாங் விதாநி தி யொநிவஸங்வெஸு வஸஹாவப் பதெது ஸ்ரீ ஹஸநங் வஸாவாந ஶஸங்யொஹஸங்யொஹ ॥

ஸ்வர்ணைதி திருட்டு, ப்ரம்ஹஹத்யா, மனிதவதம், அத்யயனம் செய்தவேதத்தை மறப்பது, அல்லது விடுவது, ஒளத்தாதிகளால் கர்ப்பத்தைக் கரைப்பது, மாதா—பிதாக்களுடைய பரம்பரையில் விவாஹ ஸம்பந்தம், மாத்ரு பித்ரு ஸஹோதரீ கமநம், ஸாராபா னம், ப்ரதிலோம ஜாதிகளான சண்டாளாதிகளுடன் சேர்க்கை, ஒரு க்ருஹத்தில் வலிப்பது முதலானவை பாதித்யஹேதுக்களாம். நாலீடுவையீஂ நாராவையீஂ ய ஹக்வாஞ்சாங்கு வாதமுாநு ॥

மாதாவின் ஸ்கியாயிருப்பவளிடமும், பிதாவின் ஸ்கியாயிருப்ப வளிடமும், மற்றப் பரஸ்த்ரீகளிடமும் ப்ரவேசிப்பது பதிதனை ஹேதுவாகும்.

நாநாராதமை வததீதேகை ॥ கஂ ॥

குருபத்நீ கமனயின்றி மற்றப் பரஸ்த்ரீ கமனத்தால் பாதித்யம் ஏற்படாதென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். தோஷமும் ப்ராயச்சித்த மும் உண்டு.

சுயமிடோணாஂ தா வூததீஊஹாரா ॥ கக ॥

சாஸ்த்ர நிவித்தங்களான அதர்மங்களை அடிக்கடி செய்வதும் பாதித்ய ஹேதுவாகும். நிந்தித கர்மாப்யாஸம் பாதித்யஹேது என்று கௌதமாதிகளும் கூறினர்.

சுயாஸாவிகாராணி ॥ கஉ ॥

மனிதனை அச்சியாகச்செய்யும் கார்யங்களாவன:—

ஶாத்ருஷிரையடாஞ்சிணாடு ॥ கங ॥

ப்ராம்ஹனைதி மூன்று வர்ணஸ்த்ரீகள் சூத்ரகமனம் செய்வது அச்சிகாம்.

பூதிவிளாநாஂ தீஊவூலக்கண்டு ॥ கச ॥

தடுக்கப்பட்ட ப்ராணி மாம்ஸ போஜனமும் அச்சிகாம்.

ஸாநோ தநாவத்ருவூ ய காக்டுவூதுக்காணாஂ அா
கீணாஂ குவராஷவாடு கரு ॥

நாய், மனிதன், கோழி, க்ராமப்பன்றிகள், மாங்ஸத்தையே ஆஹாரமாகக் கொண்ட கழுகு முதலியவைகளின் மாம்ஸபக்கண மும் அச்சிகாம்.

தநாவத்ருவாணாஂ துமிதுவார்ஷிதுபாநாடு ॥ கச ॥

மனிதர்களுடைய மல-முத்ரங்களைச் சாப்பிடுவதும் அச்சிகரம்.
ஶாடுகளூடுவிஷ்டிவொதுராக்ஷினாடு || கன ||

ஆர்யர்களாகிய த்ரைவர்ணிகர்கள் சூத்ர உச்சிஷ்டம் சாப்பிடுவதும், ப்ரதிலோம ஜாதி ஸ்த்ரீ சமநம் செய்வதும் அச்சிகர தோஷமாகும்.

வனதாநாவி வதநீயாந்தேநுகே || கந ||

மேற்சொன்ன அச்சிகரதோஷங்களும் பாதித்யஹேதுக்களென்று சில ஆசார்யர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

குதொநாநாநி தொஷவஞ்சாவிகாராணி ஹவஞ்சி || கக ||

கீழ்ச்சொல்லியவைகளைப்போல் இன்னும் வேறு அச்சிகரதோஷங்கள் உண்டு. ஹிம்ஸை, துஷ்ப்ரதிக்ரஹம் போன்றவை.

தொஷம் வாஜா ந வாஷு வடு வாஷு வாஷு வதிதவா
ஹாவாநெ ஹா அஜ-டெடெதாநம் யஜை-ஷா || 20 ||

பதிதனுடைய தோஷத்தை அறிந்தவன், பிறருக்கு அதாவது அறியாதவனுக்கு முதல் முதலாக இவன் சொல்லக்கூடாது. ஆனால் தோஷியுடன் இவன் தர்மகார்யங்களில் கலக்காமல் ஒதுக்கிவைக்க வேண்டும்.

ஒருவனைப்பற்றித் தனக்குத் தெரிந்த தோஷத்தைப் பிறரிடம் வலுவில் முதல் முதலாக இவன் சொல்லக்கூடாது.

முதல் ப்ரஸ்னத்தில் ஏழாவது படலம் முற்றிற்று.

இருபத்தேராவது கண்டிகை முற்றிற்று.

முதல் ப்ரஸ்னம்—எட்டாவது படலம்.

இருபத்திரண்டாவது கண்டிகை.

[**குறிப்பு:**—இந்த ஆபஸ்தம்ப தர்மஸுத்ர அத்யாத்ம படலத்திற்கு ஸ்ரீ பகவத்பாதாசார்யாள் அவர்கள் செய்தருளிய விவரணமும் இருக்கிறது. அதுவும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.]

ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதாசார்யாள் விவரணம்:—

அவதாரிகை - இனி ‘அத்யாத்மிகாந் யோகாந்’ என்கிறவைத்ரத்துடன் ஆரம்பமாகிற அத்யாத்ம படலத்திற்கு ஸங்கரஹமாக ஒரு விவரணம் செய்ய ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இந்தப் படலத்திற்கு

முன்னும் பின்னும் ப்ராயர்ச்சித்தவிதிகள் சொல்லப்படுகின்றன. இந்த ப்ராயர்ச்சித்த ப்ரகரணத்தில் அத்யாத்ம யோகவிஷயத்தைக் கொல்லுவதற்கு என்ன ப்ரயோஜனம் என்று சங்கை ஏற்படலாம். இதற்குப் பதில் சொல்லப்படுகிறது. ப்ராயர்ச்சித்தம், அத்யாத்ம யோகம் இரண்டும் கர்மக்ஷையேற்று என்கிற விஷயத்தில் ஸமானங்களாயிருக்கின்றன. ப்ராயர்ச்சித்தங்கள் அநிஷ்டகர்மக்ஷையேற்றுக் களாகவல்லவோ இருக்கின்றன. விவேகியான புருஷனுக்கு வர்ணப்ரமவிலுமிதமான எல்லாக் கர்மாக்களும் அநிஷ்டங்களே. ஏனெனில், அந்தக் கர்மாக்கள் தேஹக்ரஹண ஹேதுக்களாயிருக்கின்றன. ஆத்மஜஞாநமானது, கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமான அவித்யை, காமம் இவைகளை நாசம் செய்து, புண்யம், பாபம் இவைகளை நிவர்த்திக்கிறது. ஆத்மக்ஞாநம் பெற்ற பண்டிதனுக்கு மேற்கண்ட தோஷங்கள் நகிக்கவே, தர்மாதர்மங்கள் கஷ்யித்து கேஷமப்ராப்தி என்பது இங்கு அபிப்ராயமாகையால் அந்த ஆத்மக்ஞானமுண்டாக இந்த அத்யாத்மபடல உபதேசம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

ஆனால் ‘வர்ணப்ரமவிலுமிதங்களான கர்மாக்களுக்குப் பலன்கிடையாதாகையால் அந்தக் கர்மக்ஷையம் விரும்பக்கூடியதல்ல’என்று சங்கை ஏற்படலாம். அது அப்படியன்று. “ஸர்வவர்ணங்களுக்கும் ஸ்வதர்மானுஷ்டானத்தினால் உயர்ந்த அபரிமித ஸாகம் உண்டு” என்று சொல்லப்படுவதால் வர்ணப்ரமகர்மாவுக்கும் பலன் உண்டு என்பது விளங்குகிறது. ஆனால் இந்த ஸ்ரீதரத்தில் ‘அபரிமிதம்’ என்ற பதம் காணப்படுவதால் அது கேஷமப்ராப்தியையே சொல்லுவதாக நினைக்கக்கூடாது. மேற்கண்ட ‘ஸர்வவர்ணங்கும்’ என்ற ஸ்ரீதரத்திற்கு அடுத்த ஸ்ரீதரத்தில் ஸாகாநுபவத்திற்குப் பிறகு மறு ஜந்மம் உண்டாகிறதாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், கேஷமப்ராப்திஸாகமென்று இதைச் சொல்லமுடியாது. கெளதமரும் “வர்ணிகளும் ஆப்ரமிகளும் ஸ்வகர்மநிஷ்டர்களாயிருந்து மரணத்தின் பிறகு பரலோகத்தில் கர்மபலனை அநுபவித்து மறுபடியும் பிறக்கிறார்கள்” இத்யாதிகளால் கர்மபலனைது ஸம்ஸாரத்தைச் சேர்ந்ததுதான் என்பதைக் காட்டியுள்ளார். எல்லா ஆப்ரமிகளும் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய, கர்மதோஷத்தை நிவ்ருத்திக்கும் தன்மையுள்ள, அக்ரோதம் முதலிய நியமங்களை விதிப்படி அனுஷ்டிப்பதால் எல்லாவிடங்களுக்கும் செல்லுகிற சக்தியுண்டாகிறதேயல்லது ஸ்வதர்மாநுஷ்டானத்தால்ல. ஆபஸ்தமபரே மேலே

சொல்வதில் விஷயங்களை விட்டுவிட்டு “ஸத்யம், அந்ருதம், ஸாகம் துக்கம், வேதங்கள், இஹலோகம், பரலோகம் எல்லாவற்றையும் விட்டு ஆத்மாவை அறிய முயற்சிக்கவேண்டும்” என்று கூறுவதால் ஸ்வகர்மாக்களும் பந்தலே துக்களென்றும் அவைகளும் பரித்யாஜ்யங்களென்றும் தெளிவாகிறது.

“அந்த வர்ணப்ரமகர்மங்களில் சாஸ்த்ரவிதிப்படி உறுதியாக இருப்பவன் கேஷமத்தை அடைகிறுன்” என்று ஆபஸ்தம்பர் கூறுவதில் ‘கேஷம் என்ற பதமானது மோக்ஷம் என்ற அர்த்தத்தைக் கொடுப்பதால் எல்லா ஆர்மகர்மங்களும் க்ஞாநத்துடன் சேர்த்து அனுஷ்டிக்கப்படாதிருந்தால்தான் அந்தந்தப் பலார்த்தங்களாகுமே தவிர ஆத்மக்ஞாநத்துடன் சேர்த்து அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருந்தால் கேஷமகரங்களென்று சொல்லலாம். விஷம், தயிர் இவைகள் முறையே மந்த்ரம், சர்க்கரை இவைகளுடன் கூடினால் தன் ஸ்வபாவ மான குணத்தை விட்டுப் புதியைக் கொடுப்பதுபோல் கர்மங்களும் க்ஞாநமல்லிமையால் கேஷமத்தைக் கொடுக்கும் என்றாலோ அதுவும் ஸரியல்ல. ஏனெனில் கேஷமப்ராப்தி என்பது நித்யமாகையால் ஒரு ஸாதனத்தால் ஆரம்பிக்கப்படக்கூடியதல்ல. கேஷமப்ராப்தியென்பது செயற்கையால் உண்டாகக்கூடியதாயிருந்தால் அப்போது சில விஷயங்கள் யோசிக்கவேண்டியவைகளாகின்றன. அதாவது—கேஷமப்ராப்தி என்பது கேவலகர்மாக்களால் மட்டும் ஆரம்பிக்கத்தக்கதா? அல்லது க்ஞாநயுக்தமான கர்மாக்களாலா? அல்லது க்ஞாநம் கர்மம் இரண்டின் சேர்க்கையாலா? கர்மஸம் பந்தமேயில்லாத கேவலக்ஞாநத்தினாலா? என்று பலவித ஆகேஷபம் ஏற்படும். ஆனால் கேஷமப்ராப்தி என்பது எந்த ஸாதனத்தாலும் செயற்கைக்காக ஏற்படுத்தக்கூடியதன்று. ஏனெனில் அது நித்யம். ஆகையால் ஜ்ஞாநயுக்தகர்மங்கள் கேஷமஸாதனங்கள் என்ற கச்சி ஸரியானதல்ல.

க்ஞாநத்தைப்போல் க்ஞானஸம்யுக்தகர்மாக்களும் கேஷமப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களை நிவருத்திக்குமென்று சொல்லுவதும் கூடாது. தனக்குக் கார்யம் காரணம் இவைகளோடு கூடிய கர்மாக்களே கேஷமப்ராப்தியை ப்ரதிபந்திக்கின்றன. அவித்யாதோ ஷமே கர்மத்துக்கு ஹேது. அந்தத் தோஷம் கர்மபலன் இவைகளே கேஷமப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்கள்.

அவைகளில்லாமலிருப்பது மாத்ரமல்லவோ கேஷமப்ராப்தியாகும்? அது ஆத்மஞானத்தைத் தவிர வேறு எதனால் கிடைக்கும்?

அப்படியே ஆபஸ்தம்பர் “ப்ராணிகளைத் தஹிக்கக்கூடிய தோஷங்களைப் போக்கிக்கொண்டு பண்டிதன் கேஷமத்தை அடைகிறோன்” என்றார். இங்கு “பண்டிதன்” என்பதில் பாண்டித்யமாவது பிரக்ருதமாயிருப்பதால் ஆத்மஞானமதான். சுருதியும் “ஆனந்தம் ப்ரம்ஹனே வித்வான் நடிபேதி குகர்சந்” என்று கூறுகிறது. இதில் சொல்லப்படும் “அபயம்” என்பதுதான் கேஷமாறாப்தி. “அபயம் வை ஜநக! ப்ராப்தோஷவி” என்ற மற்றொரு சுருதியும் இப்படியே கூறுகிறது.

ஆனால் “அந்த ஸர்வாச்ரமங்களிலும் தவறுதலின்றி இருப்ப வன் கேஷமத்தை அடைகிறோன்” என்ற ஆபஸ்தம்பாசார்யர் வாக்யம் வேறு அர்த்தமுள்ளது. எப்படியென்றால், உபதிஷ்டமான ஆச்ரம தர்மங்களில் அவ்யக்ரங்க, அதாவது நிஷ்காமங்க, இருந்து ப்ரவ்ருத்திப்பவன்தான் ஞானத்திற்கு அதிகாரியாவானேயல்லது, இஷ்டப்படி நடப்பவனும் விஷய காமியும் பத்தீ புத்ர வித்தாதி காமங்களால் அபவூரிக்கப்பட்ட மனதுடையவனும் ஞானத்திகாரியாகமாட்டான் என்பது.

ஞானத்தை அடைந்தபின் ஸர்வ ஸந்யாஸக்ரமமாக கேஷமத்தைப் பெறுகிறோன் என்பது தாத்பர்யார்த்தம். தோஷங்கிர்க்காதம் (நாசம்) என்பது கர்மாக்களால் ஒருகாலும் சித்திப்பதில்லையல்ல வோ? ப்ரவிருத்தி இருக்கும்போது மித்யாக்ஞாநங்கள் முதலான தோஷங்களுக்கு ப்ராபஸ்யம் அனுபவத்தில் காண்கிறது. ‘ஸந்கல்பமூல: காம:’ என்று ஸ்மர்த்தியும் இதைச் சொல்லுகிறது. ப்ரவ்ருத்திமாந்தமாயிருக்கும்போது தோஷம் ஸ்வல்பமாகவே தெரிகிறது. ஆகையால் தோஷங்களே ப்ரவ்ருத்திக்குக்காரணம். மித்யாக்ஞாநங்களுடன் தோஷங்களை நிர்ஹரணம் செய்து கொள்ளாதவரையில் ஒருவன் கேஷமமடைய முடியுமா? மேலும் ஜந்மாந்தர ஸஞ்சிதங்களான சுபகர்மங்களுக்கு விலைத் கர்மங்களால் நிவர்த்தி உபபங்கமாகாது. ஏன்? இரண்டும் சுத்திகரமானபடியால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாததால். ஜந்மாந்தர ஸஞ்சித சுபகர்மங்கள் இருந்தால் அவைகளின் பலத்தை யறுபவிக்க சரீரக்ரஹணம் வேண்டும். பிறகு அங்கே தர்மாதர்மங்களைச் செய்யும் பொருட்டு ராகதவேஷம் மறுபடியும் சரீரக்ரஹணம் என்ற ரீதியால் ஸம்ஸாரமானது தொடர்வதையாரால் தடுக்கமுடியும்? ஆகையால் கர்மாவினால் கேஷம் ப்ராப்தியோ ப்ரதிபந்த நிவர்த்தியோ கிடையாது.

கர்மாவுடன் கூடிய க்ஞானத்தால் அவித்யா நிவர்த்தி என்று

சொன்னால் என்ன? அதாவது—க்ஞானம் கர்மம் இரண்டும் தனித் தனி கார்யமுள்ளதாகையால் விரோதமிருப்பினும், விளக்கில் என்னைய், திரி, நெருப்பு ஆகியவை ஒன்றுசேர்ந்தே கார்யம் செய்வதுபோல் கர்மமும், க்ஞானமும் சேர்ந்து, அவித்தை முதலான் ஸம்ஸாரகாரணத்தை நிவ்ருத்திக்கிறது என்று சொன்னால் என்ன? எனில், க்ரியாகாரகபலன்களை நிவ்ருத்திக்காமல் க்ஞானமேற்படா தாகையால் க்ஞானத்திற்குக் கர்மாக்களுடன் சேர்க்கை என்பது உபபந்தமாகாது. தைலம், திரி, நெருப்புகள் சேர்ந்திருப்பதும், ப்ரஸ்பரம் உபகாரம் செய்வதும் உபபந்தமாக இருப்பதால் சேர்க்கை ஏற்படலாம். க்ஞான கர்மாக்களுக்கோ இவ்விரண்டு உப பத்திகளுமில்லாததால் சேர்ந்திருக்கையென்பது ஒருகாலும் ஸம்பவிக்காது. கேவலக்ஞான பக்ஷத்தில் சாஸ்த்ரப்ரதிஷேதவசனம் இருப்பதால் அயுக்தமென்பதும் தவறு. எனெனில், அந்தச் சாஸ்த்ர ப்ரதிஷேதவசனமானது க்ஞானத்தால் ஏற்படும் கார்யத்தைத் தடுக்காது. அதாவது— கர்மவிதிப்ரவாக்யங்களோடு கேவலக்ஞான பக்ஷத்தைத் தழுவிய ஸர்வஸந்யாஸத்திற்கு உள்ள விரோதம் க்ஞானத்தால் ஏற்படும் அவித்யாதோஷக்ஷயத்தைத் தடுக்காது. அத்தகைய தோஷநாசம் “இத்யதே ஹ்ருதயக்ரந்தி:”, தஸ்ய தாவதேவ சிரம்”, “மருத்யுமுகாத் ப்ரமுச்யதே” இவை முதலான பல ஸ்ருதி ஸ்மருதி லித்தம். என்? ப்ரவ்ருத்தி சாஸ்த்ரமானது கர்மவிதிமாத்ரபரமாகையால். அந்த க்ஞானஸ்வரூபமானது ப்ரம் ஹாத்மைகத்வமென்ற விஷயத்தைத் தடுக்கிறதா? அப்படியிருந்தால் எல்லா உபநிஷத்துக்களுக்கும் அப்ராமாண்யம், ப்ரயோஜன மில்லாமை ஆகிய தோஷம் ஏற்படும். “ஓ: ப்ராணிந:” ‘ஆத்மா வைதேவதா’ இத்யாதி ஸ்மருதிகளுக்கும் அப்ராமாண்யம் ஏற்படும்.

ஆகையால் ஆத்மைகத்வ விஷயமான கேவல க்ஞானசாஸ்த்ர மானது கொஞ்சமாயினும் அனேக ப்ரவ்ருத்தி சாஸ்த்ரங்களோடு விப்ரதிஷித்தமாயிருந்தபோதிலும் ஸகார்யமான ஜ்ஞானம் பலவத் தரமாகையால் ஒன்றாலும் தடுக்கமுடியாது.

ஜீவித்திருப்பவனுக்கு க்ஞானமானது துக்கத்தை நிவ்ருத்தி செய்யாதபடியால், அந்த க்ஞானம் கேதமப்ராப்திலேது என்பது நிச்சயமில்லை என்று சொல்லுவோமென்றால் “இத்யதே ஹ்ருதய க்ரந்தி:”, “ப்ரஸ்மவிதாப்ரோதி பரம்”, “நிசாய்யதந் மருத்யு முகாத் ப்ரமுச்யதே”, “ப்ரமஹ வேத ப்ரம்ஹஹவ பவதி” இத்யாதி ஸ்ருதி ஸ்மருதி ந்யாயங்கள் இருப்பதால் இது ஸரியன்று.

ஸர்வத்யாக சாஸ்த்ரமானது பலவற்றுடன் விரோதிப்பதால் லோகத்தில்போல் அதே தயாஜ்யமென்று சொல்லுவதும் ஸரி யில்லை. இரண்டும் ஒரேவிதமான ப்ரமாணமாயிருப்பதால்.

மாநஸகர்மம் வரையில் எல்லாக் கர்மாக்களையும்சொல்லிவிட்டு, “தாங் வா ஏதாங் அவராணி தபாமஸி ந்யாஸ ஏவ அத்யரேசயத்” என்று தபர்பாப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற கர்மாக்கள் தாழ்ந்தவையாதலால் அவைகள் ஸம்ஸாரிவிஷயமென்று சொல்லி விட்டு, ந்யாஸசப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற கேவலக்ஞானத்திற்கு “ந்யாஸ ஏவாத்யரேசயத்”, “தயாகேணகே அம்ருதத்வமாநபரா:” என்று சாஸ்த்ரங்களுது அம்ருதத்வமென்ற மோக்ஷபலத்தைக் காட்டுகிறது.

“தஸ்யைவம் விதுஷோ யஜ்ஞஸ்யாத்மா யஜமா:” இத்யாதி மேல் வாக்யங்களாலும் க்ஞானிக்கு ஸர்வகர்மங்களுமில்லை என்று காட்டப்படுகிறது. மேலும், “தவெள பந்தாநெள அநுநிஷ்க்ராந்த தரெள கர்மபதர்பசைவ ஸந்யாஸப்ச தயோ: ஸந்யாஸ ஏவ அதி ரேசயதி” என்ற ஸ்ருதியும் ஸர்வகர்மாபாவமான ஸந்யாஸமே உயர்ந்ததென்று காட்டுகிறது.

கர்மங்களே கேதமகாரணம் என்று சொல்லும் வசனம் நிந்தா பரமென்பதும் இல்லை. அவி தவான் அவச்யம் செய்யவேண்டிய கர்மாவை ஸ்துதி செய்யும் நோக்கமே அந்த வாக்யங்களுக்கு என்பது பொருத்தமாகும். லோகத்தில் மந்தபுத்தியுள்ளவர்களான மனிதர்கள் ப்ரயோஜனம் காணப்படாத நிலைமையில் கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கமாட்டார்கள். அவர்களை உத்ஸாஹப்படுத்தியே கர்மாக்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கச் செய்யவேண்டும். உடனடியான ப்ரயோ ஜநத்தை ஜ்ஞானிகள் அபேக்ஷிக்கமாட்டார்கள். ஒன்றின் நிந்தையானது மற்றொன்றை ஸ்துதி செய்வதற்கென்று ந்யாயமாகையால் கேவலஜ்ஞான நிந்தையால் கர்மஸ்துதியே ஆசார்யனின் ஶோக்கம்.

‘புத்தே சேத் கேஷம்ப்ராபணம் இலைவ ந துக்கமுபலபேத’ என்று ஜ்ஞாநத்திற்குத் துக்கநிவருத்தி ஸாதனத்வம் விச்சயமற்றது என்ற சங்கையானது “ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்” இத்யாதி வாக்யங்களால் பதில் சொல்லப்பட்டதாகிறது. வேறு ஆசார்ய வசந முமிருக்கிறது. ‘தபஜ தர்மம் அதர்மம் ச’, ‘ந தத்ரக்ரமதே புத்தி:’, ‘நெஷ்கர்ம்யமாசரேத்’, ‘தஸ்மாத் கர்ம ந குர்வந்தி’ இத்யாதி. ஆகையால் கேவலஜ்ஞாநத்தாலேயே கேஷம்ப்ராப்தி.

கூஜாத்திகாங் பொஹாநநாதிலே னாயவூஷிதா ந
செநெஸாரிகாங் ॥ க ॥

உஜ்வலா:—கீழ்ப்படலத்தில் பதநியதோஷங்களும் அச்சிகரன் களும் விவரிக்கப்பட்டன. அவைகளுக்கு ப்ராயச்சித்தம் மேலே சொல்லப்படப்போகிறது. அத்யாத்மவிஷயமும் ப்ராயச்சித்த சுத்திக்கு முக்ய ஆதாரமாயிருப்பதால் இங்கு அதை ஸ-இத்ரகாரர் சொல்லுகிறார்.

ஆத்மா ஸம்பந்தப்பட்டவைகளான சில யோகங்களை, அதாவது மனதை, நல்ல நிலைமையில், அடக்கிவைக்கக்கூடிய கோப மின்மை போன்ற உபாயங்களை, மனிதன் அதுஷ்டிக்கவேண்டும். அந்த யோகங்கள் ஸரியான காரணங்களுடன் கூடியவை. மனதைப் பாலும் விஷயங்களில் புகாமல் தடைசெய்யக்கூடியவை. ஆத்ம தத்வம் அறிய, அக்ரோதம் முதலிய யோகோபாயங்களை அதுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றபடி.

ஃங்கர:— ஆத்மாவைக் குறித்து ஏற்பட்டவை அத்யாத்மிகங்கள். இதில் ஆத்பாத்மிக என்று தீர்க்கம் வரவேண்டியது ந்யாயமாயிருந்தாலும், சாந்தஸம் என்ற விதியால் ஹ்ரஸ்வம் வந்திருக்கிறது. அத்யாத்மிக யோகங்கள் என்பவை எவை? மேலே சொல்லப்போகிற அக்ரோதாதிகள். அவைகள் சித்தஸமாதான ஹேதுக்களாய் இருப்பதற்க் யோகங்களெனப்படுகின்றன. அத்யாத்மிகம் என்பது வெளியிலுள்ளாகிமத்தங்களை அபேக்ஷியாமலிருப்பதால். அத்தகைய அத்யாத்ம யோகங்களை என்றார்த்தம். ந்யாயஸ்மஹிதான் = உபாத்தியுடன் கூடியவை என்றார்த்தம். அக்ரோதாதிகளான யோகங்கள், க்ரோதாதிதோஷநாசத்திற்கு ந்யாயமாக ஸாமர்த்யம் உள்ளவையன்றோ? அநைப்ரசாரிகான் = க்ரோதாதிதோஷங்கள் மனதை வெளி விஷயங்களுக்கு இழுத்துச் செல்வதால் ‘நைப்ரசாரிகங்கள்’ என்று சொல்லப்படுகின்றன. அதற்கு எதிரியாயிருப்பவை அதை ஸ்ராரிகங்கள், அக்ரோதாதியோகங்கள். இந்த அக்ரோதாதிகள் இருந்தால்லவோ சித்தமானது அநிர்ச்சரணஸ்வரூபமாயும், ப்ரஸந்நமாயும் ஆத்மாவலம்பமாகவும் இருக்கிறது. ஆகையால் அக்ரோதாதியோகங்களை ஸேவிக்கவும். அதாவது—அக்ரோதாதிகளை ஈக்ஷணமாகக் கொண்ட சித்தஸமாதானத்தைச் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று அர்த்தம். அப்படி யிருந்தால்தான் பரனுன தனது ஆத்மா அறியக் கிடைக்கும். க்ரோதாதி தோஷங்களால் இழுக்கப்பட்ட மனதுடனிருந்தால் பரனுன அந்த ஆத்மா தன்

நுடையதாயிருந்தபோதிலும் எவருக்கும் தெரியாததாயும் கிடைக்காததாயுமாகிவிடுமல்லவா? ஆகையால் அந்த லாபத்திற்காக யோகாநுஷ்டானம் செய்யவேண்டும்.

குத்தாலூன் பாரங் விழுதெ || 2 ||

உஜ்வலா:—ஆத்மஸ்வர்ணபத்தை நன்கு அறிந்து கொள்வதை விட வேறு முக்யமான லாபம் ஒன்றும் கிடையாது.

சங்கர:—யிள்ளை, பணம் முதலிய லாபமல்லவோ லோகத்தில் உயர்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றன. அப்படியிருக்க இந்த லாபத்தில் என்ன பயன்? இதற்குப் பதில் கூறுகிறீர். பரானை ஆத்மாவின் ஸ்வர்ணப்ராப்தியைப்பிடுயர்ந்தவேறுலாபம் கிடையாது. இது ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் “ததேததத் ப்ரேய: புத்ராத்” இத்யாதி களால் விசாரித்து நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தத்ராத்தாலீயாநு சோகாநாஞ்சாஹாரிஷுராகிஃ || 2 ||

உஜ்வலா:—அதில் ஆத்மலாபத்தை முக்ய ப்ரயோஜனமாகக் கூறும் க்லோகரூபங்களான உபநிஷத்வாக்பங்களை எடுத்து இங்கே கூறுவோம்.

வ-அஃ பூணித்தவை வனவ மாஹாஸயவஸு சஹநாரீ
நவஸு விகாலத்தவஸு || சஹநஞ்சுநிகெதஂ யெநாதி வஷ்டஞ்சி
தெஞ்சுதாஃ || 3 ||

உஜ்வலா:—நாசமற்றதும், தோழமற்றதுமான ஆத்மாவுக்கு ஸர்வப்ராணிகரும் பட்டணம் போன்ற வாஸஸ்தானமான சரீரமாயிருக்கின்றன. இப்படி ஸ்திரமற்ற ஸ்தானமுள்ளதும், சஞ்சலமற்றதுமான ஆத்மாவை எவர்கள் உபாவிக்கிறார்களோ, அவர்கள் அமருதர்களாவார்கள். முக்தர்களாவார்கள்.

சங்கர:— பூ: = புரம், அதாவது சரீரம். ப்ராணனுள்ளவை, ப்ராணிகள். ப்ரசஹா முதல் கீடம் வரையிலுள்ள எல்லாம் ப்ராணி களே. ராஜாவுக்குப் பட்டணமெப்படியோ அதுபோல் சரீரம் இருக்குமிடம். யாருடைய புரம்? குஹாசயனான ஆத்மாவுக்கு அரசன் தனது நகரத்தில் எப்படி மந்திரி முதலியவர்களுடன் கூடிய வனக் குருக்கிறானே, அதுபோல் ஆத்மாவானது புத்தி முதலிய இந்தியங்களுடன் கூடியதாக அறியப்படுகிறது. அந்த ஆத்மாவானது புத்தி முதலிய இந்தியங்களால் உண்டாகிற போகங்களையும் அடைகிறது. ஆகையால் அனித்யா ஆவரணத்மகான புத்தி

குஹூயில் சயனித்திருப்பதால் குஹாஸயன் எனப்படுகிறன். அவனுடைய பூரம். அந்தப் புக்தியில் அவித்யாதி தோஷமலம் நீங்கிய பிறகு, ஏஷனை விட்ட வித்வான்களால் ஆத்மா அடையப்படுகிறது. ‘குஹாஸயஸ்ய’ என்பதற்கு அஹந்யீமாநஸ்ய என்பது மற்றொரு விசேஷணம். அதாவது — சேதநம், பேதநம், ஜரை, ரோகம் முதலியவைகளால் தேஹம் ஹதமானாலும் ஆத்மா ஹதமாவதில்லை. “ந வடேதாஸ்ய ஹந்யதே” என்று சாந்தோக்யம் காண்கிறது. கல்மஷம்—பாபம், இது ஆத்மாவுக்குக் கிடையாதாகயால் விகல்மஷஸ்ய என்பதால் அது தடுக்கப்படுகிறது. அதாவது ஜாரோகாதிதுக்க ஸ்வரூபமான கல்மஷம் இல்லை என்று கருத்து. இப்படி ஹேதுபல ஸம்பந்தமற்ற ஸம்ஸாரஹி தனுன் ஆத்மாவுக்கு உபலப்தி ஸ்தா னம் டு: என்ற ப்ராணிகள் யாவரும். ஆகையால் ஸம்ஸாரி வேறு ஒருவனில்லை. “ஏகோ தேவஸ்ஸர்வபூதேதஷா கூட:” என்று ஸ்ரவேதாப்வதரத்தில் காண்கிறது. “ஏ ஸர்வபூதேதஷா கூடோ த்மா ந ப்ரகாஸாதே” என்று காடகத்தில். “நாந்யோதோரூஸ்தி த்ரஷ்ரா” இத்யாதி வாஜஸ்நேயகத்தில் காண்கிறது. “ஸ ஆத்மா தத்வமஸி” என்று சாந்தோக்யத்தில் காண்கிறது.

ஸ-மித்ரத்தின் முதல் பாதியால் ப்ரமஹத்தின் உண்மை நிலை யைச் சொல்லிவிட்டு, பின்பாதியால் அந்த ப்ரமஹஜஞானமுள்ள வனுக்கு ஜஞானபலனைச் சொல்லுகிறார்:— எவனுக்கு எல்லா ப்ராணிகளும் புரங்களோ, அஹந்யமானாலும், விகல்மஷனுமான அவனுக்கு ஸர்வப்ராணிஸம்பந்தம் இருப்பதால் ஆகாசத்தைப்போல் ஸர்வவ்யாபித்வம் ஸித்தம். “ஆகாசவத் ஸர்வகதப்ரஸ நித்ய:” என்று ஸ்ருதியிலும் இது ஸித்தம். ஸர்வகதனுன் அவனுக்கு அசலத்வமும் அர்த்தஸித்தம். அந்த அசலனை என்று அர்த்தம். சலநிகேதம் = சலமான ப்ராணி குஹூயில் அவன் சயனித்திருப்பதால் அசலனுயிருந்தும் சலநிகேதனுகிறன். யே அநுதிஷ்டந்தி=எவர் என்னுடைய ஆத்மா என்று ஸாக்ஷாத்தாக அறிகிறார்களோ, தே அவர் அம்ருதா: = மரணதர்மமற்றவர்களாக ஆகிறார்கள்.

யழிழிலிலை மொகை விஷடைஷாஹுதெ | விய-உப கவிரோதநாதி சேஷே ஒ-ஹாஸயடி !! கு !!

உஜ்வலா:— இஹலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் காணப்படுகிற ஸ்தரி, அந்நம், பானுதிகள் இவைகள் முதலானவையே

விஷயம் என்ற சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஸமஸ்ர விஷய ஸூக்தத்தை, தீர்க்கதற்கியானகவி, அதாவது மேதாவியானவன், உதறித்தள்ளி, மேலே கூறிய ஆத்மத்தவத்தை உபாலிக்கவேண்டும்.

சங்கர:—அந்த அநுஷ்டானம் எப்படி? அது இங்கே சொல்லப்படுகிறது. யதிதம் = ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படுகிற ஸ்த்ரீ, அந்நம், போகம் முதலியது. இதிதி என்பது கிஞ்சித் என்ற அர்த்தமுள்ளது. ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படும் எதுவும் இஹ = இந்த லோகத்தில், விஷயம் = இதும் சப்தத்தோடு ஸமானத்திகரணமாயிருப்பதால் நபும்ஸகவிஞ்களிர் த்தேசம். அல்லது, விஷயசப்தமானது புல்லிங் விஞ்கம் நபும்ஸகவிஞ்கம் இரண்டிலுமுள்ளது. இத் சப்தமும் இஹ சப்தமும். இத் சப்தம் ‘ச’ காரார்த்தமுள்ளது. இஹ என்ற சப்தம் “அமுஷ்மிந்” (பரலோகத்தில்) என்ற அர்த்தமுள்ளது. லோக என்ற சப்தமானது காகாக்ஷிந்யாயமாக இரண்டிலும் ஸம்பந்திக்கிறது.

ஆக, இஹலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் எது விஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறதோ அது எல்லாவற்றையும் பரித்யாகம் செய்து. கவி:—க்ராந்ததற்கியான மேதாவீ. பலன் ஸாதனம் இதைவிட்டு, அதாவது ஏஷனுத்ரயத்திலிருந்து விடுபட்டு முன் சொல்லிய ஸக்ஷணமுள்ள குஹாசயனை அதாவது ஆத்மாவை அறியவேண்டும்.

குத்தெங்வா ஹாஇமலெபை தசிதங்வெவவஸநாஹி தடு |

காஹாநூஷ்டா பூதீஹாஶி ஸாயாஷாநாதெவக்ஷபா |
இஹாகும் தெஜவஸ்மாயம் ஸவ-தூ நிஹி தம் பூஹ-து ||கூ||

உஜ்வலா:—கிஷ்யனிடம் ஆசார்யன் கூறுவதாவது:—

அந்தக் குஹாஸய மென்கிற ஆத்மாவானது குணத்தால் பெரிது. தேஜோராசி, ஸ்வயம் ப்ரகாசம், எங்குமிருப்பது, ஸ்வதந்த்ரமானது. அத்தகைய ஆத்மாவானது இந்தச் சரீரத்திலேயே கிடைக்கக்கூடியதாயிருந்தும் அதை நான் இவ்வளவு காலம் தெரிந்துகொள்ளாமலும் அடையாமலும் மிருந்துவிட்டேன். அந்த ஆஸ்தையின்றி வேறுவித இந்திய ப்ரவ்ருத்திகளில் இறங்கி விட்டேன். இப்போதோவெனில் அந்த ஆத்மஸ்வருபத்தை அறிந்துகொண்டேன். ஆகையால் நீடிம் இந்த ஹி தமானதும் அஹி தமற்றுமான ஸாதுமார்க்கத்தை ஸேவிப்பாயாக.

சங்கர:—அந்த ஆத்மாவை எங்கு அறிவது? இதற்குப் பதில் கூறப்படுகிறது. ஆத்மநேவ = ஆத்மாவிலேயே. ப்ரத்யக்காத்மா

வன்றே பரமாத்மா. எல்லாம் அதில் அறியப்படவேண்டும். தேஹுத் தை விட்டு வேற்றத்தில் அறியமுற்பட்டால் தேஹும் ஆத்மா அற்றதாகச் செய்யப்பட்டதாகும். ஆகையால் தேஹாதிஸங்காதமான ஆத்மாவிலேயே வெளி ஆஸங்கத்தை விட்டு, குஹாசயனான ஆத்மதத்வத்தை அறியவேண்டும். ஆனால் தேஹும் நீங்களாக மற்ற இடங்களில் ஆக்மதத்வத்தை அறியமுடியாது என்பது பகவானுடைய மதமா? ஆம் என்ற சொல்லுவோம்.

முதலாவதாகவே ஆத்மதத்வமானது வேறு இடங்களில் அறிய முடியாது. ஆனால் ஸர்வப்ரயத்னத்தாலும் ஸ்வதேஹாதி ஸங்காதத்தில் மேற்சொன்ன ஆத்மாவை அடையமுடியாவிட்டால், அப்போது நான் வேறு ஆதித்யாதிரூபங்களிலிருந்து ஆத்மதத்வத்தை அறிய இச்சிப்பேன்.

ஸாதுஷ்டானம் = ஸாதுவான பரமாத்மாவின் ப்ராப்திஸ்தானம். எங்கு அந்தக்குஹாசயனான ப்ரம்ஹதத்வத்தை அறியவேண்டுமோ; அந்பேசுஷ்யா = புதரன், பணம், லோகம் முதலிய ஸாகங்களை அறுத்துக்கொண்டு நிஸ்ப்ருஹத்வத்துடன். எனெனில், ஆத்மாவலோகனமும், வெளிப்பட்ட கார்யங்களில் ஆசையும் இரண்டும் சேர்ந்து இருப்பவையல்லவன்றே?

ஏன், வேறு அநேகவிதமான ஹிதங்களை அபேசஷ்டிக்காமல் ஆத்மாவலோகனவிஷயமே முக்யமாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது? இதற்கு ஆசார்யர் (ஆபஸ்தம்பர்) பதில் கூறுகிறார்:— வேறு பல விஷயங்கள் அஹிதங்களாயினும், ஹிதமென்ற புத்தியினால் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் ஆத்மஸேவனமோ அப்படியன்று. இது வாஸ்தவமான ஹிதமே. ஆகையால் இதையே யதுஷ்டிக்கவும். எந்த விசேஷங்களுடைய ஆத்மா ஸேவிக்கத் தக்கவன் என்பதற்குப் பதில் சொல்லுகிறார், மஹாந்தம் என்பதால். மஹாந்தம் = அளவிடமுடியாத ஸ்வரூபமுன்னவன். அனாந்தமாயும், அபாஹ்யனுயிருப்பதால் மஹாந் ஆத்மா = அத்தகையவனை. உபாதிகளால் ஏற்பட்ட குணங்களால் மஹாந்தம் என்றும் சொல்லாம். ‘ப்ரம்ஹணம்’ என்பதுபோல். தேஜஸ்ஸ்காயம் = தேஜோமய உருவமுள்ளவனை அர்த்தம். சைதந்யாத்மஜ்யோ திஸ்வலநுபம் என்றபடி. அதுவல்லவோ எல்லாத் தேஜஸ்ஸ்காரங்கும் தேஜஸ்ஸாயிருக்கிறது. “யேந ஸ-மூர்யஸ்தபதி தேஜஸேத்த:” “தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி” இத்யாதிகளான ச்ருதிகள் அப்படிச் சொல்லுகின்றன. ஸர்வத்ர = ஸர்வதேஹங்களிலும். அதாவது—

ப்ரம்ஹாதிஸ்தம்பபர்வந்தமான தேஹங்களில். சிஹி தம் = ஸ்திதன். அறிவாகவே வ்யக்தமாயிருப்பவன். ப்ரம்ஹத்திற்கு அபிவ்யக்தி ஏற்பட நிமித்தம் என்பதை விட்டு ஒரு வஸ்துவும் ப்ரம்ஹத்திற்கு ஆதாரமாயிருக்கமுடியாதல்லவோ? ப்ரம்ஹம் ஆதாரமற்றதல்லவா? ஏன்? அது ஸர்வகதமானபடியால்.

ப்ரபும் = எல்லா ஸப்ரவர்களுக்கும் மேல் ப்ரபுவாயிருப்பவன். ஏன்? அசிந்த்யசக்தியுள்ளவனுகையால். இத்யாதி அங்தகுணவிசிஷ்டஞ்சன ஆத்மாவை அறிந்துகொள்ளவும் என்று ஸ்துத்ரார்த்தம்.

வைஷ்ணுதெஷ்டா யோ நிச்தூ விபஶிஷ்டீதொ
ஜூவஃ | கூடஜூாஸபோாஸரோஸாாஸாவூஷா தீஹாநு
ஸாந்தி | வை வைஷ்டா ஓராசோ காஷ்டா வைவெஷ்டாவதம் வைவெ
வெஹாஜிநம் பொஷி || எ ||

உஜ்வலா:—மறுபடியும் அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபம் வர் ணிக்கப்படுகிறது. சித்ஸ்வரூபமானது, மரண தர்மயில்லாதது, மாறுதல் அற்றது, ஏகானமாயிருப்பது. கரசரங்கி அங்கமற்றது, சப்த—ஸ்பர்சாதி பூதகுணங்களில்லாதது, சரீரமில்லாதது. ஸ்வபாவமாகவே மிகுந்த சுத்தியுள்ளது. அதுவே எல்லாம். அதுவே முக்யமுடிவுஸ்தானம். அதுவே ஒரு யாகதினம் போலிருப்பது. அதுவே கைல ஜனங்களும் அடையக்கூடிய பட்டணம்.

ஃங்கர:—விசிஷ்டம் ஆத்மாநம் ஸேவஸ்வ என்று கரியாபதம் முன் ஸ்துத்ரத்திலிருந்து இங்கு அநுவர்த்திக்கிறது. மேலும்—ஸர்வபூதேஷ்டா = ப்ரம்ஹாதிகளான அநித்ய ப்ராணிகளுக்குள். யோ நித்ய: = விநாசமற்றவனே. விபர்சித் = மேதாவி. ஸர்வக்ஞன் என்று அர்த்தம். அதனாலேயே அம்ருதன். எவன் அஸர்வக்ஞனும் அநித்யனுமோ அவன் மரணமுடையவனுகக் காணப்படுகிறான். இந்த ஆத்மா அதற்கு விபரீதமாக இருப்பதால் அம்ருதனுகிறான். த்ருவ: = சலனமில்லாதவன். நிஷ்கம்பஸ்வபாவனென்று அர்த்தம். அங்க: = அங்கமில்லாதவன். ஸ்தூலசரீரமற்றவன் என்று அர்த்தம். சிரஸ் முதலிய அவயவங்கள் ஸ்தூலசரீரத்தில் அன்றோ ஸம்பவிக்கின்றன. அசரீர: = ப்ரானுதிகளுடன் கூடிய ஸ்துதமசரீரமற்றவன். அசப்த: = சப்தகுணமற்றவன். இவனுக்கு, சப்தரூபமான குணம் கிடையாது.

அப்படியே அஸ்பர்ச: = ஸ்பர்சமற்றவன்: ஆகாசம், வாயு என்கிற இரண்டு பூதங்களின் குணத்தை ப்ரதிஷ்டிப்பதைக்

கொண்டு சப்தம் முதலாக, கந்தம்வரையிலுள்ள எல்லா, பூதகுணங்களும் ப்ரதிஷேதிக்கப்பட்டவையாக நினைக்கவேண்டும். ஆகையால் ஆகாசத்தை விட ஸ-அக்ஷமத்வம் வித்திக்கிறது. சப்தம் முதலான குணபாறையத்தால் வாயு முதலியவைகளிலும் ஸ்தாலத்வதாற தம்யம் அறியப்படுகிறது. சப்தாதிகுணமில்லாமையால் நிரதிசய ஸ-அக்ஷமத்வமும், ஸர்வகதத்வமும் ப்ரதிபந்தகமின்றி தர்க்கத்தா இலம் ஸ்தாபிக்கக்கூடியது. மஹான் = அதனுலேயே. சுசி: = நிர்லே பன் அல்லது சுசியென்றால் பரிசுத்திசெப்பவன் என்றும் அர்த்தம். சுசியான வஸ்துவே பரிசுத்திகரமாக லோகத்தில் காணப்படுகிறது. வாயு, அகநி முதலியவை உதாற்றானம். மேலும், எந்த ஆத்மா ப்ரக்ருதனே அவன் ஸர்வன். “இதம் ஸர்வம் பீதயமாத்மா” என்றல்லவோ வாஜஸ்னேயகம் கூறுகிறது. ஆத்மாவைத் தவிர வேறு ஒன்று நிருபிக்கத்தக்கதாக இல்லையன்றே? ஆகையால் பரமா காஷ்டா = முடிவு. அவஸானம். “ஸா காஷ்டா ஸா பரா கதி:” என்று காடகத்தில் காணப்படுகிறது. ஸம்ஸாரகதிகளுக்கு நிஷ்டை என்று, அதாவது முடிவு என்று அர்த்தம். அவன், ‘வைஷ்ணவதம்’ எல்லாவற்றிற்கும் மத்யம். ‘ஸர்வத்திற்கும் ஆந்தரன்’ என்று ச்ருதி கூறுகிறது. அல்லது, கவாமயநயாகத்திலுள்ள திவாகீர்த்ய மென்ற விஷாவந்மந்தரங்களில் நித்யம் ப்ரகாசிக்கப்படுபவனென்றும் வைஷ்ணவதம் என்பதற்கு அர்த்தம். ஸ: = பரமாத்மா.

“ஸ ஸர்வம் பரமா காஷ்டா ஸ வைஷ்ணவதம்” என்று சொல்லி யிருப்பதால் ஆத்மதத்வம் ஒன்றென்று ஏற்பட்டிருக்க, அது விபாக மூள்ளதாகக் காணப்படுவதே தன்? இதற்குப் பதில்— ஸ: = பரமாத்மா. வைபாஜனம் = எந்தத் தேஹத்தில் ஆத்மாவின் விபாகம் அல்லது விவேகம் ஏற்படுகிறதோ வைபாஜனம். ஆத்மாவின் விவேக உபலப்திக்கு அதிஷ்டானமாயிருப்பதன்றே சரீரம். அது அநேக விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அது உபாதி. அநுவர்த்தியாகையால் வைபாஜனம் எல்லோரா இலம் அடையக்கூடியதல்ல. விபக்தமாயும் விபரிதமாயுமே கிடைக்கிறது.

தா பொடநாதிசீக்ஷ வை-து பூஷி வாஸு வாஞ் வாஞ் வரைக் | உ-உ-உ-உ-உ-உ திபாண் யாகேதா யஃ வரைக் ஸ சோதேத விஷ வெ | அ ||

உழவா:— மேற்கண்டவாறு உள்ள ஆத்மாவை எவன் உபா விக்கிறுனே, இந்த ஆத்மாவுக்கு எவன், எங்கும் எப்போதும்

அனுகூலம் செய்கிறுனே, பார்க்கமுடியாததும், நிபுணமாயுமுள்ள அந்த ஆத்மாவை எவன் உன்றி ஸர்க்ஷாத்கரிக்கிறுனே, அவன் விஷ்டப மென்கிற ப்ரம்ஹலோகத்தில் ஸந்தோஷமாக வாழ்வான்.

சங்கர- ஆகையால் உபாதியை அநுவர்த்தித்து வேறுவேறாகப் பார்ப்பது என்ற அவித்தையை விட்டுச் சாஸ்த்ரஜங்கித வித்தையாலும், தம-மேற்சொன்ன ஸக்ஷணமுள்ள ஆத்மாவை அறிய வேண்டும். ஸர்வத்ர= எல்லாக் காலத்திலும். மேலும் ஆத்மாவை அறிவதுமாத்ரமில்லை. ப்ராத்வம்= பந்தனம். ஆத்மா ஏகமென்கிற ரஸத்தில் மூழ்கியிருப்பது என்று பெயருள்ள, ஸ்திரமான வெளி ஆசைகளை விட்டு ஸர்வ ஸந்யாஸத்தைச் செய்யவேண்டும், வித்வா னுக்கு ப்ரம்ஹத்திடம் இது பந்தனமாகும். இப்படி ப்ரம்ஹத்தினி டம் பத்தனுயிருப்பவன் ஸம்ஸாராயிமுகமாகத் திரும்பமாட்டான். ஆகையால் எப்போதும் இவ்விதமான ப்ரம்ஹ பந்தனத்தையும் செய்யவேண்டும். அந்த ஆத்மாவை அறிந்து பந்தனம் ஆசரிப்பவ னுக்கு என்ன ஏற்படுகிறது? (பதில்) சொல்லுகிறீர். துர்தர்சம்= ஏஷனுத்யாகாதிகளால் சரமப்பட்டு தர்சிக்கப்படுகிறவன். நிபுணம் = அதனுலேயே ஸாமர்த்யமுள்ளவனும். நல்ல ஸாமர்த்யத்துடன், அடங்கின மனஸ-படன் எவன் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறுனே அவன் அதை ஸாக்ஷாத் அடைகிறுன் “நான் ஆத்மா” என்று. ஸமோதேதத= இம்மாதிரி பார்த்து ஆனந்தத்தை அடைகிறுன். விஷ்டபே= தாபமற்றதான் பரப்ரம்ஹத்தினிடம் என்று அர்த்தம்.

இருபத்தீரண்டாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இருபத்து மூன்றாவது கண்டிகை.

குதூங் வசாநு வைவடை-அதாநி ந தீவெஹுவிதயங்கு
கவிஃ । குதூங் செவு வைவடை யஃ வசாக வை வெவ
பூநா நாகவூநே விராஜதி ॥ க ॥

உற்பலா:— மேதாவியான புருஷன் ஸர்வ பூதங்களையும் தனது ஆத்மாவில் இருப்பவைகளாகப் பார்த்தும், நிருபித்து நிச்சயித்தும் பிறகும் மோஹமடையாமலிருக்கவேண்டும். இது போல் தனது ஆத்மாவையும் ஸர்வதங்களிலும் இருப்பதாக எவன் பார்க்கிறுனே அந்த ப்ராம்ஹணன், நாகப்பூஷ்டமென்கிற தற்கு ஸமமான தனது மஹிமையில் ஸ்வயமாக ப்ரகாசிக்கிறுன்.

ஙங்கர—மேலும், ஆத்மங் பர்யந் = ஆத்மாவில், ஸர்வபூதானி = எல்லாப் பூதங்களையும் பார்த்து, ஸர்வ பூதங்களும் ஆத்மாதான் எனப் பார்த்து, ஸர்வத்ர ஆத்மாநம்ச பரம் = எல்லாவற்றிலும் பர னை ஆத்மாவையும் பார்த்து, நமுஹ்யேத் = மோஹ ததையடைய மாட்டான். ஆத்மாவை ஒன்றுக்குப் பார்ப்பவனுக்கு மோஹமேற்பட வழியில்லையல்லவா? “தத்ர கோமோஹ:” என்று மந்த்ர விங்கமும் இதையே சொல்லுகிறது. எத்தகைய ஆத்மதர்சனம் மோஹத்தைப் போக்கக்கூடிய தென்பதைச் சொல்லுகிறார்:—சிந்தயன் = இந்தரி யங்களையடக்கி த்யானித்து. கவி:—மேதாவியாயிருந்து த்யானித்துக் கொண்டு. சப்தத்தால் உண்டான தர்சனமாத்ரத்தால் மோஹம் போகிறதில்லை. ஸர்வபூதங்களிலும் அநுபரவேஷித்துள்ள ஒருவ னை ஆத்மாவை ஸம்வ்யவஹார காலத்தில் எவன் யோக முறையில் பார்க்கிறோனே, ஸ வை ப்ரம்ஹா = அந்த ப்ராம்ஹணன், நாகப்ர ஷ்டே = ஸாகமயமான ப்ரம்ஹத்தினிடம், விராஜதி = பலவிதமாக ப்ரகாசிக்கிறன்.

நிபாணோடனீயாநு விவொண்டாயா யவுவ-டீரவு
து) திஷ்ட திஷ்ட வத்திப்பாங்கு வர்யிவுரா ஜீ-வஹவ-டீரா
ஸு திஷ்ட தி | ஸ உஞ்சு யெஜடு ஹதோ-வஸு ஜூநாங்கெஞ்சா
-நஞ்சுவு) ஜெபாக வாசீத் விஹாஜி | தஹாக காயா-
புவஹநி ஸவெடு ஸ தி-ஏ-ஏ-ஏ ஸாஸு திகவு நிது: || २ ||

உஜ்வலா:—சித்ஸ்வரூபியான அவன் தாமரைத்தண்டு நாலீ விட அனுவாயிருப்பவன். எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து நிற்கிறன். பூமியைவிடப்பெரியவன், ஸ்திரன், அதனால் எல்லாவற்றையும், சேஷி என்கிற நிலையால் ஆக்ரமித்து நிற்கிறன். அவன் ஜகத்தில் பிறரால் அறிய முடியாத இந்தரிய ஜன்ய ஞானத்தைவிட வேறான வன். பராமஸ்தானத்திலிருப்பவன், பிரிந்துள்ள அவனுடைய சரிரத்திலிருந்து தேவ, திர்யக்மனுஷ்யாதிகளான ஸகல சரிரங்க ரூம உண்டாகின்றன. அவன் மூலம், சாச்வதமானவன், நித்யன்.

ஙங்கர—மேலும், நிபுணன் = அதாவது எல்லா மறிந்தவன். பிலோர் ணுயா: = தாமரைத்தண்டு நாலீவிடவும், அனீயான் = அனு வாயிருப்பவன். இப்படியிருப்பவன் யார்? ய: = ப்ரக்ருத ஆத்மாவா னவன். ஸர்வம் = ஸமஸ்த ஜகத்தையும், ஆவருத்ய = வியாபித்து, திஷ்டதி = இருக்கிறோனே, மேலும் வர்தீயான் = வங்ருதத்தரன் ப்ருதிவியைவிட ஸ்தூலன். அவன் ஸர்வாத்மகனல்லவா? த்ருவ: =

நித்யன். ஸர்வம் = எல்லாவற்றையும். ஆரப்ய = ஸ்தம்பனம் செய்து. திஷ்டதி = இருக்கிறோன். “யேநத்யேள ருக்ரா ப்ருதிஹீச த்ருடா” என்று மந்த்ர விங்கமிருக்கிறது. அந்த ஸர்வேச்வரன், ஸர்வக்ஞன் மூருவனே அறியத்தக்கவன் என்று அர்த்தம். ஸபரமாத்மா = அந்தப் பரமாத்மா இந்திரியங்களாலுண்டான ஞானத்தைக் காட்டி இலம் அந்பன், விலக்ஷணன். லெளகிக ஞானத்தை விட வேறு என்று விசேஷங்களைத்தால் ஞானத்மகன் என்பது வித்தம். “ஸத்யம் ஞான மநந்தம்” என்று ஸ்ருதி இருக்கிறது. இந்த ஜகத்தின் இந்திரியஜங்யஞானத்தை விட அன்யன் என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் தத்வ்யதிரிக்தம் ஜகத் என்று ஏற்பட்டது. இது கூடாதென்று சொல்லுகிறார்:—அன்யஸ்ய = வேறுபடாததான ஜகத்தைவிட, ஞேயாத் = அறியப்படவேண்டிய பரமார்த்த ஸ்வரூபியான அக்விதீய பரமேச்வரனிடமிருந்து, மண்ணிலிருந்து கடாதிகஞக்குப்போல் என்று பொருள். ஆகையால் ஜகத்து அவனைவிட வேறல்ல. ஸசபரமேஷ்டை = உயர்ந்ததானதனது மகிழ்மயால் ஹ்ருதயாகாசத்தில் இருக்கத்தக்கவன். தாஞுகவே, விபாஜ: = பிரிந்தவன், தேவ, பித்ரு, மனுஷ்யாதியாயும் ஜஞாதா, ஞேயன், ஜஞானம் என்ற பேதக்தினாலும். அவனே அறியத்தக்க ஆத்மா. அவன்தானே ஜகத்தை அநேகவிதமாகப் பிரிக்கிறோன். அந்த ஆத்மாவிலிருந்தே ப்ரமஹா முதலிய காயா: = சரீராதிகள் ஆகாசாதிக்ரமமாக உண்டாகின்றன. ஆகையால் அந்த ஆத்மா ஜகத்திற்கு மூலம். “யதோவா இமானி பூதாநிஜாயந்தே” என்று சருதியும் அப்படிக்கறுகிறது. ஆகையாலே அவன் ஸாப்ரவதிகன். எது ப்ருதிவ்யாதி விகாரமோ அது அப் முதலிய க்ரமத்தால் விநசிக்கிறது. பரமான மூலகாரணத்தையடைகிறது. அது அபார்வதிகம் அநித்யம். இந்த ஆத்மா பரமான மூலம். அதற்கும் எதிலிருந்து உண்டானது விநசிக்குமோ மூலத்தை அடையுமோ அத்தகைய மூலம் கிடையாது. ஆகையால் அதற்கு விலக்ஷணமாயிருப்பதால் சாச்வதிகன் எப்போதும் ஏக ஞுபன். ஆகையால், ஏகத்வம், மஹத்வம், மூலத்வம் இவைகளால் இவன் நித்யன்.

ஓநாஷாணாஂ தா நிவாடாதோ பொடி-இ-ய உவ ஜீவி
தெ । நிவ-க்ருது) ஹ-அ-தாவீபாநு கெஷ்டி० ஹவ தி
வணி தஃ ॥ ந ॥

உஜ்வலா:—இந்த ஜகத்தில் காமக்ரோதாதி தோஷங்களை விலக்குவது, அக்ரோதாதிகளான யோகங்களின் மூலமாகவே

செய்யத்தக்கது. ஆகையால் ஆத்மஞானம் பெற்ற பண்டிதன் பூத்தாஹீய மென்கிற காமக்ரோதாதி தோஷங்களை விலக்கிக் கொண்டால் கேஷமத்தை, மோக்ஷாதிகளை அடைகிறோன்.

ஶங்கர்—இவ்வாறு யதோக்தமாக ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்கு ஆத்யாத்மிகங்களான யோகங்கள் உபயத்தியுடன் கூட ப்ரதிபந்தக மின்றி வரக்கூடும். தோஷங்கள்யாவும் மித்யாஞான பூர்வகங்களால் வலா? தர்மாதர்ம ஜநிதமான ஸம்ஸாரம் தோஷ நிமித்தமானது. அது தோஷ நிவ்ருத்தி யேற்பட்டால் நிவ்ருத்தியாகிவிடுகிறது என்ற அர்த்தத்தை வெளியிடக் கூறுகிறோ— தோஷாணூர்து = க்ரோதாதிகளினுடைய, நிர்காத : = நாசமானது. யோகா : = அக்ரோதாதிகள், அவைகளை மூலமாயும், நிமித்தமாயும் கொண்டது. அக்ரோதாதிகள் இருந்தாலல்லவா ப்ரதித்வந்திகளான க்ரோதாதி தோஷங்கள் தூர்ப்பலங்களாகையால் நாசமாக்கப்படுகின்றன.

இஹ ஜீவிதை = ஜீவிதமென்பது தோஷத்தால் உண்டான கர்ம நிமித்தமானது, ஆகையால் தேஹதாரண முடிவுவரையில் தோஷ வ்யாபாரமுண்டென்பதைக் காட்டுகிறோ. எதற்காக? தோஷ ப்ரதிபக்ஷங்களான அக்ரோதாதிகளில் முழுகாமக்கள் விசேஷ ப்ரயத்நம் செய்யட்டும் என்ற நோக்கத்தால். யோகம், தோஷம் இரண்டும் பரஸ்பர விரோதிகளாயிருப்பதால் ஸ்திதி, கதி இரண்டும்போல், யோகங்களால் தோஷங்களுக்கே நாசம், தோஷத்தால் யோக நிர்காதம் ஏன் வரக்கூடாதென்றால் (பதில்) சொல்லப்படுகிறது. ஸம்யக்தர்சனத்துடன் சேர்ந்ததால் யோகங்கள் பல மூள்ளவை. தோஷங்களோ மித்யாஞானத்துடன் கூடியதால் தூர்ப்பலங்களாகையால் நசுக்கப்படுகின்றன. புத்தி பலமூள்ளவர்களால் அதில்லாதவர்களுக்கு விநாசம் லோகத்தில் காணப்படுகிறது. அக்ரோதந : = “க்ரோதாதீந்” என்ற மந்த்ர விங்கமிருக்கிறது. நிர்ஹ்ருத்ய = அபஹரித்து. பூத்தாஹாந = தோஷங்கள் ஏற்பட்டால் பூதங்கள் அக்நியால் தஹிக்கப்பட்டது போல் தயிக்கின்றன. ஆகையால் தோஷங்கள் பூத்தாஹங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. தாங் நிர்ஹ்ருத்ய = அவைகளைப் போக்கி, கேஷம் = நிர்ப்பயமாக மோக்ஷத்தை அடைகிறோன். “ஆனந்தம் ப்ரம்ஹணோ வித்வான், ந பிபேதி குத்ப்சந”, “அபயம் வை ஜநக ப்ராப்தோ ஒலி”, “ந பவதி விதுஷாம் ததோபயம்” இத்யாதி ச்ருதி ஸ்மருதி ப்ரமாணமிருப்பதால் அபயமான கேஷமத்தை அடைகிறோன்.

தோஷங்கள் நகித்தால் மட்டும் அந்தப்ரம்ஹவித்துக்குக்கேஷம்

ப்ராப்தி ஏற்படாதென்று சொல்லுகிறூர் “பண்டித” என்பதால். இங்கே பண்டித சப்தமானது “ப்ரம்ஹவித்” என்ற அர்த்தத்தில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறதேயல்லது “சாஸ்த்ரவித்” என்ற அர்த்தத்தில் ப்ரயோகிக்கப்படவில்லை. “தஸ்மாத் ப்ராப்ஹண: பாண்டித் யாத் நிர்வித்ய” என்ற ச்ருதியில் அப்படி காணப்படுகிறது. மேலும் இங்கு ஆத்மவித்பாதிகாரமாகையால் அதே யுக்தம்.

அப்படியானால் ப்ரம்ஹவித்துக்கூட தோழ நாசத்தை அபே கூஷி த்தால், அவனுக்கு ப்ரம்ஹ வித்யை கேஷம் ப்ராப்தி நிமித்த மில்லை. மேலும் ப்ரம்ஹ வித்யையே கேஷம் ப்ராப்தி நிமித்த மென்றால், ப்ரம்ஹ•வித்யாநந்தாமே துக்கத்தை அவன் அடையாம விருக்கவேண்டுமே? இந்தக் கக்ஷி தோழமாகாது. இதற்குப் பரி ஹாரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே!

தத்வ ஞான பல அவஷ்டம்பத்தால் பலம் பெற்ற யோகங்கள், தூர்ப்பாலங்களான, மித்யாஞ்சத்தால் உண்டானவையான தோழங்களை நாசமாக்கக் கூட்டியுள்ளவையென்று. ஆகையால் ப்ரம்ஹ வித்யையாலேயே கேஷம் ப்ராப்தி. இல்லையேல் தோழ நிர்ஹூரண, கர்ம கூட்யங்கள் ஸம்பவிக்காவன்றோ?

வித்யையால் தோழ நிர்ஹூரண, கர்ம கூட்யங்கள் அவச்யமாக ஏற்படுகின்றனவென்றால், அப்போது அது அயத்ந கார்யமாகை பால், ஸ-ஏ-துக்ரத்தில் “நிர்ஹூருத்ய” என்று நித்யாநுவாதமாகச் சொல்லியிருப்பது ப்ரயோஜனமற்றது. அப்படியில்லை. ஏனெனில் தோழங்கள் ப்ரவ்ருத்த கர்மாவினால் ஆக்ஷி ப்தங்களாயிருக்கின்றன. அதாவது அநேக ஜந்மாந்தரங்களில் செய்த கர்மாக்கள் பலதானத்திற்காக ப்ரவ்ருத்தம், அப்பவ்ருத்தம் என்று இரண்டு விதங்கள். ப்ரவ்ருத்தம் என்கிற கர்மா, கர்த்தாவுக்கு ஸ-ஏ-க துக்காதி பலதானத்திற்காகத் தோழங்களைக் கொண்டுவரலாம்.

தோழமே யில்லாவிட்டால் கர்மாக்கள் பலாரம்பகமாகா. என்றால் தவேஷாதி தோழமே இல்லாத ஒருவனுக்கு ஸ-ஏ-க துக்கத்தைக் குறித்து ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஒருநாளும் ஏற்படாதல்வா? ஆகையால் பலதானத்திற்காகவென்று ஏற்பட்ட கர்மத்தால் ஆக்ஷி ப்தங்களான அதாவது ப்ரகாசத்துக்குக் கொண்டுவரப் பட்ட தோழங்கள் பலப்பட்டுவிடுமாகையால் அவைகளைப் ப்ரயதந்துடன் நிர்ஹூரணம் செய்யவேண்டும். ஆகையால் தான் “தோழாணாந்து நிர்காத: யோகமூல இஹ ஜீவிதே” என்று

சொல்லப்பட்டது. ஞானிகளில் மந்தன், மத்யன், உத்தமன் என்று பிரிவு இருப்பதாலும் ப்ரம்ஹவித்துக்களிலும் எல்லோருக்கும் ஸமமாக ப்ரம்ஹ ப்ராப்தியில்லை. ஒரு ப்ரம்ஹ வித்துக்கு விவோகாதி சயமிருப்பது தெரிகிறது. “ஏஃ ப்ரம்ஹவிதாம் வரிஷ்டः” என்ற ஸ்மருதி யாலும் அவன் வரிஷ்டனாகிறான்.

மந்தன், மத்யமன் ஆகிய ப்ரம்ஹவித்தைக் குறித்து த்யாகம், வைராக்யம், இந்தரிய ஜயம் ஆகிய விதிகள் ப்ரயோஜனமுள்ளவை களாகின்றன. உத்தம ப்ரம்ஹ வித்துக்களுக்கோவனில் த்யாகாதி கள் அர்த்த ப்ராப்தமாகையால் இதெல்லாம் அநுவாத மாத்ரமே. “ஏஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே” என்ற வசநத் தாலும், குனுதிதனென்கிற வசனங்களாலும்.

ஆனால் ப்ராரப்த கர்மாவினால் கொண்டுவரப்பட்ட தோஷத் தாலும், அதனால் ஏற்பட்ட நடவடிக்கைகளாலும் ப்ரம்ஹவித்தான வித்வானுக்கு தேஹாந்தர உத்புத்தி யுண்டென்று சங்கிக்கலாம். அதில்லை. விடப்பட்ட பாணம் போல், வித்வத் தோஷ சேஷ்டைகள் ப்ராப்தகர்மாவால் ஏற்பட்டவை. அவைகளுக்கு ப்ராரப்தத்தையனுபவிப்பதால் சக்தி குன்றியதாலும் ப்ரயோஜனாந்தரமில்லாத தாலும் ஜந்மாந்தராரம்பகத்வம் உபபந்நமாகாது.

அப்ரவ்ருத்த அல்லது ஸஞ்சித கர்மமாயிருந்தால், ப்ரம்ஹ வித்யாக்நியால் தஹிக்கப்பட்ட பிஜ சக்தியடையதாயிருப்பதால் ஜந்மாந்தரம் உண்டாக்கச் சக்தியற்றது. “கஷ்டீயந்தேசாஸ்ய கர்மாணி” “ஞாநாக்நி: ஸர்வகர்மாணி” இத்யாதி சுருதி ஸ்மருதி களால் அது விச்சயமாகிறது.

ஆகையால் பண்டிதன் என்ற ப்ரம்ஹவித்துக்கு தோஷ நிர்மூணத்தால் கேழம் ப்ராப்தி என்பது வித்தம்.

சய ஹ-அதாவீயாநு ஞாஹரிஷ்டா²⁸ || ச ||

உற்வாலா:—இனி, இந்தரியங்களைத் தஹிக்கக்கூடியவைகளான தோஷங்களை உதாஹரிப்போம்.

கீர்தாயோ ஹவேஷ்டா ரோவேஷா ஗ொஹோ சீராஹோ அஂஹோ கீர்தாஹோ பிழவேஷ்டா²⁹ இதுபாஸவரீவாநா வஸ-மாகா³⁰ கா³¹ சநா³² சீமோ³³ சேஷ்டா³⁴ பொஶ-மா³⁵ கொவை-தா³⁶ நிய-தா³⁷ தா³⁸ || நி ||

உஜ்வலா:— க்ரோதம், ஹர்ஷம், ரோஷம், லோபம், மோஹம், டம்பம், த்ரோஹம், அஸத்யவாதம், அதிகபோஜனம், பிறரைத் தூஷிப்பது, அஸ-இயை, காமம், மந்யு; இந்தரியசாபல் யாதிகள், உறுதிப்பற நிலைமை ஆகியவை பூத்தால்லீய தோஷங்களெனப்படுகின்றன. இவைகளை அடக்குவது யோகமூலமானதே. அக்ரோதாதிகள் யோகங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன.

சங்கர—பூதாநாம் தாஹ:— பூத்தாலு:— அதற்கு ஸாதக மர்யிருப்பது பூத தாலீயம்:—

அதில் க்ரோத: என்பது, அடிப்பது, நிந்திப்பது முதலியவை கருக்கு ஹேதுவாபுமிருக்கும். மனக்கலக்கம், வியர்வை, நடுக்கம் முதலிய அடையாளமுள்ளது. ஹர்ஷ: =க்ரோதத்திற்கு எதிரானது. இஷ்டலி த்திலாபத்தால் ஏற்படுகிறது. ஸந்தோஷக்கண் ணீர், மயிர் கூச்சல் அடையாளமுள்ளது. ரோஷ: =அங்கவிஷய மாக மனதிற்கு ஏற்படும் விகாரம். லோப: =பரத்ரவ்யேச்சை, தன் த்ரவ்யத்தை நல்ல விஷயத்தில் தானம் செய்யாதது. மோஹம்: =கார்யாகார்ய விவேகமில்லாமை. தம்ப: =தன்னைத் தார்மிக ஞக ப்ரகாசப்படுத்திக்கொள்ளுவது. த்ரோஹ: =பிறருக்கு அங்கிடம் செய்யவிரும்புவது. மருஷோத்யம் =பொய் சொல்வது. அத்யாஸ: =அதிகபோஜனம். பர்வாத: =பரோக்ஷத்தில் பிறர் தோஷத் த்தைக் கூறுவது. அஸ-இயா =பிறர் குணங்களில் பொருமை. காம: =ஸ்த்ரீ ஸம்பந்தமான ஆசை. மந்யு: =அதற்கு விகாதம் செய்கிறவர்களிடம் த்வேஷம். அநாத்மயம் =ஆத்மவத்தை யில்லாமை. மேற்கண்ட க்ரோதாதிகள் அயோகங்கள். மனஸ-க்கு அஸமாதான அடையாளமான விகாரம். இவைகளுக்கு யோக மூலமாகவே நிர்க்காதம். அழிவு.

குகூரையாவுடைட்டூரைாதெடாவெநாவெநாவெஹா
ஏநாவெநாவெகூரைவாக்குவாநா இதூரைா ஏவெஸாநாநா
வைபா வங்விஹாகஸூா சூஜ-வை ஓநாக்வை ஸாகோ இ
வை-கை-உதெதாவிரையோ யோா குய-க் கோநாஸாங்வ
தாவாக்கி வைவ்தாநாநா வங்வைதாநாநி தாநாநா
திஷ்டா வியிநா வை-நாநி கைதி || சூ ||

உஜ்வலா:— க்ரோதம் ஏற்பட ஹேது இருந்தும் க்ரோத மின்மை, இஷ்டா நிஷ்ட லாபத்திலும் ஒரு மாதிரியான நிலைமை,

சத்ரு மித்ராதிகளிடமும் ரோஷமின்மை, ஸந்தோஷமும், அலம் புத்தியுமான அலோபம், அவதானத்துடனிருப்பதான அமோஹம், தர்மா னுஷ்டானம், அபகாரம் செய்தவனிடமும் ப்ரதி அபகாரம் செய்யாமை, ஸத்யம்பேசதல், அல்பமான் மிதமான ஆஹாரம் புஜிப்பது, கோள்சொல்லாமை, பிறர் குணத்தில் தோஷம் கூருமை, தனது தரவ்யாதிகளை ஏழை பந்துக்களுக்கும் பிரித்து உபகரிப்பது, ப்ரதிக்ரஹம் செய்யாமை, மனோவாக்காயங்கள் ஒரே வகையாயிருப்பது, விநயம், சமம், தமம்-இந்தரியஜயம் எல்லா ப்ராணிகளுடனும் விரோதமின்மை, ஒன்றில் உறுதி, சிஷ்டாசார பரிபாலங்ம், அஹிம்ஸை அல்லது நிஷ்டிரமின்மை, ஸந்தோஷம் ஆகிய குணங்கள் ஸர்வாதூர்மங்களுக்கும் வ்யவிஸ்தாஸாதனங்கள். இவைகளை விதிப்படி அதுஷ்டிப்பவன் எல்லோருக்கும் ஹி தமான ஆத்மதத்வத்தை அடைந்தவனுகிறீன்.

சங்கர-இந்த ஸ-உத்ரத்திலுள்ள அக்ரோதம், அஹர்ஷம் முதலியவை கீழ்ச்சொன்ன அயோகங்களுக்கு விபரீதமானவை. ஆகையால் இவை சித்த ஸமாதான லக்ஷணங்களாகையால் யோகங்கள். ஸம்விபாக: = தனக்கு ஜீவனூர்த்தமாக உள்ளதில் யாசகர்களுக்கும் ஒரு பாகத்தைப் பிரித்து வைப்பது. த்யாக: = த்ருஷ்ட-அருத்ஷ்ட இஷ்டபோகங்களையும் அவைகளின் ஸாதனங்களையும் யதாசக்தி பரித்யாகம். ஆர்ஜவம் = ருஜ-வாயிருத்தல், வாக் மனஸ் காய்ங்கள் துஷ்டமாகாமல் கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்தல். மார்த்தவம் = ம்ருதுத்வம். சமம் = உள்ளிந்தரியமான மனதின் அடக்கம். தம: = வெளி இந்தரியங்களின் அடக்கம். இங்கு வேறு ஒரு யோக லக்ஷணம் சுருக்கமாகக் கூறப்படுகிறது. ஸர்வபூதாவிரோத: = ஒரு ப்ராணியினிடமும் விரோதமின்மை, இது ஒரு யோகம். ப்ராணிகளிடம் விரோதமென்பது பிடை, அதில்லாதது அபீடா. இதுதான் ஸர்வபூத அபீடா லக்ஷணமான யோகம். ஆர்யம் = ஆர்யர்களுடைய தன்மை. கூ-உத்ரத்தன்மையில்லாதது.

ஆந்ருஸம்-ஸம் = க்ஞரமில்லாமை. துஷ்டி: = கிடைக்கவேண்டியது கிடைக்காவிட்டால் கூட, கிடைத்தால் எப்படியோ அப்படி த்ருப்தியுடன் இருப்பது.

ஸர்வபூதங்களுக்கும் விரோதம்-செய்யாமை என்ற அஹிம்ஸை யானது ஸந்யாளிக்கே ஸம்பவிக்குமாகையால் ஆர்யம் முதலான மூன்று குணங்களும், விரோதமில்லாத இதர குணங்களும் ஸர்வாச-

ரமங்களுக்கும் இருக்கவேண்டியதென்று இதிசப்த ஸாமர்த்யத் தால்ஏற்படுகிறது.

இவை ஸர்வாச்சரமங்களுக்கும் பொது என்பதை “ஸர்வாப்ரமாணம் ஸமயபதானி” என்பதால் சேர்த்துச் சொல்லுகிறார். ஸமய பதம் = ஸமயஸ்தானமென்பதாம். அவச்யானுஷ்டேயங்களென்று அர்த்தம்.

மேற்சொன்ன அக்ரோதாதிகளை யதாவிதி ஆசரித்தால் ஸர்வகாமீ—ஸர்வகுமான சிலன். ஞானம் அபிவ்யக்தமாகி க்ரமமாக என்று தாத்பர்யம். பவதி=முக்தனுகிறுன் என்று அர்த்தம்.

முதல் ப்ரச்னத்தில் எட்டாவது படலம் முற்றிற்று.

இருபத்து மூன்றுவது கண்டிகை முற்றிற்று.

முதல் ப்ரச்னம் ஒன்பதாவது படலம்.

இருபத்துநான்காவது கண்டிகை.

கூத்தியங் ஹகுவா மஹா வஸஹஸு செவாரயாதநாயகோ
ஒஞ்சாக க ||

கூத்தியனைக் கொன்றால் அந்தப் பாப நிவ்ருத்திக்காக ஆயிரம் பசுமாடுகளைத் தானமாகக் கொடுக்கவேண்டும் ப்ராம்ஹணர்களுக்கு.

கீழ்ப் படலத்தில் ப்ராயச்சித்த ரூபமாக ஆத்மஞான உபதேசம் சொல்லப்பட்டது. இப்போது இந்தப் படலத்தில் ப்ரம்ஹ ஹத்யாதி பாபங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தம் சொல்லப்படுகிறது.

ஶதம் வெவசௌ || २ ||

வைச்யனைக் கொன்றால் அந்தப் பாப நிவ்ருத்திக்காக நாறு பசுமாடுகளைத் தானம் கொடுக்கவேண்டும்.

ஊரா ஊரா சிலை || ३ ||

குத்ரனைக் கொன்ற தோஷத்திற்காகப் பத்துப் பசுக்களைக் கொடுக்கவும்.

ஸ்வீஸ்ராதாயிகஸவ-து பூயஸி தாயகோ || ४ ||

மேலே சொன்ன ப்ராயஸ்சித்த விதியில் எல்லாவற்றிலும் பசுமாடு தவிர ரூபமும் ஒன்று ப்ராயஸ்சித்தார்த்தம் சேர்த்துக் கொடுக்கப்படவேண்டும்.

ஷ்டீஷா வெவதெஷாசீவடி ॥ நு ॥

மேலே சொன்ன ப்ராயர்கித்த விதியானது கஷத்ரியாதி ஸ்த்ரீகளைக் கொன்ற தோஷத்திலும் அப்படியே ஆசரிக்கத் தக்கது.

வைவடியொவடிணாடுபொவெ-ஷ்டீஷாஜ்ஞாயம் ஹக்பா வைவந் தங் வாஷிராஹி ॥ கூ ॥

முன் வர்ணத்தினரான கஷத்ரிய வைர்ப்பர்களில் வேதாத்ய யனம் செய்தவர்களையோ, யாகமத்யத்தில் திகை பெற்று நடத்து கிறவர்களையோ கொன்றால், கொன்றவன் அபிஶாஸ்தன், அதாவது ப்ரம்ஹஹத்யா தோஷமுள்ளவன்று சொலிலப்படுகிறான்.

ஹாவழன்தோது ० வ ॥ எ ॥

வேதாத்யயன, அநுஷ்டாநதி கெளரவமில்லாத ஸாதாரண ப்ராம்ஹணானுபிருந்தாலும் அவனைக் கொன்றால் அபிஶாஸ்த கைகிறான். ப்ரம்ஹஹத்யா தோஷமுண்டு.

நலடு ० வ தஹாவிஜ்ஞாதடி ॥ அ ॥

ப்ராம்ஹண ஜாதியானுடைய கர்ப்பத்தை நாசமாக்கியவனும் ப்ரம்ஹஹத்யா தோஷமுள்ளவனே. அந்தக் கர்ப்பமானது ஆண், பெண் என்ற நிர்ச்சயமான அடையாளம் தெரியாமலிருந்தாலும் இந்தத் தோஷமுண்டு.

குதூரீ ० வ தூபடி ॥ கூ ॥

ருதுள்நாநம் செய்துள்ள ஸ்த்ரீ ஆத்ரேயீ. அவளைக்கொன்று ஓம் ப்ரம்ஹஹத்யா தோஷமுண்டு. அதறி கோத்ரஸ்த்ரீ யென்றும் கிலர் அர்த்தம் செய்கிறார்கள்.

தஹா நிவெ-ஷா ० கா ॥

மேற்சொன்ன எல்லாவித ப்ரம்ஹஹத்யா தோஷத்திற்கும் சுத்திகரமான ப்ராயர்கித்தம் சொல்லப்படுகிறது.

சாரணை ० காடி ० கூபா வாஹாதாவஶரிராஜீஷாஜ-
ஸானீவகா இபொநாஹாவாபரிஜாநாஹா ॥ கக ॥

அரண்யத்தில் ஒரு குரைம் செய்துகொண்டு மௌனத் துடனும், ஶாவத்தின் பரிரஸ்ஸை தவஜமாக்குக்கொண்டும், அதாவது சவசிரஸ் சொருகிய தண்டத்தைத் தரித்தும், சணவினால் செய்யப்

பட்ட வஸ்தரத்தை நீளத்திலும், அகலத்திலும் பாதியாக்கி, தொப்புளுக்குக் கீழும், முழங்காலுக்கு மேலுமாக உடுத்தவும்.

தவூ வநூ சஞ்சா வதூநீ ! கஞ் !

ப்ரம்ஹ ஹத்யா தோஷமுள்ள அவனுக்கு க்ராமத்தில் ப்ரவேசிக்க வேறு வழி. அதாவது, ஜனங்களும், வண்டிகளும் நடமாட ஏற்பட்டுள்ள மார்க்கத்தை விட்டு வேறு வழியாலே அவன் நடக்க வேண்டும்.

இருங்கா ஊநுகீச்சுாசீகா ! கஞ் !

மார்க்கத்தில் இவன் வேறு மனிதர்களைப் பார்த்து விட்டால் இரண்டு கைபாளவு தூரம் ஒதுக்கிப் போகவேண்டும்.

வெண்ட மொஹிதகைந ஸாவண ஸாசீ பூதி திசூத !

உடைந்ததும், சிறிது தாம்ரம் கலந்து சிவப்பாயுமுள்ள சராவத்தை (வானுப்) பிசூபாத்ரமாகக் கொண்டு க்ராமத்திற்குப் போகவும். பிசூக்காகவே க்ராமத்திற்குப் போகவேண்டும்.

கோஷிசாஸாப விசூதிதி ஷபாஹாரா அரைக ! கஞ் !

“ப்ரம்ஹஹத்யை செய்தவனுன எனக்கு எந்தத் தார்மிகன் பிசூத் கொடுப்பான்” என்று கோஹித்துக்கொண்டு ஏழுக்குறுஹங்களில் பிசூக்காகப் புகவேண்டும்.

வா வாதி ! கஞ் !

ஏழுக்குறுஹங்களில் எவ்வளவு பிசூத் கிடைக்கிறதோ அதுவே அவனுக்கு ஜீவனம்.

சுடுவொவாவாவஸி ! கஞ் !

ஏழுக்குறுஹங்களிலும் பிசூத் கிடைக்காவிட்டால் உபவாஸம் இருக்கவேண்டியதே.

நாஸா ரகேஷ்க ! கஞ் !

மேற்கண்டவாறு ப்ராயச்சித்தத்துடன் ப்ரதிதினமும் பசுமாடுரக்கணம் (அல்லது சுச்சுஞ்செயும்) செய்துவரவேண்டும். இதுவும் ப்ராயச்சித்தத்தில் அடங்கியது.

தாவாங நிஷ்டி இணபுவெசாநெ அதியொ ஸாசீயாகி ! கஞ் !

அந்தப் பசுக்களை க்ராமத்திலிருந்து ஓட்டிவருவதும், மறுபடி க்ராமத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதும், இவன் க்ராமத்தில்

ப்ரவேசிப்பதற்கு இரண்டாவது ப்ரயோஜனமாகும். முதல் ப்ரவேசம் பிகூக்காக என்று முன் சொல்லப்பட்டது.

அாதஶ வழி-நோனி ஊரிக்கூ விசிலவூஷங்பூ யொஹி ॥ २० ॥

மேற்கண்டபடி ப்ரம்ஹ ஹத்யா தோஷமுள்ளவன் பன்னி ரண்டு வர்ஷம் முடிய ப்ராயர்சித்த•வரதம் அநுஷ்டித்த பிறகு சிஷ்டர்களுடன் கலப்பதற்கு, சாஸ்த்ர ஸித்தமான விதியைச் செய்யவேண்டும். ப்ராயர்சித்த வரதம் நன்றாக அநுஷ்டிக்கப் பட்டதா என்பதை நிருபிப்பது முதலானவைகள்.

குஜிவயை வா காடிஂ கூக்கூ பூாவழணமவூவஜிரீஷ்
இாணோ வஸெதி: புதிராஜோவஜிது ஓரா தீ-ஷு: ॥ உக॥

பன்னிரண்டு வர்ஷ வரதத்தில் ப்ரவர்த்தித்தவனுக்கு மற்றொரு விதமான கார்யக்ரமம் இதில் சொல்லப்படுகிறது. தோஷியானவன், பசுக்களைத் திருடும் தஸ்யுக்கள் எந்த வழியாகத் திருடுவார்களோ அந்த வழியில் குடிசை போட்டுக்கொண்டு வளிக்க வேண்டும். ப்ராம்ஹனர்களுடைய பசுக்களைத் திருடர்கள் கொண்டுபோகாமல் காப்பதும், கொண்டுபோனவைகளைத் திருப்பிப் பிடித்துவருவதும் இவனுடைய கார்யமாகும். இம்மாதிரி கார்யத்தில் திருடர்களுடன் இவன் சண்டையிட நேர்ந்து, திருடர்களால் மூன்று தடவை தோற்கடிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அல்லது அவர்களை மூன்று தடவை தோற்கடித்திருந்தாலும், ப்ரம்ஹ ஹத்யா தோஷத்திலிருந்து விடுபட்டவனுகிறோன்.

குஸ்ரையிகங் வாவவஸ்யயிவெது தீ-ஷு: ॥ २१ ॥

அப்வமேத யாகத்தில் அவப்ருத ஸ்நானம் செய்தால் அதனால் ப்ரம்ஹ ஹத்யா தோஷத்திலிருந்து விடுபடுகிறோன். இது ஒரு விகல்ப பக்ஷம்.

ய-நோய-வேளிவாதைய-நூவி-ஹின வாதகேவ ॥ २२ ॥

தர்மமும், பணமும் ஒரு கார்யத்தில் முட்டினால் அந்கே தர்மத்தைத் தள்ளி அர்த்தத்தை ப்ரதானமாக க்ரஹிப்பவனுக்கும் இந்த ப்ரம்ஹ ஹத்யா தோஷ ப்ராயர்சித்தமே அநுஷ்டிக்கத் தக்கது. அல்லது தர்மத்தை விட்டு, பொய் ஸாக்ஷயம் முதலியதை அர்த்த ஆசையால் செய்கிறவனுக்கு என்றும் அர்த்தம் செய்யலாம்.

ந-ா-ா-ா மகூ பெராதி-ய வா க-ா-வைாவு-தீ-
கெநவ வியிநோ த-ா-ா-ா-ா வா-ஹா-ஹ-ரோ-க- ॥ २३ ॥

பிதா, ஆசார்யன் முதலீய குருக்களோயோ, வேதாத்யயனம் செப்து யாகாதி கர்மாக்களோச் செய்துமுடித்தவளையோ கொன்று விட்டால், அந்தத் தோஷத்திற்காக மேற்கண்ட ப்ராயர்சித் தத்தையே விதிப்படிக் கடைசி மூச்சு உள்ளவரையிலும் அநுஷ்டிக்க வேண்டும். மரணம் வரையில் என்றபடி. பன்னிரண்டு வர்ஷத் திற்குப் பதிலாக இந்தக் காலக்கெடு விதிக்கப்பட்டது.

நாவஸுாவினு மோகே பூதூவதிவிழைதெ || २८ ||

மேற்கண்டபடி பித்ருஹத்யாதி செய்தவன், மரணம் வரையில் ப்ராயர்சித்தம் அநுஷ்டிக்கவேண்டியிருப்பதால் அவனுக்கு இந்த ஜஞ்மத்தில் சிஷ்டங்களுடன் கலக்கக்கூடிய சுத்தி ஏற்படுகிறதில்லை.

கலுஷிடங் தா நிஹட்டணுதெ || २९ ||

ஆனால் மரணத்திற்குப் பிறகு ப்ரம்ஹ ஹத்யா தோஷம் நிவருத்தியாகிவிடும். நரக நிவருத்தி ஏற்படுவதுடன் புத்ராதிகள் இவனுக்கு ஸம்ஸ்காராதி பரலோக கார்யங்களோச் செய்யலாம், என்றும் கருத்து.

இருபத்துநான்காவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது கண்டிகை.

நாராத யாழி வஸவூஷிணம் ஶரிஶாஂ பாரிவாவஸுாஜ்ஞா வாயாப உக்ஷிணாஂ தீராதிநாவூதி வு ஜெக || க ||

இங்கே குரு என்றால் பிதா. குருதல்பமென்றால் ஸாக்ஷாத் மாதாவைச் சொல்லுகிறது. அவளிடம் ஸம்ஸர்க்கம் செய்த பாபியானவன், வருஷணத்துடன் விந்கத்தை அறுத்து, தனது இருக்களிலும் வைத்துக்கொண்டு தெற்குத் திசை நோக்கிச் செல்ல வேண்டும். திரும்பக்கூடாது. போய்க்கொண்டேயிருக்கவேண்டும். மரணம் வரையில் போய்க்கொண்டிருக்கவேண்டும். இங்கு மரணமே முக்ய ப்ராயர்சித்தமாகக் கருதப்படுகிறது. இது ஸாக்ஷாத் மாதா விஷயமே. ஸபத்நிமாதாவாயிருந்தால் அதற்கு இதர ஸ்மருதிகாரர்கள் சொல்லியபடி செய்யவேண்டும்.

ஐலிதாாவா மூ-அ-ஶி-டா பாரிவூ-ஐ-ஸ-லோ-பா-டா-க || २ ||

இரும்பினுலோ, தாம்ரத்தாலோ செய்யப்பட்ட ஸ்த்ரீ

பிம்பத்தை நெருப்பில் காய்ச்சி, ஜ்வலிக்கும்படி செய்து அதை ஆவிங்கனம் செய்துகொண்டு உயிரை விடவேண்டும். இது ஒரு கல்பம்.

ஸாராபோதீவிஷஸத்தாஂ ஸாரார விவேச || ந ||

ஸாராபானம் செய்தவன் அதற்கு ப்ராயர்ச்சித்தமாக நெருப்பில் கொதிக்கவைத்த ஸாரையை அப்படியே குடித்து அதனால் சரீரம் தழிக்கப்பட்டுச் சுத்தனவுவான்.

ஹேநாம் பூக்கிணாடுகெஸாாஂஹே தீவாஸுதோயாய ராஜா
நாம் மகுா கூதீாவக்கீத | தெநெநாம் ஹநாநா அயை தோ
காத்தி || ச ||

ஸ்வர்ணஸ்தேயம் செய்தவன் ப்ராயர்ச்சித்தமாக தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு, தோளில் உலக்கையைத் தரித்து, அரசனிடம் சென்று தனது திருட்டுக் கார்யத்தைச் சொல்லவேண்டும். அந்த உலக்கையால் அவனை அரசன் அடிக்கவேண்டும். அதனால் மரணம் நேர்ந்தால் தோஷத்திலிருந்து முக்தனுகிறோன்.

கநாஜூதெநாஜூதாரசீநாஸுபாதி || ந ||

ஸ்வர்ணஸ்தேயம் செய்தவனை அரசன் விடுதலை செய்ய உத்தரவு செய்தால் அந்தத் தோஷம், அதாவது திருட்டுத் தோஷமானது, விடுதலை உத்தரவு செய்த அரசனைச் சேரும்.

கநிம் வா பூவிஶைக || ச ||

ஸ்வர்ணஸ்தேய பாபத்திற்காக அக்னி ப்ரவேசமாவது செய்து சுத்தனுகலாம்.

தீக்கான் வா தவ சூயமெயக || எ ||

மஹா பராகம், சாந்த்ராயனம் போன்ற மஹா கடுமையான தபஸ்ஸையாவது ஆச்சரியித்து சுத்தி பெறவேண்டும்

ஹக்காவுயியெந வாத்தாநாம் ஸீவாபாநாக || அ ||

ஓவ்வொரு தினமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்தத்தைக் குறைத்துப் புஜித்து அதனால் சரீரத்தை விடலாம்.

கூஞ்சு ஸங்வதாராம் வா அரோக || க ||

அல்லது ஒரு வர்ஷம் வரையில் இடைவிடாமல் க்ருஷ்ச வ்ருதங்களை அநுஷ்டித்துச் சுத்தியடையலாம்.

மேற்கண்ட ப்ராயஸ்சித்தங்களில் கடின தோஷங்களுக்குக் கடின ப்ராயஸ்சித்தமும், எகு தோஷங்களுக்கு எகு ப்ராயஸ்சித்தங்களும் செய்யவேண்டுமென்று விஷய வ்யவஸ்தை உண்டு.

கயாபுராஞ்சாஹாஷி ॥ க௦ ॥

இந்த ப்ராயஸ்சித்த விதி விஷயமாக புராணமான ஸ்ரோகங்கள் சிலவற்றைச் சிஷ்டர்கள் உதாஹரிப்பார்கள்.

தூயம் கூவூ ஹாராம் வீக்வா நாராஞ்சாராம் வீ தூவூ
பூரூஹதூரைக்கூவா । உதாயட்காாதிதஹாஜிதஸூரா
பொஹாபெயாஹவநாநாகமுடு । ஷாநாஹ நாஹாம்
விஹாஷ வனதெத திதிவட்டதெஷ்டாவவாவநாஞ்செஞ் ॥

ப்ரம்ம ஹத்யா தோஷம் செய்யாமல், அதாவது ப்ரம்ம ஹத்தி நீங்கலாக, மற்றத் தோஷங்களில், அதாவது ஸ்வர்ணஸ்தே யம் செய்தோ, ஸாரையைப் பானம் செய்தோ, குருதல்பகமனம் செய்தோ பாயியாகப் போனவர்கள், நான்காவது நான்காவது காலத்தில் மிதமாக போஜனம் செய்தும், ஒவ்வொரு ஸவநமும், அதாவது காலை, மத்யாஹ்னம், ஸாயங்காலம் ஆகிய மூன்று வேளை களிலும் தீர்த்த ஸ்நானம் செய்தும், பகலில் நின்றுகொண்டே யிருந்தும், இரவில் உட்கார்ந்துகொண்டேயிருக்கவும், இத்யாதி களான நியமங்களுடனிருந்தால் மூன்று வர்ஷத்தில் இந்தப் பாபத்தைப் போக்கிக் கொள்வார்கள். மூன்று வர்ஷம் இந்த வரதம் அதுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று கருத்து.

பூயிதீ வணடீ வரிஹாவு பூயிதீ வணடீ ஹக்வா
ஹாஞ்சாஹிதீஹாத தகதெதுநாம் ஹநாஞ்சாம் ॥ கை ॥

ப்ராம்மணன் நீங்கலாக, கூத்ரியாதி மூன்று வர்ணஸ்தன் ஒரு ப்ராம்மணனைக் கொன்றால் அதற்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக யுத்த களத்தில் போய், ஸேனைகளின் மத்தியில் அவன் நிற்கவேண்டும். அங்கு அவனை ஸெங்கர்கள் கொல்லவேண்டும்.

கவி வா மொளாநி கூஷங் தீங்வைதி ஹாவயிக்வாதநி
பூவிசொக ॥ கந ॥

ப்ராம்மண வதம் செய்த கூத்ரியாதிகள் மேற்சொன்ன ப்ராயஸ்சித்தத்திற்குப் பதிலாக அக்னி ப்ரவேஷம் செய்யலாம். ரோமங்கள், தோல், மாம்ஸம் இவைகளை முதலில் ஹோமம் செய்துவிட்டுப் பிறகு அக்னியில் ப்ரவேசித்து, சரீரத்தை த்யாகம்

செய்து சுத்தியடைகிறார்கள். இதற்கான மந்த்ரங்களை வலிஷ்டர் கூறியுள்ளார்.

வாய்வெப்பு உராகவை ஹி டை வகு வாகவொங்வை வாவை னை அக
நகா அபெரிகா ஶா ஹிங்வையா ஶா ஆகு வக பூயா ஹித்டி ॥

காக்கை, கழுகு (கிருகலாஸம்), மயில், சக்ரவாகம், ஹம்ஸம், தண்ணீர்க் காக்கை, தவளை, நரி, மூஞ்ஜைது, குதிரை இவைகளில் ஒன்றைக் கொன்றால் சூத்ரனுடைய வதத்தில் சொல்லிய ப்ராயர்ச் சித்தத்தைச் செய்யவேண்டும்.

இருபத்தெந்தாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இருபத்தாறுவது கண்டிகை.

யெநுநா சூதோ ஹா ஶா கா ரா ணா கை ॥ க ॥

பால் கறவையுள்ள பசமாடு, வண்டியிமுக்கும் வேலை செய்து வரும் காளைமாடு இவைகளை அகாரணமாக அபுத்தி பூர்வமாகக் கொன்றால் அதற்கும் சூத்ரவதத்தில் போல் ப்ராயர்ச்சித்தம் செய்ய வேண்டும்.

யாய-வாஹ பூவுருதீள வெதா சொடா பூணிதாடி ॥ உ ॥

பாரத்தை வஹிக்கும் காளைமாடு தூர்யம். அதனால் சுமக்கத் தக்கவை தூர்யவாஹங்கள். இவைகளின் ஹிம்ஸையில் ப்ரவ்ருத்தித் தாலும், எலும்பு இல்லாமல், வெறும் ப்ராணன் மட்டுமேன்று ப்ராணிகளை ஹிம்ஸீத்தாலும் சூத்ரவதத்தில் போல் ப்ராயர்ச்சித்தத்தால்சுத்தி.

சநாகே கூ ஶா ஶா கூ சா ஶா நா தா வோ கூ திரா து கீ கீ
ரா கா கா ரா அவண ஹோ ஜிநடி ॥ ந ॥

கோபிக்கத்தகாதவர்களான பிதா, ஆசார்யன் முதலியவர்களைக் கோபித்து தூர்ப்பாறையால் பேசினாலும், பொய் சொன்னாலும், இவைகளுக்குப் ப்ராயர்ச்சித்தமாக மூன்று நாள் அஹோராத்ரம் கூஷீரம், சஷாரம், வவணம் இவைகள் இல்லாமல் போஜனம் செய்ய வேண்டும். தயிர், மோர் முதலியவையும் கூடாது.

ஶ-அ-கு-ஸ-ா-வ-த-ா-து-க-ஹ-ஜ-ந-டி ॥ ச ॥

மேற்கண்ட ஸ-அ-த-ர-த-்தில் சொல்லிய பாபத்தைச் செய்த

சூக்ரனுக்கு ஏழு நாள் போஜனமில்லாமல் உபவாஸமிருப்பது ப்ராயர்ச்சித்தமாகும்.

ஹீணாங் செவைடு ॥ நு ॥

கிழே ஆரம்பம் முதல் இது வரையில் சொல்லிவந்த ப்ராணி வதாதி ப்ராயர்ச்சித்தங்கள் ஸ்தரீகள் விஷயத்தில் இப்படியே ஆசரிக்கத்தக்கவை.

பெஷாவிஶாதூரை தெஷாதீகாஜீ ஹிக்வார்பூாணிஹிஂஸாயாடு ॥

கிழே எந்த ப்ராணிகளைக் கொன்றால் ப்ரம்ம ஹத்யா தோஷம் சொல்லப்பட்டதோ, அந்த ப்ராணிகளுடைய சரீரத்தில் ஏதாவது ஒரு அங்கத்தை மட்டும் ஒருவன் வெட்டினால், அந்தத் தோஷத்திற்காகவும் சூத்ரவத ப்ராயச்சித்தத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். அப்படி வெட்டியதால் அந்த அங்கத்தின் சக்தி அடியோடு நகித்துப்போகாமலிருக்குமானால் இந்த ப்ராயர் சித்தம்.

கநாய-வ வெஸா-ந புதி-விஜா-ஶா-ரொ-ஷி-லக்ஷ்மீ-ஹோ
ஜூ-வெய-பூ-ஶா-ந ஶா-அ-ந பா-ங வ-ரோ-த-வி-கா-ர-போ-ந-ள-வ
தோ-ஷ-வ-ஷ- க-க-ஷ-ா-வ-ஷ-ஸ-வ-ஷ- க-க-ஷ-ா-ர-ந-வ-ஷ-ஸ-வ-
வ-ஷ-வ-ஷ- வா-ஷ-வ-ஷ-ா-ஷ-ா-வ- உ-வ-ஷ-வ-ஷ-ர-எ-ர-ா-ஷ-ா-ஷ-ா-வ-ஷ-
ஏ-ர-ஷ-ா- வ-வ-இ-த-ஷ-ா-ய-ஷ-ா- க-க-ஷ-ா-ஷ-ா-வ-ஷ- ॥ எ ॥

ஆர்யாசாரத்திற்கு விருத்தமான செய்கை, பிறர் தோஷத்தைக் கூறுவது (கோள் சொல்லுவது), நிவித்தமான துராசாரங்களைக் கைக்கொள்வது இவைகளிலும், அபக்ஷ்யம், அபோஜ்யம், அபேய மென்று சாஸ்த்ரத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்டவைகளைச் சாப்பிட டாலும், சூத்ர ஸ்தரீயிடம் ரேதஸ் உத்ஸர்க்கம் செய்தாலும், அயோநியில் மேற்படி கார்யம் செய்தாலும், தோஷமுள்ளதான் அபிசாராதி கர்மாக்களைப் புத்திப்புரவமாகவோ, அபுத்தி தூர்வ மாகவோ செய்தாலும், மேற்கண்ட தோஷங்களுக்காக ப்ராயர் சித்த சுத்தி செய்துகொள்ளவேண்டும். அப்சப்த அடையாள முள்ள மந்த்ரங்களாலும், வருண தேவதாக மந்த்ரங்களாலும், பவித்ரார்த்தமான வேறு மந்த்ரங்களாலும், தோஷத்தின் கொரவ ஸாவகத்திற்கு ஏற்றபடி ஸ்தான ப்ரோக்ஷனுதிகள் செய்து கொள்ளவேண்டும். இது ரஹஸ்யதோஷ ப்ராயர்ச்சித்த விஷய மென்று அறியவும்.

நாட்டேஷநாவகீனீடு நிரூதியின் வாக்யப்பெஜுந பயஜெத ॥ அ ॥

ஸ்த்ரீகமநாதி தோஷம் செய்த ப்ரம்ஹஸாரீ அவகீர்ணீ எனப் படுகிறான். அந்தத் தோஷமுள்ள அவன் கர்த்தப பசுவைக் கொண்டு நிர்ருதி தேவதையை, பாகயஜ்ஞ விதியால் யாகம் செய்ய வேண்டும்.

தவஸு ஶ-அ-ஷுः பூ-ஶ-பா-க ॥ க ॥

அந்த யாகத்தில் மிகுந்ததான ஹவிஸ்ஸை, உச்சிஷ்டத்தை, சூத்ரன் புஜிக்கலாம். ப்ராம்ஹணன் புஜிக்கலாகாது.

இ-ஷு-஗-ா-ய-த-பு-ா-ய-ஸ-த-ஷு ॥ க ॥

நியமங்களை அதிக்ரமித்து வேதாத்யயனம் செய்வது “மித்யா தீதம்” எனப்படுகிறது. அதற்கான ப்ராயர்ச்சித்தம் இனி சொல்லப் படுகிறது.

வ-ஸ-ங-வ-த-ா-ஓ-ய-ஷ-ஹ-த-ெ-த வ-த-ஷ-ா-ர-ந-ா வ-ா-ஹ-ங- ப-வ-ஹ
ஹ-ஷ-ா-ய- வ-ன-வ-ஹ-ஷ-ா-ர-ந-ா வ-ா-ஹ-ங- க-ஷ-ா-ய-ஷ-
ஒ-ா-ர- வ-க-ஷ-ா-ய-ப-ய-ஷ- வ ॥ க ॥

நியமாத்யயனம் செய்யாத தோஷத்திற்காக மாணவகன் ஒரு வர்ஷம் வரையில் ஆசார்யன் க்ருஹத்தில் ஆசார்ய ஹிதங்களைச் செய்துகொண்டு மௌனத்துடன் இருக்கவேண்டும். அத்யயனம் செய்யும்போதும், ஆசார்யனிடமும், ஆசார்ய பத்தியிடமும் பேசும் போதும், பிகை வாங்கும்போதும் மௌனத்தை விடலாம். இந்த ப்ராயர்ச்சித்தம் ஸமாவர்த்தனமாகாத மாணவகன் விஷயமாகும்.

வ-ா-வ-த-ெ-ந-ஷ-ஹ-வி சொ-ஷ-வ-க-ஹ-வ-த-ந-ப-ய-ஷ-த-ா-ஷ-
ய-ா-நி வ-க-ஷ-ா-ய- ॥ க ॥

கீழ் ஸ-அ-த-ர-த-த-ில் சொல்லப்பட்ட மித்யாதீத ப்ராயர்ச்சித்தம் போல், மேலே சொல்லப்படுகிற ப்ராயர்ச்சித்தங்களும் மித்யாதீத தோஷத்திற்கும், அதுபோல் பத்தியமல்லாத வேறு தோஷமுள்ள கர்மாக்களுக்கும் ப்ராயர்ச்சித்தமாக உபயோகிக்கத்தக்கது. ப்ராயர்ச்சித்தம் விதிக்கப்படாத தோஷங்களில் இவைகளை ஆசரிக்கலாம்.

க-ா-ஷ-ந-ஷ-ா-ஷ-ா-ம் வ-ா- ஜ-ா-ஹ-ா-ப-ா-க- க-ா-ஹ-ா-க-ா-ஷ-ந-ஷ-ா-
ர-க-ா-ஷ-ந-ஷ-த-ி ॥ க ॥

“காமோகார்ஷி நமந்யுரகார்ஷி த்” என்ற மந்த்ரத்தால் காமன்,

மந்யூ என்ற இரு தேவதைகளை உத்தேசித்து ஹோமம் செய்யவும். ஸ்வாஹாகாராந்தம் மந்த்ரம், ஆஜ்யம் த்ரவ்யம்.

ஐவா கா ||

மேற்கண்ட மந்த்ரத்தையே ஹோமத்திற்குப் பதிலாக ஜபமும் செய்யலாம். தோஷத்தின் அளவுக்கு ஏற்றபடி ஹோம, ஜபங்களின் ஸங்க்யையை நிர்ணயித்துக்கொள்ளவும்.

வவட்ணி வா திறக்கு உபோஷ்டு வா செராஹுத உக் குகி-பவஸ்பாரு ஸாவித்ரீ பூணாயாஸிராஹஸு கூகு குவத-பெ ஒபூணாயாஸிரா வா || கரு ||

பூர்ணிமா, அல்லது அமாவாஸ்யையில், திலத்தை மாத்திரம் சாப்பிட்டு உபவாஸமிருந்து, மறுநாள் ஸ்நானம் செய்து, காயத்ரியை ப்ராணையாம முறையில் ஆயிரம் தடவை ஆவ்ருத்தி செய்து ஜபிக்கவும். ப்ராணையாம முறையில்லாமலும் ஜபிக்கலாம். ஒரு ப்ராணையாமத்தில் எவ்வளவு காயத்ரியை ஜபிக்கமுடியுமோ அவ்வளவு ஜபித்து ஆயிரம் ஸங்க்யையைப் பூர்த்திசெய்யவும். ஆயிரம் முடியும் வரையில் ப்ராணையாமத்தை ஆவ்ருத்திசெய்யவும்.

இருபத்தாருவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது கண்டிகை.

பூர்வண்டுாம (வா) வளண்டோஹஸ்பாரு திறக்கு உபோஷ்டு வா செராஹுத கெத ஓஹாநாநாகி-குகி-பவஸ்பாரு ஸாவித்ரீ ஹஸு ஸாவித்ரீ ஹஸு, கீர்த்தி-ஜபை ஆ || க ||

மற்றெரு விகல்பம் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ராவணீ பூர்ணி மையில் திலம் மாத்திரம் புஜித்து உபவாஸமிருந்து, மறுநாள் ஸமூத்ரகாமிநியான மஹாநதியில் ஸ்நானம் செய்து, காயத்ரியால் ஆயிரம் ஸமித்துக்களை ஹோமம் செய்யவும். ஸ்வாஹாகாரமில்லை. அல்லது ஆயிரம் தடவை ஜபிக்கவும். ஸமித் ஏதாவது ஒரு பலா சாதி யஜ்ஞ வருஷத்தினதா யிருக்கவேண்டும்.

உவியஜுக்ரது-அநா வவித்ரூய-நாஹரோக || 2 ||

அல்லது, சுத்தி நிமித்தமாக விதிக்கப்பட்ட மருகாரம் பவித்ரேஷ்டிகளையோ, அக்நிஷ்டோமாதி யாகங்களையோ ப்ராயஸ் கித்த ரூபமாயும், சுத்தி நிமித்தமாயும் அநுஷ்டிக்கவும்.

இதுவரையில் ஆறுவித ப்ராயர்ச்சித்தங்கள் சொல்லப்பட்டன. இவைகளை, தோஷ கெளரவ லாகவ தாரதம்யப்படி ஆசரிக்கவும்.

கஹோஜீஂ ஹாகூ செந்தூர்ஜீஷுஷு || ந ||

சாப்பிடக்கூடாதென்று நிதேதிக்கப்பட்ட வஸ்துவைச் சாப்பிட்டால், வயிற்றில் புரிஷமில்லாமல் (மலம்) சுத்தமாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். புரிஷம் சூன்யமாகும் வரையில் உபவாஸம்.

தக வஸ்துராசெதுணாவாபூதெ || ச ||

அவ்வாறு புரிஷமில்லாத நிலைமையானது ஏழு காட்களில் ஏற்படக்கூடும். ஆதலால் ஏழு நாள் உபவாஸமென்று கருத்து. ஆனால் ஏழு தினங்களுக்குள்ளே புரிஷமின்மை ஏற்பட்டுவிட்ட தாக நிச்சயமாகத் தெரிந்தால் அத்துடன் உபவாஸத்தை நிறுத்தி விடலாம்.

ஹைஞ்சரிசரியாவெடாஹயோ ஹஸூரா ராஷ்காசீஷ
ஹைஷைக || ந ||

அல்லது ஹேமந்த ருது, சரிசரிர ருது இவைகளில் காலை, மாலை ஸந்த்தயைகளில் விடாமல் ஸ்நானம் செய்துவரவேண்டும். சிதலா ஜலத்தில் அவகாஹுநஸ்நானம்.

க௃ஹாஷராதுஂ வா அரோகை || ச ||

அல்லது க்ருச்ச த்வாதசராத்ரமென்கிற வரதத்தையாவது ஆசரிக்கவும். பன்னிரண்டு நாள் வரதம்.

துஹைஞ்சகாஸுஶிவாஸீ தகதூஹை || துஹையாவித
துஹைஞ்சாஸாதாதி கிஂ உநெதி க௃ஹாஷராதுஹை
வியிஃ || எ ||

பன்னிரண்டு நாள் வரதத்தை விளக்குகிறார். மூன்று நாள் இரவில் சாப்பிடக்கூடாது; பகலில் மட்டும் புஜிக்கலாம். மறு மூன்று நாள் பகலில் சாப்பிடக்கூடாது; இரவில் மட்டில். அதன் பிறகு மூன்று நாள் தானாக அயாசிதமாகக் கிடைத்ததேயே புஜிக்கவும். மறு மூன்று நாள் அஹோராத்ரமும் எதையும் சாப்பிடக்கூடாது. இவ்வாருகப் பன்னிரண்டு நாள் வரதத்தின் விதியாகும்.

வாதகைவாஹைஹைச ஸங்வதாரம் வஸக௃ஹாவங்வதாஃ || அ ||

இந்தப் பன்னிரண்டு நாள் வரதத்தையே இந்த விதிப்படி

ஒரு வர்ஷம் அனுஷ்டித்தால் அதற்கு “க்ருச்ச ஸம்வத்ஸரம்” என்ற பெயராகும்.

கயாவாரங் ஷுஹா-நூவூவதநீயாதி கூகுா திவிரா
நஶுகவாராய்ஜெணஃ கூதபூயஸ்ரிதொ ஹவதி || கை ||

இனி மற்றொருவித ப்ராயப்சித்தம் சொல்லப்படுகிறது. பதநீய மல்லாதவையான அநேக பாபங்களைச் செய்தாலும், உபவாஸ மிருந்து மூன்று தடவை வேதபாராயணம் செய்தால் ப்ராயப்ரசித்தம் செய்துகொண்டவனுகிறுன்.

கநாய-நாம் ஶபதெந ஹி ஹூதா-ஶூசிங் கஷாயவஃ | கஷுா
ஹண ஹவ வநிகுா தாஜெணஷாவீத வெஷ்டதவ் || கக ||

சூத்ர ஸ்த்ரீயைத் தன் படுக்கையில் ஏற்றியவனும், வட்டிக் காகப் பணம் கொடுத்து ஜீவிப்பவனும், மத்யங்களை (ஸாரை நீங்கலாக) குடிப்பவனும், அப்ராம்ஹணன் போல் எல்லோரையும் ஸ்துதிபாடிப் பிழைப்பவனும் ஆகிய இவர்கள் ஸ-இர்யோதயம் முதல் தர்ப்பாஸனத்தில் உட்கார்ந்து, ஸ-இர்யன் இவர்களுடைய முதுகுப் பாகத்தைப் பொசுக்கும் வரையில் வரதமிருக்கவும்.

யதெக்காராதெ-ண கரோதி வாவங் கஷுஷ்டங் வண-நூ ஹுா
ஹணஹெவஹீநஃ | வதாய-காஉ உத்காஹுவாய் திவிவ-க
செஷ்டஷுஷ்டவஹஞி வாவடி || கக ||

சூத்ராதிகளான கீழ் வர்ணத்தை ஒரு ப்ராம்ஹணன் லேவக வருத்தி செய்து ஒரு நாள் அடிமை செய்தாலும் அந்தத் தோஷத் திற்காக நான்காவது காலத்தில் போஜனமும், (இன்று பகலில் புஜித்தால், மறுநாளிரவில் புஜிப்பது) த்ரிஷ்வவணஸ்நானமும் செய்து வரவேண்டும். இம்மாதிரி மூன்று வர்ஷம் நியமம் செய்தால் அதனால் அந்தப் பாபத்தை நீக்கிக்கொள்ளுகிறுன். இது சூத்ர ஸ்த்ரீ ஸம்லர்க்க விஷயமென்று சிலர் கருத்து.

முதல் ப்ரஸ்னத்தில் ஒன்பதாவது படலம் முற்றிற்று.

இபோத்தேழுவது கண்டிகை முற்றிற்று.

முதல் ப்ரஸ்னம்—பத்தாவது படலம்.
இருபத்தெட்டாவது கண்டிகை.

யாகாகாஷ வாவரி^ந ஹஸிலீ^ந தெ ஷூநோஹ ஹவ
தீதி களதஹார்தள தயா காணப்ளஷாஸா^ந || ச ||

எந்த வழியிலும், எந்த ஸந்தர்ப்பத்திலானதும் ஸரி, பிறர் ஸ்வத்தைத் தனக்கு என்று ஆசை வைப்பவன் திருடனுகிறுன் என்று கௌத்ஸ ஹார்த ஆசார்யாஞும், அவ்வாறே காண்வ பெளஷ்கரஸாதி என்ற ஆசார்யாஞும் நினைக்கிறார்கள்.

ஹஞ்சுவவாஞாஃப வாவரி^ந ஷேவி^ந தி வாஷ^ந ஹாயணி^ந || 2 ||

ஆனால் வார்ஷ்யாயணி என்கிற ஆசார்யர் பிறர் ஸ்வத்தை ஆசைப்பட்டு அபஹரிக்கும் விஷயத்தில் சில விலக்கு நியமங்கள் இருப்பனவாக நினைக்கிறார்.

ஶடே^ந உஷா யா^ந ஹவாவொ ந ஹா^ந ஹி^ந பு தி^ந ஷேயயணி^ந || ச ||

தான்ய பாத்ரத்தில் இருந்து, காலக்ரமத்தில் பாகம் அடையும் தான்யங்களான உருந்து, பயறு, கடலை முதலியவை,(ஸம்யோஷா:) பாரம் வஹிக்கும் காளை மாட்டுக்கு ஆஹாரமான வைக்கோல், புல் முதலியவை என்ற இவைகள் யஜமாநனைக்கொண்டு தடைசெய்பவையல்ல.

அதாவது மேற்படி வஸ்துக்களைப் பிறருடையனவாயிருந்தாலும் எடுத்துக்கொள்ளத் தடையில்லை. சொந்தக்காரன் தடைகிடையாது.

கதிவுவஹாரோ வா^ந செலோ ஹவதி^ந || ச ||

ஆனால் அந்த வஸ்துக்கள் விஷயத்திலும் ந்யாய வரம்பு மீறி அதிகமாக எடுப்பது தோஷமுள்ளதாகும். அதாவது ஸ்தேய தோஷமுண்டு.

ஹவ-^ந தூ^ந ந-^ந தி^ந வ-^ந தி^ந ஹா^ந தஃப || ச ||

எந்த வஸ்துவாயினும், எந்த ஸந்தர்ப்பமாயினும் யஜமானனின் அநுமதி பெற்று எடுப்பதே உசிதமென்று ஹார்தர் நினைக்கிறார்.

ந வதி^ந தோ^ந வா^ந ஜூ^ந தோ^ந நா^ந மே^ந தோ^ந ந ஹவே^ந || ச ||

வர்ணுச்சரம தர்ம ப்ரஸ்டர்களான பதிதர்களான ஆசார் யனையோ பிதா, மாதா, குரு முதலிய ஜ்ஞாதிகளையோ பார்க்க விரும்பிப்போகக்கூடாது.

நவாஹா சூரா நாபயாஜ்ஞீத || எ ||

பதிதனை அந்த ஆசார்யனிடமிருந்தும் ஜ்ஞாதியிடமிருந்தும் போக த்ரவ்யங்களைப் பெற்று உபயோகிக்கலாகாது.

யாழிலூவாத உவவூஜையூ) தடுத்தீஷ் வுதிவு ஜெக ||

எதிர்பாராமல் அந்தப் பதிதாசார்யாதிகளுடன் ஸந்திப்பு நேர்ந்தால், அபிவாதனுதிகள் செய்யாமல் மெளன்மாகப் பாத ஸ்பர்சம் மட்டும் செய்துவிட்டு, அவர்களுடன் வேறு எதுவும் பேசாமல் ஒதுங்கிப் போய்விடவேண்டும். கூணம் கூட ஸஹ வாஸம் கூடாது.

ஓதா வாதுக்குவூ) ஈடுபாங்கி கைடூண்டாஸதெ
தவூா ஶாபு-அஷா திதூ வதிதாயாஇவி || கூ ||

தாயாரானவள், பிள்ளைக்கு ஏர்ளமாக கேஷமகார்யங்களைச் செய்கிறவளாகையால் அவள் பதிதையானாலும் அவள் விஷயத்தில் சுச்சுருதை நித்யமாகச் செய்யவேண்டியதே.

ந தா யசிடுவூநிவாவவூகை || கா ||

ஆயினும் அந்தப் பதிதையான தாயாருடன் தர்ம கார்யங்களில் சேர்க்கை கூடாது. அவள் இறந்தால் ஸம்ல்காராதிகள் செய்வதில் அபிப்ராய பேதமுண்டு.

கயடூாஹூதாநு சொஹாநநாஜூய ந வயங் வாயிடு
ஸ்ரதூவிவூஹூஹூதாயூநாஹூபயாரிஜாநாஹாநு) திருஷ்
வணை-ஷக்திபவூஸ்பராநக்தாராக்தாராவணை ஹாநாதெநா
நாநாரா வஷ்டாணி நாஹாரா புவிஶெக || கக ||

ப்ரம்ஹஸ்வ ஹரணம் செய்தவன் அதர்மமாக அபஹரித்த வஸ்துக்களை த்யஜித்துவிட்டு, “நவயம் ச அதர்மர்ச” என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி(அதர்மத்திற்கும் எனக்கும் ஸம்பந்தமில்லை), நாபிக்குக் கீழ் முழங்காலுக்கு மேல் வஸ்தரம் தரித்து, மூன்று வேளை தீர்த்த ஸ்நானம் செய்து, கஷ்டரம், கஷாரம், லவணம் இவை களைத் தள்ளி ஆஹாரம் செய்து, பன்னிரண்டு வர்ஷங்கள் வரை பில் வீட்டிற்குள் புகக்கூடாது. இது ப்ராயர்ச்சித்தவர்தம்.

தகவிசிஃ || கா ||

இவ்வாறு பன்னிரண்டு வர்ஷம் வரதமிருந்த பிறகு ப்ரம்ஹஸ்வ ஹரண தோஷம் நீங்கி வித்தியை (சுத்தியை) அடைகிறோன்.

கய வூங்குபொகவூங்குபெய்க் ॥ கஞ் ॥

அதன் பிறகு சிஷ்டர்களுடன் சேர்க்கை ஏற்படுகிறது.
வனதெல்வாசெநுஷாசிவி வதநீயாநாடு ॥ கச ॥

இன்னுமிதுபோலொலாத்த பதநீய தோஷங்களுக்கும் மேற்கண்ட வரதமே ப்ராயர்ச்சித்தமாகக் கொள்ளத்தகுந்தது. நேரிடப்ராயர்ச்சித்தம் விதிக்கப்பட்ட தோஷங்களிலும் இதை விகல்பமாக ப்ரயோகிக்கலாம். ப்ராயர்ச்சித்தம் விதிக்கப்படாத இடங்களில் இதையே உபயோகிக்கலாம்.

நாராது மார்தி தா ஸாவிராஂ ஸுதி-ங் புவிஸு
உலபத சூதிவூங்குதெஹாதாநாடு ॥ கரு ॥

குருதல்பக்மனம், பிதா அல்லது ஆசார்ய பதநீகமநம் செய்தவன், த்வாரமுள்ள ஓர் பெரிய குழாய் செய்து அதில் புகுந்து அதை இரு பக்கத்திலும் நெருப்பினால் பற்றவைத்து, தன்னைப் பொசுக்கிக்கொள்ளவேண்டும்.

ஸிரெயூத்தி தி ஹார்தி ॥ கச ॥

மேற்சொன்ன ஆத்மஹத்தி ப்ராயர்ச்சித்தமானது செய்யத் தக்கதல்லவன்ற ஆசார்ய ஹார்தர் அபிப்ராயப்படுகிறார்.

யோஹூதாநா பாரா வாடநிதிநுதெநிஶாஸ வனவ வஸ
ங்வதி ॥ கன ॥

எவன் தன்னையே வதம் செய்துகொள்ளுகிறானாலே, அல்லது பிறரைக் கொல்லுகிறானாலே, அவன் இரண்டிலும் ப்ரம்மஹத்யா தோஷமுள்ளவனுக்கவே ஆகிறான். ஆகையால் மேற்கண்ட ஆத்மவத ப்ராயர்ச்சித்தம் கூடாதென்று ஹார்தர் கருத்து.

வனதெதெநவ வியிநொதைநாநாநாவாவுரோக | நாவூங்
வ

வீநு மொகை புதூாவத்திலிதூதெத | காந்தி தா நிஹடு
ங்குதெத ॥ கந ॥

கீழ் ஸ-ஈத்ரத்தில் (11) சொல்லிய விதிப்படியே கடைசி முச்சு உள்ளவரையில், அதாவது ப்ராணன் இருக்கும் வரையில், வரதம் அநஷ்டத்து வரவும். அப்படிச் செய்தாலும் அவனுக்கு இஹலோகத்தில் சேர்க்கை கிடையாது. பரலோகத்தில் தோஷம் நகிக்கும்.

ஓராவுடுதிக்கு வூராஜிநாம் வைஹிடெடுகோடி வரியாய ஓராவுடுதிக்கு வீனை விக்ஷாலி தி வஸ்தா மாராணி உரைசே | வஸாவுடுதிவிஷணாஸாநு || சகை ||

காரணமில்லாமல் தனது பார்யயை த்யஜித்து வ்யதிக்ரமம் செய்தவன், அந்தத் தோழ்த்திற்காக ஆறுமாதம் வரையில் ஏழு வீடுகளில் நுழைந்து பிகைவாங்கி ஜீவிக்கவேண்டும். அதுவே அவனுக்கு ஜீவனம். பிகைக்கு மந்தரம் “தாரவ்யதிக்ரமினே பிக்ஷாம்” என்பது. (பார்யயை த்யஜித்த எனக்குப் பிகை போடுங்கள்). ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு சத்தியடைகிறுன்.

ஐந்தாண்மை வூராஜிநாம் வூராஜிநாம் வூராஜிநாம்
வைஹிடெடுகோடி கூவு கூவு கூவு கூவு
வஸாவகை காலடி || 20 ||

இதுபோல் ஸ்த்ரீ ஒருத்தி அகாரணமாகப் பர்த்தாவை த்யஜித்து வ்யதிக்ரமம் செய்தால், அவனும் க்ருச்ரத்வாதசராத்ரம் என்று கீழே சொன்ன வரதத்தை ஆறு மாதம் வரையில் ஆவ்ருத்தி செய்து அநுஷ்டிக்கவேண்டும்.

இருபத்தெட்டாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது கண்டிகை.

சுமி ஒரு அனைவா ஸாஜிநாம் வூராஜிநாம் வா வைஹிடெடுகோடி வரியாட வௌராஷிஶரி பூதீபாநாயுடுதோநாய வட்டாஜீநாமேடு கூதீநாகியெயம் பூவூராணஸாங்கு ரெடுதீகொ ஒரு அனைவே விக்ஷாலி தி | நூரெதி பூணவுடுதீநூதீ அவுஶாதுநூதா ஹாரம் வருஷாதுமீனம் வாஷாவுஶாவாது சூதீவெயெதோ விளூதெத | வனதெதெநவ வியிதோதோ ஒருவாஸாநுரோ ஞாவுஶாவுநு ரெலாகே ஒதுாபேதிவிடாதெத கூதூதீநூதெத | க ||

இனி ப்ருணனைத்தி செப்தவனுக்கு ப்ராயர்சித்தம். ஆறு அங்கங்களுடன் வேதாத்யயனம் செய்து வேதார்த்தமறிந்து, ப்ரயோகமறிந்து, தான் அநுஷ்டித்துப் பிறருக்கும் யாகாதிகள் அநுஷ்டித்துவைப்பவன் ப்ருணன். அவனைக் கொன்றவன், நாய், அல்லது கழுதையின் தோலீ மேல் ரோமம் தெரியும்படி உடுத்தி,

ஜலபானுதிகளுக்குப் புருஷன் சிரஸ்ஸை (மண்டையோடு) கையில் ஏந்தியும், கட்டில் சட்டத்தைத் தண்டமாகத் தரித்தும், தனது ப்ரஞ்சுஹத்யா தோழத்தைத் தன் பெயருடன் கலந்து சொல்லிக் கொண்டும், இங்குமங்கும் பிகைத்தக்காக அலையவேண்டும். “ப்ரஞ்சு ஹத்தி செய்த எனக்கு எவர் பிகைசூ போடுவர்” என்று சொல்லிக் கொண்டு, க்ராமத்தில் ப்ராணதாரணத்திற்கு வேண்டிய மட்டில் ஜீவனத்தைப் பெற்று, சூன்யமான வீட்டிலோ, மரத்தின் மூலத் திலோ வலிக்கவேண்டும். “ஆர்யர்களுடன் எனக்குச் சேர்க்கை இல்லையே” என்று நினைத்துக்கொண்டு, மேற்சொன்னபடி கடைசி முச்ச வரையில் வரதம் அனுஷ்டிக்கவும். மரனுந்திக் கரதமாகையால் நடுவில் இவனுக்குச் சிஷ்டர்களுடன் கிளப்புக்கிடையாது. இஹலோகத்தில் பந்து ஸம்ஸர்க்காதிகள் கிடையாது. ஆனால் பரலோகத்தில் நரக சிவருத்தி ஏற்பட்டு, தோழமும் நகிக்கும்.

யஃ பூசிதொ ஹஞி பூஷீ தொஷிமாடு || २ ||

ஒருவன் புத்திபூர்வகமில்லாமல் தவருக ஒருவனைக் கொண்டு விட்டாலும் அதிலும் வத்தோழ பலன் ஸ்வல்பமாகவாவது வந்து திரும். புத்திபூர்வகமில்லையென்ற காரணத்தால் தோழம் நீங்காது. ப்ராயர்ச்சித்தம் கூறவாகும்.

வாஹ ஸஷூ டை யது ஹஞ்சப் || ३ ||

தெரிந்தும் வேண்டுமென்றே ஸங்கஸ்ப பூர்வமாகச் செய்யப் படும் தோழங்களில் பாபபலன் அதிகம் ஏற்படும். ப்ராயர்ச்சித்தமும் பெரிது.

வனவதிநெஷுவி தொஷிவதூ கூடைவொ || ४ ||

இதுபோல் தோழமுள்ள வேறு கார்யங்களிலும் புத்திபூர்வகம் அபுத்தி பூர்வகம் என்ற தாரதம்யம் பார்த்து ப்ராயர்ச்சித்தகுரு கூறு விதிகளும் உண்டு.

தயா வாணாக்ரியாஹா || ५ ||

அப்படியே புத்தி பூர்வக புண்ய கார்யங்களில் அதிக பலனும், அபுத்தி பூர்வக புண்ய கார்யங்களில், அதாவது யத்ருச்சையாகச் செய்ததில், ஸ்வல்ப புண்ய பலனும் உண்டு.

வர்க்ஷாயேஷாவி பூர்வண சூயாயஂ நாஷ்த || ६ ||

பரீக்ஷார்த்தமாகவாவது ப்ராம்ஹணன் ஆயுதத்தை எடுக்கக் கூடாது. ஆதலால் பரஹிமஸைக்காக ஆயுதம் தரிக்க இடமே யில்லை.

பொ ஹிஂஸாயடிலிக்டான் ஹந்தி இநுாரோவ இநுா
ஹுஸாதி ந தவிலா சொடி உதி வாராணை || எ ||

தன்னைக் கொல்லுவதற்காக எதிர்நோக்கி வரும் ஒருவணை இவன் கொன்றுவிட்டால், இதில் கொன்றவனுக்குத் தோஷமில்லை பென்று புராணத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஏனெனில் இதில் கோபமே மற்றெருந கோபத்தைத் தாக்குகிறது. ஆதலால் மனிதன் மீது தோஷமில்லை.

காயாசிராஹுவஸிவஸாய உரோயாயடிலிதி ஸாஙசி
தெநுகரொதாயாஜிகா உதரொதாஜுவகா லியோ விவா
ஹரோநாஃ || அ ||

இனி பதிதர்கள் செய்யவேண்டிய விஷயம் சொல்லப்படுகிறது. பதிதர்களுக்குச் சிஷ்டஜன் சேர்க்கை இல்லாத காரணத்தால், அவர்கள் க்ராமத்திற்கு வெளியில் க்ருஹங்கள் அமைத்துக் கொண்டு, தங்களுக்கேற்ற தர்ம கார்யங்களை நிச்சயித்து, அதன்படி நடக்கலாம். பதிதர்கள் பரஸ்பரம் தங்களுக்குள் யாஜநமும், பரஸ்பரம் அத்யாபனமும், பரஸ்பரம் விவாஹம் முதலியவைகளும் செய்துகொண்டு இருக்கலாம்.

வாதுாநு வஸங்நிவாநு பூதுபா விடபூவு ஜதாஹ
ஒவங்ஹுஹஸ்வஸாயடாஹங்புதுவதநுதெத்தி || கூ ||

மேற்கண்டவாறு பதிதர்கள் காலம் நடத்தும்போது, அவர்களுக்குப் பிள்ளைகள் பிறந்துவிட்டால், உடனே பிள்ளைகளை அழைத்து, பிள்ளைகளே! நீங்கள் எங்களிடமிருந்து விலகி, தனியாக வலியுங்கள். அப்படிச்செய்தால்தான் ஆர்யர்கள் நம்மிடம் (உங்களிடம்) அபிமானம் கொள்ளுவார்கள். பிதாக்களாகிய நாங்கள் தான் பதிதர்கள். பிள்ளைகளாகிய நீங்கள் பாபம் செய்யாததால் உங்களுக்குத் தோஷமில்லை. எங்களை விட்டு விலகினால் சிஷ்டர்கள் அபிமானிப்பார்கள்.

காயாவி ந வெ நி யி பததி || கூ ||

தவிரவும், துஷ்கார்யத்தினால் மனிதன் கெட்டுப்போகிறுனே யல்லது அவனுடைய இந்த்ரியத்துடன் (சுக்லம்) அவன் பதித ஞவதில்லை. இந்த்ரியத்திற்குத் தோஷமில்லையாகையால் புத்ர னுக்கும் தோஷமில்லையென்று கருத்து.

தாநெதெந வெஷி கவு இஜ வீரோவி வாஜ் ஜநபதி || கக ||

இந்தியம் துஷ்டமாகிறதில்லையென்பதை இந்த உதாஹரணத்தால் அறியவும். அதாவது கண் முதலிய அங்கறீந்னுயிருந்தாலும் அவனுக்குப் பிறக்கும் ஸந்ததி அந்த அங்கமுள்ளதாகவே உண்டாகிறதல்லவா?

உத்பத்திக்கு ஸ்த்ரீயும், அதாவது மாதாவும், காரணமாதலால் அவள் பதிதையாயில்லாமையும் புத்ரனுக்குத் தோஷமில்லாமைக்குக் காரணமாகிறது.

இபெயேஞ்சிதி ஹார்தி கு ||

ஆயினும், மேற்படி இரண்டு ஸ்ட்ரங்களால் சொல்லப் பட்ட நிர்ணயம் மித்யை, அதாவது யுக்தமில்லை, என்று ஹார்தர் என்கிற ஆசார்யர் நினைக்கிறார்.

ஓயியாநீஸயைஞா ஹார்தி கு ||

ஸ்த்ரீ அல்லது மாதாவாயிருப்பவள், பால்தோய்க்க ஏற்பட்ட தயிர்ப்பானைக்கு ஸமானமானவள்.

பொ ஹி ஓயியாநூரீபூபதம் பய சூதவு இந்தி ந
தெந யிடக்கூதும் கிழ்செத | வனவிராமி ஶாபகம் யனி
வட்கட்செத நதெந வாஹ வாங்பூபொமொ விளூசெத ||

எவ்வளருவன் தயிர்ப்பானையில் அசுத்தமான பாலை மோர் விட்டுத் தோய்த்துக் கடைகிறுனே, அந்த அசுசி த்ரவ்யத்தி அண்டான தயிர், செய் முதலியவைகளால் யாகாதி தர்ம கார்யங்கள் செய்யப்படுவதில்லையல்லவா? அதுபோல் அசுத்தனை பதித னுடைய சுக்லத்தால் தோய்க்கப்பட்ட கர்ப்பத்திலுண்டான பிள்ளையும் அசுத்தனைக்கயால் அவனுடன் ஸம்ஸர்க்கம் கிடையாது. அதாவது பதிதனுக்குப் பிறந்த பிள்ளையும் பதிதன்தான். இந்த நியமம் புமானுக்கு மட்டும். பெண்ணுக்குக் கிடையாது.

காந்தாநாவாஹாராவராமி கராவவதநீடள || கு ||

ப்ராம்ஹணைக் கெடுக்க உத்தேசித்து, அபிசாரயாகம் செய்வதும், ப்ராம்ஹணை ஶராபமிடுவதும் அசுசிகரங்களான தோஷங்கள்தான். பதாய்ந்களல்ல.

வதநீயாவிதி ஹார்தி கு ||

ஆனால் ஹார்த ரிவி மேற்கண்ட இரண்டு தோஷங்களும் பதநீயங்கள்தானென்று நினைக்கிறார். அவைகளைச் செய்தவன் பதிதனுவான்.

வதநீயவுடுதிலூவாவிகாராணாம் ஆத்ஶாலோவாநு அா
ஒராசிடுதோவாநு அாத்ஶ அாத்ஶாவாநு அாத்ஶ வெபா
தூநு அாத்ஶ தூநு அாத்ஶ அாத்ஶ அாத்ஶாவாநு அாத்ஶாவாநு
வெபாஹும் தூநு அாத்ஶெகாஹும் || கஎ ||

அசுகிகரங்கள் பத்சீயங்களல்ல. ஆயினும் அசுகிகர தோஷங்கள் நேர்ந்தாலும் ப்ராயர்ச்சித்தம் விதிக்கப்படாத இடங்களில் கிழே சொன்ன பத்சீய ப்ராயர்ச்சித்தத்தையே உபயோகிக்கலாம். கால நியமம் மட்டும் பன்னிரண்டு மாதம், பன்னிரண்டு பக்ஞம், பன்னிரண்டு த்வாதச தினங்கள், பன்னிரண்டு வாரங்கள், பன்னிரண்டு மூன்றுநாள், பன்னிரண்டு இரண்டுநாள், பன்னிரண்டுநாள், ஏழுநாள், மூன்றுநாள், இரண்டுநாள், ஒருநாள். இவ்வளவுநாள் கணக்குச் செய்து வரிசையாக இவைகளில் இந்த வரதத்தை ஆசரிக்கவேண்டும்.

உதூஶாவிகாரநிவெடுதோ யாகாகை-காஹுவாஹும் || கஅ ||

ஆனால் மேற்சொல்லிய அசுகிகர தோஷ ப்ராயர்ச்சித்தமானது எல்லாவற்றிலும் ஒரே மாதிரியாக ஆசரிக்கப்படக்கூடாது. அந்தந்தத் தோஷங்களின் கௌரவ லாகவம், அப்யாஸம், புத்தி பூர்வகம், அபுத்தி பூர்வகம் இத்யாதி காரணங்களையனுஸரித்து, பெரிய தோஷத்தில் பெரிதாயும், சிறிய தோஷத்தில் லகுவாயும் ப்ரயோகிக்கத்தக்கது.

முதல் ப்ரஸ்னத்தில் பத்தாவது படலம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

முதல் ப்ரஸ்னம்—பதினேராவது படலம்.
முப்பதாவது கண்டிகை.

விசூயா மாதீதூகை || க ||

வேதவித்தையால் பூர்த்தியானவன்தான் ஸ்நாநம் செய்யலா மென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். ஸ்நாநம் = ஸமாவர்த்தனம்.

தயாவுதெநாஷ்டாவகூரிஂஶகவர்தோணெந || உ ||

வேதவித்தைய பூர்த்தியாகாதவனுயிருந்தாலும் நாற்பத்தெட்டு வர்ஷம் வரதம் முதலியதை ஆசரித்தும் ஸமாவர்த்தனம் செய்து விடலாம்.

விழுா வூதெந செதெநுகே || ஈ ||

வித்யை வ்ரதம் இரண்டினாலும் பூர்த்தியடைந்து ஸமாவர்த்தனம் செய்யவேண்டுமென்று கிளர். மேற்கண்ட ஸ-டித்ரங்களில் உள்ள வ்ரதமென்பது வேதவ்ரதங்களைப் பற்றியவையல்ல. ஸமிதாதான பிக்ஷாசரஞ்சிகளான ப்ரமஞ்சஶர்வி தர்மவ்ரதங்களே சொல்லப்படுகின்றன. இவைகளுக்கே கால பரிமாணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

தெஷ்டா ஸவெடுஷ்டா ஹாதகவாட்டுத்தி || ச ||

ஆதலால் வித்யாஸ்நாதகன். வ்ரதஸ்நாதகன், உடயஸ்நாதகன் என்று மூன்றுவித ஸ்நாதகர்கள் ஏற்பட்டுள்ளனர். இம்மூன்று பேர்களிடம் பொதுவாக வ்யத்யாஸமில்லாமல் ஸ்நாதகபூஜை கெளரவாதிகளைச் செய்யவேண்டும்.

ஸ்திரீவிஶோஷா ஸ்திரீவிஶோஷா ஹாதகவாட்டு பா-அஜாயா மை

விஶோஷஃ || ஈ ||

ஆயினும் அவர்களுள் அநுஷ்டான நியமம், வித்யை கெளரவும் இவைகளை யனுஸரித்துப் பூஜிப்பவனுக்குப் பல விசேஷ முன்டு.

சுய ஹாதகவாட்டாநி || ஈ ||

இதன் பிறகு வேறு கில ஸ்நாதக தர்மங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இவைகளில் கில தர்மங்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவான வையுமுன்டு.

பா-அவெட்டினநாரீநாநி-தீ-தீ-வெஶநாநி ஸ்திரீவெயை ஒ-
த்தொண வா || ஈ ||

க்ராமத்திற்குள் போகும்போதும் திரும்பும்போதும் கிழக்குத் திக்காகவே அவைகளைச் செய்யவும். அல்லது வடக்குத் திக்கு.

ஸ்தோஷ பைஹி-கா-நா-வநா-வா-நா-த-ஸ || ஈ ||

காலை, மாலை ஸந்த்தயகளில் க்ராமத்திற்கு வெளியில் வாஸம். மௌனமுள்ளவனுடும் மிருகவேண்டும்.

விபூதிசெடியை பூ-திதிலக்ஷணம் பைலீயஃ கூ ||

அக்நிலேஹாத்ராதி வைதிகதர்மங்கள் காலை மாலைகளில் ஸந்த்தயயில் விஹிதங்கள். ஆகையால் அக்நிலேஹாத்ரி முதலீய

வர்கள் ஸந்த்யைகளில் க்ராமத்திற்கு வெளியில் வலிப்பதென்பது கூடாது. ச்ருதி விழித அகங்கிலோத்ராதி தர்மங்கள் ப்ரபலங்கள். ஸ்ம்ருதி விழிதமான, க்ராம வெளிவாஸமானது தூர்பலம். ச்ருதி ஸ்ம்ருதி விதிகளுள் விரோதம் ஏற்பட்டால் ச்ருதி விதியே ப்ரபலம்.

வைட்டாநு ராஹாநு வாஹவி வஜ்டையை || கா 11

உடுத்திக்கொள்ளும் வஸ்த்ரத்தில் எல்லாவித சிவப்பு வர்ணங்களையும் விலக்கவேண்டும். சிவப்பு வஸ்த்ரம் கூடாது.

கூட்டு வை ஹாஹாவிகூடு || கக 11

ஸ்வபாவமாகக் கறுப்புநிறமுள்ள கம்பளாதிகளும் கூடாது. வஸ்த்ரமாக உபயோகிக்கக்கூடாது.

சுநாடு ராவி வாஹோ வவீத || கஉ 11

நூல் இடுக்கால் உடம்பு தெரிவது உத்பாவி. அப்படியில்லாத, அதாவது நெருக்கமான, நெசவுள்ள வஸ்த்ரத்தை மெல்லியதை உடுத்தவும்.

சுபுதிகூட்டு வை சாதிவிடுயை || கந 11

சக்தியுள்ளவனுயிருந்தால். கிழிந்ததும், அமுக்குள்ளதும், ஸ்தூலமுமல்லாத வஸ்த்ரத்தை உடுத்தவேண்டும்.

திவா வை ஶரிரவை பூவாரணம் வஜ்டையை துவார்ஷி
யொஃ கூடு வாரிஹாவு || கச 11

பகவில் சிரஸ்ஸை வஸ்த்ராதிகளால் மூடக்கூடாது. ஆனால் மூத்ர புரீஷ் விஸர்ஜன கார்யம் நீங்கலாக.

ஸ்ரீஷூர பூவார்தூ துவார்ஷிசெஷ காபடாந்து
ஸ்ரீஷூர கிஞ்சித்தெஜைய || கநி 11

மூத்ர புரீஷ் உத்ஸர்க்க ஸமயத்தில் சிரஸ்ஸை மூடிக் கொண்டு அவைகளைச் செய்யவும். மேலும் மூத்ர புரீஷங்கள் நேராகப் பூமியில் ஸம்பந்தப்படாம விருப்பதற்காகப் பூமியை புல் முதலிய ஏதாவது வஸ்துவால் மறைக்கவும்.

மாயாபாம துவார்ஷியொஃ கூடு வஜ்டையை || கச 11

மூத்ர புரீஷ் விஸர்க்க கார்யத்தை ப்ராணிகளுக்கு உதவக் கூடிய நிழலில் செய்யக்கூடாது. குடை நிழலும், மேகத்தால் ஏற்பட்ட நிழலும் தோஷமற்றது.

வூராங் தா மாயா இவ்வெலைக் || கன ||

முத்ர கார்யம் செய்கிறவன் தனது நிழலைக் குறித்து அதைச் செய்யலாம்.

ந வோடாநநூட்டுவாரீஷி காய்தூரை || கந ||

கால்களில் பாதரகைஷ் தரித்துக்கொண்டே முத்ர புரீஷ் கார்யம் செய்யலாகாது.

கூடுவெடு வயுவூ வ || கக ||

உழுது பயிரிடத் தயாராயுள்ள வயலில் அவைகளைச் செய்ய ஸாகாது. ஜனங்கள் ஸஞ்சரிக்க ஏற்பட்ட மார்க்கத்திலும் அவை கூடாது. ஜலத்திலும் முத்ர புரீஷ் உத்ஸர்க்கம் செய்யலாகாது.

தயா வீவந்வெயீநமொஃ கைடூவூ வஜ்டுமெக || २० ||

அதுபோல், எச்சில் உமிழுதல், மைதுநம் ஆகியவைகளையும் ஜலத்தில் செய்யலாகாது.

கூநிலீஷிதூடிவொப்பாவூணம் மா ஒவ்வாஶாஷிதூவோ
இந்துவாரீஷமொஃ கைடு வஜ்டுமெக || २१ ||

அக்னி, ஸ-ரீர்யன், தீர்த்தம், ப்ராம்ஹணன், பச, தேவதா ப்ரதிமைகள் ஆகியவைகளுக்கு எதிராக முத்ர புரீஷ் கார்யம் செய்த்தகாது.

காநாநம் கோஷி ஓநூட்டா நொஷியிவாஹுதி நாஞ்சிதூவ
நாவிசு இந்துவாரீஷமொபாஶாநுநெ வஜ்டுபெக || २२ ||

கல், லோஷ்டம் அல்லது சல்லி இவைகளையும், ஈரமான ஒஷதி கள், வந்ஸ்பதிகள் இவைகளுடைய நனியைக் கிள்ளியும் முத்ரபுரீஷ் சுத்திக்காக உபயோகிக்கலாகாது. பலன் தந்தவுடன் அழிந்துபோகிறவை ஒஷதி. புஷ்பிக்காமலே பலம் கொடுப்பவை வந்ஸ்பதிகள். உலர்ந்தவைகளுக்குத் தோஷமில்லை.

கூநிலீஷிதூடிவோ பூாவூணம் மா ஒவ்வா அாஶாஷுதி
வாநம் உ சாகிவிஷமெய நாவிபூவார்மீத || २३ ||

அக்னி, ஸ-ரீர்யன், தீர்த்தம், ப்ராம்ஹணன், பச, தேவப்ரதிமை, க்ருஹத்வாரம், இவைகளுக்கு எதிராகக் கால்களை நீட்டிப் படுக்கவோ, உட்காரவோ கூடாது. இது சுக்தி விஷயத்தில், அசக்தி விஷயத்தில், அதாவது ஆபத்தொன்ற நிர்ப்பந்தங்களில், அதிக தோஷமில்லை.

காயாவூநாஹாஷி || २४ ||

மேலும் தர்மஜ்ஞர்கள் சுருக்கமாகக் கூறுவதாவது.

முப்பதாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்றுவது கண்டிகை.

பூஷாவொடனாநி ஹாஜ்தீ உவரோடு கூஷிணாதீவஃ |
உஷாவொ சித்து காய்டாக பூதுகூவாதாவநெஜிந
இதி || க ||

கிழக்கு முகமாயிருந்து அநந்த்தைப் புஜிக்கவேண்டும். தகூரின முகமாயிருந்து பூஷா விஸர்க்கம் செய்யவேண்டும். மைக்கு முகமாயிருந்து மூத்ரோத்ஸர்க்கம் செய்யவேண்டும். கால் அலம்புதல் மேற்கு முகமாகச் செய்யத்தக்கது. இந்த விதிகள் நியமிக்கப்படுகின்றன.

குராஹாவஸயா நாசிதுபார்சீதெ காய்டா உகூஷிணா அ^ஒ
இராங் உகூஷிணாவாரா வா || 2 ||

க்ருஹத்திலிருந்து வெகு தூரத்தில் மூத்ர பூஷங்களை உத்ஸர்க்கம் செய்யவேண்டும். வளிக்குமிடத்திலிருந்து தெற்கிளாவது, தென்மேற்கிளாவது அவைகளைச் செய்யவும்.

கஷலீதெ வ வெஹிஹுடோஇா ஓராதாவஸயா அா சித்து
பார்சீதெயாஃ காடு வஜடெயை || சு ||

ஸ்ரீர்பாஸ்தமயத்திற்குப் பிறகு க்ராமத்திற்கு வெளியிலும், க்ருஹத்திற்குத் தூரப் பிரதேசத்திலும் மூத்ர பூஷாக்களைச் செய்யக்கூடாது. சோர, வ்யாக்ராதி பயம் காரணமாக இந்த நிலேதம். ஆகையால் பயமற்ற தேசத்தில் இந்த விதியை அனுஸரிக்கவேண்டியதில்லை.

தெவதானியாநம் வாபுயதஃ || ச ||

அசத்தனுயிருக்கையில் தேவதைகளின் பெயரைச் சொல்லுவதையும் விலக்கவும்.

பாராஷ்டம் செவாஸயோதெவதாநா ராஜுஶு || சு ||

தேவதைகள், அரசின் இருவரையும் நின்தை செய்வதையும் விலக்கவும்.

பூஷணஸு சொரிதி பதோவஸராட்டம் வஜடெயை || சா ||

ப்ராம்ஹணன், பசு இவர்களைக் காலால் தொடக்கூடாது. வித்யை, வயஸ் இவைகளால் ஸம்பந்நரான ப்ராம்ஹனேதரர் விஷயத்திலும் இது பொருந்தும் என்றும் வ்யாக்யாநம்.

ஹலைந ஊகாரணாகி ॥ எ ॥

மேற்சொன்னவர்களை அகாரணமாகக் கையினாலும் தொடக்கூடாது. பசவைச் சொரிந்து கொடுப்பதினும், ப்ராம்ஹனங்குக்கு அப்யங்காதிகள் செய்வதிலும் ஹஸ்தஸ்பர்சம் தோஷமன்று.

நொழுகூஷினைநாம் காமையாஸா பூர்வாநாவ வஜாபேக ॥

பச, யாகாதி தகூஷினைகள், விவாஹமாகாத கந்யகை இவர்கள் மீது தோஷம் கூறக்கூடாது.

ஹூஹதீஂ வ நாம நாஹதீத ॥ கூ ॥

ஆசையுடன் ஸ்யாதிகளைப் பச சாப்பிடும்போது ஸ்ய யஜமானனிடம் அதைச் சொல்லக்கூடாது.

வெங்வாஷாம் வ வதைநாநிதிதெ ॥ கா ॥

பசவானது கன்றுடன் சேர்ந்திருப்பதையும் பிறரிடம் சொல்லக்கூடாது. பால் கறக்க கன்றை ஒதுக்கிவைத்திருந்தும் அது எப்படியோ பசவுடன் சேர்ந்துவிட்டால் அதை ஸம்பந்தப் பட்டவர்களிடம் காரணமின்றி வெளியிடுவது பாபமென்றபடி. யாகாதி ஹவிஸ்ஸாக்காகப் பால் கறக்க, கன்றை ஒதுக்கிவைத்திருந்தும் அது சேர்ந்துவிட்டால் அந்த நிமித்தமாக அதைச் சொல்லலாம்.

நாயெநாயெநாரிதி ஹு-அபாக । யெநா-ஹவே
தெவுவ ஹு-அபாக ॥ கக ॥

பால் கறவையற்ற தெநுவையும் “அதேநு” என்று நிந்தை தோன்றும்படி கூறலாகாது. ஆனால் “தெநுபவ்யா” என்றே கூற வேண்டும். “பால் கறக்கும் தெநுவாக இனி ஆகிவிடும்” என்ற அர்த்தம் அதற்கு.

ந ஹகுஂ ஹகுவிதி ஹு-அபாக । பெ-ணாம் புராஜு
தெவுவ ஹு-அபாக ॥ சங ॥

உத்க்ருஷ்ட வஸ்துவை (பசவை) “பத்ரம்” என்ற பதத்தால் சொல்லக்கூடாது. பத்ரம் என்ற பதத்திற்குப் பதிலாக “புண்யம்” “ப்ரஸாஸ்தம்” என்றே சொல்லவேண்டும்.

வத்தகீஂ வ நொவரி ஹவைக ॥ சங ॥

கன்றுக்குட்டி கட்டியுள்ள கயிற்றை மிதிக்கக்கூடாது. தாண்ட

வும் கூடாது. இங்குள்ள வத்ஸ பதம் பசுமாடு ஜாதியைக் குறிக்கிறது. ஆகையால் பசுமாடுகளுக்கும் இந்த விதியுண்டு.

பொறுவதுரோண வ நாதீபாக || கச ||

ஹஞ்சலுக்கு ஆதாரமாயுள்ள கம்பமிரண்டுக்கும் குறுக்காகத் தாண்டி நடக்கக்கூடாது. நடுவில் போகக்கூடாது.

நாவள சீ ஹவத ஒ தி பே மா ஆ ஹுவள சீ ஹவத
ஒ தி பே சுபாக அவிஷ்ண ஹா தேவு ஹு ஜநமெக || கரு ||

ஒருவனைப் பார்த்து “இவன் எனக்குச் சத்ரு” என்று சொல்லக்கூடாது. அப்படிச் சொன்னால் தவேஷமுள்ள சத்ருவை உண்டாக்கிக்கொள்ளுவான். சத்ருவை, சத்ரு என்று பற்றிரங்க மாகச் சொல்லக்கூடாது.

நெஞ்சயநாரிதி வாவெஹ முபூ அபாக || கச ||

ஆகாசத்தில் காணப்படும் இந்தர தனுஸ்ஸைக் காட்டிப் பிற ருக்கு “இந்தர தனுஸ்” என்று சொல்லக்கூடாது.

ந வதகஹ சூக்ஷ்த || கன ||

ஆகாசத்திலிருந்து விழுகிற ஜயோதிஸ்ஸைப் பார்த்துப் பிறருக்குச் சொல்லக்கூடாது. “பக்ஷிகளை எண்ணக்கூடாது” என்ற மற்றொரு அர்த்தமும் கூறப்பட்டுள்ளது.

உ ஹு தீஹ பதை வா அதீ ஹு அ ஶா தை வஜை பெக || கா ||

உதயத்திலும், அஸ்தமயத்திலும் ஸ-முர்யனைத் தர்சிக்கக் கூடாது.

ஷிவா சா தீ ஹு வகு வா நி டொ வா பதி நகு ஹ வா தீ ஹு வகு
ஷிவா வா வா ஹு பா நி சா பா ஹ வா யீ பகு தை நொ ஹ வா தீ ஹு வகு
ஹு பகு ஹு வகு வா ஹு பா ஹு கா வை வப்பை வ || கக ||

பகலில் ஸ-முர்யன் ப்ரானிகளை ரக்ஷிக்கிறான். இரவில் சந்தரன் ரக்ஷிக்கிறான். ஆகையால் அமாவாஸ்யை தினம் இரவில் சந்தரனில்லாத காரணத்தால் மனிதனுக்கு ஆபத்து நேரிடக் கூடும். ஆகையால் அமாவாஸ்யை ராத்ரியில் தனக்கு நல்ல ரக்ஷ னூர்த்தமாக ஜாக்ரதை செய்துகொள்ளவேண்டும். அன்று இரவில் வழக்கத்தைவிட அதிக சுத்தனங்க இருக்கவேண்டும். ப்ரம்ஹசர்யத் துடனிருக்கவேண்டும். தேவபூஜாத்யானதிகளையும் காலத்தில் ஆசரிக்கவேண்டும். இவை மூலமாகச் சரீர ரக்ஷணத்தைச் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

வை வேஷுதாம் ராதிரி வையடூஷாநு, லைள வைதும் ||

அமாவாஸ்யை ராத்ரியில் ஸாபிரயனும் சந்தரனும் சேர்ந்து வலிக்கிறார்கள்லவா? அதனால் அன்றிரவு சுந்தரன் ப்ரகாசிப்பதில்லை.

ந காவஸ்துரா முராஹி பூவிஶைக்ஷ | யாழி பூவிஶைஞ்சோ ராத்ராய வாலோஷீதை பூதை உதெது காதியும் ஜெவாநாநுராம வாராதிரி பூ || உக ||

கெட்டவழி, அல்லது குறுக்கு வழியால் க்ராமத்திற்குள் போகக்கூடாது.

குறுக்கு வழியால் க்ராமத்தில் போக நேர்ந்தால் அப்போது “நமோ ருத்ராயவாஸ்தோஷ்பதயே” என்கிற மந்த்ரத்தை முழுவதும் ஜபிக்கவும். அல்லது வேறு, ருத்ரதேவதாக மந்த்ரத்தையாவது ஜபிக்கவும்.

நாபூராவணாயோஹிஷீது பூயவேக | யாழி பூயவேஹிஷீது தொநு சூபா தஹினவயாய பூயவேக || உக ||

அந்தாதி உச்சிஷ்டத்தை அப்ராம்ஹணனுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது. அப்படிக் கொடுக்க நேர்ந்தால் நகத்தால் பற்களைத் தொட்டு அதில் ஸம்பந்தப்படுத்திக் கொடுக்கவும்.

கெராயாதிரீ ஈசுதாஹியாநு தொஷாநு வஜாபைக்ஷ ||

கீழே அத்யாத்ம படலத்தில் சொல்லிய க்ரோதாதிகளான தோஷங்களையும் விலக்கவும்.

முப்பத்தொன்றுவது கண்டிகை முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது கண்டிகை.

பூவுநப்பக்கூ வஷடூஶாராது செடியாநம் வஜாபைக்ஷ || க ||

வேத அத்யாபன கார்யத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டவன் வர்ஷா காலத்திலும் சாத்காலத்திலும் மைதுநத்தை விலக்கவேண்டும். இது ஸமாவ்ருத்தனுக்கு.

இயாநீஸுப வந தபா வை வையடாம் ராதிரி ஶயீத || உ ||

மைதுன கர்யம் முடிந்த பின்பு பார்யயுடன் மறுபடி அந்த ராத்ரி முழுவதும் சேர்ந்து படுக்கக்கூடாது. இது பொது விதி.

ஸாயாநஸாஜூவநா வஜாயெக || ஈ ||

படுத்துக்கொண்டே வேத அத்யாபகம் செய்துவைக்கக் கூடாது. தான் மட்டும் தாரணைத்யயநம் செய்யத் தோழில்லை.

ந வ தவஸூா ஸயஸாயா ஜிலூவபெஜாஸூா ஸமீத || ச ||

எந்தப் படுக்கையில் ராத்ரியில் பார்யையுடன் படுத்தாலே, அதில் உட்கார்ந்துகூட வேத அத்யாபகம் செய்துவைக்கக்கூடாது.

கநாவி:ஹூ, ஹநா:மெவணஹஸூக || சு ||

புஷ்பமாலை, சந்தனம் இவைகளை வெளிப்படையாகத் தெரியும் படி தரிக்கக்கூடாது. இது ஸமாவ்ருத்த நியமமுள்ளவனுக்கு.

வஸா நிஶாயா ஓராம புது:ஜாவீ:த || சு ||

எப்போதும் இரவில் பார்யை ஸங்கமார்த்தமாகப் புஷ்ப சந்தனைதிகளால் அலங்காரம் செய்துகொள்ளவும்.

வஸா வி:ஜாவீ: வஜாயெக || எ ||

ஜலத்தில் சிரஸ்ஸ-டன் முழுகுவதை விலக்கவும். ஆபஸ் தம்பர் அபிப்ராயப்படி ஸ்நாதக வரதமனுஷ்டிப்பவனுக்குத் ப்ரதி தினமும் சிரஸ் ஸ்நானம் வேண்டியதில்லை என்று கருத்து.

கஹீதெ வ ஹநா || அ ||

ஸ-மிர்யாஸ்தமனத்திற்குப் பிறகு ஸ்நானம் செய்வதையும் விலக்கவும்.

வாயாஸ்ரீஹநா வாநாகே ஒஞ்சுபுக்காஸ்நாதி வ வஜாயெக ||

பலாசவ்ருக்கூ ஸம்பந்தமான ஆஸனமும், பாதுகையும், பல் துலக்கும் சூச்சியும் விலக்கத்தக்கவை.

ஹநாதி: வ ஹநாராஹநாக்ஷந யாவா வாநாதி:தி || சு ||

ஆசார்யன் எதிரில் ஸ்துதிகளை, அதாவது தன் கார்ய ப்ர பரம்மஸைகளை விலக்கவும். உதாஹரணமாக, “நான் நன்றாக ஸ்நானம் செய்தேன்” என்பது போன்றவை.

குநிஶாயா ஜாஹரணடு || கக ||

நடு ராத்திரி நிழை. அதுவரையில் விழித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். இதுவும் ஸமாவ்ருத்தனுக்கு.

கநஜூயோ நிஶாடாதநாக்ஷுத்ர யஹீ-ஔவதேஸா வி:ஹஸூ: || கக ||

இரவில் அந்தயனம் அத்யயனமோ, அத்யாபனமோ கூடாது. ஆனால் சிஷ்யர்களுக்குத் தர்மோபதேசம் மட்டும் செய்யலாம்.

இநவா வா ஷபி ॥ கரு ॥

தான் மட்டும் மானஸிகமாக அத்யயனம் ஆவ்ருத்தி செய்யலாம். இது விலக்கு விதி.

உங்கூங்கூராதூங்கூபநி ॥ கரு ॥

பாதி ராத்ரிக்கு மேல் சிஷ்யர்களுக்கு அத்பாபனம் செய்து வைக்கலாம். முன் சொன்னதற்கு இது விலக்கு விதி.

நாபாராதுஶாயாநங்கூப உதி ஹங்விஶரக ॥ கரு ॥

ராத்ரியின் மூன்றுவது பாகம் அபராத்ரம். அதில் வேத அத்யாபகம் செய்த பிறகு மறுபடி படுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. அஷ்டமி முதலிய அந்தயனமா யிருந்தாலும் செய்யலாம். “வேதத்தை இரவில் ஆவ்ருத்தி செய்தபின் சரமத்தால் மறுபடி தூங்கக்கூடாது” என்று மனுவும் விதித்திருக்கிறார்.

காங்கீபராயித ॥ கரு ॥

படுக்காவிட்டாலும் சரமமாயிருந்தால் இஷ்டப்படி கம்பம் முதலியவைகளில் சாய்ந்து படுக்கலாம். தூங்கலாம். அபஸாயநம் = வகையற்றபடுக்கை.

இநவா வாரயீதீ ॥ கரு ॥

அர்த்தராத்ரிக்கு மேல் அஷ்டமி முதலிய அந்தயனமா யிருந்தால் மனதாலாவது வேத ஆவ்ருத்தி செய்யலாம். 15-ஆவது ஸ-ஏத்ர விதிக்கு இது விலக்கு விதி.

காங்கூநு காங்கூநாரிதாங்காநு சீஶராஞ் வெவைத ॥ காநு ॥

அவ்ப மனிதர்களையும், வேடன் முதலிய தாழ்ந்தவர்களுள்ள ப்ரதேதசங்களையும் உபயோகிக்கக்கூடாது.

ஹஹாஹாஜாங்காநு ॥ ககு ॥

எற்கனவே சொல்லியபடி ஸபைகளையும், ஸமாஜங்களையும் விலக்கவேண்டும். இதுவும் ஸநாதன் விதி. ஸபை = தழுதஸ்தலம். ஸமாஜம் = உத்ஸவாதிகளில் கூட்டம்.

வாரோஜா ஹெது ஹெவைக் புதுக்காந்தீக்கூதாபொயாக ॥ உடா ॥

யத்ருச்சையாக ஸமாஜத்திற்குள் போக நேரிட்டுவிட்டால் அவ்விடம் தங்காமல் ப்ரதக்ஷிணமாக விலகிப் போகவேண்டும்.

நஹாபுவெநாநி வ வஜடுமேக || २५ ||

நகரங்களுக்கு அடிக்கடி போவதையும் விலக்கவும். யத்ருச்சையாகவோ, நிரப்பந்தமாகவோ போக நேர்ந்தால் தோஷமில்லை.

ஆஶங் வ ந விபூ அபாக || २६ ||

பிறர் கேட்ட ஸந்தேஹ ப்ரச்நத்திற்கு “இதுதான் சரியான பதில்” என்று நிர்ணயமாகக் கூறக்கூடாது.

கயாவு ஞாஹாநீ || २७ ||

இவ் விஷயத்திலும் பெரியோர்கள் கில ச்லோகங்களை உதாஹரிக்கிறார்கள். •

ஓ-உலங் த-உலங் வ-உலதி உ-ாவி-உவகு-ாஃ பு-ஜா-உ ஷா-உ நா-யத-நா- ஹி-நவி | ய-ஒ-பு-ஹா-உ ந க-ா-ஹா-உநா-ய ர-ா-உநு
ஹ ஃ-ா-து-ா-வ-ா-உ பு-ஶ-ா-உ தி || २८ ||

அதாவது:—

நிருபிக்க ச்ரமமான சாஸ்த்ர ப்ரப்ரநத்தை நன்கு கவனியாமல் அவஸரப்பட்டு அந்யதாவாகச் சொல்லுகிறவன் தூர்விக்தா. அவனுடைய தூர்வசனமானது, அவனது பரம்பராஸம்பத்தையும், வரப்போகும் ஸம்பத்தையும் உடைக்கும். அத்துடன் ப்ரஜை, பச, கருஹம் இவைகளையும் ஹிம்லிக்கும், தர்ம ப்ரஹ்லாதன், குமாலனன் என்ற இரு சிஷ்யர்கள் விறகுவெட்டிப் போடுப்போது அகஸ்மாத்தாக ஆசார்யன் சிசுவைக் கொன்றுவிட்டார்கள். ஆசார்யன் கேட்டதற்கு இருவரும் தமக்குத் தெரியாதென்று மறுத்து விட்டனர். பிறகு ருஷி மருத்யுவையே நேரில் கேட்டார். ஆனால் மருத்யு இந்த ப்ரச்நத்தில் விபரீதமாகப் பேசினான், ‘தர்ம ப்ரஹ்லாதரே! இந்தத் தவறு குமாலனனைச் சேர்ந்ததல்ல’ என்றான். உண்மையில் குமாலனனும் ஸம்பந்தப்பட்டவனே. ஆகையால் மருத்யு தான் செய்த தூர் நிர்ணயத்திற்காக அழுதுகொண்டே யிருந்தான். ஆதலால் தூர் நிர்ணயம் அநர்த்தமேறது.

மா-உ-லங் யா-உ-லா-ஹ-ஜை விஷ-லா-ஹ-ா-ஹ-ண-ா-வ-ல-ரா-
ஹ-ண-ா-நி வ வஜடுமேக || २९ ||

கழுதையின் மீது ஏறியோ, அல்லது கழுதை கட்டிய வண்டியை யாநமாகவேர் உபயோகிக்கக்கூடாது. அதுபோல் மேறு,

பள்ளமுள்ள ஸ்தலங்களில் ஏறவோ, இறங்கவோ செய்வதையும் விலக்கவேண்டும்.

வோஹாஸ்யாஂ வ நதிதா(ண)டி ॥ உகூ ॥

கைகளால் நீந்தி நதியைத் தாண்டுவதும் கூடாது. ஓடத்தினால் தாண்டலாம்.

நாவல் வ வாஃாயிக்ஷி ॥ உஏ ॥

உடைந்துபோகக்கூடுமென்ற ஸம்சயமேந்பட்ட ஓடத்தையும் விலக்கவேண்டும்.

தர்ஜ்ஞவெஉந தொஷி விதிசுந வதிவநாநி வாகாரணாகி ॥ உஅ ॥

புல்லீக் கிள்ளுவது, கல்லீ நொறுக்குவது, எச்சில் துப்புவது இவைகளை அகாரணமாகச் செய்யக்கூடாது. அவச்ய கார்யமிருந்தால் செய்யலாம்.

யநாநாங்கூச பாரிசக்ஷதெ யநாநாங்கூச பாரிசக்ஷதெ ॥ உகூ ॥

சிஷ்டர்களான பெரியவர்கள் இன்னும் எவைகளை நிந்தித்து விலக்கியுள்ளார்களோ அவைகளையும் விலக்கவும். ஸ-உத்ரம் இரட்டித்திருப்பது, இந்த முதல் ப்ரஸ்ந முடிவைக் காட்டுகிறது.

முதல் ப்ரஸ்நத்தில் பதினேராவது படலம் முற்றிற்று.

முப்பத்தீரண்டாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

முதல் ப்ரஸ்நம் முற்றிற்று.

சுபம்.

இரண்டாவது ப்ரச்னம்—முதல் கண்டிகை.

பாணிறு ஹணாஷயி ந௃ஹஸீயிநொவுடையு ॥ க ॥

முதல் ப்ரச்நத்தின் ஆதியில் இரண்டு படலங்களில் அநேக மாக ப்ரமலூசாரி தர்மங்கள் சொல்லப்பட்டன. பாக்கி எட்டுப் படலங்களில் ஸர்வாஸ்ரமிகஞ்சும் பொதுவானவை சொல்லப் பட்டன. பதினேராவது படலத்தில் ஸமாவருத்தனுக்கு.

இனி இந்த ப்ரச்ந ஆரம்பத்தில் விவாஹத்திற்குப் பிறகு செய்யவேண்டிய கருஹஸ்த தர்மங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

“பாணிக்ரஹணமான பிறகு அந்த ஸத்ரீ புருஷர்கள் சேர்ந்து செய்யவேண்டிய வரதங்கள் இனி சொல்லப்படுகின்றன” என்று ஸ-அத்ரார்த்தம்.

காலபொசை-ஈஜநு ॥ 2 ॥

இரண்டு காலங்களிலும் தம்பதிகள் போஜனம் செய்யவேண்டும். மாலையிலும், இரவிலும். இரண்டு தட்டவை தவிர மற்ற ஸமயம் போஜனம் கூடாதென்பதற்காக இந்த விதி. சிலர் இதை நியம விதியாகவும் நினைக்கிறார்கள். கருஹஸ்தன் சாப்பிட்டே தீர வேண்டும், உபவாஸமிருக்கக்கூடாது என்று இந்த விதியின் தாத் பர்யம். ஏனெனில் ப்ராணுக்ஞிஹோத்ர லோபம் ஏற்படாமைக்காக. அகாரணமாக ப்ராணுக்ஞிஹோத்ர லோபமேற்பட்டால் ப்ராயரசித்தமுண்டு.

க-தூவிஶாஞ்சூ ॥ க ॥

த்ருப்தி, பூர்ணமாகிறவரை அந்தத்தைச் சாப்பிடக்கூடாது. ஆகையால் குறைத்தே சாப்பிடவேண்டும்.

வவ-குவூ- சொலபொ ரா-வவாவஸி ॥ ச ॥

பக்ஷலந்தி பர்வம். அந்தப் பர்வங்களில், அதாவது தர்சத்திலும், பூர்ணிமையிலும் தம்பதிகள் இருவருக்கும் உபவாஸ நியம முண்டு. போஜனம் கிடையாது.

ஒளவவஹுலைவ காலாஞ்சௌ ஹொஜநு ॥ கு ॥

பர்வங்களில் உபவாஸமென்பது இரு வேளையிலுமில்லை. ஒரு வேளையில்தான். அதுவும் இரவில்தான். பகலில் போஜனமுண்டு. இம்மாதிரி ஒரு காலம் மாத்ரம் போஜனம் செய்வதும் உபவாஸமாகவே நினைக்கப்படும்.

தூவிசாநஸு || கு ||

பர்வங்களில் பகலில் ஒரு வேளை மட்டும் போஜனம் செய்யும் போது அந்தத்தை த்ருப்தியேற்படும் வரையில் புஜிக்கலாம்.

யாவேந்தொடி வீர ஸுா ததேதவினஹநி ஹாஞ்சியாதாடு ||

இந்தத் தினத்தில் தம்பதிகளுக்கு எதெது பரியமோ அதை யெல்லாம் செய்து அவர்கள் சாப்பிடவும்.

இங்கு “இந்த தினத்தில்” என்பது பாணிக்ரஹனம் நடந்த தினத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. பாணிக்ரஹனப்* பிரஸ்தாவம் முதலாவது ஸ-மித்ரத்தில் இருக்கிறது.

ஆகையால் பாணிக்ரஹன தினத்தில் தம்பீதிகள் தங்களுக்கு பரியமான பதார்த்தங்களையெல்லாம் புஜிக்கவும்.

ஓவ்வொரு வர்ஷமும் இந்த பாணிக்ரஹனம் நடந்த தினத்தைக் கொண்டாடி அதில் பரியமான பதார்த்தங்களைச் செய்து புஜிக்கவும் என்று இந்த ஸ-மித்ரம் விதிக்கிறது.

ஆகையால் ஓவ்வொரு வர்ஷமும் விவாஹம் நடந்த மாதத்தில் விவாஹம் நடந்த நகஷத்ரத்தில் பரியமான பக்ஷப் போஜ்யாதி கருடன் போஜனம் செய்து கொண்டாடவும்.

கயரா ஶயியாதாடு || அ ||

பர்வ காலத்தில் ஸ்தண்டிலத்தில் (தரையில்) தம்பதிகள் படுக்கவேண்டும்.

செயியாநவஜாநம் ஏ || கு ||

அன்று ஸ்தரீ புருஷ ஸம்ஸர்க்கத்தையும் விலக்கவேண்டும்.

ஸொஹ-ஞுதெ வார்ண்பாகஃ || கஃ ||

பர்வ தினத்திற்கு மறுநாள் ஸ்தாலீபாகம் என்ற கர்மாவைச் செய்யவேண்டும்.

தவேந்தாவாரஃ வாவ-ஞெந வாவுநாதஃ || கக ||

அதற்கு வேண்டிய ப்ரயோக க்ரமமானது விவாஹத்தில் கூறிய பார்வண ஸ்தாலீ பாகத்தால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேற்கண்ட விதிகள் யாவும் ப்ரதி வர்ஷம் விவாஹ தினத்தில் செய்யப்படவேண்டிய விஷயங்களென்று சிலரும், பொதுவாக ஸகல பர்வகால விஷயங்களென்று வேறு பல சிலரும் நினைக்கிறார்கள்.

நிதி^० கொகு உவலிசாஷி ॥ கட ॥

மேற்சொன்னவை யாவற்றும் லோகத்தில் ஸம்யாசாரமாக சிஷ்டர்கள் உபதேசிக்கிறார்கள்.

அல்லது இனி மேலே சொல்லப்போகிறவை சிஷ்டர்களால் உபதேசிக்கப்பட்டவை என்றும் அர்த்தம் கூறப்படுகிறது.

யது கூவாதி^० வைவௌயாயாஸுநு ஸுா தது பூாவீரா-
தீவீஶு திவூவீதூஶு ரொவா னிவிகூாஜூவோகாநுா து
ஈ-வைவௌயீநுாக ॥ கந ॥

ஓளபாலனுதி ஹோமங்கள் செய்ய எந்த இடத்தில் அக்ஞியை வைத்து வருத்திசெய்ய உத்தேசமோ அந்த இடத்தில் அக்ஞியை வைக்குமுன் கிழக்கு முடிவாக மூன்று ரேகைகளையும், வடக்கு முடிவாக மூன்று ரேகைகளையும், த்ருணத்தாலோ, காஷ்டத்தினு லோ கீறி, பிறகு அந்த இடத்தைத் தீர்த்தத்தால் அவோகஷணம் செய்து, பிறகு அக்ஞியை ப்ரதிஷ்டை செய்து வருத்திசெய்யவேண்டும். அவோகஷணம் = கவிமுந்த கையால் ப்ரோகஷிப்பது.

உதிரெநு தா-ஏக-ஈ-தூரொண வ-ஏவ-நூணவா-நு-ஈ-வெ-ஒ-ஜூாக ॥

அவோகஷணம் செய்த ஜலத்தின் சேஷமிருந்தால் அதை அக்ஞிக்கு வடக்கு, அல்லது கிழக்கில் கொட்டிவிட்டு வேறு தீர்த்தத்தை கிழக்கு, அல்லது வடக்கில் வைக்கவும்.

நிதி^०-ஏயாநாநுஷீராரிக்காநி ஸு-ஏ-ந-ஏ-ஹ-யீ-நோ
வு-ஏ-து ॥ கந ॥

தீர்த்தம் வைக்க ஏற்பட்ட பாத்ரங்கள் எப்போதும் தீர்த்தத்துடன் இருக்கவேண்டும். சூன்யமாயிருக்கக்கூடாது என்பது தம்பதிகளின் நியமத்தில் சேர்ந்தது. மஹாநஸ பாக விஷயத்தில் இந்த ஸ-ஏ-த்ர விதி வராது. அக்ஞிஹோம ப்ரகரணமாத்ர விஷய மென்று சிலர் நிரணயிக்கிறார்கள்.

சா-ந-ஏ-வ-ஏ-ந-ஏ- ॥ கந ॥

பகலில் ஸம்வேசநம் செய்யக்கூடாது. ஸம்வேசநம் = ஸ்த்ரீ புருஷ சேர்க்கை.

ஃ-தள உ வ-ஏ-ந-ஏ-தோ ஓ-ரொ-ண-ா-ந-ஏ-வ-ஏ-து ॥ கந ॥

ருது காலத்தில் (16 நாளுக்குள்) பார்ணயைடன் சேர்க்கை அவச்யம் செய்யத்தக்கது. அதுவும் சாஸ்த்ர நியமத்தை அனுஸரித்து.

சுகோராடை-வி ஓர் வனவ || கஞ் ||

பார்யை காமுகியாயிருந்து அபேக்ஷித்தால் ருதுகாலமில்லாத மத்ய காலத்திலும் அவளுடைய இச்சைக்காக ஸும்வேசுநம் உண்டு. இதிலும் சாஸ்த்ர நியமங்கள் உண்டு.

பூரவழனவுநாவு வஸங்வெஸாந்து || ககை ||

மேற்சொன்னபடி ருதுகாலமில்லாத ஸமயத்திலும் ஸம்வேச னம் செய்வதானது ப்ராம்ஹண வாக்யத்தால், அதாவது வேத வாக்யத்தால், அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. யஜார்வேத ப்ராம்ஹண விதியின்படி என்று கருத்து.

ஹீவாஸ்வெவ வணிபாதஸுங்க || २० ||

ஸ்த்ரீ ஸம்ஸர்க்க காலத்தில் உபயோகித்த வஸ்தரத்தைச் சுத்தி செய்தாலும் தரித்து வேறு கர்மாக்களைச் செய்யக்கூடாது. ஸம்ஸர்க்கத்திற்கு மட்டும்தான் அது உபயோகமாகும்.

யாவத்தீவாதம் செய்வ வைஹ ஶயங்க || २१ ||

தம்பதிகருக்கு ஸந்திபாதம் வரையில்தான் ஒரே படுக்கை.

ததொ நாநா || २२ ||

சேர்க்கைக்குப் பிறகு இருவருக்கும் தனிப் படுக்கை.

உங்கொவைஸாந்து || २३ ||

சேர்க்கைக்குப் பிறகு தம்பதிகள் ஸநாநம் செய்யவேண்டும். இது ருதுகால சேர்க்கை விஷயம்.

முதல் கண்டிகை முற்றிற்று.

இரண்டாவது கண்டிகை.

கவி வா மூபாநு பூக்ஷாந்தாவுரி சூதாக்ஷனைதூநாநாடு || க ||

அல்லது ஸநாநத்திற்குப் பதிலாக சுக்ல சோணித லேபங்களை நன்கு அலட்டியிட்டுப் பிறகு ஆசமநம் செய்து தீர்த்தத்தால் சிரஸ் முதலிய அங்கங்களைப் ப்ரோக்ஷித்துக் கொள்ளவும். மனஸ் ருசிக்கும் வரையில் மேற்கண்ட சுத்தி.

வஸவ-வண்டாநாந ஷயஃபாநாநாநா வாஸிவர்சிதம் வஸ-பாநா || २ ||

எல்லா வர்ணங்களுக்கும், தனது வர்ணஞ்சரம தர்மத்தை நியதமாக அதுஷ்டிப்பதால் உயர்ந்ததும், குறைவற்றதுமான ஸாகம் ஏற்படும்.

ததி பரிவுத்தள கூடைவெல்லைவெட்டன ஜாதி ராதைப் பொன்ற வையம் வெயல் சீயாம் பூஜை கூவரூபனி யை சாந்தாந் திதி பூதிவழுதெ | தங்குவதாகபொடைக்கொபொவையை வனவ வத்தெ | ந ||

ஸ்வதர்மா னுஷ்டானத்தில் ஸ்வர்க்காதி ஸாகா நுபவம் பெற்று மறுபடி இஹலோகத்தில் ஜந்மாவை அடைந்தும் ஸாக்ருத கர்ம யல சேஷத்தால் உத்க்ருஷ்ட ஜாதியையும் நல்ல சூபத்தையும் (தேஜஸ்) ஸ்வர்ணமயமான வர்ணத்தையும், சரீர பலத்தையும், மேததையையும் ப்ரக்ஞஞ அதாவது தாரண சக்தியையும். தரவும்யங்களையும், உயர்ந்த தர்மா னுஷ்டானங்களையும் அடைகிறுன். ஆகையால் ஸ்வதர்மா னுஷ்டானமானது சக்ரம்போல் சுற்றிக் கொண்டிருந்து இரு லோகத்திலும் ஸாகத்திலேயே நிற்கிறது.

யானாதியிவநஹூதீநாங்கீஜஹூ கூதூகூடைவெட்டன மறுபரிவுசிரொவா | ச ||

நெல்பரயிர், மாமரம் போன்ற வநஸ்பதிகள் இவைகள் எப்படி கேஷத்ர பரிஷ்காரத்தாலும், செய்நேரத்தியாகிற கர்ம விசேஷத்தாலும் அதிக பலனை அடைகின்றனவோ அது போலவே வர்ணஞ்சரம தர்மா னுஷ்டானங்களாலும் மேற்சொன்ன பலன்கள் ஏற்படுகின்றன.

வனதெந தொட்டுமயவரிவுசிராக்தா || ந ||

புண்ய கர்மாக்கள் செய்வதால் மேற்கண்ட ஸாக்ருதங்கள் உண்டாவது எப்படியோ அதேபோல் துஷ்ட கர்மாக்கள் செய்தால் துஷ்ட பலங்கள் அபிவ்ருத்தியாகுமென்பதும் சொல்லப் பட்டதாகிறது.

தேவோராச்சிஸாதோ பூாவழனா ராஜநெநா வெவ ஶொ வா வாவிநு கொகேவர்சிதெ நிரபெ வுதெ ஜாயதெ வாணாதோ பூாவழனா பெவல்லோ ராஜநெநா கு வெவனா வெவரா | ச ||

ஸ்வர்ணதி சௌர்யம், ப்ராம்ஹனதி வதம் போன்ற பாப கார்யங்களைச் செய்த ப்ராம்ஹணனே, கஷத்ரியனே, வைஸ்யனே

இவர்கள் பரலோகத்தில் அபரிமிதமான நரகத்தில் வீழ்ந்து அநுபவித்த பிறகு, மறு ஜங்மத்தில் ஷே ப்ராம்ஹணன் சண்டாளனாகவும் அந்த கஷத்ரியன் பெள்களன் என்கிற நிக்ருஷ்ட ஜாதியாகவும், வைப்பியன் வைணன் என்ற தாழ்ந்த ஜாதியாகவும் பிறப்பார்கள்..

வனதெடுதாதெநு) தொஷவைகெனு: கூடினி: பரிஜிலங்ஸா
தொஷவைமாஸா பொநிஷ்டா ஜாயகெது வணடுபரிஜிலங்ஸா
யாடு || எ ||

இம்மாதிரி வர்ண ப்ரஷ்டர்கள் சண்டாளாதிகளாகிறது போல் இன்னும் பலர் பல்வேறு தோஷபலன்களான கர்மாக்களைச் செய்தால் அதனால் ஸ்வஜாதி ப்ரஷ்டர்களாகி தோஷமுள்ள யோநிகளில் (ஸ-ஏகராதி யோநிகளில்) பிறக்கிறார்கள். ஸ்வர்ணஸ்தேய, ப்ரம்மஹத்யாதிகளைப் போல் இன்னும் பல தோஷங்களும் கீழ்த்தர ஜங்மம் ஏற்பட ஹேதுவாகின்றனவென்று கருத்து.

யா வணாமொவைஸாடுதெ வஸங்ஸாஷாயா ஒஸாடுதெ
அ தொஷாதைதூ பூஷாதைதூ || அ ||

சண்டாளனை ஸ்பர்ஶி த்தாலும், அவனுடன் பேசினாலும், அவனைப் பார்த்தாலும் தோஷமுண்டு. அதில் ப்ராயர்ச்சித்தமும் சொல்லப்படுகிறது.

கவஹாஹநநிபாஸிபவைஸாடுதெ வஸங்ஸாஷாயா பூஷா
ணவஸங்ஸாஷா ஒஸாடுதெ ஜெஜூதிஷா ஒஸாடுநடு || கூ ||

சண்டாளர்களை ஸ்பர்சித்தால் தீர்த்த ஜலத்தில் அவகாஹந ஸ்நாநம் ப்ராயர்ச்சித்தம்.

சண்டாளர்களுடன் பேசினால் ப்ராயர்ச்சித்தார்த்தமாக விசிஷ்ட ப்ராம்ஹணனுடன் ஸ்லாபம் செய்வது சுத்திகரம்.

சண்டாளர்களைப் பார்த்துவிட்டால் சுத்திக்காக ஸ-ஏர்யன், சந்தரன், அக்ரி, நக்ஷத்ரம் இவைகளான ஜயோதிஸ்ஸைகளில் ஏதாவது ஒன்றைப் பார்க்கவும். வர்ணஞ்சரமதர்மத்யாகி ப்ராம்ஹணனையிருந்தாலும் சண்டாளனுகினிடுவதும், அவனுடன் ஸம்ஸர்க்காதிகள் செய்வது ப்ராயர்ச்சித்த ஹேதுவாகிறதும் இங்கு நிருபிக்கப்பட்டதானது ப்ராம்ஹணதிகள் ஸ்வதர்மத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பதையும் இல்லாவிட்டால் ஏற்படுகிற அனர்த்தத்தையும் காட்டுவதற்காகவே.

இரண்டாவது ப்ரஸ்னத்தில் முதல் படலம் ஸம்பூர்ணம்.

இரண்டாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இரண்டாவது ப்ரஸ்னம்—இரண்டாவது படலம்.
மூன்றாவது கண்டிகை.

குயடாஃ மூயதா் வெஹாதெவாஞ்சௌங்ஹத்தாரஹஸாங் || க ||

வைர்வதே வத்திற்கும் தம்பதிகளின் போஜனத்திற்கும் வேண்டிய அந்நாதிகளைச் செய்கிறவர்கள் ஸ்நாநாதிகளால் சுத்தர்களாயும் த்ரைவர்ணிகர்களாயும் இருக்கவேண்டும்.

ஹாதிாா காவங் கூதிவய பதிதாஞ்சொஞ் வஜாயெக || உ ||

அந்நத்திற்கு ஸமீபத்தில், பேசுவது, இரும்புவது, தும்முவது இவைகளை விலக்கவேண்டும்.

கேராநஜங் வாஹாஹாவ உவஹாயெக || ஞ ||

தனதும், பிறரதுமான கேசங்களையும், சரீரத்தையும் வஸ்த்ரத்தையும் தொட்டால் ஜலத்தைத் தொட்டு, சுத்திசெய்து கொள்ள வேண்டும். ஜலத்தைத் தொடுவது மட்டும். ஸ்நாநமன்று.

குயடாயிவி தா வா ஶா-ஞாஹாஹஸாங் || ச ||

ஆர்யர்களால் த்ரைவர்ணிகர்களால் அனுஷ்டான சிகைத்திபெற்று அவர்களையே ஆச்சரியித்துள்ள சூத்ரர்களும் அவர்களின் பார்வையில் அந்ஸம்ஸ்கர்த்தாக்களாகலாம்.

தெதிாா வை வனவாஹிநக டு || ஞ ||

அந்ந ஸம்ஸ்காரம் செய்கிற சூத்ரர்களுக்குச் சுத்தி நிமித்தமாக ஆசமநம் செய்ய நேரும்போது, எந்த வர்ணத்தார்களுக்காக அந்ந ஸம்ஸ்காரம் செய்கிறார்களோ அந்த வர்ண தர்ம விதிப்படியே இவர்களும் ஆசமநம் செய்யவேண்டும்.

காயிகைஹாஹஃ கெஸாஸபுஞ்செலாஹிநவவாபநடு || ச ||

அந்நஸம்ஸ்காரம் செய்யும் சூத்ரர்களுக்கு ப்ரதிதினமும் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்ற நியமம் உண்டு. ப்ராம்ஹணனை விட இது அதிகப்படி அம்சம் சூத்ரனுக்கு.

உஒகொவஹாநங் வ வஹவாவஸா || ஏ ||

அந்ந ஸம்ஸ்காரம் செய்யும் சூத்ரனுக்கு ப்ரதிதினமும் வஸ்த்ரத்துடன் ஸ்நாநம் உண்டு.

காவி வாஞ்சி தீஷ்வ வவாவோ வா வபொநு || அ ||

ப்ரதிதினமும் அவர்கள் வபநம் செய்துகொள்ளாவிட்டாலும் அஷ்டமியிலும், பர்வங்களிலுமாவது செய்துகொள்ளவேண்டும்.

வெராக்ஷதினங் வஸங்ஹூத இழாவயிபுநிதூஷி¹ பேராக்ஷத் தடைவைவிதூஷிதூஷிதெ || கூ ||

த்ரைவர்ணிகர்களின் மேற்பார்வையின்றி, பரோக்ஷமாக சூதர்கள் செய்த அந்நத்தை மறுபடியும் தான் அக்னியில் காய வைத்து தீர்த்தத்தால் பரோக்ஷிக்கவும். அந்த அந்நமானது தேவ பவித்ரமென்று சொல்லுகிறார்கள். தேவர்கள் உபயோகிக்க்கத் தகுந்த பரிசுத்தியுள்ளதென்று கருத்து.

விசெலைஞ திஷ்டுஷ ஹ-ஏத்தி ஹா-ஶிதெ பூ-ஹு-அபாக || கா ||

இனி வைர்வதேவம் சொல்லப்படுகிறது.

அந்நம் பக்வமாகி ஸித்தமானதும், பாகம் செய்பவன் நின்று கொண்டு யஜமாநனிடம் “பூதம்” என்று தெரிவிக்கவேண்டும்.

தத-ஹ-ஏதங் விராவங் தநாக்ஷாயி தி பூ திவஹநி || கக ||

யஜமானன் பிறகு “தத-ஹ-ஏதம் விராடநநம் தந்மாக்ஷாயி” என்று பதில் மந்த்ரத்தை சொல்லவும்.

ஹஹ-ஹெயிநோ யா-ஶா-நீயங் தஹங் ஹோ-ஶோ வையஶா
ஹ-ஏ-வா-வி-ஹ-ஏ-க்ஷா || கஉ ||

கருஹஸ்தனுக்கு எது ஆஹாரமோ பக்வமானதோ அபக்வமானதோ, அதனால் தேவதைகளையுத்தேசித்து ஹோமங்களும் பலிகளும் செய்யப்படவேண்டும். அப்படிச் செய்யப்படுகிறதால் ஸ்வர்க்கம், புஷ்டி முதலீயவைகள் ஏற்படுகின்றன.

தெஷ்டாஓ தீஷு-ாணா-ஒ-வயோ-ஹ ஆ-ஒ-ஶா-ஹ-ஐ-ய-ஶ-ா
பூ-ஹ-ஏ-தாஓ க்ஷா-ா-வ-ண-வ-ஜ-ஏ-நாஓ அ || கந ||

வைர்வதேவ ஹோம பலி கர்மாக்களுக்காக ஏற்பட்ட மந்த்ரங்களைக் குருமுகமாக க்ரஹிக்கவேண்டினால் அதற்காக, பன்னிரண்டு நாள் ஸ்தண்டிலத்தில் ஶயநமும், மைதுன நிவருத்தியும், க்ஷராவவணங்களை வர்ஜிப்பதும் நியமங்களாகும். இந்த வரதம் சிஷ்யனுக்கு மட்டுமே. பத்நீக்கும் வைர்வதேவத்தில் ஸம்பந்தமிருப்பதால் அவருக்கும் இந்த வரத நியமம் உண்டென்று சிலர் நிர்ணயம்.

உ-த-ஐ-வெ-ஹ-ஏ-க்ஷா-து-ஒ-வ-வா-ஹ- || கச ||

அந்த மந்த்ரங்களில் கடைசியான மந்த்ரத்தை உபதேசித்துக் கொள்ளுவதற்கு மட்டும் தனியாக ஒரு நாள் உபவாஸ நியமம் உண்டு. “யே பூதா: ப்ரசரந்தி...” என்ற மந்த்ரம்.

• வருநாம் தஸு தஸு செஸா வஸங்ஸாரோ ஹதூந
பரிசீஜாவொக்ஷு நாபு வஸாக வரிசெவநடு || கரு||

பலிகளை வைக்கும்போது அந்தந்த இடங்களுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்யவும். அது எப்படியெனில், பலியை வைக்கும் அந்த இடத்தை வலது கையால் (ஏரத்துடன்) முதலில் துடைக்கவும். பிறகு அந்த இடத்தைத் தீர்த்தத்தால் ப்ரோக்ஷிக்கவும். அதன் பிறகு பலி பிண்டத்தை அதில் மந்த்ர பூர்வமாக வைக்கவும். பிறகு அந்த பலியைச் சுற்றி, தீர்த்தத்தால் பரிசேஷனம் செய்யவும். அவோக்ஷணம் = கவிழ்ந்த கையால் ப்ரோக்ஷிப்பது.

ஓளபாவஸநெ பெஷநெ வா ஷிராகெஞு: புதிதீனு^०
ஹதூந ஜாஹாபாக || கசு ||

ஓளபாவஸநாக்னியிலோ, பாகம் செய்த மஹாநஸாக்னியிலோ ஆரம்பத்திலுள்ள ஆறு மந்த்ரங்களால் தனியான ஆறு ஹோமங்களை ஹஸ்தத்தினால் ஹோமம் செய்யவும். தர்வீ கிடையாது. இந்த ஆறு மந்த்ரங்களில் இரண்டாவதாகவுள்ள “ஸோமாயஸ்வாஹா” என்பதைச்சிலர் செய்வதில்லை. ஸ்விஷ்டக்க்ருத்ஹோமத்துடன் ஆறு ஹோமம் கணக்காகிறது. சிலர் ஸ்விஷ்டக்க்ருத்தைச் சேர்த்து ஏழு ஹோமம் செய்கிறார்கள். அவரவர்கள் ஸம்ப்ரதாயப்படி வியவஸ்தை.

உலபதி பரிசெவநந் டயா பாரஸ்லாக || கன ||

மேற்சொன்ன ஆறு ஹோமங்களைச் செப்யுமுன்பும், செய்த பிறகும், இரண்டு ஸமயங்களிலும், க்ருஹ்யத்தில் எப்படி சொல்லப் பட்டதோ அந்தமாதிரி அக்னிக்குப் பரிசேஷனம் செய்யவேண்டும். “அதிதேநு மன்யஸ்வ” — இத்யாதி மந்த்ரம்.

வனவு வருநாம் செஸா செஸா வஸிவெதாநாம் ஹக்ஷு

தக்ஷுகெ பரிசெவநடு || கஅ ||

இதுபோல் பலிபிண்டங்கள் அந்தந்த விடத்தில் ஒரு ஸழுஹமாக வைக்கவேண்டிய இடங்களில் தனித்தனியாகப் பரிசேஷனம் வேண்டியதில்லை. எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பலிவைத்தபிறகு கடைசியில் ஒரேதடவை பரிசேஷனம் செய்யவும்.

வதி வாடிவைரவூஷிதந காய்டாஃ கக ||

ஸ்ரீபம் இருந்தால் அதை அந்தத்துடன் கலந்து வைரவ தேவம் செய்யவும். சிலர் இதர வ்யஞ்ஜனங்களையும் சேர்த்துச் செய்கிறார்கள்.

குவரோணாநிஂ வைதௌஷிதாஹாஸ்தாஹபவஹடி || १० ||

அகங்கு மேற்குப்பக்கமாக, ஏழாவது, எட்டாவது மந்த்ரங்களால் பலி வைக்கவும். வடக்கு முடிவாக, தெற்கு ஆரம்பம்.

உடியாநவளியள நவதீந || உக ||

பாகத்திற்காக மலூா கஸ்ததில் வைக்கப்பட்டுள்ள பெரிய ஜலபாத்ரம் உத்தானம். அதன் ஸமீபத்தில் ஒன்பதாவது மந்த்ரத்தால் பலி வைக்கவும்.

திசெஜிஹாரவஸு அஸதெகாத்ராஹாவ || ११ ||

க்ருஹத்தின் மத்ய ப்ரதேசத்தில், பத்து, பதினெண்ண்ருவது மந்த்ரங்களால் பலி வைக்கவும். கிழக்கு முடிவாக. மேற்கு ஆரம்பம்.

உதாவடிவெடு தெஸ்தாரவெஸுதெராஸுதானி || १२ ||

க்ருஹத்தின் வடகிழக்கான ப்ரதேசத்தில், பதினெண்ண்ருக்கு மேல் உள்ள நான்கு மந்த்ரங்களால் பலிகளை வைக்கவும்.

முன்றுவது கண்டிகை முற்றிற்று.

நான்காவது கண்டிகை.

ஸயுாதெஸா காஸ்தெஜிதந || க ||

காம என்ற பதம் அடயாளமுள்ள மந்த்ரத்தால், படுக்குமிடத்தில் பலி போடவும்.

தெஹஸுாதெகிரிகஷவிதெஜிதந || १३ ||

வாசற்படியின் அடிப்பாகத்தில் “அந்தரிக்ஷ” என்ற பதச் சின்னமுள்ள மந்த்ரத்தால் பலி போடவும்.

உத்தெரணாவியாநுாடி || १४ ||

வாசற்படியை மூடும் கதவு ஸமீபத்தில் அடுத்த மந்த்ரத்தால் பலி வைக்கவும்:

உத்தெராஹுதேவஸுதெந || १५ ||

வீட்டின் மத்தியிலுள்ள பாகத்திற்கு “ப்ரஹ்மஸதனம்” என்ற பெயர் வாஸ்து சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அந்த இடத்தில் அடுத்த மந்த்ரங்களால் (பத்து மந்த்ரங்கள்) கிழக்கு முழுவாகப் பலிகளை வைக்கவும். க்ருஹ்யகர்மங்களில் ப்ரம்ஹா உட்காருமிடம் என்றும் சிலரின் அர்த்தம்.

உக்கிணதஃ விதூவிஜேந பூஷீநாவீதூவாஹீநவா
னிஃ காயாகை !! ரு !!

இதுவரையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பலிகளுக்குத் தென் பக்கத் தில், பித்ரு சப்த முள்ள மந்த்ரத்தால் பித்ருக்களுக்குப் பலிசெய்ய வும். ப்ராசினுவீதியாகச் செய்யவும். நிமிர்ந்த வலதுகையில் ஆட்காட்டிவிரல், கட்டைவிரல்களுக்கு மத்ய ப்ரதேசத்தால் சாய்த்து, பித்ரு பலி வைக்கவும்.

ரளூ உத்தரா யா ஹெவதாஹுः !! கா !!

பித்ரு பலிக்கு வடக்கில் ருத்ர பலி செய்யவும். தேவதைக்குச் செய்ததுபோல் உபவீதாதிகள். பித்ருக்களுக்குச் செப்தது போலல்ல.

தபொந்தாநா பாரிசெஷநங் யதீஹெநாகை !! ஏ !!

மேற்கண்ட பித்ருபலி, ரௌத்ர பலிகளுக்குப் பரிஷேசநம் தனித் தனியாகவே செய்யவும். ஒன்றுக்குப் பித்ரு தர்மம், மற் றென்றுக்கு தேவதர்மமாயிருப்பதால். பித்ரு பலிக்கு அப்ரதக்ஷிண பரிஷேசனம். ருத்ர பலிக்கு ப்ரதக்ஷிண மென்பது தர்மபேதம்.

நகுஹெவாதுஹெந வெஹாயஸு !! அ !!

கடைசி மந்த்ரத்தால் ஆகாச பலி கொடுக்கவும். இது இரவில் மட்டும். வேறு சிலர் இரவில் வைப்பவதேவத்தில் கடைசியான வைஹாயஸ பலிமட்டுமே உண்டு, மற்றப் பலிகள் கிடையா என்று அர்த்தம் செய்கிறார்கள். பகலிலும் ஊஹம் செய்து அந்த மந்த்ரத் தைக் கொண்டே பலியுண்டு என்றும் சிலர் கருதுகிறார்கள்.

ய வனதாநவுஹூ யாயோவெஹாம் காராதெ நிதூ
ஹாடுः பாவதிபா !! கா !!

மேற்கண்ட வைப்பவதேவ ஹோம, பலிகளை வைன் ஸாவதான மாயும், சாஸ்த்ரவிதிப்படியும் செய்கிறுனே அவனுக்கு, சாப்ரவத மான ஸ்வர்க்கமும், புஷ்டியும் ஏற்படும்.

கூறுங் வ செய்டு ॥ கா ॥

பலி ஹரணமானபிறகு அக்ரதானம் செய்யவேண்டும்.

சுதியிடிநொசூ ஸோஜயெக ॥ கா ॥

வைப்பவதேவம் முடிந்தபின் அதிதிகளை முதலில் சாப்பிடச் செய்யவேண்டும். க்ருஹஸ்தன் முதலில் சாப்பிடக்கூடாது. அதிதிகளுடன் சேர்ந்து சாப்பிடவும் கூடாது.

வோமாநு வழிசாநு ரொஹஸங்பூநா ஷீஶாகவடுதீ ॥ கா ॥

குழந்தைகள், கிழவர்கள், ரோகமுள்ளவர்கள், கர்ப்பிணீகளான ஸ்த்ரீகள் ஆகியவர்களை முதலில் போஜனம் செய்யும்படி செய்யவும்.

காடெ ஹாலிநாவஞாயி-நூ ந புதுராவக்ஷ்யாதாடு ॥ கந ॥

வைப்பவதேவம் முடிந்த ஸமயத்தில் எவனுவது அந்நம் கேட்டால் தம்பதிகள் அதை மறுக்கக்கூடாது. கொடுக்கவேண்டும்.

சுஹாவெ ஹ-அலீ-ஏ-ஒக-ந தெணாநி காலாணி வா-ஶி-தெ-
தா-நி வெவ வெதொ-ஏ-ரோ ந க்ஷ்ய-தே கா-நா-உ-ந-தி ॥ கச ॥

ஏழ்மை காரணமாக அந்நமில்லாது போனால், உட்கார இடம், பாதப்ரக்ஷாளநத்திற்குத் தீர்த்தம், படுக்கைக்கு த்ருணம், சுபமான வார்த்தை இவைகள் நிர்த்தனானான ஸாத்விகன் க்ருஹத்திலும் எப்போதும் குறைவற்றிருப்பவை என்று பெரியோர்கள் உபதேசம். அவைகளால் உபசரிக்கவும்.

வனவங்வழி தா வந்கெடுாகள் ஹவது ॥ கநு ॥

விவாஹம் முதல் இம்மாதிரி தர்மசார்யம் செய்துவரும் தம்பதிகள் அந்தமான புண்யலோக மூள்ளவர்களாவார்கள்.

ஹாவழனாயாநயியாநாயாஹந ஓ-ஒக இந்தி தெடு
ந புதுராதி-தே-க ॥ கச ॥

வீட்டிற்கு வந்த ப்ராம்ஹணன் அத்யயனம் செய்யாதவனுயிருந்தால், அவனுக்கு ப்ரதி உத்தானம் செய்யவேண்டியதில்லை. எழுந்திருக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் ஆஸநம், தீர்த்தம் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்யவேண்டும்.

சுஹிவா-நா-பெ-வோ-தி-தே ஒ-விவா-நு-ஸோ-க ॥ கள ॥

வந்த ப்ராம்ஹணன் அத்யயநம் செய்யாதவனுயினும், வேறு

உயர்வினால் அபிவாதநம் செய்யத்தக்கவனுயிருந்தால், அதற்காக மட்டும் எழுந்து அபிவாதநம் செய்யவேண்டும்.

ஈாஜிஞ்சுவெஸாங்க அ || கஅ ||

கஷத்ரியவைப்பயர்கள் வுந்தால் அவர்கள் அத்யபனம் செய்தவர்கள்ரயிருந்தாலும் ப்ராம்ஹணன் எழுந்திருக்கக்கூடாது.

ஈாவிஞ்சு இலங்குமதி காட்டணி நியாஞ்சாக || கக ||

ஸ-அத்ரன் வந்தால் அவனை ஏதாவது க்ருஹ கார்யங்களில் ஏவவேண்டும்.

காயாவேஸ இஞ்சாக || २० ||

அதன் பிறகு அவனுக்குப் போஜனம் கொடுக்கவும்.

ஓாவாவாராஜகாமாநாஹாதாதாதி யிவாஞ்சிஞ்சு பெ-ஞபேயாங் ||

அல்லது க்ருஹஸ்வாமியின் வேலைக்காரர்கள், ராஜகுலத்தி விருந்து கொண்டுவந்து அதிதியைப்போல் சூத்ரணையும் பூஜிக்க வேண்டும். சூத்ராதிகளைப் பூஜிப்பதற்காக ஒவ்வொரு க்ராமத்திலும் அரசனால் நெல் முதலியவை பொதுவாக வைக்கப்பட வேண்டுமென்று தெரிகிறது.

நிதாஞ்சாதாங் வாஹஃ காட்டு || २१ ||

க்ருஹஸ்தன் நித்யமாக மேல் வஸ்த்ரம் தரிக்கவேண்டும்.

கவி வா ஸ-அது சீவொவை தாயே- || २२ ||

அல்லது யக்ஞஸ-அத்ரமாவது உபவீதார்த்தமாகத் தரிக்க வேண்டும்.

வஸ்த்ரமே என்ற நியமமில்லை. இது வஸ்த்ரயக்ஞாபவீத விஷயம்.

யது ஈாஜிஞ்சுதெ தக ஸ-ஐ-அஹா நிஹ-ஞ்சாவொகஷா ||
தா செ-ஸ ஈதெ-து-சீ-ஞ்சா செவாநு வா-ஞ்சா தீ-வா-ஞ்சா தீ-வா-ஞ்சா
தீ-வா-ஞ்சா தீ-வா-ஞ்சா தீ-வா-ஞ்சா தீ-வா-ஞ்சா தீ-வா-ஞ்சா தீ-வா-ஞ்சா
ஸ-ரிவா-ஞ்சா அவதி || २३ ||

எந்த இடத்தில் போஜனம் செய்யப்பட்டதோ, அந்த ஸ்தலத்தைப் பெருக்கி, உச்சிஷ்டங்களைக் குவித்து, வெளியில் ஏறிந்து விட்டு, அந்த இடத்தை ஜலத்தால் ப்ரோகஷிக்கவும். பாகம் செய்த பாதரங்களில் உள்ள அந்ந லேபங்களைக் குச்சியால் சுரண்டி,

ஜலத்தால் கலந்து, அந்த அந்நலேபமுள்ள ஜலத்தை க்ருஹத்தில் வடக்குத் திக்கில், ரூத்ரனை தயானித்துக்கொண்டு கொட்டிவிடவும். இப்படிச் செய்வதால் க்ருஹமானது மங்களமுள்ளதாக ஆகிறது. ஸம்ருத்தமாகிறது.

பூாஹன சூவாயடுஃ ஷயடுகெத தா || உஞ் ||

ப்ராம்ஹணனே எல்லோருக்கும் ஆசார்யனென்று தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சுவழி பூாஹனெந ராஜநெநு வெவஸௌ வாஜ்ஜுயநடு || உகு ||

அத்யயனம் செய்து வைக்க ப்ராம்ஹணசார்யன் கிண்டக் காத ஆபத்காலத்தில் ப்ராம்ஹணன், கஷத்திரியனிடமும், அவனில்லாவிட்டால் வைப்பயனிடமும் அத்யயனம் செய்யலாம். அத்யயனமில்லாமலிருக்கக்கூடாது.

சுநாஹரிநஂ வ வஶாகு || உன் ||

கஷத்திரிய வைப்பய ஆசார்யர்களை ப்ராம்ஹணன் அதுக்மனம் (பின்னால் போவது) மாத்திரம் சச்சுருஷையாகச் செய்யலாம். மற்ற சச்சுருஷைகள் கூடா. ப்ராம்ஹணனும், கஷத்திரியனும் சேரும்போது ப்ராம்ஹணனே முன்னால் போகவேண்டுமென்ற சாஸ்த்ர நியமத்திற்கு இது விலக்கு விதி.

தக ஊஜிடு பூாஹன வனவாகெந மதன ஷாகு || உஅ ||

அத்யயன கர்மம் முடிந்த பிறகு ப்ராம்ஹணனே முன்னால் செல்லவேண்டியவன்.

நான்காவது கண்டிகை பூற்றிற்று.

ஐந்தாவது கண்டிகை.

வெவடுவிழுாநாஹபுாபநிவிழுா ஓவாக்ருதுாநஜ்ஜுயநாங் தங்ஹாஃ || க ||

உராநிஷத்துக்களையும், மற்ற ஸகல வித்தைகளையும் என்று ஆரம்பிக்கின்றுனே அன்று அவைகளுக்கு அநத்யயனம். அதாவது ஆரம்பிப்பதுடன் அன்று நிறுத்தவும்.

கயிது வாவிலுக்ருண் வெஞ் || உ ||

அத்யயனம் முடிந்தபிறகு உடனேயே சீக்ரமாக எழுந்து அவ்விடத்தைவிட்டுப் போகலாகாது.

யலி கூரோத நாரோவூலிக்ஷாபார ஹாஜுாயையீது காலீ
நலெ தேவை-ஷபொஸி-வங வவதி || ஈ ||

அத்யயனம் முடிந்ததும், கார்யவசத்தால் உடனேயே போக அவஸரமிருந்தால், அப்போது குருவின் பார்வையில் சிறிது வேதபாகத்தை அத்யயனம் செய்து இஷ்டம்போல் போகலாம். இப்படிச் செய்வதால் ஆசார்யன், சிஷ்யன் இருவருக்கும் கேதமம் உண்டு.

வௌவையீது செந்தாவாயெடா சங்஗ாநலெ தைவிற்கவோ
சங்஗ாநலீ தவெங்காவவஜ்ஞாநு ந வீலதீந உங்களீ
வவங்கொக பாரங்காவங்காவங்காவு) யபோவதெஶாங்
வா-ஞியெக || ஈ ||

ஸமாவ்ருத்தனை சிஷ்யனை ஆசார்யன் அதிதியாக அடைந்துவந்தால், அப்போது சிஷ்யன், ஆசார்யனை எதிர்கொண்டு அழைத்து நமஸ்கரித்து பாதஸ்பர்சம் செய்யவும். ஆசார்யன் ஸ்நாநாதிகள் செய்யாத ஸமயமாயிருந்தாலும் பாதஸ்பர்சம் செய்ய வேண்டும். அவன் அசுத்தனகை இருக்கும் ஸமயமானாலும் அதற் காக, சிஷ்யன் ஸங்கோசப்பட்டு அவனைத் தொட்டதற்காக ஸ்நாநம் செய்யக்கூடாது. ஆசார்யனை முன்னிட்டுக்கொண்டு க்ருஹத்தில் நுழைந்து, பூஜா த்ரவ்யங்களைச் சேகரித்து, சாஸ்த்ர விதிப்படி மதுபர்க்காதி பூஜை செய்யவும்.

குவைந ஶயநெ ஸகோநு) சொஜீ(வாவவி வா வஸ்
நிவிதெ நிவீந தாவங்கிவாக || ஈ ||

ஆசார்யன் ஸங்கிறி தனுயிருக்கையில், சிஷ்யன், ஆஸனம், படுக்கை, பக்ஷயம், போஜ்யம், வஸ்தரம் ஆகிய ஒவ்வொன்றிலும் ஆசார்யனை விடத் தாழ்ந்த நிலைமையை அனுஸரிக்கவேண்டும். ஆசார்யனுக்கு ஸமமாகவோ, உயர்ந்ததாகவோ ஆஸநாதிகள் இருக்கக்கூடாது.

திஷ்டங் வைவூந வாணி நாடநாடங்காவாய-ஞோவையீயெக || ஈ ||

பிறகு ஆசார்யனுக்கு ஆசமனம் பண்ணிவைக்கவேண்டும் சிஷ்யன். ஆசார்யன் உட்கார்ந்திருக்க, சிஷ்யன் நின்றுகொண்ட படி கொஞ்சம் குனிந்து, இடது கையால் தீர்த்த பாத்ரத்தின் அடிப்பரதேசத்தைப் பிடித்துக்கொண்டும், வலது கையால் பாத ரத்திலிருந்து தீர்த்தம் விழும்படி செய்து ஆசமனம் செய்து வைக்கவும்.

சூ.நுா வா ஸுயைகெட்டு ! எ ||

ஆசார்யனைப் போல் குலசீலாதிகளால் உயர்ந்த சிஷ்டன் எவனுக்கும் மேற்கண்டவாறே ஆசமனம் செய்விக்கவேண்டும்.

ஹாநாஹாவஸ்கு இணவிதெவழநாவிக்கூட்டுவு || அ ||

ஸ்தானம், ஆஸனம் (உட்காருதல்), நடை, சிரிப்பு ஆகியவை களில் ஆசார்யனுக்குப் பின் தங்கிச் செய்கிறவனுயிருக்கவேண்டும். சேர்ந்தோ, முன்னுடயோ செய்யக்கூடாது.

ஸஞ்சிவிதெ இதுவரையீடுவாதககெட்டாகெநுஷ்டா
ஹாஹவீதுவந உகவூநநிரூபிண ஸுகேஷ்வனை தாநுந
நிழ்பாந்தி || கூ ||

ஆசார்ய ஸந்திதானத்தில், மூத்ர புரீஷ கார்யம், அபாநவாயுத் ஸர்க்கம், இரெந்து பேசதல், சிரித்தல், இரும்பிக் காறி உமிழ் தல், பற்களைக் கடித்தல், மூக்குச் சிந்தல், இமைகொட்டல், கை தட்டல், விரல் சொடுக்கல் இவைகளை விலக்கவேண்டும்.

ஓாரோ பூஜியாம் சொவவஸ்துநஹாஷா விஹூஷவா
வட்டாரி பரிவஜ்ஞபேச || கூ ||

ஆசார்யன் ஸந்திலுதனுயிருக்கையில் ஆசார்ய பத்தியிடமோ, குழந்தைகளிடமோ ஸ்பர்சம், விளையாட்டு மூலமான பேச்சு இவைகளை விலக்கவும். சிஷ்யன் தனது பத்தி, குழந்தைகளிடமென்றும் அர்த்தம் செய்யலாம்.

வாகெந ராகுஹா பூதிவாதலோயாய்ஸூ வஜ்ஞபேசக
பூர்யவாம வ || கூ ||

ஆசார்யனுடைய வார்த்தைக்குத் தனது வார்த்தையால் தடை ஏற்படும்படி செய்யக்கூடாது. ஆசார்யன் ஸரியாகவோ, தவருகவோ பேசினாலும்.

இந்த விதி மற்றப் பெரியோர்களிடமும் செய்யத்தக்கது.

ஸவட்டா தவரீவாஞ்சாகெட்டாஸாங்ஶ || கூ ||

ஸகல ப்ராணிகளுடையவும், தோஷத்தை வெளியிடுவதோ அவர்களை நிந்திப்பதோ கூடாது.

விழுபா வ விழுபாநாடு || கூ ||

ஒரு வித்தையால் மற்ற வித்தைகளின் தோஷத்தை

வெளியிடுவதோ, நின்திப்பதோ கூடாது. ருக்வேதம் நன்றாயிருக்கிறது, யஜார்வேதம் கர்ண கடோரமாயிருக்கிறது, இத்யாதிகள்.

யபா விழுமா ந விளோஹத பாநாஊஹ-ஸீபேது
நியதீந ஸாயமேக || கச ||

ஆசார்யனிடம் க்ரஹித்த வித்யைகளில், எந்த வித்யையில் சிஷ்யன் நன்றாகத் தேர்ச்சி பெற்ற விளங்கவில்லையோ அதை மறுபடி ஆசார்யன் ஸமீபம் சென்று நியமத்துடன் ஸாதித்துக்கொள்ளவும்.

உபாகாரணா-தீநா-தஜ-நா ஒஜு-ாவயிதா நிடுபதோ
மொலைஸங்ஹாணா- ஓ-ஸங் ஸ்ராஜி- செயா-நா-தி-தி வ
வஜ-டு-யேக || கரு ||

மேற்சொன்ன விஷயமாக ஆசார்யனுக்கும் நியமம் சொல்லப்படுகிறது. வித்யையை அத்யாபநம் செய்துவைக்க ஆரம்பத்தி விருந்து உத்ஸர்ஜன தினம் வரையில் ஆசார்யன், கௌஷலரம், மாம்ஸம், ஸ்ராத்த போஜனம், மைதுனம் ஆகியவைகளை விலக்கவும்.

ஃகை வா ஜாயா-ஔ || கச ||

ருது காலத்தில் மட்டும் பார்யையிடம் ப்ரவேசிக்கலாம். ரஜஸ்வலா ஸ்நாநத்திலிருந்து 12-நாள் ருது காலம்.

யயா-ந-ஸி-தீ-ஶூ-ா விழு-ாவ-ஸ-ஞ-ா-ந- நியதீ-ஷ-
உ ய-ா-க-ஸ-ங-ா தீ-வ-ங-ா-ந- ப-ா-வ-ா-வ-ா-ந- ஸ-ங-
ந-ஸ-ா-ந-ா-த-ா-ந- உ கௌ-தீ- ய-ா-ந-க- || கன ||

ஆசார்யன் தான் எப்படி வேத வேதாங்கங்களை விதிப்படி க்ரஹித்தாரோ அதன்படி சிஷ்யர்களுக்கு வித்யையை உபதேசிப்பதிலும், நியமங்களை உபதேசிப்பதிலும் ஆஸக்தியுள்ளவருயிருக்கவேண்டும். இம்மாதிரி அத்யாபநம் செய்துவைப்பவன் தனது பூர்விக ஸந்ததிகளையும், பிற்பட்ட ஸந்ததிகளையும் மற்ற ஸம்பந்திகளையும், தன்னையும் சாச்வதமான கோமத்தில் ஸ்தாபிக்கிறான்.

தநவா வா-ஹா பூ-ா-ண-ந உக்ஷ-ா-ஷா பெந்து-ண க்ஷக-
ஸி-ஸரா-நா-ரா-ஸ-ங-ா நா-ஸ-ங-ா-வா-ந வ-ஸ-ங-ா-ந-ா-ஸ-ங-
க-வ-ா-ப க-ங- த- க- || க-அ ||

த்வக், சிச்னம், வயிறு முதலியவைகளுக்கு த்ருப்தியுண்டா

வதற்காக ஏற்பட்ட பாஹ்ய இழுப்புக்களை எந்தப் புருஷன் தனது மனஸ், வாக் அல்லது நாக்கு, மூக்கு, கண், காது இவைகளால், மோஹிக்காமல் விலக்குகிறானே அவன் ஆம்ருதத்வமென்கிற மோக்ஷத்திற்கு அர்ஹனாகிறான்.

இரண்டாவது ப்ரஸ்னத்தில் இரண்டாவது படலம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இரண்டாவது ப்ரஸ்னம்—மூன்றாவது படலம்.

ஆரூவது கண்டிகை.

ஜாதூஊராவஸங்ஶபை யசீடாயீடு தோகத தீநிதீவஹீந
யாய ஜாதிதீஊராந சு வ௃ஷேக || க ||

அத்யயனுதி தர்மகார்யார்த்தமாக வந்தவன் விஷயத்தில் ஜாதியிலோ, ஆசாரத்திலோ ஸம்சயமேற்பட்டால், அக்ஞியை, சாஸ்தர விதிப்படி உபஸ்மாதானம் செய்து, அந்த அக்ஞியின் ஸமீபத்தில் அவனுடைய ஜாதி, ஆசாரங்களை உண்மையாகச் சொல் அம்படி கேட்கவும்.

வாயாதாம் செகை பூதிஜாநிதெதைநிராவசூஷா வாயா
ராவபெருாதா சூஷிதெதூ சநாவுநாதா வாயாதாம்
(செகை)பூதிஜாநிதெ வாஜிவாகஷூவிதய வனஷி வனநவ
நதூகா ஶாஹாம் பூதிவசெநுத || 2 ||

அக்ஞி ஸமீபத்தில் கேட்கப்பட்ட அவன், தனது ஜாதி, ஆசாரங்கள் விஷயமாக சத்தியை ப்ரதிக்கார செய்தானுகில் “அக்ஞிருபத்ரஷ்டா—ஏநஸः” என்ற பர்யந்தமுள்ள மந்த்ரத்தை ஆசார்யன் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு அவனை க்ரஹித்து தர்ம உபதேசம் செய்ய ஆரம்பிக்கலாம்.

சுதிரிவ ஜிலஞ்சதியிராஹாநா தி || ந ||

வீட்டிற்கு வருகிற அதிதியானவன் அக்ஞிபோல் ஜவலித்துக் கொண்டு வருகிறான்.

யதெட்டன வெளாநா செலெகைகாம் ஶாவாஸீடுதூ பெருதீ
யோ ஹவதி || ச ||

வேதாத்யயனம் செய்ய ஏற்பட்ட நியமங்களுடன் ஸ்வசாகை

யில் ஒன்றை அத்யபணம் செய்தவன் ஸ்ரோத்ரியன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

வூயிசூயாகும் காட்டாங்வீருஷாமாவுதி யசீவார
• ஹாரோ நாந்முபொஜநஹோதியிசூவதி || நு ||

எவன், ஸ்வதர்ம யுக்தனையும், குடும்பியாயுமுள்ள க்ருஹஸ் தனைத் தேடி வருகிறானே அவன் அதிதி. அந்த அதிதி, தர்மத்தை முன்னிட்டவனையும், ஆசார்யனுக்கன்றி வேறு ப்ரயோஜனத்திற் காக்ப் பிகை செம்யாதவனையுமிருக்கவேண்டும். அநேகவித அதிதி களில் இவன் ஒருவன்.

தவா வாஜங்யாம் ஶாந்தி: ஹா(ஃபொவி)ஹ || கா ||

அத்தகைய உத்தம அதிதியைப் பூஜிப்பதால் சாந்தியும், ஸ்வர்க்கமும் ஏற்படும். சாந்தி = உபத்ரவ நிவருத்தி.

தலைவிசூவோஸ்ராஷ்டி யாவடவூதீஷ் தவாவாஸந
இாஹாரமேக || எ ||

வந்த அதிதியின் வயஸ்ஸாக்கு ஏற்றபடி ப்ரத்யத்தானதிகள் செய்து அழைத்து அவனுக்குச் சிஞ்யர்களைக் கொண்டோ, தானே ஆஸனம் கொடுக்கவும்.

ஸ்கிவிவிடையே நாவஹாவாத்ராவநஂ ஹவதீதூகே || அ ||

க்ருஹஸ்தன் சக்தியுள்ளவனுகில் அவன் அதிதிக்கு அநேக பாதமில்லாத ஆஸனத்தைப் போடக்கூடாதென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். ஆபஸ்தம்பர் கருத்துப்படி அநேக பாதமில்லாத (கால்) ஆஸனமும் போடலாம்.

தவா வாஷா பூக்ஷாஸமேக | ஶாத்ரு விசூநாவிதூகே || கூ ||

அந்த அதிதியினுடைய பாதங்களை இரண்டு சூத்ரர்கள் ப்ரக்ஷாளாநம் செய்துவைக்கவேண்டுமென்று சிலர் நினைக்கின்றனர். வேலைக்காரனுள்ள க்ருஹஸ்தனுக்கு இது.

கநு தரோாவிசெநுகெந ஹாக || கா ||

இந்த இருவரில் ஒருவன் பாத்ரத்திலிருந்து தீர்த்தம் விடுகிறவனுயிருக்கவேண்டும். மற்றொருவன் அலம்புகிறவன்.

தவூநாத்ராஹாரமேநாநுபைநதூகே || கக ||

அதிதிக்கு மன் பாத்ரத்தில் தீர்த்தம் கொண்டுவரும்படி

செய்யவேண்டுமென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். உலோக பாத்ரத்தில் என்பது ஸ்வமதம்.

நொஷ்களைஹாபை ஒஸ்தோவாயுதம் || கஞ் ||

அஸமாவ்ருத்தனுன ப்ரம்ஹசாரீ ஆசார்ய்னால் அனுப்பப் பட்டு அதிதியாக வந்தால் அவனுக்காக மேற்சொன்னபடி தீர்த்தம் கொண்டுவரவேண்டியதில்லை. ஜலம் கொண்டுவர ப்ரம்ஹசாரீ நிமித்தமாகமாட்டான்.

கஜுபதநவாஙவாயுதிஶாதுாயிகா || கஞ் ||

ஸமாவர்த்தனமாகாத ப்ரம்ஹசாரீ அதிதியாக வந்தால் அவனுக்கு அதிதி பூஜை செய்வதுடன், அவனுடன் க்ருஹஸ்தன் சேர்ந்து சிறிது வேதாத்யயனமும் சொல்லவேண்டும். இது அதிகப் படியான அம்சம். ப்ரம்ஹசாரீ அதிதியாக வந்த தினத்தில் அவன் ஆவ்ருத்தி செய்யவேண்டிய வேத பாகத்தை க்ருஹஸ்தனும் அவனுடன் சேர்ந்து சொல்லவேண்டுமென்றபடி.

ஹாஷ்யிகா தவட்டை ஒரு வெஸ்துக்கெக்ஜு ராஜி ராவா செல்லுநெதி || கஞ் ||

பாத ப்ரக்ஷாளாநம் ஆகிய பின், அதிதியை பரியவார்த்தை களால் உபசரித்துவிட்டு, பசம்பால் முதலிய ரஸங்களாலும், பக்ஷயங்களாலும், அல்லது கடைசிப் பக்ஷமாக தீர்த்தத்தாலோ த்ருப்திசெய்துவைக்கவும். இன்னும் பல வஸ்துக்களாலும்.

குவவஸயங் ஒருா ஒபாரிசயங் ஓபாவாஶரண ஓபயா நங் வாவதூரணைலூநந் வெதி || கஞ் ||

பிறகு அதிதிக்கு சரமபரிஹாரம் செய்துகொள்ள ஒர் இடம் கொடுக்கவும். அத்துடன் கட்டில் முதலிய உயரமான படுக்கை, பாய் அல்லது மெத்தை, மேல் விரிப்புடன் கூடிய தலையணை, கால் களில் தேய்த்துக்கொள்ள எண்ணெப் அல்லது நெய் இவைகளைக் கொடுக்கவும். இவைகளைப் போஜனத்திற்கு முன்போ, பின்போ அதிதி விரும்பியபோது கொடுக்கவும். இன்னும் அவன் அபே கவி த்தவைகளையும் கொடுக்கவும்.

குவவஸங்கூராஹாடிப வீவீநு யவாநு வா தா யாநு நிவட்பெக || கஞ் ||

பிறகு அண்பாகம் செய்கிறவைன அழைத்து அதிதிக்காக

அந்நம் செய்ய நெல்லையோ, யவத்தையோ தனிப்படுத்தி எடுத்துக் கொடுக்கவும்.

க்ருஹத்தில் எல்லோரும் போஜனம் செய்தபிறகு அதித் வந்தால் அந்த ஸம்பத்திற்காக இது சொல்லப்பட்டது. போஜன காலத்தில் வந்தால் அது • அடுத்த ஸாடுத்தத்தில் சொல்லப் படுகிறது.

உஜீதாநுஞாநுவெக்ஷத ஒரு ஹ-பா (ந) ஒரு (ந) ஶி தி !!

போஜந காலத்தில் அதிதிகள் எவ்வளவு பேர்கள் வந்திருக்கிறார்களோ அவர்களுக்குத் தனித்தனியாகப் பாத்ரங்களில் அந்நத்தை எடுத்துவைக்கவேண்டும். பிறகு “இது போதுமா” என்று அந்த அந்நங்களைப் பார்க்கவேண்டும். இங்கு அந்த வாக்யத்தில் ப்ளுதம் ஸ்வரம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விசாரவாக்யத்தில் ப்ளுதம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஹ-ப உஜீரெதூவ ஹ-பாக !! க அ !!

மேற்சொன்னபடி பார்த்துவிட்டு அதிதிக்காக இன்னும் அதிகமாக எடுக்கும்படி சொல்லவேண்டும்.

அவிஷ்டு அவிஷ்டெர் வா நானுசீபா தோடெஷண வா ஶீராஂ ஹஸீங்காநஸு) ஶீராஂவிதவூ) வா !! கக !!

க்ருஹஸ்தன், தான் எவனை த்வேவதியாகக் கருதுகிறோனே, அல்லது இவனிடம் எவன் த்வேவதை செய்கிறோனே, இவர்களுடைய அந்நத்தைச் சாப்பிடக்கூடாது. அதுபோல் தன்னை எவன் தோஷமுள்ளவனென்று சங்கிக்கிறோனே அவனுடைய அந்நத்தையும், லோகத்தாரால் தோஷீ என்று சினைக்கப்பட்டவனுடைய அந்நத்தையும் சாப்பிடக்கூடாது.

பாவூராம ஹி வை தவூ) ஹக்ஷபதீதி விஜ்ஞாயதெ !! உ. ० !!

மேற்சொன்ன தோஷமுள்ளவர்களின் அந்நத்தை எவன் சாப்பிடுகிறோனே அவன் அவனுடைய தோஷத்தையே சாப்பிடுகிறேன்று ப்ரமாணங்களால் அறியப்படுகிறது.

ஆருவது கண்டிகை முற்றிற்று.

ஏழாவது கண்டிகை.

வை வனவி பூஜைவதூர் காட்டாங்விநொய ஜெகூ நிதூவுத்தக் !!

கிழே சொன்ன அதிதிபூஜை என்கிற இந்த மனுஷ்ய யஜஞ்சானது ப்ரம்ஹாவினால் கண்டுபிடிச்சுப்பட்டது. குடும்பிக்கு ப்ரதிதினமும் செய்யப்படவேண்டிய யஜஞ்சாகும்.

பொருதியீரா இநி ஸ்தாகுஹவநீயோ யஃ காட்டாங்வெ வை நாஹடுவதெதூராயவிநுவை தெவொநாங்ராஹாயடுவைநி !!

இந்த மனுஷ்ய யஜஞ்சாத்தில், அதிதிகருடைய ஜாடராக்கியானது ஆஹவநீயமாகும். குடும்பாக்கியான் ஒளபாஸநமானது கார்ஹுபத்யம். எந்த அக்கியில் அன்னம் பக்வம் செய்யப்படுகிறதோ அது “அங்வாஹார்யபசனம்” என்ற தகவினூக்கியாகும்.

ஊஜடு வாவில் பூஜை மூலம் வராடு நிதூவத்தூரிதி நா ஹாணாஹராதி யஃ வாடுவெடுராதியோராதி !! ரு !!

அதிதிக்கு அங்கமிடும் முன்பாக க்ருஹஸ்தன் தான் போஜநம் செய்யக்கூடாது. அப்படிச் சாப்பிட்டால் அந்த க்ருஹத்தின் அதாவது குடும்பத்தின், அன்னம், புஷ்டி, ப்ரஜை, பசக்கள் ஒளபாஸநதி கர்மங்கள், கிணறு வெட்டுதல் முதலிய பூர்த்தங்கள், ஆகிய ஸாக்ருதங்களையே அவன் விழுங்கியவனுவான்.

வயலவெலவுநான் இநிதெடுாதிவாங்திகம் வைவிடுவேஷா கூங்வங்திகம் இயாநாதிராதுவங்திகம் ஓாங்வெந அாங்ரா ஹவங்தித இங்கெந பூஜைவாஜி ராயாஷுரம் !! சு !!

அதிதிக்குப் பால்சேர்த்த அங்கம் கொடுப்பது அக்கிஷ்டோம யாகஸமமான பலன் உள்ளது. நெய் சேர்ந்தது உக்த்யாகத்திற்கும், தேன் சேர்ந்தது அதிராத்ர யாகத்திற்கும், மாம்ஸம் கலந்தது த்வாதசாஹ யாகத்திற்கும் ஸமமாகும். தீர்த்தத்துடன் கொடுப்பதால் ப்ரஜாவருத்தியும், ஆயுஸ்ஸாக்குவருத்தியும் ஏற்படுகிறது.

வியா கவியாராதியயஃ வைகு ரொகாங் நியபஞ்சீதி விஜூபதெ !! ரு !!

அதிதிகள் ஆப்தர்களாயினும், உதாஸீனர்களாயினும், உபசரிக்கப்பட்டால் ஸ்வர்க்கலோகம் போகும்படி க்ருஹஸ்தனுக்குப் புண்யத்தைக் கொடுக்கிறார்களென்று சாஸ்த்ரத்தால் அறியப்படுகிறது.

வையகூடுதலைக்குறிசென வாய்திதி ஒருதி வைவநா
நேருவதாநி ஹவஷி ॥ கூ ॥

காலை, மத்யாஹ்னம், ஸாயங்காலம் ஆகிய மூன்று வேளை
க்களிலும் அந்நம் கொடுப்பானாகில் அவை மூன்று வைவநங்களுக்கு
ஒப்பாகின்றன.

யாதாதிஷீதூதாவஸுதெருவதகூ ॥ எ ॥

அதிதி ஸத்கஷரம் பெற்ற பிறகு க்ரஹத்திலிருந்து போகும்
போது க்ரஹஸ்தனும், அவனுக்குப் பின்னால் சிறிது தூரம் கூடப்
போக எழுந்திருக்கவேண்டும். அப்படி எழுந்திருப்பது அந்த
யாகத்தை முடிப்பதாகும். யாகங்களின் முடிவில் “உதவஸாநியா”
என்ற இஷ்டி செய்யப்படுவதற்கொப்பாகும்.

யகூவாய்தி வா அக்ஷிணா பூஶங்வா ॥ அ ॥

க்ரஹஸ்தன் அதிதியை ப்ரசம்ஸை செய்தால், அந்த
ப்ரசம்ஸையானது யாகத்தக்ஷிணையாகிறது.

யதாவஸாய்தி தெ விஷாகா ஶாஃ ॥ கூ ॥

அதிதியுடன் சிறிது தூரம் பின் தொடர்ந்து செல்வது
விஷ்ணுக்ரமங்கள் என்கிற ப்ரயோகம். இஷ்டியில் யஜமானன்
விஷ்ணுக்ரமம் (நடை) செய்ய விதியிருக்கிறது. அது போல்.

யாதாபாவதூதெ வோ஽வஸுயஃ ॥ கூ ॥

அதிதியைப் பின் சென்று அனுப்பினிட்டுத் திரும்புவது
அவப்ருதஸ்நானத்திற்கு ஒப்பாகும்.

ஒத்தி ஹி பூஶங்கு ॥ கூ ॥

மேலே சொல்லியமாதிரி யெல்லாம் ப்ராம்ஹண வாக்யங்கள்
கூறியுள்ளன.

ராஜாநாதெவதி திழிராஹெவகூ பெறுயவீசிவெஸு வா
ஜாரோதநஃ காரயெகூ ॥ கூ ॥

ராஜாவென்பவன் அபிஷேகமானவன். அவனிடம் அதிதி
வந்தால் அரசன், தன்னைவிட, அதாவது தனக்குப்பிறர் செய்வதை
விட, உயர்ந்த வகையான பூஜையைச் செய்துவைத்து அவனைக்
கெளரவிக்கவேண்டும்.

குஹிதாநி வெஷதி திழிராஹெவகூ வெப்பெஷநாதூதெ

து பூசுபாக வூது காவாதீஸி தி வூதெதுாக்களிதி
வூது தவட்யமலிதி ॥ கநு ॥

ஆஹ்தாக்னியாயிருப்பவனை உத்தேசித்து அதிதி வந்தால்
அவனை க்ருஹஸ்தனே எதிர்கொண்டு குசல ப்ரச்னம் செய்து
உபசரிக்கவேண்டும். “வராத்யரான அதிதியே! நேற்று இரவு
எங்கே வலித்தீர்? இதோ தீர்த்தம் பெற்றுக்கொள்ளவும். இதோ
கோக்ஷீரம், த்ருப்தி செய்துகொள்ளவும்” என்று அந்த வாக்யங்களால் சொல்லவும். வராத்யன் என்பது நல்ல வரத நிஷ்டன்
என்ற அர்த்த முள்ளது.

வாராத்திஹோதுவா சோரோ தூபோரா ஜிபேசு |
வூது யயா தெ தூஷயாதவிதி | வூது யயா தெ
வஶஷயாதவிதி | வூது யயா தெ வீயம் தயாதவிதி |
வூது யயா தெ நிகாதூயாதவிதி || கச ||

அக்னிஹோத்ரகாலம் வரையில் அதிதி தங்கி யிருந்தால்
யஜமானன் அக்னிஹோத்ரத்தின் ப்ரதான ஆஹ்திக்கு முன்
பாக மேற்கண்ட நான்கு மந்த்ரங்களை உபாமசவாக ஜிபிக்கவேண்டும். நான்கில் ஏதாவது ஒரு மந்த்ரத்தின் ஜபமே போதுமென்று
ஒரு பகுதி.

யஹூஜுதெவீஹாதெவீஜுதி யிராஹூஜஹைக் ஸு
யதீநீஹூஜதெது பூசுபாக | வூதுதிஹூஜ ஹோ
ஷுார்தி | சுதிஹூஜதீந ஹோதவுழி | சுநதிஹூஜதி
ஹாஜாஹாஹூஜம் பூஷணீஹம் || கரு ||

எந்த க்ருஹஸ்தனுடைய அக்னிஹோத்ராக்னிகள் உத்தரணம்,
அதாவது ப்ரணயங்ம் செய்யப்பட்ட பிறகும், ஹோமம் செய்
வதற்கு முந்தியும் மத்தியில் அதிதி வந்தானுகில், அந்தயஜமானன்
அவனை எதிர்கொண்டு அழைத்து அதிதியைப் பார்த்து “வராத்
யரே! அக்னிஹோத்ரஹோமம் செய்யப் போகிறேன், அதுமதி
யளிக்கவும்” என்று கேட்கவேண்டும். அதிதி அனுமதித்தபிறகு
ஹோமம் செய்யவேண்டும். அதுமதிபெறுமல் ஹோமம் செய்தால்
தோஷமுண்டென்று ப்ராம்ஹணம் (வேதம்) சொல்லுகிறது.

வனகாராதும் செஷ்தியீநு வாஸபைசு வாயிசுவாநு ரொ
காநநிஜபதி அதிசீயா சூக்ஷ்மாநம் தூர்தீயா அவு

ஸ்ரூதாயெடுா வாராவதொ ஜோகா நவரிதீதாஹிரவரிதீ
தாநு ஜோகாநனிஜயதீதி விஜுகாயதெ || கசு ||

க்ருஹஸ்தன் அதிதிகளை க்ருஹத்தில் ஒரு ராத்ரி வலிக்க
இடம் கொடுத்தால் அந்த ஸாக்ருதத்தால் ப்ருதிவியிலுள்ள
புன்யலோகங்களை ஜயிப்பான். இரண்டு நாள் வலிக்கச்செய்வதால்
அந்தரிச்சூ லோகங்களையும், மூன்று நாளால் திவ்யலோகங்களையும்,
நான்கு தினங்களால் மிகுந்த ஸாகமுள்ள லோகங்களையும், அதிக
நாள் வாஸத்தினால் அபரிமிதமான லோகங்களையும் ஜயிக்கிறேன்
என்று சாஸ்த்ரங்களால் அறியப்படுகிறது.

கவஸீாதெஷுதெஷுதீதியிலூட்டாவாண சூரைசெய் ஓாவநடீ
உக்கிணங் பெருத்தியாய இநாகீதெவ இநா செவலீஸு வஸீ
சிஂ ஹவதி || கன ||

வேதாத்யயனுதி யோக்யதைகளில்லாதவன் அதிதி யென்று
சொல்லிக்கொண்டு வந்தால், அவனுக்கு ஆஸநம், தீர்த்தம் அந்நம்
இவைகளைக் கொடுக்கும்போது, க்ருஹஸ்தன் “ச்ரோத்ரியனுக்கே
இதைக்கொடுக்கிறேன்” என்று மனதில் த்யானம் செய்துகொண்டு
கொடுக்கவும். அதிதி அச்ரோத்ரியனே யிருந்தாலும் ச்ரோத்ரிய
னுக்குக் கொடுத்த பலன் உண்டாகி ஸம்ருத்தமாகிறது.

இரண்டாவது ப்ரஸ்னத்தில் மூன்றாவது படலம் முற்றிற்று.

ஏழாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

**இரண்டாவது ப்ரஸ்னம்—நான்காவது படலம்.
எட்டாவது கண்டிகை.**

பெந க௃தாவஸயஸுாத்தியி நடக பூதூதீதீவேசூ
பூதூவரோவெஹா வாராஷூவெஹாவிவாதிதஃ || க ||

அதிதியானவன் க்ருஹஸ்தனால் க்ருஹத்தில் வலிக்க இடம்
கொடுக்கப்பட்டு அங்கு அதிக நாள் தங்கியிருந்தானுகில் இரண்டா
வது தினம் முதற்கொண்டு அதிதிக்காக க்ருஹஸ்தன் ப்ரத்யுத்தான
மோ, ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்திருப்பதோ செய்யவேண்டியதில்லை.
ஆனால் முதல் நாள் ஸந்திப்பிலேயே அதிதி அபிவாதனம் செய்யப்
பட்டிருந்தால் தான் இந்த நியமம். அப்படி செய்யப்படாமலிருந்
தால் அபிவாதனத்திற்காக ப்ரத்யுத்தானுதிகள் செய்யவேண்டியவே.

செஷ்டைலோஜி தியீநாம் ஸுகூரை ॥ ८ ॥

அதிதிகனுக்கு அங்கம் போட்ட பிறகு அதன் சேஷ்ததையே க்ருஹல்தன் புஜிக்க வேண்டியவனுகிறுன்.

ந ரஸாநு ஹாவே ஹாஞ்சிதர் நவஸெஷ்டி தியினு ॥ சு ॥

க்ருஹத்திற்கு வரக்கூடிய அதிதிகனுக்கு மிச்சமில்லாமல் போகக்கூடிய நிலைமையில் பால் நெய் முதலை ரஸங்களையாவத்தை யும் நிற்போதுமாகச் சாப்பிட்டுவிடக்கூடாது. அதிதிகனை எதிர் பார்த்து அந்த வஸ்துக்களை மீதி வைத்து, பாக்கியையே உண்ண வேண்டுமென்று கருத்து.

நாதாயடி சினிராபிவளினும் பாவயைகை ॥ ச ॥

தனக்காகவென்று இனிமையான அந்நாதிகளைப் பாகம் செய்து சாப்பிடக்கூடாது. தேவ, பித்ர, அதிதிகளை உத்தேசித்துச் செய்ய வேண்டுமென்றபடி.

ஹாஸியாபக்டாஹை-நா வெநாஜுாய ॥ சு ॥

ஸாங்கமாக வேதாத்யயனம் செய்த அதிதிக்கு மதுபர்க்கமும் பசு தகவிணையும் கொடுக்கத்தக்கது. அவன் அதற்கு அர்ஹதை பெற்றவன்.

சூஊயடி ஜிக்விகௌ ஸ்தாதகோ ராஜாவா யசிடூபாகு ॥ சு ॥

ஆசார்யன், யர்கம் செய்துவைக்கிற ருத்விக்கு, ஸ்நாதகன், தர்ம யுக்தனான ராஜா இவர்கள் கோ தகவிணையுடன் கூடிய மதுபர்க்கம் பெற அர்ஹனதயுள்ளவர்கள். முன் ஸ-உத்ரத்தில் வேதாத்யாயிக்கு கோமதுபர்க்கம் கொடுக்க வேண்டுமென்கிற விதியாலேயே, ஆசார்யனுக்கும், ருத்விக்குக்கும் ப்ராப்தமாகிவிடலாம். அவ்விருவரும் வேதாத்யாயிகளாக இருப்பார்கள்லவா? அப்படியிருக்க இந்த ஸ-உத்ரத்தில் ஆசார்யனையும் ருத்விக்கையும் மறுபடியும் தனியாகக் குறிப்பிடவேண்டியுதில்லை. மறுபடியும் அவ்விருவர்களையும் இங்கு எடுத்திருப்பதிலிருந்து ஆசார்யனும், ருத்விக்கும் ஸாங்கமாகப் பூர்ண வேதாத்யயனம் செய்யாமல் ஏகதேச அத்யயனம் செய்தவர்களாயுமிருக்கலா மென்று ஆபஸ்தம்பாபிப் ராயம் வெளியாகிறதாக உஜ்வலை கூறுகிறது.

சூஊயடாயகவிடுஜெ ஸாஸாராய ராஜா உதி பாரிஹங் வதாரா ஒப்பதிஷ்டை-நா ஹளிடயாபக-நா ॥ எ ॥

ஆசார்யன், ரித்விக், மாமனூர், ராஜா இவர்கள் ப்ரதிவர்ஷம் அதிதியாக வந்தாலும் கோவும், மதுபர்க்கமும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். ஒரு தட்டை கொடுத்தால் மட்டும் போதாது. அடிக்கடி வந்தா நீரும் கொடுக்கவும்.

ஓயிடைவஸங்கூஷ்டி ஓயிடைவக்டு பெயா வா ஓயிடைவஸங்கூஷ்டி ॥ சு ॥

தயிரும், தேனும் கலந்தது மதுபர்க்கமெனப்படும். அல்லது பாலும் தேனும் கிளந்தது.

சஹாவ உக்டு ॥ கூ ॥

தயிரும் பாலும் கிடைக்காதுபோனால் தீர்த்தத்துடன் தென் கலந்து கொடுக்கலாம். தீர்த்தம் மாத்திரமென்று சிலர். மூன்றும் கலந்தது ஒரு பகும். நெய் சேர்ந்து மூன்று. பொரியும் மாவும் சேர்ந்து ஐந்து என்று க்ருஹ்யத்தில் காணப்படுகிறது.

ஷஷ்சீரா வெஷி ॥ கஂ ॥

வேதமானது ஆறு அங்கங்களுடன் கூடியது.

மாந்திக்கெலோ வா வாகாரணம் ஜெஞாதிஷி நிராகாரம் ஸ்ரீக்ஷா மாந்தாவிவிதிரிதி ॥ கக ॥

சந்தக்கல்பம் = ப்ரயோகம். வ்யாகரணம் = வைதிகபத, பதார்த்தங்களைத் தெரிவிப்பது. ஜயோதிஷம் = ஸ்ரீர்யாதி ஜயோதிஸ்ஸாக்களை ஆச்சரியித்த சாஸ்தரம். வைதிக கர்மங்களுக்கு அர்ஹமான காலங்களைத் தெரிவிப்பது. நிருக்தம் = வ்யாகரணம்போல் பதங்களின் அர்த்தத்தைத் தெளிவுபடுத்துவது. ஸ்ரீக்ஷா = வேதாகாஷரங்களின் உத்பத்தி, ஸ்வராதிகள், உச்சாரணமுறை இவைகளைக்கூறுவது. சந்தோவிசிதி = காயத்ரீ முதலிய சந்தஸ்ஸாக்களை விவரிப்பது. ஆக ஆறு அங்கங்கள். இவைகளில், வ்யாகரணம் முகஸ்தானம். ஜயோதிஷம் கண்கள். நிருக்தம் காதுகள் சந்தஸ்பாதங்கள். சிகைக்கூறுக்கு. கல்பங்கள் கைகள்.

ஸ்ரூபாயிடாரங்கணாநாாா தா குதீணாா வாஸீாயஸீ
ஷ பூன் வெஷராவு தூது மூவா விழுதிவிஜா ॥ கட ॥

ஆறு அங்கம் என்பதைப் பூர்வ பகும் செய்து இதில் ஆகேஷ பிக்கப்படுகிறது. கல்பம் என்ற அங்கமானது வேத ரூபமாகவே இருப்பதால் அதை வேதமாகவே கருதவேண்டும். ஆதலால் ஆறு

என்ற கணக்குச் சரியானதல்ல. ஐந்து என்றே ஆகும். ஏனெனில் வேத சப்தார்த்தங்களாலேயே விதிக்கப்படுகிற அக்னிஹோத்ராதி கர்மாக்களை உபதேசிப்பது வேதந்தான். அதைத் தனியாகக் கல்ப மென்று சொல்லக்கூடாதென்று பூர்வபக்ஷம்.

கஜாநாம தா முயாதெந ராவுவதெஶா ஒதி நூயவிதீயः ॥

கல்ப ஸ-மித்ரங்கள் அங்கங்கள் தான். வேத ஸ்வரூபங்கள் அல்ல. கல்ப ஸ-மித்ரங்களில் ருவிகள் தங்களுடைய வாக்யங்களையும் கலந்து எழுதியிருப்பதால் அவைகள் பெளருஷேய்க் களே. சுத்தமாக வேதஸ்வரூபங்களாகா. ஆகையால் அங்கங்களான கல்ப ஸ-மித்ரங்களுக்கு வேதங்கள் என்ற வ்யவஹாரம் கூடாதென்பது ந்யாயமறிந்தவர்களின் லித்தாந்தம்.

கதியிஂ நிராகர்து யது மதெ தெஜைதெ வூரெ ததெ தா விரதீரை பொஷி ॥ கச ॥

வந்த அதிதிக்கு அந்தம் போடாமல் நிராகரித்துவிட்டுத் தான் போஜனம் செய்கையில், அந்தத் தவறுதலை எப்போது நினைத்து அதுதாபப்படுகிறுனே, அப்போதே பாக்கி போஜனம் செய்வதை நிறுத்தி அன்று முழுவதும் உபவாஸமிருக்கவும்.

எட்டாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

ஓன்பதாவது கண்டிகை.

ஸ்ராவ-ாதெ யாதீநஸம் தவ-டியிக்வா வஸங்வாயபெக் ॥ க ॥

மறுநாள் அந்த அதிதியை அழைத்து வந்து மனதிற்கு இசைந்தபடி அவனை த்ருப்தி செய்துவைத்து அவன் திரும்பிப் போகும்போது அனுமாத்ரையாகவும் அவனுடன் கூடப்போக வேண்டும்.

யாநவகை ரீயாநாக ॥ உ ॥

அந்த அதிதி வண்டி முதலிய ஸாதனமுள்ளவனுகில் அதில் அவன் ஏறும் வரையில் கூடப்போகவேண்டும்.

யாவநாந-ஜாநீயா லிதாஃ ॥ ஞ ॥

திரும்பிப்போகும்படி அதிதி அனுமதி கொடுக்காதவரையில் அவனுடன் கூடப்போகவேண்டும்.

கூடுதலையாம் வீடோ நிவதெட்டுத் ॥ ச ॥

ஊபகக்குறைவால் அதிதி அனுமதி கொடுக்காமலிருந்தால் அப்போது கராம் எல்லை வரையில் சென்றுவிட்டுத் திரும்பிவிடவும். சீழ் ஸ-அத்ரங்களால் சொல்லப்பட்ட அநுயாத்ரை விஷயமானது எல்லா அதிதிகளுக்கும் செய்யவேண்டிய பொது விதியாகும்.

வைவாநு வெவ்வெழவெ ஹா மிதா காவீடு தாஸா வண்ண
வெறூ : ॥ ஞ ॥

வைப்பவதேவ முடிவில் போஜனத்திற்காக வந்தவர்கள் ச்வா சண்டாளன் போன்ற கீழ்த்தர ப்ராணிகளாயிருப்பினும் அவர்களுக்கும் பாகம் பிரித்து அந்ம் கொடுக்கவேண்டும்.

நாநஹடுதீ லூ உருபாலிதெடுகெ ॥ ச ॥

தகுதியற்ற நீசர்களுக்கு அந்ம் கொடுக்கக்கூடாதென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்குக் கொடுத்தால் ஸ-கருதம். கொடுக்காவிட்டால் தோஷமில்லை. விகல்பமென்று கருத்து.

உவெத : ஸ்ரீணா தீநாபெதவூ மொவிவடு வஜடுபெக : எ ॥

உபநயநம் ஆகியவன், உபநயநமாகாதவனுடையவும் ஸ்த்ரீ களுடையவும் உச்சிஷ்டத்தை விலக்கவேண்டும். ஸ்த்ரீகளுடனும், உபநயநமாகாதவர்களுடனும் சேர்ந்து சாப்பிடும் துராசாரத்தை நிஷேதிக்க இந்த ஸ-அத்ரவிதி யென்று உஜ்வலை நிர்ணயிக்கிறது.

வைவாணு-ாகபை-ஆவாணி ஓநாநி ॥ அ ॥

பிகைஷயுள்பட எல்லாத் தானங்களும் உதகபூர்வகமாகவே செய்யத்தக்கவை. முதலில் தீர்த்தம் கொடுத்துப் பிறகு தானம் செய்யவேண்டும்.

யாபூராதி விஹாரே ॥ ச ॥

யாக கர்மங்களில் செய்யப்படும் தச்சினா தாநாதிகள் ச்ருதி விதியை அநுஸரித்தே செய்யப்படவேண்டும். உதகபூர்வகாதி ஸ்மார்த்த நியமம் கிடையாது.

யெ நிதூா ஹாக்கோ தேவாதீநாபெராயேந வங்விஹா
ஹா விஹி_த : ॥ க ॥

வைப்பவதேவ முடிவில் வந்தவர்களுக்கு அன்னத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கும்போது, க்ருஹஸ்தனின் வீட்டில் ப்ரதிதிநமும்

நித்யமாக அன்னத்தில் பங்கு பெறவேண்டியவர்களான வேலைக் காரர் முதலியவர்களின் பங்குக்குக் குறைவு ஏற்படாத வகையில் தான் மற்றவர்களுக்குப் பங்கு போடவேண்டுமென்று விதி.

காரிசாதாரங்காய்தாம் வாதும் வொவராந்தா ணகைவு
ஓவங்களைக்காடு ॥ கக ॥

கையிருப்பு அன்னமானது எல்லோருக்கும் போதுமானதாக இல்லாவிடில் அப்போது க்ருஹஸ்தன், தன்னையோ, பார்யையையோ, பின்னையையோ க்லேசப்படுத்திக்கொள்ளலாமே யல்லது, வேலைசெய்யும் கூலியாருடைய அந்தத்தை நிறுத்தி அவனை க்லேசப்படச் செய்யக்கூடாது. அவனுடைய பங்கை நிறுத்தி, தான் உபயோகிக்கக்கூடாதென்று கருத்து, வந்தவனுக்கும் கொடுத்துவிடக்கூடாது.

தாம வாதநொந்தாவரோயம் காம்தா நூயா கூடு
வீர வூஷியாவூஷாக ॥ கட ॥

ஆனால் குடும்பியானவன் அக்னிலோத்ராதி கர்மங்கள் நியதமாகச் செய்யவேண்டியவனுயிருந்தால், அவைகளுக்கு இடைஞ்சல் ஏற்படும் அளவுக்குத் தன்னை க்லேசப்படுத்திக்கொள்ளக்கூடாது. அந்தக் கர்மங்களைச் செய்யச் சக்தியிருக்கும் வகையில் தான் நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

காவாபுநாநாஹாஞ்சி— “கஷ்ட எ மாவா தீநெநல்கூஷ்
ஷாஸாரணாவாவிநஃ । தாதிரங்ரதம் மாஹஸுஷா
வாரிதிதம் பூஷாநாரினஃ ॥ சுஹிதாநிராந்தாங்ரா பூஷ
நாரீ வ தெ துயஃ । கஶநை வனவ விஜாஞ்சி நெநஷாங்
விஜிரநஶாதாடு” உதி ॥ கந ॥

ஸ்ந்யாஸிக்கு எட்டுக் கபளங்களே சாப்பிடத்தக்கவை. வாந ப்ரஸ்தனுக்குப் பன்னிரண்டு. க்ருஹஸ்தனுக்கு முப்பத்திரண்டு. வேதாத்யயனம் செய்யும் ப்ரம்ஹசாரிக்கு அபரிமிதமான, அதாவது ஸங்க்யா நியமமில்லாத, கபளங்கள் சாப்பிடத்தக்கவை.

யாகாதி செய்கிற ஆஹிதாக்னி, உழுவுக்கு உழைக்கும் காளை மாடு, ப்ரம்ஹசாரீ, ஆகிய மூன்று பேர்களும் சாப்பிட்டே ஸித்தி பெறவேண்டியவர்கள். அதாவது உபவாஸாதி நிமித்தங்களால் சாப்பிடக்கூடாத நிர்ப்பந்தம் அவர்களுக்குக் கிடையாது. சாப்

பிடாமல் அவர்கள் வரதாதிகள் செய்வதால் ஸித்தி பெற மாட்டார்கள்.

[நூஹைவூ பூவழுவாரீ வா யோங்நஸங்ஷூ தபை
ஞாக | பூஞாநிலேஹாது மொபெந கவக்ணீடு ஹவெதூ
ஹஃ ||]

[ஆஹி தாக்னியான க்ருஹஸ்தன், அத்யயனம் செய்யும் ப்ரம்ஹ சாரீ இவர்கள் உபவாஸமிருந்து தபஸ் செய்தால், அவர்கள் ப்ரா ஞைக்னிலேஹாத்ர லோபம் காரணமாக அவகிர்ணிகளாக, அதாவது வருதப்ரஷ்டர்களாக, ஆவார்கள்.] (இந்த ஸ-அத்ரம் அதிகபாட மரகச் சில புஸ்தகங்களில் காணப்படுகிறது.)

இரண்டாவது ப்ரஸ்னத்தில் நான்காவது படலம் முற்றிற்று.

ஓன்பதாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இரண்டாவது ப்ரச்னம்—ஐந்தாவது படலம்.

பத்தாவது கண்டிகை.

நிகஷணே நிதி தீராவாயெடா விவாஹோ யஜீஞா தீரா
விதீகுரவாய-அவதூரோ-ஹதூகஸா நியஈவிமோவஃ || க ||

யாசனம் செய்வதற்குக் கீழ்க்கண்டவை தார்மிகமான காரணங்கள். ஆசார்யனே உத்தேசித்து, அதாவது— வித்யாதக்ஷிணைதி களுக்காக, பிறரிடம் யாசனம் செய்து த்ரவ்யம் சேர்க்கலாம். அது போல், விவாஹம், யாகம் செய்தல், இவைகளுக்காகவும் யாசகம் செய்யலாம். தவிர மாதாபிதாக்களை ரகஷிக்க சக்தியில்லாதவன் அதற்காக யாசனம் செய்து அவர்களை ரகஷிக்கலாம். மேலும் நல்ல ஞானமிருந்தும் அக்னிலேஹாத்ராதிகள் செய்ய யோக்யதையிருந்தும், த்ரவ்யமில்லாத காரணத்தால் அந்தக் கர்மலோபம் ஏற்படக் கூடாது. ஆகையால் அதற்காக யாசனம் செய்து கர்மநிஷ்டங்க ஆகலாம்.

தது மாணாநு வெளிக்கூ யாஸ்கி தெய்டு || २ ||

அந்த விஷயங்களில், யாசகனாக வருகிறவனுடைய ஞான கோதிகளை நன்கு கவனித்து, பதாசக்தி த்ரவ்யம் கொடுக்க வேண்டியது. அவச்யம் கொடுக்கவேண்டும். கொடுக்காவிட்டால் சாஸ்த்ரங்களில் தோழம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஜீவனமில்லாமை,

ஒளதைவேலை ஆகிய இன்னும் சில விஷயங்களும் யாசனத்திற்குத் தார்மிகமான நிமித்தம் என்று கொதமாதிகள் சொன்னார்கள்.

உந்தியவீதுய-வூதூ தூ விக்ஷணைநிதி தடு | ந தாாதியெத ||

கண், காது முதலிய இந்தரியங்களை தருப்தி செய்துகொள் வதற்காக தரவ்யம் யாசனம் செய்வது தார்மிகமான நிமித்தமாகாது. அவ்விஷயத்தில் தரவ்யம் யாசகம் கொடுக்காவிட்டால் தோழம் இல்லை. ஆகையால் அத்தகைய யாசனத்தை தரிக்கவேண்டும் பதில்லை.

**வஸ்கா- ஷுாவுணவஸ்காஜுயந சிஜுாவநஂ யஜீஞா யாஜ
நஂ ஓநஂ புதிஹுவணை ஓயாஞ்சுந விளோங்மீ || ச ||**

அத்யயனம் செய்தல், பிறருக்கு அத்யயனம் செய்து வைத்தல், யாகம் செய்வது, பிறருக்குச் செய்துவைப்பது, தானம் கொடுப்பது, தானம் வாங்குவது, தாயம் பெறுவது (குடும்ப பாகதனம்), கேஷத்ரங்களில் தானுக முளைத்துள்ள தான்யங்களைப் பறித்துக் கொள்வது ஆகியவை ப்ராம்ஹணனுக்கு ஸ்வதர்மங்கள். இவைகளில் அத்யயனம், யாகம், தானம் இவைகள் நித்யங்கள். அத்யயனம் செய்துவைப்பது, யாகம் செய்துவைப்பது, தானம் வாங்குவது இவை அநித்யங்கள். தரவ்ய ஆர்ஜனத்தில் ப்ரவருத்தித் தவனுக்கு அவை உபாயங்கள். தரவ்ய ஆர்ஜன ருசியிருந்தால் மேற்கண்ட மூன்று உபாயங்கள் கிறந்தவை என்று நியமம் செய்யப் படுகிறது.

சநாவாவரிஹாவீதடு || ந ||

பிறரால் க்ரஹிக்கப்படாத வேறு உசிதமான வகையும் ஜீவ அர்த்தமாகக் கொள்ளத்தகும்.

**வநதாநெவ கஷ்தியவஸ்காஜுாவந யாஜந புதிஹுவ
ணாநீதி வாசிவாவு உணயாஜாயிகாநி || ச ||**

மேற்கொன்னவையே கூத்ரியனுக்கும். ஆனால், அத்யயனம் செய்துவைப்பது, யாகம் செய்துவைப்பது, தானம் வாங்குவது ஆகிய மூன்றும் நீங்கலாக. மேற்கண்ட மூன்றிலும் கூத்ரியனுக்கு அதிகாரம் கிடையாது. அதற்குப் பதிலாக அவனுக்குத் தண்டம், யுத்தம் ஆகிய இரண்டும் தர்மமாக விதிக்கப்படுகிறது.

**கஷ்தியவவெசாவுவூ உணயாஜிவஜீடு கூஷிமொாகஷு
வணிஜுாயிகடு || எ ||**

கஷ்தரியனைப்போல் வைப்பயனுக்கு அத்யயனுதிகள் மாத்ரம் உண்டு. ஆனால் தண்டாதிகாரமும், யுத்தமும் விலக்கு. அதிகப்படி யாகம், க்ருஷி, கோரக்ஷணம், வாணிஜ்யம்(வ்யாபாரம்)இவையுண்டு.

நாநாலாநாலீக்விஜிங் வழனீதெந வண்டாநடு || அ ||

ஸாங்க வேதாத்யயனம் செய்து, ப்ரவசன சக்தியும் உள்ளவன் அனுசானன். இப்படியில்லாதவனை ருத்விக்காக வரிக்கவேண்டும். இவ்வளவு தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டுமென்று பேசகிற வளையும் வரிக்கக்கூட்டாது. அனுசானன் கிடைக்கும்போது அவனை உபேக்ஷிக்கக்கூடாதென்று கருத்து. கீழே நான்காவது படலம் ஆரூவது ஸ-அத்ரத்தில் ருத்விக்கு ஏகதேசாத்யயனம் செய்தவனுடு மிருக்கலாமென்று ஸ-அத்ரகாரனின் அபிப்ராயம் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

சயாஜிஜாநயீபாநஃ || கூ ||

அத்யயனம் செய்யாதவன், யாகம் செய்துவைக்கத்தக்கவனல்ல. அந்தந்த யாகங்களுக்கு வேண்டிய மந்த்ரங்களையாவது குருமுகமாக அத்யயனம் செய்திருக்கவேண்டும். அப்படியின்றி, யாகஸமயத்தில் அவ்வப்போது சொல்லிக்கொடுத்துக்கொண்டு செய்யலாகாது. அவித்வானுகிலும் நித்ய கர்மாவைச் செய்து தீரவேண்டுமென்பது வைதிக ஸித்தாந்தம். இது காம்ய யாக விஷயமாயுமாகலாம்.

யாசெஜி தசீஜாமா யாயோவாயிசாபெஷிஶாஷி தயா பூதி பத்வழு || கா ||

யுத்த விஷயத்தில், யுத்த சாஸ்த்ர ஸம்பந்தமுள்ளவர்கள் என்ன உபாயங்களை உபதேசிக்கிறார்களோ அப்படிச் செய்யவேண்டும்.

நூத்தாய-ய பூக்ணடுகெஸர பூஞ்சி பாராஜாவாதா
நா இயட்டா வயங் பாரிவக்ஷதெ || கக ||

ஆயுதத்தைப் போட்டுவிட்டவன், அதாவது ஆயுதபாணியாயில்லாதவன், தலைம்பிரை விரித்துக்கொண்டிருப்பவன், கைகூப்பி நிற்பவன், புறம்காட்டிப் போகிறவன் ஆகியவர்களை யுத்தத்தில் கொல்லுவதை ஆர்யர்கள் நிந்திக்கிறார்கள். அதாவது ஆகேஷபிக்கிறார்கள். மேற்கண்ட நிலைமையுள்ளவர்கள் பயந்தவர்கள் என்று கருத்து.

ஸாலெஸுராயினதாநா லி நியாயங்களைப்படிமுனிவிலை திவானா நாம் ஸாலூ நிவெடஷிரவாசிசொ ஆயாக்கிடு யமோகூடு த

சாஸ்த்ரங்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட, அதாவது சாஸ்த்ர நியமப்படி இருக்கும் ப்ராம்ஹணத்திகள், இந்தரியங்களை அடக்கக் கூட்டில்லாத காரணத்தால், ஸ்வதர்மத்திலிருந்து நமுவினால் அவர்களுக்குச் சிக்ஷகனுன் ஆசார்யன் ப்ராயர்ச்சித்தத்தை உபதேசிக்க வேண்டும். தோழத்திற்குத் தகுந்தபடியும், சாஸ்த்ர விதிப்படியும்·

தவூ வெவாலூ திலூவதெடாநு ராஜாங் ஹிவெச | கந |

அந்தச் சிக்ஷகனுடைய ப்ராயர்ச்சித்த நியமனத்தை அந்தத் தோழிகள் ஒப்பாமல் அதிகரமித்தார்களானால் இந்த விஷயத்தை அரசனிடம் தெரிவிக்கவேண்டும். அவனைக்கொண்டு சிக்ஷிக்க வேண்டும்.

ராஜா வௌராஹிதம் யீடாயாக்காஸலு | கச |

அரசன் உடனே இந்த விஷயத்தைத் தர்மசாஸ்தர, அர்த்த சாஸ்த்ர ஸமர்த்தனான் தனது புரோஹிதனிடம் சொல்லி அந்தத் தோழியைச் சிக்ஷிக்க ஏவவேண்டும்.

வ பூராஹணாநிபாநூராக | கரு |

பிறகு அந்த ராஜபுரோஹிதன் தோழிகளான அந்த ப்ராம்ஹணர்களைச் சாஸ்த்ரீய ப்ராயர்ச்சித்தம் செய்துகொள்ளும்படி ஆக்கரூபிடவேண்டும்.

வெறவிரைவுடைன வயாவூவஜடா நிபதெராவப்பொழுபெச |

புரோஹிதனுக்கும் கட்டுப்பட்டு தோழிகள் ப்ராயர்ச்சித்தம் செய்து கொள்ளாவிட்டால், அவர்களை உபவாஸம், முதலிய நியமங்களாலும் விலங்கு போடுதல் முதலிய நிர்ப்பங்களாலும் பலா நுரூபமாக கலேசப்படுத்தவேண்டும். அவர்கள் புத்திமாறி ப்ராயர்ச்சித்தம் செய்துகொள்ள ஸம்மதிக்கும் வரையில். ஆனால் வதமோ அதாவது அடிப்படோ, அடிமை வேலை செய்யச்சொல்லுவதோ கூடாது. இவ்விரண்டு தவிர மற்ற நிர்ப்பங்கம் செய்யலாம்.

பத்தாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

பதினேராவது கண்டிகை.

ஒத்தொடி வண்டாநா ஓபூராணவிபூபொஹாக வஸி
வெகஷி தெஷாம் கூடையனி ராஜா ஒண்ட பூணபெக || க ||

ப்ராம்ஹணன் தவிர மற்ற வர்ணத்தினர் மேற்கண்டபடி
கட்டுப்படா தவர்களாயிருந்தால், புரோஹிதன் விதித்தபடி அவர்கள்
ப்ராயஸ்சித்தம் செய்து கொள்ளாதவரை அரசன், அவர்களுடைய கார்யங்களைக் கவனித்து அதற்கேற்றபடி ப்ராண
வியோகம் வரையிலுள்ள தண்டனைகளைத் தானே ப்ரயோகிக்க
வேண்டும்.

ந வ வெளிருவே ஒண்ட காமாக || 2 ||

குற்றம் செய்தவர்களிடம் குற்றம் நிர்சயமாகாமல் ஸந்தே
ஹம் தோன்றினால் அந்த விஷயத்தில் தண்டனை செய்யக்கூடாது.

ஹ-விவிதம் விவிதாகெழுவுபூபொஹா ராஜா ஒண்டாய
பூதிவெழுத || ந ||

குற்ற ஸந்தேஹம் ஏற்பட்டபோது அரசன், ஸாக்ஷயங்களா
லும் தெய்வத்தின் மீது ஆணையிட்டுக் கேட்பதுபோன்ற சாஸ்த்ரீய
சோதனைகளாலும் நன்கு நிர்சயித்துக்கொண்ட பிறகே தண்டனை
விதிக்க முன் வர வேண்டும்.

வனவவங்குதொ ராஜோஹா கொகாவஹிஜயதி || ச ||

இவ்வாறு தர்ம மார்க்கத்தில் உள்ள அரசன்தான் இஹபர
இரண்டு லோகங்களையும் ஜயிக்க வல்லவன்.

ராஜூः பநா பூருணெநாஹெதி || ஞ ||

ஓரு நடப்பு வழியில் பலர் சேர்ந்தால் அப்போது அரசனுக்கே
முதலில் செல்லப் பாத்யம். மற்றவர்கள் விலகி அரசனுக்கு வழி
விடவேண்டும். ஆனால் ப்ராம்ஹணர்களுடன் சேர்ந்தால் இந்த
விதியில்லை.

வெதி தா பூருணவெஸுவ பநா || ச ||

ப்ராம்ஹணனும், கூத்தரியாதிகளான மற்றவர்களும் சேர்ந்தால்
அப்போது ப்ராம்ஹணனுக்கே முதலில் போகும் பாத்யம். மற்ற
வர்கள் விலகி ப்ராம்ஹணனுக்கு வழி விடவேண்டும். எப்போதும்
முன் வர்ணத்தாருக்குச் சலுகை.

யாநஸு ஹாராவிநிவதஸுாதாராஸு தீயா ஒதி
ஸலவெட்டோதவுஃ || எ ||

வண்டி முதலிய யாநம், பாரம் சுமந்துகொண்டிருப்பவன், வ்யாதிஸ்தன், எல்லா ஜாதி ஸ்த்ரீகள், இவர்களுக்கு எல்லோராலும் முதலில் வழி கொடுக்கப்படவேண்டும். கிழவன், குழந்தை, இளைத்தவன் இவர்களும் இதில் சேர்ந்தவர்கள். குருடனும் செவிட னும் சேர்ந்தவர்கள்.

வண்டூஜூயவாா ஹத்தெரோவடுகெண்டூஃ || அ ||

பொதுவாகவே, உயர்ந்த வர்ணத்தினருக்கு மற்ற வர்ணத்தினர் வழி விலகவேண்டும்.

சுபிஷூப தித செதூந்தாநா ஓதவஸுபநாயேட்டந
ஸலவெட்டெரவ ஓரதவுஃ || கூ ||

மூர்க்கன், பதிதன், மதம்பிடித்தவன், பைத்தியம் பிடித்தவன் ஆகியவர்களைக்கண்டால் ஒதுங்கி அவர்களுக்கு யாவரும் வழிவிட்டு விடவேண்டும். அவர்களால் துன்பம் ஏற்படாமல் தற்காப்புச் செய்துகொள்வதற்காகத் தானுகவே ஒதுங்குவது உசிதம். வண்டி களுக்காக ஐந்து முழங்களும், யானைக்காக நான்கு முழங்களும், ஸாதாரண மருகங்கள், மனிதர்கள் விஷயத்தில் இரண்டு முழங்களும் ஒதுங்க வேண்டுமென்று கௌடல்யர் சொல்லுகிறார்.

யடிடுயயட்டயா ஜிவநூ வண்டூஃ பெஅவடு பெஅவடு
வண்டோவடுதெ ஜாதிவரிவுதள் || கூ ||

கீழ் வர்ணத்தினரான சூத்ராதிகள் ஸ்வதர்மத்தை சரத்தை யுடன் ஆதரித்து அநுஷ்டிப்பார்களானால் அதனால் அவர்கள் அடுத்த ஜந்மத்தில் தனக்குமேலுள்ள வர்ணத்தை அடைவார்கள். சூத்ரன், வைச்யஞகவும், வைச்யன் கஷ்தரியஞகவும், கஷ்தரியன் பராம்மஹணஞகவும் உயரலாம்.

சுயடிடுயயட்டயா பெஅவடோ வண்டோ ஜிவநூ ஜிவநூ
வண்டோவடுதெ ஜாதிவரிவுதள் || கூ ||

அதுபோல் உயர்ந்த வர்ணமாகிய ப்ராம்மஹஞதிகள் அதர்மம் செய்து கெட்ட நடத்தையுள்ளவர்களானால், அடுத்த ஜந்மத்தில் தனக்குக்கீழ் உள்ள ஜாதியை அடைகிறார்கள், பராம்மஹணன் கஷ்தரியஞகவும், கஷ்தரியன் வைச்யஞகவும், வைச்யன் சூத்ரஞகவும் ஜந்மாந்தரத்தில் மாறுகிறார்கள்.

யீடுவுடையாவுமில்லை நாளே நானுமா காலீடுத ॥ கல ॥

அக்னி ஹோத்ராதி தர்ம ச்ரத்தையுள்ளவளாயும், புத்ரவதியா யுமுள்ள பார்யை இருக்கும்போது வேறு பார்யையை விவாஹிக் கக்கூடாது.

சநுதாராஹவே காட்டா பூஷா பூஷாயையாக ॥ சந ॥

தர்ம ஸம்பத்தியோ, ப்ரஜா ஸம்பத்தியோ இரண்டில் ஒன்று இல்லாவிட்டால் கூட வேறு விவாஹம் செய்யலாம். அப்படிச் செய்ய நேர்ந்தால் அக்னி ஆதானம் செய்வதற்கு முன்பே விவாஹிக்கவேண்டும். ஆதானத்திற்கு முந்தியே செய்ய வேண்டுமென்பதைச் சொல்லவே இந்த ஸ்ரித்ரம் வந்தது.

குயாதெ வி வதீ கூடுவில்லை வெஜைதெய்தாகீதங்கு ॥ கச ॥

ஏனெனில் அக்யாதானகர்மாவில் கூடவே ஸம்பந்தப்பட்ட பார்யை தான் ஆதானத்தை அங்கமாகக்கொண்ட அக்னிஹோத்ரஜ்யோதிஷ்டோமாதி கர்மங்களிலும் ஸம்பந்தப்படுகிறவளாயிருப்பாள். ஆகையால் ஆதானத்திற்கு முந்தியே புனர்விவாஹம் என்று கருத்து. இங்கு “அங்கம்” என்பது உயகாரகம் என்ற அர்த்தத்தில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வைமோதாய ஒாஹி தாம் ந பூயவேஷக ॥ கரு ॥

ஸமான கோத்ரமுள்ளவனுக்குப் பெண்ணை விவாஹார்த்த மாகக் கொடுக்கக்கூடாது.

ஓதாஶ மொநில்லை செய்யும் ॥ கச ॥

தாயாருடைய ஸந்ததி ஸம்பந்தமுள்ள மாதுலாதிகஞக்கும் பெண்ணைக் கொடுக்கக்கூடாது. பித்ரு ஸந்ததியிலும் இப்படியே. இதன் விவரத்தை மற்ற ஸ்ம்ருதிகளில் காண்க.

வூராவே விவாஹை வெங்காரீயாராதாரோஶாணி வெங்கா பூஜாவில்லை வூதிவாழபை வகிவிஷபை மத ணாயகங்கு ॥ கங ॥ .

ப்ராம்ஹ விவாஹத்தில் வரணைத் தேடும்போது, பந்துக்கள், சீலம், ஈக்கணம் ஆகியவையுள்ள வரன், குலத்தார்களுடைய படிப்பு, அல்லது ஞானம், குடும்பத்தின் ஆரோக்யம் ஆகியவைகளை நன்கு விசாரித்து அறிந்து தன் பெண்ணை ஸந்ததி, தர்மகாரயம் இவைகளுக்காகக் கொடுக்கவேண்டும். யதாகத் தி பெண்ணை வஸ்தர ஆபரனுதிகளால் அலங்கரித்துக் கொடுக்கவும்.

சூதேஷடு உாஹி தூதிதெ லியாநள நாவள ஜெயள || கஅ ||

ருவிகள் சொல்லிய விவாஹமுறை ஆர்ஷம். அதில் பெண் தகப்பனுக்கு இரண்டு பசு மாடுகள் கொடுக்கப்படவேண்டும். பொதுவாக ‘பெண் உள்ளவனுக்கு’ என்றும் அர்த்தமுண்டு. அந்யனுக்கும் கொடுக்கலாம்.

தெஷவ யஜுதனு ஃக்விஜெ புதிபாதிபெச || கக ||

தேவர்களால் த்ருஷ்ட விவாஹம் தைவம். அதில் பெண்ணையாகம் செய்து வைக்கிற ருத்விக்குக்கு விவாஹார்த்தம் தானம் செய்யலாம்.

லியங் காளோச வாஙவதெடுதெ வை ஹாங்வடு || २० ||

கந்யயடும், வரனும் தாங்களாகவே காமத்தினுல் பரஸ்பரீம் சேர்ந்தால் அது காந்தர்வம் எனப்படும். பிறகு யதாவத்தாக விவாஹம்.

பதினெண்ரூவது கண்டிகை முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது கண்டிகை.

ஸக்திவிஷபெண சூவுாணி உபாக்ஷவஹோநு வை சூவைாரங் || க ||

த்ரவ்யசக்தி விஷயத்திற்கேற்ப கந்யாபிதாவுக்கு த்ரவ்யம் கொடுத்து, கந்யகையை வஹிப்பது ஆஸார விவாஹமாகும். பணத்தினுல் கந்யாபிதாவை வசிகரிப்பது என்று கருத்து.

உாஹி தூதிதஃ பெருாயிக்வாக்ஷவஹோநு வை ராக்ஷஸங் || २ ||

கந்யகை உள்ள பிதா முதலியவர்களைப் பலாத்காரம் செய்து, கொண்டுவந்து வஹிப்பது ராக்ஷஸ விவாஹமாகும். எல்லாப் பிரிவுகளிலும் விவாஹ ஸம்ஸ்காரம் யதாவத்தாக உண்டு.

தெஷாா தூய சூதூராஃ புஶஷாஃ வாவடுஃ வாவடுஃ பெருயாநு || ந ||

அந்த ப்ராம்ஹாதி விவாஹங்களுள் முதல் மூன்றுகளான ப்ராம்ஹும், ஆர்ஷம், தைவம் மூன்றும் ப்ரஸஸ்தங்கள். அந்த மூன்றுக்குள்ளும் முன் முன் உள்ளது ஸ்ரேயஸ்கரம். தைவத்தை விட ஆர்ஷம், அதைவிட ப்ராம்ஹும்.

யாயாக்ஷா விவாஹஸ்யாமாக்ஷா புஜா ஒவதி || ச ||

விவாஹம் எந்த வழியில் அமைகிறதோ அதன்படி தான் ஸந்ததியும் இருக்கும். ப்ரஸாஸ்த விவாஹமானால் ப்ரஜையும் ப்ரசஸ்தமாக உண்டாகும். நிந்திதமானால் ப்ரஜையும் நிந்திதமாக இருக்கும்.

இந்த விவாஹப் பிரிவுகளில் விஷய வ்யவஸ்தை உண்டு. ப்ராம்ஹணனுக்கு ப்ராம்ஹீ ஆர்ஷ தைவங்கள். சூத்ரியனுக்குக்காந்தர்வம் ராக்ஷஸம். வைச்யனுக்கு ஆஸாரம் என்று.

பொனிவைசீ-ஏ-ஸி பூர்வணவை நாலேபூர்க்ஷிதைவி திவைசூக் டு ||

ப்ராம்ஹணனுடைய கையால் மெழுகப்பட்ட ஸ்தலத்தை ப்ரோக்ஷிக்காமல் மிதிக்கக்கூடாது.

காந்தி பூர்வணம் வாஞ்சொண நாதிக்காரைசூக் || கூ ||

அக்நிக்கும் ப்ராம்ஹணனுக்கும் நடுவில் தாண்டிப்போகக் கூடாது.

பூர்வணாஸா || எ ||

ப்ராம்ஹணர்களின் மத்யத்தில் குறுக்காகப் போகக்கூடாது.

கநாஜூவூ வாததிக்காரைசூக் || அ ||

ப்ராம்ஹணர்களின் மத்யத்தில் போக வேண்டியிருந்தால் அவர்களிடம் அனுமதிபெற்றுப் போகலாம்.

காந்தி பூர்வ ந யாஹவஜாரயீத || கூ ||

அக்நி, ஜலம் இரண்டையும் ஏகாலத்தில் சேர்த்து வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது.

நாநாதி நாங் வ வஸ்திவாவங் வஜாயைசூக் || கா ||

பலவிதமான கார்யங்களுக்காக ஏற்பட்ட அக்நிகளை ஓரிடத் தில் சேர்த்து வைக்கக்கூடாது. ஒருவித அக்நியில் மற்றொருவித அக்நியைக் கலக்ககூடாதென்று சிலர் அர்த்தம் செய்கிறார்கள்.

பூதிசீ-வரித்திலாஹி பாணம் நாபூதிவீதம் ல-அலீ
பூத்துக்கிணீகாய்தாகூ || கா ||

போகும்போது எதிரில் அக்நி கொண்டுவரப்பட்டால், அது பூமியில் வைக்கப்படாத வரையில் அதை ப்ரதக்ஷிணம் செய்யக் கூடாது. பூமியில் வைக்கப்பட்ட அக்நியைக்கண்டால் ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவேண்டுமென்று கருத்து.

பூஷ்டத்தாத்தா பாணீ ந வஸஂ ஶூஷ்டயைசூக் || கா ||

தனது பின்புறமாகத் தனது இரண்டு கைகளைச் சேர்த்துக் கட்டக்கூடாது.

ஹவுஷாவி நிலீகார்சநாஸாநு வாழுதொ ராதீயா
வீத ஸொலைது உத்திரவஸ்ரூ வாயங்விஸுஜேச ||

ஸ்ரீர்யாஸ்தமய காலத்தில் தூங்குகிறவன் அபிநிம்ருக்தன். அந்தத் தோஷத்திற்கு அவன் இரவில் போஜனம் செய்யாமலும் மௌனமாயும், படுக்காமலும், உட்கார்ந்தபடியே இருக்கவேண்டும். மறு நாள் காலையில் ஸ்நாநம் செய்து மௌனத்தை விடவேண்டும். இது அவனுக்கு ப்ராயர்சித்தம்.

ஹவுஷாநிலீதொரநாஸாநு வாழுதொராஹவீதேச || கச ||

அதுபோல் ஸ்ரீர்யன் உதிக்கும் போது தூங்குகிறவன் அப்யுதிதன். அந்தத் தோஷத்திற்காக அவன் பகலில் உபவாஸமும் மௌனமும் கொண்டு உட்காராமல் நிற்கவேண்டும். இது அவனுக்கு ப்ராயர்சித்தம்.

குதீதொஃ பூண்டோயவேஷுதேகே || கரு ||

அல்லது சரீரத்திற்கு க்லானி ஏற்படும் வரையில் மூச்சை அடக்கவேண்டுமென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். அதாவது ப்ரானு யாமம் ப்ராயர்சித்தமென்று சிலரின் கருத்து.

ஹவுஷா வா வாவகூ சூரை || கச ||

துஷ்டமான ஸ்வப்நம் கண்டாலும் மேற்கண்ட ப்ராயர்சித்தம்.

கஷீஷம் வா விதீயயிவாலு || கன ||

ஐஹிகமானதோ, பார லெகிகமானதோ ஒரு கார்யத்தை ஸாதித்துக்கொள்ள விரும்புகிறவனும் மேற்கண்ட நியமத்தை அநுஷ்டிக்கலாம்.

நியபோதிக்கு வீ வாநுஹவீலு || கா ||

வேறு எந்தச் சாஸ்தரீய நியமங்களை அதிக்ரமித்த தோஷங்களிலும் மேற்கண்ட ப்ரானுயாமாதி நியமங்களை ப்ராயர்சித்தமாக ஆசரிக்கலாம். இது பொதுவான விதி.

ஓாஷுவைவஸங்கய ந தக்குவூஷ || கச ||

எந்தக் கார்யத்தைச் செய்தால் தோஷமே பலஞ்ச ஏற்படுமென்று ஸ்மச்சயிக்கப்படுகிறதோ அதைச் செய்யக்கூடாது. துஷ்டபலன் ஏற்படக்கூடியதைச் செய்யக் கூடாது.

வனவழிசூபாரங்களையெ ॥ २० ॥

இது போல் வேதாத்யயங் விஷயத்தில் அந்தயயநமோ, அத்யயனமோ என்ற ஸந்தேதஹும் ஏற்படுகையிலும் அத்யயனம் செய்யலாகாது.

ந ஸாஸையெ பூத்ருக்ஷவக்ஷ பூத்ரியாகை ॥ உக ॥

ஸந்தேதஹுமேற்பட்ட விஷயத்தில் நிர்சயம் தெரிந்தவன் போல் பாவித்து நிர்ணயம் சொல்லக்கூடாது.

காநி தீட்டுக்காலூாழி தகாநவிசாராஹுாழியிவிதாழியி
ஷ்டுவத்திவயடாஹிதவர்ஷிஷ்டுவரிவிது வரிவின வரிவிலி
விளாநெஷ்டா சொத்தெராதுஶவிதநஶாவிகாநிவெஷ்டா
நார்யாநு மார்யாநு ॥ २१ ॥

அபிநிம்ருக்தன், அப்யுதிதன் இருவரும் கீழே சொல்லப்பட்டார்கள். குக்கி, அதாவது சொத்தை நகமுள்ளவன், கறுத்த பல்உள்ளவன். தமக்கை விவாஹமாகாமலிருக்கையில் தங்கையை விவஹித்தவன் அக்ரதிதிஷ்டு. தங்கையின் கல்யாணத்திற்குப் பிறகு தமக்கையை விவஹித்தவன் திதிஷ்டுபதி. ஜயேஷ்டன் அக்நி ஹோத்ராரம்பம் செய்யாமலிருக்கையில் கநிஷ்டன் செய்தால், ஜயேஷ்டனுக்குப் பர்யாஹிதன் என்று பெயர். பரீஷ்டன் என்பது ஜயேஷ்டன் ஸோமபாகம் செய்யாதபோது கனிஷ்டன் ஸோமயாஜியாயிருந்தால் அந்த ஜயேஷ்டனுக்குப் பெயர். அதுபோல் கனிஷ்டன் விவாஹமாகி விவாஹமாகாத ஜயேஷ்டனுக்குப் பரிவித்தன் என்று பெயர். ஜயேஷ்டன் குடும்பபாகத்தைப் பிரித்துக்கொள்ளாதிருக்கையில் கனிஷ்டன் பிரித்துக்கொண்டால் அவனுக்குப் பரி விந்நன் என்று பெயர். ஜயேஷ்டனுக்குப் பரிவிதானன் என்று பெயர். மேற்கண்ட அபிநிம்ருக்தாதிகளான தோஷிகள் விஷயத்தில் கீழே சொல்லிய அசுகிர ப்ராயர்ச்சித்தங்கள் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டும். அந்த வரிசையில் மேல்மேலுள்ள தோஷம் ப்ரபலமாகையால் அதில் ப்ராயர்ச்சித்தமும் பலீயஸ். முன் முன் உள்ளது கிறியது. அபிநிம்ருக்தன், அப்யுதிதன் இவர்களுக்கு முன் ஸ-ஷுத்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டதுடன் இது விகல்பிதம்.

தவு விஜூஂ வாரிகொஜாபஷ்டிதூகே ॥ २२ ॥

கீழே விதிக்த ப்ராயர்ச்சித்தத்தைச் செய்த பிறகு சொத்தை நகம், கறுத்த பல் ஆகியவைகளை எடுத்துப் பிடுங்கி எறிந்துவிட

வேண்டுமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஸாத்யப்பட்டவை கருக்கே இந்த விதி.

இரண்டாவது ப்ரஸ்னத்தில் ஐந்தாவது பஸ்டம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இரண்டாவது ப்ரஸ்னம்—ஆரூவது படலம்.

பதின்மூன்றாவது கண்டிகை

வஸ்வண-டாவ-அவ-ஸாஹு-வி ஹி தாயா-ம யஷத-க-ா ஹவ
த-க-ி வ-க-ா ஹேவ்டி-ா-ம க-க-ி-வி-ஸ-ங-வ-ஸ-ம-க-ி க-।

ஸமானஜாதியாரும், பிறநுக்கு விவாஹம் செய்துவைக்கப் படாதவரும், சாஸ்த்ர விஹுத விவாஹாதி ஸம்பந்தத்தால் கிடைத்தவருமான பத்ரியிடம், சாஸ்த்ரோக்த விதிப்படி ருதுகால ஸம்பந்தத்தால் பிறந்தவர்களே புத்ரர் எனப்படுவர். அத்தகைய புத்ரருக்குத்தான் சாஸ்த்ரீய கர்மங்களுடன் ஸம்பந்தமுண்டு.

ஓபெநாவ-க-க-ு-க-ீ-ஸ-ா-ஹ-ம-ய-ா-க-ி ॥ २ ॥

அத்தகைய சாஸ்த்ரீய புத்ரருக்குத்தான் மாதாபிதாக் கருடைய தாயத்தில் (குடும்ப ஸ்வத்து) ஸம்பந்தமுண்டு. ஆனால் அந்தப் புத்ரர் மாதா பிதாக்களை அதிக்ரமிக்காதவராயிருந்தால் தான். அதிக்ரமித்தால் குடும்பபாகம் கிடையாது.

வ-அவ-வத-க-ா-ஸ-ங-வ-ஸ-ா-தா-ய-ா-ம வண-டா-க-ே-ர உ-க-ே-
ய-ா-க-ே-ந சொ-வ-த-ி ॥ ३ ॥

முன் புருஷன் உள்ளவளிடமும், சாஸ்த்ரீய விவாஹ ஸம்ஸ்காரமற்றவளிடமும், வேறு ஜாதி ஸ்த்ரீயிடமும் ஸம்பர்க்கம் செய்தால் தோஷம் ஏற்படும். அந்த ஸ்த்ரீபுமாங்களுக்கு.

த-க-ா-வி சொ-வ-ஹ-ா-நு வ-க-ா-த-ு வ-ன-வ ॥ ச ॥

அதிலும் மாதா பிதாக்களைவிடம் புத்ரனே அதிக தோஷ முள்ளவனுகிறன்.

உ-த-ா-ஓ-ய-ித-க-ி வ-க-ா-த-ு உ-த-ி ஹி பு-ா-ஹ-ன-ட-ு ॥ ஞ ॥

ஒருவனுடைய பார்யையிடம் அந்யன் ப்ரஜையை உத்பத்தி செய்தால் அந்தப் புத்ரன் உத்பத்திசெய்த பிதாவைச் சேர்ந்தவன் என்பது ப்ராம்ஹண (வேத) நிர்ணயம். கேஷத்ரிக்கு ஸம்பந்த மில்லை.

சயாபுஞாஹாஹாஞி— உஞாநீஹெவாஹஂ ஜநகஂ தீணா
ஷிஷ்டாதி நொ பாரா | யா யஸை ஹாஞ்செ ஜநயி
தாஃ பாதுஶைபுங்வா || ரெதொயாஃ பாது் நயதி
பொது யஸைஞ்செ | தஹாஷாப்பாஂ ராக்ஷாஞி விழுதங்
பாரோதவஸஃ || சுபுதித்ரா ராக்ஷய தக்ஞாசெதஂ ஓவஃ கே
தீ வாயீஜாஞி வாஹ் ஜநயிதாஃ பாதுா ஹவதி
ஹாங்பாராபெ ரெஹவம் வெதா காங்ராதெத தக்ஞாசெதி தி ||

மேற்கண்ட விஷயமாக இந்த வைதிக காதையை உதாஹரிக் கிறுர்கள். அதாவது ஒரு கேஷத்ரீ வருத்தப்பட்டுச் சொல்லுகிறுன். யமலோகத்தில் புத்ரன் விஷயமாக ஒரு நிர்ணயம் செய்தார்கள். பின்னொ, ரேதஸ்ஸேகம் செய்தவனுக்கு ஸ்வந்தம், கேஷத்ரிக்கு அல்ல என்று. இதுவரை பிதாவாக நினைத்துக் கொண்டிருந்த நான் அதை அறிந்து இப்போதுதான் ஸ்த்ரீகளிடம் வெறுப்புக்கொள்ளுகிறேன்.

ரேதஸ்ஸேகம் செய்தவனே, இறந்த பிறகு யமலோகத்திற் கான கார்பங்களில் அந்தப் புத்ரனைத் தன்னுடையவனுக்கைப்பற்றுகிறுன். ஆகையால் புருஷர்கள் பிறனுடைய ரேதஸ்ஸம்பந்தத்தினின்று பயந்து தமது பார்யையை ஜாக்ரதை பண்ணிக்காக்கிறுர்கள்.

ஓ! ஜனங்களே! இந்த ஸந்ததியை ஜாக்ரதையுடனிருந்து ரக்ஷியுங்கள். உங்களுடைய கேஷத்ரத்தில் பிறருடைய விதையை விதைக்க இடமளிக்க வேண்டாம். ஏனெனில், பரலோக விஷயத்தில் விதை விதைத்தவனுக்கே புத்ரபாத்யம் ஏற்படுகிறது. விவாஹம் செய்து அடைந்த கேஷத்ரியானவன் நிஷ்ப்ரயோஜனமாக அந்தப் புத்ரனை அனுபவிக்கிறேன்.

ஓங்கூரா யஸைபுங்வுதிக்கு ஹொஹவஸம் வ பாதுஹெஷாடு || ஏ ||

முன்னேர்களான சில ருஷிகளிடமும், தர்மத்தை அதிகரமிக்கும் தன்மையும், கொலை முதலைய குற்றச்செயலும் காணப்படுகிறது. அது தர்மமல்ல. தர்ம வ்யதிக்ரமமே.

தெஷாஂ தெஜோவிசௌதெண் ஹுதாவபொ ந விழுதெ || அ ||

ஆயினும் அந்தத் தபஸ்விகளுக்கு அவர்களுடைய தேஜோபலத் தால் மேற்கண்ட தர்ம வ்யதிக்ரமத்தில் ப்ரத்யவாயம் (தோஷம்) ஏற்படுகிறதில்லை. தேஜஸ்விகளாகையால் தோஷமில்லையென்று கருத்து.

தழநீக்கு பூமாணாநவீந்துவாஃ ॥ கூ ॥

தேஜஸ்விகளான ருஷிகள் செய்த தவறுகளைப்பார்த்து ஸாதா ரண (கீழ்ப்பட்ட) மனிதனும் அதைச் செய்தால் தோஷத்திற்கு உள்ளாவான்.

ஓநாம் கூடியயீடுபொவதுவூந் விழுதெ ॥ கூ ॥

புத்ரனைத் தானம் கொடுப்பதோ, வாங்குவதேதா க்ரயவிக்ரயாதி கள் செய்வதோ கூடாது. புத்ரன் விஷயத்தில் மேற்கண்டவை கிடையாதென்பது ஜ்யேஷ்ட புத்ர விஷயம். அல்லது ஏகபுத்ர விஷயம். அல்லது தாயாரான ஸ்த்ரீக்கு அந்த அதிகாரம் தடுக்கப் படுகிறது, என்று வ்யவஸ்தை. ஏனெனில் ஸ்வீகார தர்மம் ஸ்ம்ருதிகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதால்.

விவாஹ ஒருவிதூரீதெத் ஓநாம் காரீய யீடாயடி பூர்முயதெத் தவூநுவிதூரீதைத் திரையாம் ஸதம் செய்த தநியாயா காப்பாலிதி । தவூராம் கூடியபொவலூந்தூரீதீரை தூரம் யீடாசில் வங்பூநும் ॥ கக ॥

ஆர்ஷ விவாஹத்தில் பெண்காரனுக்குத் தானம் கொடுக்க வேதத்தில் ஆதாரம் இருக்கிறது. அது தர்மார்த்தமான காம்ய தானம். வேதம் சொல்லுகிறது:— “பெண் உள்ளவனுக்கு ரதத் துடன் நூறு பசுக்கஞம் கொடுக்கப்படவேண்டும். ஆனால் பெண் காரன் அதை வரனுக்கே திருப்பிக்கொடுத்துவிடவேண்டும்” என்று. இந்த விவாஹத்தில் க்ரயம் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் க்ரய சப்தம் வெறும் ஸ்துதியே. உண்மை க்ரயமல்ல. ஏனெனில், அந்த விவாஹமும் தர்மார்த்தமான ஸம்பந்தமே. அது கேவலம் க்ரயமாகாது. பெண்காரனுக்குத் தானம் கொடுத்துப் பெண் வாங்குவது க்ரயமாகாதென்றபடி.

பதின்மூன்றுவது கண்டிகை முற்றிற்று.

பதினான்காவது கண்டிகை.

வனக்யநெந ஜீஷுந் தொஷியிகூ ஜீவநு வாதெது
பூரா ஓபம் விஹஜீக ஸதீ கீவை ஶாநதம் வதிதம் வ
ஏரியாவு ॥ க ॥

இனி, தாயவிபாகம் சொல்லப்படுகிறது. ஜ்யேஷ்ட புத்ர

னுக்கு ஏதாவது ஒரு முக்ய த்ரவ்யத்தைப் பிரித்துக்கொடுத்து தருப்தி செய்து வைத்த பிறகு மற்றவர்களுக்குப் பிரிக்கவும்.

கருஹஸ்வாமி, தான் ஜீவித்திருக்கும் போதே பிள்ளைகளுக்குக் தாயத்தை (குடும்பஸ்வத்தை) ஸமமாகப் பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டும். நடும்லகன், பைத்தியம் பிடித்தவன், ப்ரஸ்டனுகப் போனவன் இவர்களைத் தனிர்த்து.

இவ்விஷயமாக வேறு சில விசேஷங்கள் ஸ்மருதிகளிலிருந்து அறிந்து கொள்ளத்தீக்கவை.

வாத்ராஹாவே யஃ புதுாவஸஞ்சவிணை ॥ २ ॥

புத்ரனில்லாவிட்டால் எவன் நெருங்கிய ஸபிண்டனே அவன் குடும்பியின் தாயத்தைப் பெறவேண்டியவன்.

தாஹாவ சூஷாபா சூஷாபாஹாவே சதேவாவீ ஹ௃க்வா
தாஹேஷுஷ்டா யஸ்கூதெதுஷ்டா வோவபொஜபேச ॥ ३ ॥

ஸபிண்டனில்லாவிட்டால் ஆசார்யன் தாயத்தை அடையவும். ஆசார்யனில்லாவிட்டால் சிஷ்யன் அதை அடைந்து அதற்காக ஏற்பட்ட தர்ம கார்யங்களில் அந்த த்ரவ்யத்தை உபயோகிக்க வேண்டும். அல்லது தாமே அடையலாம்.

ஒாஹி தா வர ॥ ४ ॥

புத்ரனில்லாவிட்டால் பெண் தநத்தை அடையலாம், என்று கிகல்பம்.

வைத்ராஹாவே ராஜா ஓபா அமரைத ॥ ५ ॥

பந்துக்களோ, ஸகோத்ரர்களோ, மேற்சொல்லியவர்களோ எவரும் இல்லாவிட்டால் ராஜா அந்தத் தாயத்தை எடுத்துக் கொள்ளவும்.

ஜெஷுஷ்டா ஓபா இதெதுகே ॥ ६ ॥

ஜ்யேஷ்டன் தான் தாயத்தை அடைய பாத்யப்பட்டவன் என்று சிலர் விளைக்கிறார்கள். காஷ்டாதிகளிருந்தால் அவர்கள் ஜ்யேஷ்டனை அண்டியிருக்கவேண்டு மென்று அவர்கள் கருத்து.

தெராவிஶாவேஷி வைத்ராவண-஠ கூஷா டாவஃ கூஷா
ங்களை ஜெஷுஷ்டவூ ॥ ७ ॥

சில தேசங்களில் ஜ்யேஷ்டனுக்கு ஸ்வர்ணம், காராம்பசக்கள், பூமியில் விளைந்த கறுப்பானதான்யம் (உளுந்து முதலிய) இவை கள் ஜ்யேஷ்டனுடைய பாகமாகக் கொடுக்கப்படுகின்றன.

ஈயங் விதாங் பரிஹாண் அ டூஹே || அ ||

தமானது பிதாவினுடைய பாகம், தவிர விட்டில் உள்ள பண்டங்கள் பிடம் முதலீயவையும் பித்ருபாகம்.

குறூரா ஹாய-டாயா ஜூதீயங் வெதூகெ || கூ ||

பார்யைக்கு அவள் தரித்திருக்கும் ஆபரண வஸ்த்ராதிகளும் பிதாவிடமிருந்து கிடைத்த தனங்களும் பாகமாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். விவாஹ காலத்தில் பிதா ப்ரீதியால் கொடுத்தது பித்ருதனம்.

தஹாகெஹூவி-தூ திவிசடு || கீ ||

ஜயேஷ்டன் மட்டும் தாயம் பெறலாமென்று முன்பு சொல்லப் பட்டதானது சாஸ்த்ரங்களுக்கு விருத்தம்.

இநாங் வாகெதூஹூ ஹாயம் வூலஜ்ஜிதூவிசௌவெண்ண ஸு-அயதெ || கக ||

“மனுவானவர் தனது பிள்ளைகளுக்குத் தாயத்தைப் பிரித்துக் கொடுத்தார்” என்று கைத்திரீயச்சருதியில் காணப்படுகிறது. இந்த ச்சருதி வாக்யத்தில் “பிள்ளைகளுக்கு” என்று பொதுவாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஜயேஷ்டன் மட்டும் என்று சொல்லக் காணவில்லை.

கயாவி தஹாஜீ-ஷு ஷு வாதூ யதெநந நிரவஹாயப் கீதூகவஷு அபதெ || கட ||

ஆனல்மற்றெருரு ச்சருதியில் “ஜயேஷ்ட புத்ரனைத் தாயத்தினால் பிரிக்கிறார்கள்” என்று சொல்லியிருப்பதில் ஜயேஷ்டனை மட்டும் குறிப்பிட்டிருக்கிறதே என்று சங்கிக்கலாம். அதற்குப்பதில்.

கயாவி நிதூந-வாஷ-வியிலாஹ-ந-ஹூயவிஞாயா யயா தஹாஷ-ஜாவய- வஶ-அநா- வை ஓராக்கி தி, தஹாக் கா தகவஸ் தீ-லா- ஗ொஹாயத்தீவ, தஹா-ஷு-ஷு பூராதிர்யஸ் அதீகா-கா-தீவி-தி || கந ||

ஜயேஷ்டனுக்குத் தாயம் என்று கிழேகாட்டிய ச்சருதிவாக்யமானது அநுவாதவாக்யம்தான், விதிவாக்யமல்ல. ஜயேஷ்டனுக்குத்தான் பாகம் வன்று இதிலிருந்து விதி ஏற்படாது. அநுவாதவாக்டங்களிலிருந்து விதி கல்பிக்கமுடியாதென்று மீமாம்ஸா ந்யாயமறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

இதற்கு இன்னும் சில உதாஹரணம் ச்ருதியிலேயே காட்டுகிறோம். “ஆகையால் அஜங்களும், செம்மறி ஆடுகளும் சேர்ந்து ஸஞ்சரிக்கின்றன” என்று ஒரு வாக்யமிருக்கிறது. இதிலிருந்து “அவ்விரண்டும் சேர்ந்தே ஸஞ்சரிக்கவேண்டும்” என்று விதி கல்பிக்க முடியுமா? “ஸ்நாதகனுடைய முகம் கர்ணகுண்டலாதிகளால் சொபிக்கிறது” என்று ஒரு வாக்யமிருக்கிறது. இதிலிருந்து குண்டலாதிகள் போட்டுக்கொண்டு சோபைப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று விதி ஏற்படுத்தலாமா? அதுபோல் “ச்ரோதரி யன் ஸ்த்ரீகாமமுள்ளவன்” என்று ஒரு வாக்யமுள்ளது. அதைக் கொண்டு “ச்ரோதரியன் ஸ்த்ரீகாமனுயிருக்கலாம்” என்று விதி செய்யலாமா? அதுபோல்தான் “ஜ்யேஷ்டனைத்தாயம் கொடுத்துப் பிரிக்கிறார்கள்” என்ற வாக்யத்திலும் விதி கல்பிக்க இடமில்லை. இவைகள் லோகாநுவாத வார்த்தைகள்.

வூவெடு வி யுதியோகதா ஹாநிரஃ ॥ கச ॥

ஆகையால் சாஸ்த்ரீய தர்ம மார்க்கத்திலுள்ள எல்லாப்பிள்ளை களும் பாகம் பெறத் தக்கவர்கள், ஜ்யேஷ்டன் மட்டுமெல்ல.

யஹயதீடுண தீவுாணி பூதிவாஷயதி ஜீவெஷாஷவி-
கதீஹாஹஂ காவீடுத ॥ சரு ॥

எந்தப் புத்ரன் அதர்ம மார்க்கத்தில் த்ரவ்யங்களை உபயோகித்து வரயம் செய்கிறானே, அவன் ஜ்யேஷ்டனு யிருந்தாலுங்கூட அவனுக்குப் பாகம் இல்லாமல் செய்துவிடவும்.

ஐயாவதேஶாநடு விஹாஹோ விழுதெ ॥ கக ॥

தம்பதிகளுக்குள் பரஸ்பரம் தாயவிபாகம் கிடையாது.

வாணிமு வணாசி வூஹங்கு குடுவோ ॥ கங ॥

பாணிக்ரஹணம் முதல் தம்பதிகளுக்கு வைதிகாதி கர்மங்களில் சேர்க்கையே சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் தனியாக அவனுக்குத் தாயபாகம் வேண்டியதில்லை. தாயமானது தர்ம கார்யம் செய்வதற்காகவே கொடுக்கப்படுகிறது. ஸ்த்ரீகளுக்குப் பர்த்தாவுடன் சேர்ந்தே தர்ம கார்யம் விழுதிம். ஆகையால் தாயம் ஆவச்யகமில்லையென்று கருத்து.

தயா வாணூமைதெஷா ॥ கா ॥

ஸ்வர்க்காதி புண்ய பலன்களிலும் தம்பதிகளுக்கு ஸஹத்வம் (சேர்ந்த அதிகாரம்) உண்டு..

தயா குவூவாரிநூ ஹெஷ்டா வ || கக ||

த்ரவ்ய ஆர்ஜனம், செலவு ஆகிய விஷயத்திலும் தம்பதி களுக்குச் சேர்ந்து அதிகாரம். பர்த்தா ஆர்ஜனம் செய்கிறுன். பார்யை கருஹ ஸிர்வாஹம் நடத்துகிறுன்.

ந வி லத்துவிடூபுவாஸை ஢ெஷிதிகே ஹாதெ ஹெய
இபவீசாஞ்சி || २० ||

பர்த்தா ஊரிலில்லாத ஸமயத்தில் பார்யை கில கெமித்திக தானங்கள் செய்கிறுன். அதில் ஸ்தேய தோஷமென்று தர்மக் ஞர்கள் சொல்லமாட்டார்கள். த்ரவ்யத்தில் பார்யைக்கும் ஸஹாதி காரமிருப்பதால்தான் பர்த்தா ஸம்பாதித்தி த்ரவ்யத்திலிருந்து அவன் அநுமதியின்றியே பார்யை தானம் செய்ய அதிகாரம் பெறுகிறுன். ஆகையால் தம்பதிகளுக்கு ஸஹாதி காரம்.

பதினாற்காவது கண்டிகை முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது கண்டிகை.

வளதெந சூராகாமயூரை வாவு஗ாதாஃ || க ||

ஜ்யேஷ்டன் மட்டும் தாயபாகத்திற்கு அர்ஹன் என்ற வாத மானது சாஸ்த்ர விருத்தமாகையால் அப்ரமாணமென்று சொல் ஸல்பட்டது. இந்த ந்யாயத்தை அநுஸரித்து, கில தேச தர்மங்களின் நிலைமையும் கில குலதர்மங்களின் நிலைமையும் சொல்லப் பட்டதாகிறது. அதாவது சாஸ்த்ர விருத்தமான தேச குலதர்மங்கள் ப்ரமாணங்களாகா. ஜ்யேஷ்ட தாய சர்ச்சையில் போல்.

இதாரா யொநிவெங்பெனூஸு: விதாராவெப்தோக பௌ
ராஷா ஒராவதா வா வெங்பெனூ ஜூயதெத தெஷ்டாஂ பெ
தெஷ்ட ஒகொவவஸராஷாஂ மஹாநாவ பாரிசாவு஗ாபாரி
வெவுதாராநு || २१ ||

மாதாவி னுடைய சரீர ஸம்பந்தமுள்ள மாதுலாதிகள், பிதாவி னுடையவும் ஏழாவது தலைமுறை வரையிலும், அல்லது அதற்கு மேலும் ஸம்பந்தம் தெரிகிற வரையிலும் உள்ளவர்களில் யாராவது இறந்தால் அதற்காக ஸ்நாநம் செய்யவேண்டும்.

ஆனால் ஒரு வயதுக்குட்பட்ட சிசு மரணத்தில் நீங்கலாக. அதற்கு ஸ்நாநம் வேண்டியதில்லை யென்று கருத்து.

ஓதாவி.தாராவெவ தெஷ்டா ஹத-காரஸ் || நு ||

பால மரணத்தில் மாதா பிதாக்கள் மட்டுமே ஸ்நாநம் செய்யவும்.

இறந்த பாலை வழி த்துச் சென்றவர்களும் ஸ்நாநம் செய்ய வும். கீழ்ச்சொன்னவை ஆபஸ் தம்பா பிப்பிராயப்படி. வேறு மாதிரி யாடும் நிர்ணய முண்டு.

ஹாய-காயாட பாரிடா-ரா-வஸஂவஸாயா ஹாகா அதோஜிஞ்சு || சு ||

பார்யை மரணத்திலும், பரம குருக்களான மாதா, பிதா, ஆசார்யர்களின் மரணத்திலும் ஸ்நாநத்துடன், மறுநாள் அந்த மரணகாலம் வரையிலும் உபவாஸமும் இருக்கவேண்டும்.

கு-த-காவுஞ்சநாநி கா-லீ-காநு || நு ||

மேற்கண்டவர்களின் மரணத்தில் துக்கக்குறிகளையும் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

கெஹாநு மூக்கிய-ட பா-வ-அ-நோ-வெ-பு-கவா-வ-ஹோ
அ-கவ-ஷி-ணா-இ-பா-ஹ-க-ஷ-ா-ப-க-இ-ஜ-ா-த-ய-க-ா-ப-வ-வ-இ-ஶ-க-ஞ-ா-வ-ங-
தி-ரி- || சு ||

துக்கக்குறிகளாவன, தலைமயிரை அவிழ்த்து விரித்துக்கொண்டும், அதில் பாம்ஸ-க்களை (தூசிகளை)த்துவிக்கொண்டும், ஒரு வஸ்தரத்துடன் தெற்கு முகமாக ஒரு தடவை மூழ்கி எழுந்து உட்காரவேண்டும். இம்மாதிரி மூன்று தடவை செய்யவேண்டும்.

தக-பு-த-ய-இ-ா-ஒ-க-இ-ா-த-வ-ா-பு-த-க-ா- ஹ-ா-இ-க-ீ-த-ா- மக
ஹ-ா-ப சு-ஹ-ா-ஹ-க க-ா-வ-க-ா-நி || எ ||

இறந்தவனுக்கு ப்ரீதிகரமாகும்படி சாஸ்த்ரவிதியை யனுஸரி த்து உதகதானத்தைச் (நரப்பணத்தை) செய்துவிட்டு, திரும்பிப் பாராமல் அங்கிருந்து க்ராமத்திற்குத் திரும்பிவந்து, அதன் பிறகு சுத்தி நிமித்தமாக ஸ்த்ரீகள் எந்த ஸம்ப்ரதாய கார்யங்களைச் செய்யச் சொல்லுகிறார்களோ அதையும் செய்யவேண்டும். இவை முதல் தினத்தில் செய்யத்தக்கவை.

ஹ-த-க-ா-வ-ட- செ-ஹ-த-க-ல-வ-க உ-வ-அ-ஶ-க-ா-நி || அ ||

மாதா, பிதா, பார்யை தவிர இதர ஜ்ஞாதிகளின் மரண விஷயத் ஆப-27

திலும் கீழ்ச்சொன்னபடி செய்யவேண்டுமென்று சில ருதிகள் கூறுகிறார்கள்.

ஸாவீநு ஸ்ரூவதவைவட்கூடைஷா ஹங்ஜயேக || கூ ||

ச்செரளதம், ஸ்மாரத்தம், க்ருஹ்யம், சாந்திகம்முதலான எந்தக் கார்யங்களிலும் ப்ராம்ஹண போஜனம் விதிக்கப்பட்ட விடங்களில், உள்ளும் புறமும் சுத்தர்களாயும் வேத மந்த்ராத்யயனம் செய்தவர் களாயுமுள்ள ப்ராம்ஹணர்களையே போஜனம் செய்து வைத்க வேண்டும்.

ஓஶாதம் காடுதஶாவதவைகூடைஷா பூதிருவீதூத ஒதி ஓநாநி பூதிவாடியதி || கர ||

நல்லதேசத்திலும், நல்லகாலத்திலும், க்ருச்ராதி சுத்தி ஸ்மயத்திலும், நல்ல ப்ரதிக்ரஹீதாவிடமும் தானங்களைச் சேர்ப் பிக்கவேண்டும்.

யஹாழன நகிழ்பதெ யஹா வாழுந நீயதெ நதக ஹாக்கவூடு || கக ||

எந்த அந்நமானது பாகம் முடிந்தபின் அக்ஞியில் சிறிது ஹோமம் செய்யப்படவில்லையோ, எந்த அந்நத்திலிருந்து அதிகி க்கு அக்ரதானம் செய்யப்படவில்லையோ அந்த அந்நத்தைப் புஜிக்கலாகாது.

நக்காராவனஹைவைதோவீதை || கந ||

புளிப்பு அல்லது காரம், உப்பு இவை கலந்த வஸ்துக்களால் ஹோமம் செய்யக்கூடாது.

தயாவராநஹஸுதூஹா வ || கந ||

அப்படியே, நெல் கோதுமை தவிர மற்றத் தான்யங்களால் சமைக்கப்பட்டது அவராந்நம். கீழ்த்தரமான அந்நம். அது கலந்த வஸ்துக்களாலும் ஹோமம் கிடையாது:

கஹவிடுஹா ஹாஸி உதிரீநாஷாஷா ஹஹாவோஹா
தவிருஹாநி ஜாஹாயாதசீதஹாதம் வாழன ஹவதி ||

மேற்கண்ட தமிழங்கள் ஹோமத்திற்குத் தகுதியற்றதால் அஹவிழ்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதை ஹோமம் செய்ய நேர்ந்தால், ஒளபாஸநத்திலோ, அடுப்பிலோ உள்ள அக்ஞியில் வடக்குப்பக்கமாக உள்ள உஷ்ணமான சாம்பலை ஒதுக்கி அதில் ஹோமம் செய்யவும். இப்படி பஸ்மாவில் ஹோமம் செய்தால்

அது அக்வியில் ஹோமம் செய்ததாகவும், செய்யாததாகவும் இருக்கும். சாகவ்யஞ்ஜனத்தையே ஆஹாரமாகக் கொண்டவன் வைப்பவதேவத்தில் அஹவிஷ்யஹோமம் செய்ய விதி இது. சராத்தத்திலும் அஹவிஷ்ய ஹோமம் விழிதம். அதுவும் இம் மாதிரியே செய்யப்படவேண்டும்.

ந ஸ்ரீ ஜாஹாயாகி ॥ கரு ॥

எந்த ஹோமத்தையும் ஸ்த்ரீ செய்யக்கூடாது.

• நாநாபைத்தி ॥ கசா

உபநயம் செய்யப்படாதவனும் ஹோமம் செய்யக்கூடாது.

குஞபூராஶநாநூலூரோ நாபூயதா ஊவஞி ॥ சள ॥

பாலர்கள் அங்நப்ராஸர ஸம்ஸ்காரம் ஆகும் வரையில் அசுத்தர் களாக ஆகிறதில்லை. சுத்தர்களே. அசுத்தியேற்படுவதில்லை.

குவரிவெவ தூராவிதெநுகே ॥ கா ॥

ஓரு வயது வரையில்தான் பாலர்களுக்கு அசுத்தியேற்படுவ தில்லை யென்று சிலர் அழிப்ராயம்.

யாவதா வா திசோ ந பூஜாநீபாஂ ॥ கக ॥

கிழக்கு மேற்கு என்ற திக்கு அறிவு எது வரையில் ஏற்பட வில்லையோ அதுவரையில் பாலர்களுக்கு அசுத்தி யேற்படுவதில்லை யென்று வேறு பக்கம்.

நெநயநாவிதூவாடு ॥ २० ॥

உபநயம் ஆகும் வரையில் பாலர்களுக்கு ஆசௌசாதி அசுத்தி கள் கிடையாதென்று சிலர்.

கசு ஹூயிகாராஸா பெஹூ-ஹ-வதி ॥ २க ॥

உபநயத்தில்தான் பாலர்களுக்கு விதி நிஷேத சாஸ்திரங்கள் மூலமாக தர்மா தர்மங்களில் அதிகாரம் ஏற்படுகிறது.

ஹா நிஷ்டா ॥ २२ ॥

உபநயம் ஆகும் ஸமயம் தான் பாலர்களுடைய தர்மம் நிவருத்திக்க எல்லையாகும்.

ஹூதிஶா ॥ २ந ॥

ஸ்மருதியும் அப்படியே இருக்கிறது. உபநயத்திற்கு முன்

வரையில் பாலர்களுக்கு, சௌச ஆசாராதி நியமங்களோ, ஆசௌசாதிகளோ அஸ்ப்ருப்யத்வாதிகளோ, ஆஹார நியமங்களோ கிடையாதென்று ஸ்மருதி. ஸாரை எப்போதும் நிஷித்தம்.

இரண்டாவது ப்ரஸ்னத்தில் ஆரூவது படலம் முற்றிற்று.

பதிணைந்தாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இரண்டாவது ப்ரஸ்னம்—ஏழாவது படலம்.

பதினாறுவது கண்டிகை:

வஶ தெவதீநாஷ்டுா சவிநு மொகை பொரா பேஷாடு வாஃ | காய தெவாஃ கைடுவிலிடுவஙஜிஹா ரவியகை இநாஷ்டுாஃ | தெவாா யெ தயா கைடுாண்டுாரங்கெ வஶ தெவெப பூட்வூணா ஊடிநாஷ்டுநு மொகை யவங்கி | காயெதநாநாஃ பூாசியாபூா கைடு பூாவாய | க ||

முன்காலத்தில் தேவர்களும், மனிதர்களும் இந்த லோகத்தில் சேர்ந்தே வலித்து வந்தார்கள். பிறகு தேவர்கள் ச்ரெளத் ஸ்மார்த்த கர்மங்களைச் செய்து அதனால் தேவலோகத்தை அடைந்தனர். மனிதர்கள் அம்மாதிரி கர்மானுஷ்டானம் செய்யாமல் கீழ்ப்பட்டவர்களானார்கள். அந்த மனிதர்களுள் எவர்கள் தேவர்களைப் போல் அப்படிக் கர்மாக்களைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் பரலோகத்தில் தேவர்களுடனும், ப்ரம்ஹாவுடனும் சேர்ந்து வலிப்பார்கள். அதற்காக மநு ச்ராத்த ஶப்தத்தால் சொல்லப் படுகிற கர்மாவை உபதேசித்தார்.

பூஜாநிஃபூர்யவாய | २ |

அந்தக் கர்மா ப்ரஜைகளின் கேஷமத்திற்கு ஆகும்.

தசு விதரோ தெவதா பூாவூணாஹாஹவந்பாயெடு | ந |

அந்த ச்ராத்தத்தில் பித்ரு, பிதரிமஹ, ப்ரபிதாமஹர்கள் தேவதைகள். ப்ராத்த போஜனம் செய்யும் ப்ராம்ஹணன் ஆஹ வந்யை அக்ஞி ஸ்தானத்தில் இருக்கிறார்கள்.

ஓவிலி ஓவிலி காபடூ | ச |

இந்த ஸ்ராத்த கர்மாவானது ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் செய்யப் படவேண்டும். ஆயுஸ்பர்யந்தம்.

கவராவக்ஷஸுாவராஹி: சென்யாநு ॥ ஞ ॥

இந்த ச்ராத்தம் செய்ய க்ருஷ்ண பக்ஷத்தின் அபராஹ்மனம் ப்ரஸாஸ்த காலமாகும். அபர பக்ஷத்தில் முற்பகுதி தினங்களை விடுப் பிற்பகுதி தினங்கள் உத்தமங்கள் என்றபடி. அஷ்டமி முதற்கொண்டு பக்ஷம் முடிய முக்யகாலம்.

தயாரவராவக்ஷஸுா ஜயநாநாஹாநி ॥ சு ॥

அபர பக்ஷத்தில் பதினைந்து தினங்களில் மேல் மேல் உள்ள தினங்கள் ப்ரஸாஸ்தங்கள்.

வெவடுதீவாவராவக்ஷஸுாஹஸாக்ஷியாணை விதாநு
வீணாதி । குதாஷாஹா காயாஹிநியாக மறவிசொடி: ॥

அபர பக்ஷத்தில் எல்லாத் தினங்களிலும் எதில் செய்தாலும் பித்ருக்களை தருப்திசெய்கிறோன். ஆனால் கர்த்தா குறிப்பிட்ட ஒரு திதியிலேயே செய்கிறதாக நியமம் வைத்துக்கொண்டால் அதில் கில விசேஷ பலன் உண்டு.

பூயிசீரஹாநி கியாணை ஸ்ரீபூயாயிவதேநு ஜாயதெ ॥ அ ॥

ப்ரதமை திதியில் நியதமாக மாலி ஸ்ராத்தத்தைச் செய்தால் ப்ரஜைகளில் ஸ்த்ரீகள் அதிகம் ஏற்படுவார்கள்.

அதீயெ தூநாரி ॥ சு ॥

த்விதீயா திதியில் செய்தால் புத்ரர்கள் திருடர்களாவார்கள்.

தூதீயெ வூஹவாநுவிநி: ॥ கு ॥

த்ருதீயா திதியில் நியதமாகச் செப்தால் ப்ரம்ம தேஜஸ் உள்ள பிள்ளைகள் உண்டாகும்.

உதாரேநு கஷாநுவராஹாநு ॥ கக ॥

சதுர்த்தியில் செய்தால் கர்த்தா அஜம், அவி முதலிய கஷாந்தர பசுக்களை அடைவான்.

வஞ்சுகீ பாஹாஂகீஸா வைஹவதேநு ந ஓநாநவதேநு: பூர்ணியதெ ॥ கு ॥

பஞ்சமியில் செய்கிறவன் புமான்களான பிள்ளைகளை அதிக மாகப் பெறுவான். பிள்ளை ஸமீபத்தில் இல்லாமல் இறக்க மாட்டான். புத்ர ஸந்திதியிலேயே மரணம் என்கிற ஸாக்ருதமும் ஏற்படுமென்று கருத்து.

ஷ்டேஷு சிரீ பொக்ஷரீ உஸா || கநு ||

ஷஷ்டியில் செய்கிறவன் எப்போதும் வழி நடப்பவனுயும்,
சுதாட்டம் உள்ளவனுயுமாவான்.

வஷ்டை கூடை ராசிஃ || கச் ||

ஸ்தமியில் செய்தால் க்ருஷ்ணில் ஜ்யம் ஏற்படும். நல்ல பலன்
உண்டு.

கஷ்டை வாவிஃ || கநு ||

அஷ்டமி திதியில் புஷ்டி ஏற்படும்.

நவரி வங்கவாராஃ || ககு ||

நவமி திதியில் செய்கிறவனுக்கு ஒரு குளம்புள்ள குதிரை
முதலிய பசுக்கள் கிடைக்கும்.

ஒஶரை வூவஹாரை ராசிஃ || கன் ||

தசமியில் செய்தால் வ்யாபாரதி கார்யத்தில் ஸித்தியேற்
படும்.

வனகாஷிசௌ கூஷ்டாயஸஂ தூவா வீஸடு || கநு ||

ஏகாதசியில் செய்தால் இரும்புப் பண்டங்கள், அரக்கு, ஈயம்
முதலியவை கிடைக்கும்.

ஏாஷௌ பஶாரைாநு || ககு ||

த்வாதசியில் செய்கிறவன் பச, ஆடு முதலிய பசுக்கள்
அதிகம் உள்ளவனுவான்.

துயொஷிசௌ வஹாவாதூ வஹாதீதூ அஶட்டீ
யாவதெதூ யாவலோரின்தூ ஹவஞி || २० ||

த்ரயோதசியில் செய்கிறவன் பஹாபுத்ரனுயும், பஹா
மித்ரனுயுமிருப்பான். அழகிய ரூபமுள்ள பிள்ளையுள்ளவனுயுமிருப்
பான். ஆனால் அந்தப் புத்ரர்கள் யுவர்களாக இருக்கையிலேயே
மரிப்பவர்களாவார்கள்.

உதாஷ்டௌ சூயாயை ராசிஃ || உக ||

சதுரதசியில் யுத்தகார்ய ஸித்தியேற்படும்.

வஞ்சாஷௌ வாவிஃ || २१ ||

பதினெந்தாவது திதியில் செய்தால் புஷ்டி ஏற்படும்,
தது குவாணி தியலோஷா லீ ஹியவா குவோ குமலமாநிவ॥

அந்த ஸ்ராத்தத்திற்கு முக்ய த்ரவ்யங்கள், எள், உருந்து, நெல், யவம், தீர்த்தம், கிழங்குகள், பழங்கள்.

வெஹவதி கைவாளை தீவுதா விதூணா ஹ்தி
குடாவீயாங்ஷங் வ காங்பு || உச ||

எந்த த்ரவ்யமயமான அந்நம் போட்டாலும் அதில் நிறைய நெய் முதலிய ஸ்நேக த்ரவ்யம் சேர்த்துக்கொடுக்கவேண்டும். அதில் தான் பித்ருக்களுக்கு நீண்ட காலம் மிக அதிகமான த்ருப்தியுண்டு. தயா யதிகாஶூதெந குவெண்டீயே குதிவெநெந || உஞ ||

ஸ்ராத்தத்தில் தார் மிகமான வழியால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட த்ரவ்யத்தால் மேற்கண்டபடி பித்ருக்களுக்கு அதிக த்ருப்தி ஏற்படுகிறது. அந்த த்ரவ்யத்தை ஸத்பாத்தத்தில் சேர்ப்பதாலும் அப்படியே ப்ரீதி ஏற்படுகிறது.

வஸங்வதா மவூந ஹ்தி: || உச ||

பசுவின் ஸம்பந்தமான பால், தயிர், நெய் முதலியதால் ஸ்ராத்தம் செய்தால் ஒரு வர்ஷம் பித்ருக்கள் த்ருப்தியையடைகிறார்கள்.

ஈடுபாங்ஷைதொ ஓஹிஷெண || உள ||

எருமைப் பசுவின் மேற்படி த்ரவ்யங்களால் அதைவிட அதிக நாள் த்ருப்தி. இது ஆபஸ்தம்ப மதம். இரண்டு ஸடுத்ரமும் மாம்ஸ விஷயமென்று ஒரு பக்கம்.

வனதெந நாளிராணாநா வஸாநா ஓங்ஷங் கீஜு
வாவுராத்பு || உஞ ||

இதனால் கராம்ய ஆரண்ய பசுக்களின் பரிசுத்தமான மாம்ஸ விஷயமும் சொல்லப்பட்டது. பித்ரு ப்ரீதகரமென்று.

பதினாறுவது கண்டிகை முற்றிற்று.

பதினேழாவது கண்டிகை.

வதொபவஸாணை வதொபவநாநதே காங்பு || க ||

ஸ்ராத்தத்தத்தில் கட்க மருகத்தின் தோல் ஆஸனமும், அந்த மருகத்தின் மாம்ஸமும் கொடுக்கப்படுவதால் எல்லையற்ற காலம் பித்ருப்ரீதி.

தயா ஸ்தவை மெலை-து வூவூ இங்கே ந || २ ||

அநேக மூள் உள்ள மத்ஸ்யத்தின் மாம்ஸத்தாலும் மேற் கண்டபடி தருப்தி.

வா ஜி-ஔன்னவூவு வ || ३ ||

வார்த்ராண்ஸத்தின் மாம்ஸத்தாலும் அப்படியே. ஸ்ராத்தத் தில் மாம்ஸம் சேர்க்கும்படி சொல்லும் மேற்கண்ட விதிகள் யுகாந்தர விஷயங்கள். அதிலும் கஷத்ரிய வைஞ்யாதி விஷயம்.

பூயதஃ பூவை நீதாவூவூ தோ ஹோஜியெக பூ-ாவற்னாஙு
பூவற்விதோ பொநிமொது-தீஞ்சு கெவாவூவூவங்வங்காஙு ||

ஸ்ராத்த கர்த்தா பரிசுத்தனையும், மனக்கலக்கமற்று ப்ரஸன்ன நையும், உத்ஸாஹியாயும் இருந்துகொண்டு ப்ராம்ஹணர்களைப் போஜனம் செய்துவைக்கவேண்டும். அந்தப்ராம்ஹணர்கள் ப்ரம்ஹ வித்துக்களாயிருக்கவேண்டும். சரீர ஸம்பந்தமுள்ள மாதுலாதி களாயும், மந்த்ர ஸம்பந்தமுள்ள ருத்விக்குக்களாயும், ஆசார்ய சிஷ்ய ஸம்பந்தமுள்ளவர்களாயுமிருக்கக்கூடாது.

நான்ஹாநாங் தா வரோஷாங் ஹஸி-ாஞ்சுதவோங்யெ-ா
ஏவி ஹோஜியிதவுஃ || ४ ||

கிடைக்கும் ப்ராம்ஹணர்கள் ஆசாராதி குணங்களால் குறை வள்ளவர்களாயிருந்தால், நல்ல குணமுள்ள ஸஹோதரனைக்கூட ஸ்ராத்தத்தில் போஜனம் செய்துவைக்கலாம். இது குணமுள்ள வன் கிரேஷ்டன் என்ற கருத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஸோதரனை வைக்கலாமென்ற நோக்கமுள்ளதல்ல. ப்ரசம்ஸை அல்லது அர்த்த வாதம்.

வனதெநாகெவாவிதோ வாவாதாஃ || ५ ||

இதனால் கீழே சொல்லப்பட்ட அந்தேவாளி முதலியவர் களின் நிலைமையும் சொல்லப்பட்டது. அதாவது நல்ல குணமுள்ள வேது ப்ராம்ஹணன் கிடைக்காவிட்டால், குணமுள்ள அந்தே வாளி முதலியவர்களும் கராஹ்யர்களே.

கயாவு-ாஹாஹாஞ்சி || ६ ||

பஞ்சுக்களை ஸ்ராத்தத்தில் போஜனம் செய்துவைக்கக்கூடாது என்ற விஷயமாகத் தர்மக்ஞர்கள் கீழ்க்கண்ட வசனத்தை உதா ஹரிக்கிருர்கள்.

வெங்களோஜிதீ நாடி விஶாவிக்ஷா செந்தா விதாநு
ஈ ஹதி நொத ஹவாநு | ஹவெஹவ ஸா வாதி க்ஷணபொ-
ணா ஸாமாக்கோ ஹளரிவ நஷ்டவதோ || அ ||

பரஸ்பரம் பந்துக்களே ஸ்ராத்தத்தில் சாப்பிடுவது ஸம்போ
ஜினீ என்று பெயருள்ள பிசரிச பிக்ஷபெனப்படும். இந்தப் பிக்ஷ
பித்ருக்களோயோ, தேவர்களோயோ போய்ச்சேருவதில்லை. இவ்வுலகிலேயே அது புண்யமிழுந்து நடமாடுகிறது. மேல் உலகம் போகிற
தில்லை. கன்று மரித்த பக்மாடு வீட்டிற்குள்ளே சுற்றுவதுபோல்
அது இருக்கும்.

ஹவெஹவ வெங்காநூதீ ஒக்ஷினா காமாக காலம் விநாஸுதீதி ||

பந்துக்களே பரஸ்பரம் ஸ்ராத்த போஜனம் செப்துகொள்வது
தக்ஷிணதி த்ரவ்ய லாப ஆசையால்தான். ஆனால் அந்தத் தக்ஷிணை
யானது பரலோக ஸாதகமாகாமல் இஹலோகத்திலேயே ஒருவரிட
மிருந்து மற்றொருவரிடம் போய் இங்கேயே நசிக்கிறது.

தாரூஹாணைதி வையாவுஜிஃ ஹையாநு தூவுக்குஸ
ஸொவாநு || கா ||

ஸ்ராத்தார்ஹ ப்ராம்ஹணர்கள் ஸமான குணமுள்ளவர்களா
யிருந்தால் அவர்களுள் வயதினால் பெரியவன் ச்ரேஷ்டன். அதிலும்
ஜீவனுர்த்த த்ரவ்யமில்லாதவனுயிருப்பவன் உத்தமன். த்ரவ்ய
ச்ரமத்தால் ஸ்ராத்த போஜனத்தை அபேக்ஷிப்பவனும் ஆதரிக்கத்
தக்கவன். குணமுள்ளவர்களுள் என்ற நியமமுன்னு.

வாுவெதூநாநிதுவெதநடு || கக ||

ஸ்ராத்தத்திற்குப் பூர்வ தினத்தில் ப்ராம்ஹணர்களுக்குத்
தெரிவித்து நிமந்தரணம் செய்யவேண்டும். ப்ரார்த்திக்கும் முறைப்
டி. “நாளை ஸ்ராத்தம் நீங்கள் ஆஹவநியார்த்தமாக இருந்து
க்ருபை செய்யவேண்டும்” என்று.

கவரெதூநாநிதுவெதநடு || கஉ ||

மறுநாள், அதாவது ஸ்ராத்த தினத்தில், இரண்டாவது
தடவையாக ப்ரார்த்தனை செய்யவும். இதுவும் முறைப்படி.

தூதீயஸௌதநநடு || கஞ ||

போஜன காலத்தில் மூன்றாவது அறிவிப்பு.

தீருப்பூய சீகை பூாசிராவலிஶாநி || கச ||

ஸ்ராத்தத்தில் எல்லாக் கார்யங்களும் மூன்று ஆவ்ருத்தி யுள்ளதாயிருக்கவேண்டுமென்று சிலர் உபதேசிக்கிறார்கள்.

யயா பூயை சீவங் அதீயம் தூதீயம் ஆ ॥ கரு ॥

முதலில் செய்தது போலவே இரண்டாவது, மூன்றாவது தடவையிலும் செய்யவும்.

ஸ்ராத்த கர்மா முழுவதுமே மூன்று தடவை ஆவ்ருத்தி செய்யப்படவேண்டுமென்று சிலர் வ்யாக்யானிக்கிறார்கள். ஹோம் போஜன பிண்டாதிகளும் அன்று தினமே ஆவ்ருத்தி.

வைவடைஷா வர்தெதஷா வைவடைவைஷாய செஷஷவா
ஶாவைவாஷாஸா பூஶீபாஷா பொக்ஷா ॥ கச ॥

ஸ்ராத்தகார்யமெல்லாம் முடிந்த பின் சேஷமுள்ள அன்னத்தி லிருந்து ஒரு கபளத்திற்குக் குறைவான அந்ந சேஷத்தை எடுத்து சாஸ்தரம் சொல்லியபடி சாப்பிடவேண்டும் கர்த்தா. இது க்ருஹ யத்தில் ஸ்பஷ்டம்.

உதீஷுவர்த்திஷாவநமதாநாம் ஹஸ்தேஷா அஷாதாகுநயநா ॥

கர்த்தா வடதேச ஆசாரமுள்ளவனுயிருந்தால் அதன்படி ப்ராம்ஹண போஜனத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கையில் அவர்கள் ஹஸ்தங்களில் அர்க்க தீர்த்த தானம் செய்யவும். சராவதீ என்கிற நதிக்கு வடக்கிலுள்ளவர்கள் விஷயமிது. எல்லோருக்கும் உண்டென்று சிலர்.

உசீபதா ஶாஸ்தா வக்ரியதாஸிதாஶாஷா காஷா ॥ கஅ ॥

ஹோமம் செய்யுமுன் மேற்கண்ட வாக்யத்தைச் சொல்லி, ப்ராம்ஹணர்களிடம் நியமனம் பெறவேண்டும்.

காஸீஷா பாதா காஸீஷா வக்ரியதாஸிதாஶா காஷா உசீ
பொஜாஷா பாதா ॥ கக ॥

மேற்கண்ட வாக்யத்தைச் சொல்லி, அவர்களால் அதுக்கு கொடுக்கப்பட்ட பிறகு ஹோமார்த்தமாக அந்நத்தை எடுக்க வேண்டும். பிறகு ஹோமம் செய்யவேண்டும்.

ஸஹிரவாதெதுஶூ பூஷாஸா உஶாஷாநம் பரிவக்ஷதெ ॥ 20 ॥

ஸ்ரா, அதைப்போன்ற க்ராமப் பன்றி முத்தியவை, பதிதார்கள், ப்ரதிலோம ஜாதிகள் இவர்கள் ஸ்ராத்தத்தைப் பார்ப்பது நிந்திக்கத்தக்கதென்று தர்மக்கு சிஷ்டர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸ்ரீதூஶிவிவிஷஃ : பாதனாகாயாயிபவாதுஶா
தோதுநோ பூராவூணா திதெகுதெ பூாஜீ ஹாஞ்சாநாஃ
வழக்கிழாஉவணா ஹவணி || २५ ||

வெண்குஷ்டமுள்ளவன், வலிப்புரோகமுள்ளவன், பரஸ்த்ரீகமநம் செய்து ப்ராயஸ்சித்தம் செய்துகொள்ளாத தோஷி, ஜீவநார்த்தமாக ஆயுதம் தரித்தவனுடைய புத்ரன், சூத்ர ஸமனுப்ராம்ஹணனுல் சூத்ர ஸ்த்ரீயிடம் பிறந்தவன் ஆகியவர்கள் ச்ராத்தத்தில் போஜனம் செய்துவைக்க அர்ஹதையற்றவர்கள். பங்கத்துஞ்சகர்கள். இவர்களை விலக்கவும்.

தியோ ஷீவாவணதீ ஷீணாவிகெத ஶதாசீட்யே
வங்காநிஜேஷ்டுஷ்வஸாஶிஹா வெஞ்சாஜீாயாநுஷாநவாது
பெஞாதிப்புதெகுதெ பூாஜீ ஹாஞ்சாநாஃ வழக்கிபாவநா
ஹவணி || २६ ||

மதுவாதா என்ற மூன்று ரூக் தெரிந்தவன் த்ரிமது, த்ரிலீாபர்ண மந்த்ரம் தெரிந்தவன், மூன்றுவித நாகிகேத மந்த்ரம் அறிந்தவன், அச்வமேதம், ஸர்வமேதம், புருஷமேதம், பித்ரமேதம் என்கிற நான்கு மேதங்களை அறிந்தவன், கார்ஹபத்ய, ஆஹவநிய, தக்ஷிணைக்னி, ஸப்ய, ஆவஸ்த்ய என்கிற ஐந்து ச்ரெனதாக்னியுள்ளவன், ஜ்யேஷ்ட ஸாமத்தை கானம் செய்கிறவன், வேதாத்யயனபான், ச்ரோத்ரியன் பிள்ளை, ச்ரோத்ரியனுயிருப்பவன் ஆகிய இவர்கள் ஸ்ராத்தத்தில் போஜனம் செய்விக்கப்பட்டால் பங்கதிபாவனர்களாயிருப்பார்கள்.

ந வ நக்த பூாஜீ காவீடுத || २७ ||

ராத்ரியில் ஸ்ராத்தம் செய்யக்கூடாது. பகலில் ஆரம்பித்து ஏதாவது தடையால் இரவில் பாக்கியைச் செய்ய நேர்ந்தாலும் செய்யக்கூடாது. பாக்கியை மறுநாள் தான் செய்யவேண்டுமென்று உஜ்வலை கூறுகிறது. பகலில் ஆரம்பித்துவிட்டதை இரவில் முடிக்கலாமென்று சில ருஷிகளின் அநுமதி காணப்படுகிறது.

கூரையை வாஹோஜந ஓபாஸிலாபநாக (சநாது ஸா
ஹாஞ்சாநாக) || २८ ||

முதல் நாள் ப்ராம்ஹண நிமந்த்ரண காலம் முதல் மறுநாள் ஸ்ராத்தம் முடியும் வரையில் கர்த்தாவுக்குப் போஜனம் கூடாது.

ராத்ரியில் சராத்தம் கூடாதென்பதும், க்ரஹன காலம் தவிர. க்ரஹனத்தில் ராத்ரியிலும் சராத்தம் விழிதம்.

இரண்டாவது ப்ரஸ்னத்தில் ஏழாவது படலம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இரண்டாவது ப்ரஸ்னம்—எட்டாவது படலம்.

பதினெட்டாவது கண்டிகை.

விடப்பநா இயி தங் விண்ணாகங் இயா ஓாங்ஸங் அ வஜாபெசை || க ||

காப்ச்சிய வெண்ணெயின் கசண்டு, ஜல ஸம்பந்தமில்லாமல் குழப்பிய தயிர், என் ரூப் பிண்ணூக்கு, மது, மாம்ஸம் இவைகளை எப்போதும் விலக்கவேண்டும்.

கூஷ்யாநுங் ஶ-அ-கூாநங் பெஷாதெநாஶாஸுவஸ்தாஃ || உ ||

கறுத்த தான்யங்கள், சுத்ராந்தம், இன்னும் சாப்பிடத் தகா தவைகளாகத் தர்மக்ஞர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட வஸ்துக்கள் ஆகியவைகளையும் விலக்கவேண்டும்.

கஹவிடு இந்தங் கெராயம் பெந அ கெராயபெசை || க ||

ஹோம யோக்யமல்லாத கோத்ரவாதி தான்யங்கள், பொய், கோபம், பிறருக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கக்கூடிய செய்கை இவை களையும் விலக்கவும்.

ஹூதிலிவநு யஸாசீயாங் ஹந-நு வாவி அாஷிசொ
தாநி வஜாபெசை || ச ||

ஞாபகசக்தி, கீர்த்தி, மேதை, ஸ்வர்க்கர், புஷ்டி ஆகியவைகளை விரும்புகிறவன் கீழே சொன்ன பன்னிரண்டு பதார்த்தங்களையும், (கோபம், பொய், துர்க்குணம் உள்பட) வர்ஜிக்கவேண்டும்.

கெயாநாஸு-பாரி ஜாவாஹாநு தீர்ஷவணை-ஏஷக இ-ப
ஹூஸாந. நநுபகவாதி ராஹாயோவா-ஹா ஹாநாஸநி-கஹஸங்வ
தா-கைதாநுதங் வரை செத உஷா-ாவகாரி-ஶக்ஷங்கி-தா-
தாநாவக்கை || நு ||

கீழே சொன்ன பன்னிரண்டு தர்வ்யங்களை விலக்குவதாகிற ஒரு வ்ரதம் எடுத்துக்கொண்டு, ஒரு வர்ஷம் அந்த வ்ரதத்தை

ஆசரித்தால் நாற்பத்தெட்டு வர்ஷம் பிரம்ஹஸர்ய வரதம் அறுஷி டித்ததற்கு ஸமமென்று தர்மக்ஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அந்த வரதம் அறுஷிடிக்கையில் நாபிக்குக் கீழ் முழங்காலுக்கு மேல் வஸ்தரம் தரித்து, மூன்று வேளை ஸ்நானம் செப்து, அகநியால் பக்வமாகாத வஸ்துக்களால் சரீர யாத்ரை நடத்தி, நிழலில் வாஸமோ, படுக்கையோ, ஆஸனமோ செய்யாமல் நியமத்துடன் இந்த வரதத்தை ஆசரிக்கவும்.

• நிதுப்ராஜி ॥ கூ ॥

இனி ப்ரதிதினமும் செய்யக்கூடிய நித்ய ஸ்ராத்தத்தைப் பற்றிக் கூறப்படுகிறது.

வேஹி ஹ-ஶாஹ-ஷயஶாஹா தெஶூ வூஷாவ-த்தி ॥ எ ॥

அந்த நித்ய ஸ்ராத்தமானது க்ராமத்திற்கு வெளிப்ரதேசத்தில் செய்யப்படவேண்டும். பரிசுத்தமான இடத்தில் பரிசுத்தர்கள் அந்ந ஸமஸ்காரம் செய்யவேண்டும்.

தகு நவாநி ஹவுாணி ॥ அ ॥

அந்த ஸ்ராத்தத்தில் த்ரவ்யங்கள் புதியனவாக இருக்க வேண்டும்.

கெடாஞ் வூஷிபதெ யெஷ- வ ஹ-ஜி தெ ॥ கூ ॥

எந்தப் பாத்ரங்களில் அந்நம் செய்யப்படுகிறதோ, எவைகளில் அந்த அந்நம் புஜிக்கப்படுகிறதோ அந்தப் பாத்ரங்கள் புதியதாக இருக்கவேண்டும்.

தாநி வ ஹ-குவதூா ஹாருாகி ॥ கா ॥

பிறகு ஸ்ராத்தம் முடிந்ததும், அந்தப் பாத்ரங்களைப் போஜனம் செப்த ப்ராம்ஹணர்களுக்குத் தானம் செய்யவேண்டும்.

வூஷ-தூஶா வோஜபைக ॥ கக ॥

இந்த நித்யஸ்ராத்தத்தில் வித்யாதி குணம் நிறைந்தவர்களையே போஜனம் செய்துவைக்கவேண்டும்.

ந வாதகூ-ணாபொஹிவூஷ ஹுயவேக ॥ கங ॥

பாண்டத்தில் மிகுந்துள்ள அந்நாதி சேஷங்களையும், ஸ்ராத்த போஜனம் செந்த ப்ராம்ஹணர்களுக்கு ஸமமான குணமுள்ளவ னுக்கே கொடுக்கவேண்டும். அந்த மாதிரி குணமில்லாதவனுக்குக் கொடுக்கக்கூடாது.

வனவங் வஸங்வதாடு ॥ கரு ॥

இம்மாதிரி ஒரு வர்ஷம் வரையில் நித்யஸ்ராத்தம் செய்யவும். தினங்தோறும்.

தெட்டாசிரதீம் தொவெஹாஜீந காயடு ॥ கச ॥

இந்த நித்யஸ்ராத்தத்தில் கடைசி தின ஸ்ராத்தத்தைச் சிவப்பு நிறமுள்ள அஜத்தினால் (மாம்ஸம்) செய்யவும்.

ஓங் வ காரயேக பூ திவண்டு ॥ கரு ॥

இந்த நித்யஸ்ராத்தம் செய்வதற்காக நாலு பக்கமும் மறைக்கப் பட்ட வேதி அல்லது மேடை கட்டவேண்டும்:

தவேஷாதாஜீந பூ வழணாநு ஶஹையேக ॥ ககு ॥

இந்த மேடையின் வடபாகத்தில் ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிப் பிக்கவேண்டும்.

உபயாநு பஶுதி பூ வழணாஂஸ்ரா ஹாஞ்சாநாநு ஓநெ
வ விதாநிதூபாவலிஶாங்கி ॥ கன ॥

இந்த மாதிரி நித்யஸ்ராத்தம் செய்வதால், ப்ராம்ஹணர்களையும், பித்ருக்களையும் அந்த மேடையில் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கர்த்தா பார்க்கிறான் என்று தர்மஜஞார்கள் உபதேசிக்கிறார்கள். ப்ராம்ஹண ரூபமாகப் பித்ருக்கள் ப்ரத்யக்ஷமாகி த்ருப்தி அடைகிறார்கள் என்றபடி.

கூதாகூத இத ஊஜீநு ॥ கஅ ॥

இந்த நித்யஸ்ராத்தம் செய்துவிட்டால், பிறகு மாஸி ஸ்ராத்தம் செய்தாலும் செய்யலாம், விட்டாலும் விடலாம். நியதமல்ல. இதனாலேயே பித்ருக்கள் த்ருப்தி யடைந்து விடுகிறார்கள்.

பூாஜீந தூவீதி வி வெஷ்டகே விதாஃ ॥ ககு ॥

ஸ்ராத்தத்தினால் பித்ருக்கள் தங்களுடைய த்ருப்தியைக் கர்த்தாவுக்குக் காட்டுகிறார்கள்.

திவெஷாண வாவி காஃ ॥ २० ॥

புஷ்டிகாமனை மேலே சொல்லப்போகிற திவ்ய நக்ஷத்ர ஸ்ராத்தத்தினால் பித்ருக்களை த்ருப்திப்படுத்தவும்.

பதினெட்டாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது கண்டிகை.

ஷளாவஸ்தி-போணால் வருணாநி காரயிக்கா தெதங்
வாணிவாநி பூஷா-ஷாலூ ஶ-வ- கண்டள பூஶா-வ ய-அ-
தொ நா-தி-வா-தி தா-ஷ-வ-தொ-ஷ-வி-ந- வ-ஹ-வ- பூ-ய-க-
க-ர-ல-ா வ-ஹ-தொ ஒ-க-வ-ன-ா-ஷ-வ- ஹ-ஷ-த- || க ||

புஷ்டிகாமனையுள்ள மனிதன் கீழ்க்கண்டபடி செய்யவும். புஷ்ய
நக்ஷத்ரத்தில் வெள்ளைக் கடுகு சூர்யனம் செய்து, அதனால் கை, கால்,
முகம், காது இவைகளை அலம்பி, அதையே ப்ராசனம் செய்தும்,
எந்த ஆஸனத்தில் காற்று அதிகமாகப் புகாதோ அதில் பஸ்தத்
தின் (ஆடு) அஜிநத்தைப் பரப்பி உட்காரவும். இது முக்யகல்பம்.
தக்ஷிணமுகமாகவே போஜனம் செய்யவேண்டும்.

கநாய-ஷ-வு கெவவ-ஹ-வ-வ-வ- ஹ-ா-ஜ-ந- ஹ-த-ா-ஶ-த-வ-
வ-ஹ-ர-ா-ந- || உ ||

ஆனால் மேற்சொன்னபடி தக்ஷிணமுகமாகப் போஜனம் செய்
வது அவனுடைய மாதாவுக்கு ஆயுர்விதமல்லவென்று தர்மஜஞர்
கள் உபதேசிக்கிறார்கள்.

ஷ-ள-ா-ஷ-வ-ா-ஶ-வ-ஹ-வ- ஹ-ா-ஷ-வ- பூ-ஶ-த- || ரு ||

போஜனபாத்ரமானது, ஸ்வர்ணத்தால் நடுவில் அலங்கரிக்கப்
பட்ட ஒளதும்பரமென்கிற தாம்ரபாத்ரம் ப்ரஸ்தம், இந்தக்
காம்ய நித்யம்ராத்தத்தில்.

ந வ-ா-ந-ா-ந-ா-வ-ி ஹ-ா-க-வ-ா-ஷ- || ச ||

அந்தப் பாத்ரத்தில் கர்த்தாவின் பித்ராதிகள் எவரும் போஜனம்
செய்யக்கூடாது.

ய-ா-வ-க-ஶ-ா-வ- ஸ-ா-வ- ண-வ-ா-ஷ- ண-ா-வ-ஜ- ஹ-த-ா-வ-ஜ- ஹ-த-
வ- க-ா-க-வ- ஸ-ா-வ- ம-ா-வ- ம-ா-வ- ஹ-ா-ஷ- || ரு ||

ஒரே கபளமாகப் போட்டுக்கொள்ள எவ்வளவு வேண்டுமோ
அவ்வளவு அந்தத்தை எடுத்து, பிண்டமாக்கி, கிழே சிந்தாமல்
முழுக் கபளத்தையும் வாயில் போட்டுக்கொள்ளவும். கபளத்தைப்
போடும்போது கட்டைவிற்குள்பட ஜிந்து விரல்களையும் கபளத்
துடன் வாயில் செலுத்தவேண்டும். பாத்ரத்தை இடது கையால்
தொட்டுக்கொண்டிருக்கவேண்டும். முடியாவிட்டால் தொட்டுக்
கொண்டிருக்கவேண்டியதில்லை.

ந வ சூபஶஸபங் காபடோகஃ ॥ ஈ ॥

போஜன காலத்தில் முகத்தில் சப்தம் செய்யக்கூடாது.

வாணி வ நாவயாதிநாபாகஃ ॥ ஏ ॥

வலது கையை உதறக்கூடாது பேரஜன காலத்தில்.

குஹி சொலிடுள வாணீ யாரயொடூஷ்கீலாவாகஃ ॥ அ ॥

போஜநாநந்தரம் ஆசமநம் செய்து இரு கைகளையும் தொங்க விடாமல் தூக்கிவைத்துக்கொள்ளவும். கைகளிலுள்ள ஜலம் சுஷ்கமாகும் வரையில்.

ததொழநிலைபவஸபுஶாகஃ ॥ ஈ ॥

போஜனத்திற்குப் பிறகு அக்நியைத் தொடவேண்டும். கைகளைக் காய்ச்சவேண்டும்.

இவா வ ந ஹாஜ்தாநுநாதுமையெஹுः ॥ கே ॥

பகவில் கிழங்கு, பழம் இவைகள் தவிர எதையும் சாப்பிடக்கூடாது.

வூலீவாகாநாநெஉஸாநி வ வஜிடபெக ॥ கக ॥

ஸ்தாலீபாகத்தில் விழுதமான ப்ராம்ஹண போஜனத்தையும், ச்ராத்தாதி ப்ராம்ஹண போஜனத்தையும் விலக்கவேண்டும்.

வொதாாவாஷநாதெசெவ யஜேஞாவவீதீ ஹாஜ்தீ ॥ கஉ ॥

மேல் வஸ்த்ரத்துடன் போஜனம் செய்யவேண்டும். அதை யக்ஞோபவீதம்போல் தரித்துக்கொண்டு போஜனம் செய்யவும்.

நெநயலிகங் தா ஸ்ராஜிங் வெஹவாநெவ ஒஷாகஃ ॥ கந ॥

காம்யமில்லாத, நித்யமான மாஸிச்ராத்தாதிகளில், எண்ணெய், நெய் முதலிய ஸ்நேக த்ரவ்யம் அதிகம் கலந்தே போஜனம் செய் விக்கவேண்டும். சுஷ்காந்நம் கூடாது. .

ஹவிடுகூங்காங்வாதி பூஷிதி காவி ॥ கச ॥

நெய், மாம்ஸம் இவை முக்யபக்ஷம்.

கஹாவெ தெதங் ஶாகாதி ॥ கந ॥

நெய் இல்லாவிட்டால் என் எண்ணெயும், மாம்ஸமில்லாவிட்டால் காய் கறியும் சேர்க்கவும்.

இவாஸா வாயிகங் ஸ்ராஜிக்கலை ந வெவிட்டூபு-ாவழனாநு .
ஹாஜியெக || ககு ||

மகா நக்ஷத்ரத்தில் செய்யும் ச்ராத்தத்தில் அதிகமாக நெய் சேர்த்து ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிக்கச்செய்யவும்.

பத்தொன்பதாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இருபதாவது கண்டிகை.

இாவிஸ்ராஜெ திமாநாம் தெருாணம் தெருாணம் யெதநா வாயெந ஶகா-யாதெதெநாவயொஜியெக || க ||

மாஸிஸ்ராத்தத்தில் ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு த்ரோணம் (2 மரக்கால்) என் உபயோகிக்கப்படவேண்டும். எந்தெந்த உபாயங்களால் மேற்கண்ட அளவு என் உபயோகமாகுமோ அந்த வழி களில் அதை உபயோகிக்கவேண்டும். அப்யங்கம், பக்ஷ்ய போஜ்யம் முதலான பலவித உபாயங்களில் என் எண்ணெய் ரூபமாயும் உபயோகிக்கலாம்.

வை-ாதெதெநா ஹாஸ்ரா ஹாஜியெ நூவாததூ-ாணாயொஹி-ஷூ-ாம் தூ-ாம் ||

மாஸி ச்ராத்தத்தில் நல்ல சிஷ்டர்களைப் போஜனம் செய்விக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு ஸமான சூணமில்லாதவர்களுக்குப் பாக பாண்டத்திலுள்ள சேஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடாது.

உடையந சூப-ாப-ாண-வைக்கவெஸு-காரா-து இவாரா சிட்டு-ாவொஷு திவெஷு-ண வ-ாவ-ஷு-கா-ஹ் ஹாலீ-வா-க-ம் ஸ்ரு-வ-ய-க-வா இஹாரா-ஜ-ஷு-ா கெந வெவிட்டூ-தா ஸ்ரு-ாவ-ண-ம் ஹாஜிய-க-வா வ-ாவ-ஷு-ா-யெ-ஷு-ந வ-ய-ஷு-ா-வ-ய-க- || ந ||

மற்றொருவித காம்ய ப்ரயோகம் புஷ்டிகாமனுக்கு இனி சொல்லப்படுகிறது.

புஷ்டிகாமனுன மனி-தன் உத்தராயணத்தில், சக்லபக்ஷத்தில், புஷ்ய நக்ஷத்ரம் சேர்ந்த தினத்தில், ஒருநாள் உபவாஸமிருந்து ஸ்தாலோபாகம் செய்து, வைப்பரவண தேவதையைக் (குபேரன்) குறித்து ஹோமம் செய்துவிட்டு, அந்த நெய் கலந்த சேஷ அந்தத்தால் ப்ராம்ஹணனைப் போஜனம் செய்துவைத்து, ப்ராம் ஹணன் முகமாக, ‘புஷ்டிரஸ்து’ என்று ஸித்தியைச் சொல்லும்படி செய்யவும்.

வனவி ஹரா ஹரா பாஹூ திவிடூ கச் ॥ ச ॥

மேற்கண்டபடி மறு புஷ்ய நக்ஷத்ரம் வரும் வரையில் ப்ரதி தினமும் செய்யவும்.

அள ஶி தீபை ॥ ஞ ॥

இரண்டாவது புஷ்ய நக்ஷத்ரத்தில் இரண்டு ப்ராம்ஹணர் களைப் போஜனம் செய்துவைக்கவும்.

தீர்ஷூதீபை ॥ சு ॥

மூன்றாவது புஷ்யத்தில் மூன்று பேர்கள்:

வனவங் வூரவதார்ஷீ ஹூவயெந ॥ ஏ ॥

இம்மாதிரி ஒரு வர்ஷம் வரை மேற்கண்டபடி கணக்கிட்டுச் செய்யவும்.

இஹாஞ்ச பொஷ்டங் பாஷ்டூதி ॥ அ ॥

மிக மஹத்தான புஷ்டியை அடைகிறோன்.

சுதித வனவொபவாஹா ॥ க ॥

உபவாஸம் மட்டும் முதல் புஷ்யத்தில் மட்டுமே.

சுதுதெஜிஹாங் ஹொஜங் வஜைபைக் ॥ சங் ॥

தேஜஸ் எடுத்த பதார்த்தங்களைப் புஜிப்பதை விலக்கவும். மோர் முதலியவை தேஜஸ் எடுப்பட்ட பண்டங்கள்.

ஹஸதாஷாயிஷூநடி ॥ கக ॥

சாம்பல்மேலும், உமிமேலும் நிற்பதையோ, உட்காரு வதையோ விலக்கவும்.

வாஷா வாஷா ஹூ பூக்ஷா ஹூ இயிஷா நா வ வஜைபைக் ॥ கட ॥

ஒரு காலால் மற்றொரு காலை அலம்பக்கூடாது. ஒருகாலம் து மற்றொரு காலைப் போடுவதையும் விலக்கவேண்டும்.

பெஷோஷாங் வ வாஷமோ ॥ கந ॥

கால்களை ஊஞ்சல்போல் ஆட்டுவதையும் வர்ஜிக்கவும்.

ஐநாநி ஊதாயாநா ஐநாயா ॥ கச ॥

ஒரு காலின் முழங்கால் மீது மற்றொரு காலின் ஜங்கையை வைக்கக்கூடாது. அதை விலக்கவும்.

நல்வெஶா நலவாஷாநடி ॥ கஞ ॥

நகங்களால் நகத்தை ஒலிப்பதையும் விலக்கவும்.

ஹொட்டாநி ஊகாரணாகை || கசா ||

விரல்களையும்; மற்றக் கை, கால் ஸந்திப்புக்களையும் அகாரண மாகச் சொடுக்குவதையும் விலக்கவும்.

யஹாநாகை வரி வகுதெ || சன ||

இன்னும் எதைதைச் சிஷ்டர்கள் விலக்குவார்களோ அதையும் விலக்கவும்.

பொக்கா வ யசீப்யாகை ஓருவூபாரிஹடே ஹெந்தா வ || கஅ ||

தர்மயுக்தமான த்ரவ்யபரிக்ரஹங்களில் (ஆர்ஜனத்தில்) ஸம்பந்தப்படலாம். நிராஸானியிருக்கவேண்டியதில்லை.

பூதிவாழிதா வ தீயேந் || கசா ||

யாகம், நல்ல ப்ராம்ஹணன் ஆகியவைகளில், தான் ஆர்ஜனம் செய்த தரவ்யத்தை உபயோகிக்கவேண்டும்.

யகோ வாதீயேந் யதோ ந யயஂ வாகை || २० ||

அனர்ஹனிடத்தில் தரவ்யத்தைக் கொடுக்காதவனுயிருக்க வும். அனர்ஹன் துஷ்டனுயிருந்து அவனிடமிருந்து பயம் ஏற்படாமலிருந்தால். பயம் ஏற்பட்டால் துஷ்டனுக்கும் கொடுக்கவும்.

ஹாநாகை வ இந்தாநாநு || २१ ||

மனிதர்களை ப்ரிய வசனத்திகளால் அவனைப்பவனுயிருக்க வேண்டும்.

ஹொக்கா வ யசீப்யாவிலுதிவிஜாநு ஹொஶாநு || २२ ||

தர்மாவிருத்தமான சந்தன, புஷ்ப, தாம்பூலாதி போகங்களை அநுபவிப்பவனுயிருக்கலாம்.

வளவுதீங்கள் தொகாவனிஜயதி || २३ ||

மேற்கண்ட நியமங்களுடனிருப்பவன் புஷ்டியை அடைந்து இஹபரலோகங்களை ஜயிக்கிறோன்.

இரண்டாவது ப்ரப்ரனத்தில் எட்டாவது படலம் முற்றிற்று.

இருபதாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இரண்டாவது ப்ரஸ்னம்—ஓன்பதாவது படலம்.
இருபத்தேராவது கண்டிகை.

ஏகார சூழுளோ மாஹ-வூஸு ஓவாய-காயம் இளங் வாந்
பூஸு விதி ॥ க ॥

ஆர்மங்கள் நான்கு. க்ருஹஸ்ததை, ஆசார்யகுலம் = அத்யய
நார்த்தமாக ஆசார்யகுலத்தில் வளிப்பது, அதாவது ப்ரம்ஹசர
யம். முனித்வம் (ஸந்யாஸம்). வாநப்ரஸ்த்யம் காட்டில் வளிப்பது
என்று.

தெஷ-வூஸுவெ-ஷ-யபோவதூஸு வத-வோ
நஃ கெஷ-இ-ந-வி தி ॥ २ ॥

ஸாஸ்த்ர உபதேசப்படி அந்த ஆசரமங்களில் உறுதியாயிருந்து
தர்மாநுஷ்டாநம் செய்கிறவன் கேஷமத்தை அடைகிறுன். ஜஹிகா
முஷ்மிககேஷம்.

வூஸுவெ-ஷ-ா-வ-ந-ய-ந-பூஸு தி வௌாந் சூஷாய-க-ா-ய- வாவ- ॥

எல்லா ஆசரமங்களுக்கும் உபநயம் முதல் ஆசார்யகுலத்தில்
வளிப்பது ஸமாநம். எந்த ஆசரமத்தில் வளிக்க விரும்பினாலும்
முதல் ஆசரமமாகிய ப்ரம்ஹசர்யம் எல்லோருக்கும் அவச்யம்.

வூஸுவெ-ஷ-ா-இ-ந-அ-த-மே-ஷ-ா விழ-ாய-ா-ய- ॥ ச ॥

எல்லா ஆசரமங்களும் வித்யாப்யாஸத்தை, அதாவது வேதாத்ய
யநத்தை, விடாமலிருப்பதும் அவச்யகார்யம். எந்த ஆசரமத்தில்
வளிப்பதாயிருந்தாலும் அத்யயனத்தை விடக்கூடாது.

வூஸு கூடோணி யக கா-இ-ய-த தா-ா-ர-ஹ-த ॥ ஞ ॥

எல்லா ஆசரமங்களுக்கும் விழுதமான கர்மங்களை அறிந்து
பரிசீலித்து, அதில் தனக்குப் பிடித்தமான ஸாத்யமான ஆசரம
கர்மாவை அநுஷ்டிக்க ஆரம்பிக்கவும்.

யா விழ-ாய-க-வூ நிட-இ வன-த-த-த-வா-ங-இ-ந-அ-வ-வ-
ஒ-த சூஷாய-க-ா-ய- ஸா-ா-ந-ா-வ-ோ பு-ஸு-வா-ப-ன- ॥ ச ॥

வேதவித்யாக்ரஹனத்திற்காக மட்டும் ஆசார்யகுலவாஸம்
செய்கிற ப்ரம்ஹசாரிக்கு என்னென்ன நியமம் சொல்லப்பட்டிருக்
கிறதோ அந்த நியமத்தையே சரீபாதம் வரையில், அதாவது யாவ
தாயுஷம், அநுஷ்டித்து, ஆசார்யோபாஸனம் செய்து, ஆசார்யகுலத்

திலேயே சரீரங்யாஸம் நெஷ்டிகனுக்கு விழிதம். இது நெஷ்டிக ப்ரம்ஹசாரிவிஷயம். இவன் இதர ஆச்ரமங்களுக்குப் போகவேண் டியதில்லை.

• சுய வரிவுரூஜி || எ ||

இனி பரிவராஜகனுடைய(ஸந்யாஸி)தர்மம் சொல்லப்படுகிறது.

குத வனவ பூறுவயயடவாநுபூறுஜி அ ||

இந்த ப்ரம்ஹசர்யாச்ரமத்திலிருந்தே ப்ரம்ஹசர்யம் குலையாத வனக ஸந்யாஸத்திற்குப் போகலாம். க்ருஹஸ்தனை பிறகு ஸந்யாஸத்திற்குப் போவதை ஆபஸ்தம்பர் அங்கீகரிக்கவில்லை என்று ஏற் படுவதாக உஜ்வலை கூறுகிறது. க்ருஹஸ்தனுக்குயாவஜ்ஜீவச்சருதியும், ருண ச்சருதியும், யாவதாயுதம் அக்நிலோத்ர தர்சபூர்ணமாஸாதி சித்ய கர்மாக்களை அவச்யம் செய்யும்படி விதிப்பதால் அவனுக்கு ஸந்யாஸம் கிடையாது. பத்நியில்லாதவனும் மறுபடி விவாஹம் செய்துகொள்ளமுடியாத விதுரனும்தான் ஸந்யாஸத்திற்குப் போகலாம். உஜ்வலை இதை விவரிக்கிறது.

தஹூவழிஶாஞி || கூ ||

அந்த ஸந்யாஸிக்குத் தர்மங்களைத் தர்மஜ்ஞர்கள் உபதேசிக்கிறார்கள்.

சந்திராந்திகெதஹூவழிஶாஞ்சூரைணா இ-நி- | ஹாஜுராப
வனவொதுஜிலாதோ வாஹஂ ஹாலீ பூணவுதி- பூதி-
ஹாநிசோதநி- து- ஶரோக || கா ||

ஸந்யாஸீ ஒன்பாஸநாக்நிலோத்ராதி அக்நியில்லாதவனும், தனக்கென்று ஸ்வந்தமான வாஸஸ்தலமில்லாதவனும், விஷயஸ்தகம் விரும்பாதவனும், பிறரை ஜீவனுர்த்தமாக அண்டாதவனும், முநி யாகவுமிருக்கவும். ப்ரணவாதி மந்த்ரங்களை உச்சரிப்பதிலேயே வாக்கை உபயோகிக்கவேண்டும். க்ராமத்திற்கு, ப்ராணதாரனுர்த்தமான பிக்கூட்டையைப் பெற மட்டும் போகவும். இஹலோக லௌகிக கார்யமற்றவனுயும், பரலோகார்த்தமான லோமஜபாதி கர்மாக்களற்றவனுயுமிருக்கவேண்டும்.

தஹூ இ-நு-தோஹா-ந- வி-ஹி-த- || கக ||

அந்த ஸந்யாஸிக்குப் பிறர் உடுத்தியெறிந்த வஸ்த்ரம் உடையாக விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அதைச் சோதனம் செய்து உபயோகிக்கவும்.

வூவடுதாங்களைக் கொடுக்கி வெளியிடுவது ॥ கட ॥

அந்த ஸந்யாஸிக்குச் சாஸ்த்ரீயமான விதி நினேதங்கள் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விலக்கு என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

வத்ராந்தை வாயுஷாங்கிலை வெளா நிலை தோக தீர்மானம் வரைத்ருப்பாதாந்திலைக் ॥ கநு ॥

ஸத்யம், அந்ருதம், ஸாகம், துக்கம், வேதாத்யயனம், இஹ லோக கார்யம், பரலோக கார்யம் ஆகியவைகளை விட்டு ஆத்ம லாபத்தை அனுகவேண்டும் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

வூங்கெலை கொடுப்பாவண்டு ॥ குச ॥

ஆத்மதர்சனம் கிடைத்துவிட்டால் அது எல்லா கேஷமத் தையும் கொடுக்கும். கீழ் ஸாந்தரத்தில் சொன்ன ஸ்திதியே கேஷம கரமாகிவிடும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

தவூங்கெலை விட்டுதிவிஜு ॥ குடி ॥

ஆனால் மேற்கண்டவாறு ஸந்பாஸீ ஸ்வச்சந்தமாயிருக்கலாம் என்று சிலர் சொல்லுவது சாஸ்தரங்களுக்கு விருத்தமாகும்.

வூங்கெலை வெளைக் கொடுப்பாவண தீவெளைவ ந ஆங்கிவீஷாபயாலைத ॥

ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவனுக்கு கேஷமம் ஏற்படுவதாகச் சொன்னால் இஹலோகத்திலேயே அவனுக்குப் பசி, தாஹம், வ்யாதி முதலிய க்லேசங்கள் ஏற்படாமலிருக்கவேண்டுமல்லவா? அப்படி ஒரு ஜ்ஞானியும் இல்லையே? ஆகையால் ஜூஹிக் க்லேசம் ஏற்படாதென்பது அநுபவ விருத்தம்.

வனதெந பாங் வூவுங்காது ॥ கங ॥

பரலோக கேஷமம் ஏற்படுவதாகச் சிலர் சொல்லியதும் இதனால் பதில் சொல்லப்பட்டது. ஆத்மஞானத்தால் மட்டும் பரலோக கேஷமம் ஏற்பட்டுவிடாது. விதி நினேதங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு ஆத்மஞானம் பெற்றால்தான் பரலோக கேஷமம் ஏற்பட வேறுதுவண்டு.

கூய வாந்துவூடு ॥ கஶ ॥

இனி வாநப்ரஸ்த தர்மம் சொல்லப்படுகிறது. வநத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டவன் வாநப்ரஸ்தன்.

குத வனவ வூவுங்காதுவாந வூவுஜதி ॥ ககை ॥

ப்ரம்ஹசர்யாச்சரமத்திலிருந்தபடியே, ப்ரம்ஹசர்யம் குலையாத படி வாகப்ரஸ்தனாகப் புறப்பட்டுப் போகலாம்.

தஹெஸ்யாவாபாதிஶரங்கி ॥ २० ॥

வனகா^{நூ}ஶி ராநிகெதஹெஸ்யா ஓஸ்ரைஷாஸாணோ இநிஃ ஸா
ஜுபாய் வனவொதைஜிஃாநோ வாவடு ॥ २५ ॥

அந்த வாகப்ரஸ்தனாக்குத் தர்மக்ஞர்கள் சொல்லும் தர்மங்கள். அவன் ஒரு அக்ஷியுள்ளவனுயிருக்கவேண்டும். ஸ்வந்த வீடுகூடாது. ஸ்வாகத்தை வெறுத்துப் பிறரை அண்டாமல் முனியாகி வேத மந்த்ர ஜபத்திற்காக மட்டும் வாய் திறப்பவனுயிருக்கவேண்டும்.

இருபத்தேராவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது கண்டிகை.

தஹெஸ்யாரண்நூ இாஹாநஂ விஹி தடு ॥ ८ ॥

அந்த வாநப்ரஸ்தனாக்குக் காட்டில் உண்டான உடை வஸ்தர மாக விதிக்கப்பட்டுள்ளது. மரவுரி க்ருஷ்ணஜிசாதிகள்.

ததொ இ-அடெமு: மடெமு: வரெண-தூஸ்யெணாஸி தி
வத-பயங்ஶாரைக ॥ १ ॥

காட்டிலிருந்து கிழங்குகள், பழங்கள், இலைகள், புற்கள் இவை களால் ஆஹாரம் செய்து ஜீவிக்கவும்.

குஞ்சம் பூவுருதாநி ॥ ९ ॥

மேற்சொல்லியபடி மூல பலங்களைத் தானாகவே பறித்துச் சாப்பிடுவது கொஞ்ச காலம். பிறகு தானே விமுந்தவைகளோப் பொறுக்கிச் சாப்பிடவும்.

ததொ-வொ வரய-ாகாகாஸ்தி து-வி-நி-பு-யைக ॥ १० ॥

அதன் பிறகு அந்த ஆஹாரத்தை நிறுத்தி, ஜலத்தையும், வாயுவையும் சாப்பிட்டு, பிறகு அவைகளையும் விட்டு, ஆகாச மாத்ர த்தை உபயோகிக்கவும்.

தெஷா இ-தா-உ தூ-வூ-பொ-மு: மடதொ விஶிஷ்ட: ॥ ११ ॥

கீழ் ஸ-மு-த்ர-ங்களில் சொன்ன பல மூலாதி ஆஹாரங்களில் வரிசையாக மேல்மேல் உள்ள ஆஹாரத்தை அவலம்பிப்பது அதிக பலனுள்ளது.

சுய வாநபூஷவெஸுவாநாவ-அவ-கூடிக உவலிஶங்கி ॥ சு ॥

ப்ரம்ஹசர்யாச்ரமத்திலிருந்தே வாநப்ரஸ்த்யம் போவது சொல்லப்பட்டது. ஆனால் சில ஆசார்யர்கள் வாநப்ரஸ்தனுக்கு வரிசைக்ரமத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். ப்ரம்ஹசர்யம், கார்ஹ ஸ்த்யம், வாநப்ரஸ்த்யம் என்று.

விஞாம வெளிவூடு ஓராம க௃க்வாத்தீநாயாய கூடைஞா
நாக்கெத வொகோவாஜ-கூநி யாநி ஞாயகென ॥ ஏ ॥

ப்ரம்ஹசர்யத்தில் வலித்து, வேதாத்யய்ந்ததை முடித்து, பிறகு பார்யயை அடைந்து, க்ருஹஸ்தனுகி, அக்கி ஆதானம் செய்து, ச்ருதியில் விதிக்கப்பட்டவைகளான ஆக்னிஹோத்ர தர்ச ஹ்ரணமாலாதிகளாக ஸோம யாகாந்தமான கர்மாக்களைச் செய்ய வேண்டும்.

ஏஹாநு க௃க்வா வொநாவ-பூஷவூஷவா மிவிவ-வீந்தூ
ஈாஅவேக ॥ அ ॥

இம்மாதிரி க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் இருந்துவிட்டு, பிறகு பத்நீ புத்ராதிகள், அக்னிகள் இவைகளுடன் க்ராமத்திற்கு வெளி ப்ரதேசத்தில் வலிக்கவேண்டும்.

வாகோ வா ॥ க ॥

அல்லது பார்யயை புத்ரர்களிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு, அக்னி களையும் ஆத்மஸமாரோபணம் செய்து த்யஜித்துவிட்டு தான் ஒரு வன் மட்டும் வாநப்ரஸ்தனுகப் போகலாம்.

விரோதேநு வத-கூபைக ॥ கே ॥

கீழே சொல்லிய ஸிலம், உஞ்சம் என்ற வருத்தியால் ஜிவிக்கவும்.

ந சாத உல-கூடு பூதி மாஷீபாக ॥ கக ॥

ஸிலோஞ்ச வருத்தி ஜிவனம் ஆரம்பித்த பிறகு ஓரிடமிருந்தும் ஒன்றையும் ப்ரதிக்ரஹம் வாந்கக்கூடாது.

கனிவிக்கஶா ஜாஹாயாக ॥ கட ॥

ஹோமம் செய்யவேண்டிய காலங்களில் ஸ்நாநம் செய்த பிறகே அதைச் செய்யவேண்டும்.

ஸாதெநாவொ-ஸு-பெயா உ-வியூ ந-வித-வ-கு-வி-து ॥ க-
ஒ-க-க-வ-வ-ப-ஷ-க ॥ கந ॥

ஸ்நாநம் செய்யப் போகும்போது மெதுவாகத் தீர்த்தத்தில் இறங்கவேண்டும். தீர்த்தத்தைக் கையால் கலக்கி ஸ்ரீர்யாபிமுக மாக ஸ்நாநம் செய்யவும்.

ஐதி வை-தெதுாழ்கொவைப்பூநவியிஂ || சக ||

மேற்கண்டவாறு ஸ்நாநம் செய்வது எல்லா ஆச்சரமங்களுக்கும் பொதுவான ஸ்நாந விதி யாகும்.

தவஃ அநஂ ஆவுரூணா சீக உவழிஶாந்தி பாகாய-
ஹோஜிநாய- வாவீ வரஶா ஓது காஜினாடு || கஞ் ||

அந்த வாநப்ரஸ்தனுடைய பாகார்த்தமாயும், போஜிநார்த்தமாயுமின் தாமர, வெண்கலப் பாத்ரங்களும், வாசி, கோடரி, கத்தி, காஜம் முதலிய ஸாதனங்களும் இரண்டு இரண்டு இருக்கவேண்டுமென்று தர்மக்ஞர்கள் உபதேசிக்கிறார்கள்.

அநாநாரெசிகைக்கொழாயெதாராணி ஒப்பாரணாவீவதிசெதி ||

வநத்திற்குப் புறப்படும்போது மேற்கண்ட பாக ஸாதன பாத்ரங்களில் ஒன்றைத் தான் எடுத்துக்கொண்டும், மற்றெண்றைப் பார்யாதிகளிடம் கொடுத்துவிட்டும் வநத்திற்குப் புறப்படவும்.

தவஃ ஗ாரணாவீதெவாத ஊஜ-^க ஹோபீ வாதி
புதீக்காராவாழந் ய || கன ||

வாநப்ரஸ்தனாக ஆன பின்பு அவனுக்கு அரண்யத்தில் உண்டான த்ரவ்யங்களாலேயே ஹோமம், ஜீவனம், அதிதி பூஜை, உடை இவைகள் ஏற்படவேண்டும்.

பெஷ்டா கஷ-^கவை வாரோவாஸாஸராவதேஷ-^க சாய-^காஃ || கஅ ||

தர்ச பூர்ணமாஸாதிகளான எந்தக் கர்மாக்களில் அரிசியீல் புரோடாசாதி ஹவிஸ்ஸாகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவைகளில் அரிசிக்குப் பதலாக ஆரண்ய தான்யத்தால் சரு ஹவிஸ்ஸாக்கள் செய்யப்படவேண்டும்.

வை-^க ஹோவாஸா- வை ஹாழுராயெந || கக ||

ஸர்வ கர்மாக்களும் உபாம்சவாகவே செய்யப்படவேண்டும். பாராயணம், ப்ரம்மூயக்ஞம் முதலிய வேதாத்யயனத்திகளும் உபாம்சவாகவே. மெதுவான த்வநியில், அதாவது பிறர் காதுக்குக் கேளர்மல்.

நாரணாவீஹுராவயெக || २० ||

அரண்யத்திலிருப்பவர்களுக்குக் காது கேட்கும்படி மந்த்ராதி களைச் சொல்லக்கூடாது.

கூறுயோ ஶரணடி ॥ உக ॥

அகநி வைத்துக்கொள்ளுவதற்காகவே அவனுக்கு க்ருஹம் அனுமதிக்கப்படுகிறது.

குகாஸூ ஷபடி ॥ உஒ ॥

அவன் வளிப்பது ஆவரணமில்லாத வெளி ப்ரதேசத்தில் தான்.

கூராவவீணை ஶயாவுநெ ॥ உங ॥

படுக்கையும், ஆஸனமும் பூமியில் விரிப்பி இல்லாத இடத்தில் தான்.

நவெ ஹஸூ பூவே பாராணைநாஜாநீபாக ॥ உச ॥

புதிய தான்யம் உற்பத்தியாகி வந்துவிட்டால் பழைய தான் யத்தைப் பரித்யாகம் செய்துவிடவும்.

இருபத்தீரண்டாவது கண்டிகை முற்றற்று.

இருபத்துமூன்றுவது கண்டிகை.

ங்கிடாவஸம் வா நிபதித்திய ஞங்கவை வாதெஞ் வாயம் பூத ராய்தோஹரோக ॥ க ॥

ஏகாகியாக வளிக்கும் வாநப்ரஸ்தன் அதிகமான நியமத்தை வேண்டினால், விலோஞ்சவ்ருத்தி செய்யாமல் பரதிதினம் ஏதாவது பாத்ரத்தில் ஸாயம் ப்ராத: காலங்களில் த்ரவ்யத்தைச் சேகரித்து ஜிவிக்கலாம்.

ததொ ஒ-ஒவெலை: மெதை: பவெணை-தூபுவெணரி தி வக-யங்ஶரோ இகைதி: பூவுதாநி ததொ ஒவொ வாயா தோகாஸாதி தூஷிநிழுயைக | தெஷாதி-தா உதாரவுமொஹ: மூடதொ விஶிஷ்ட: ॥ உ ॥

[முன் கண்டிகை, 2, 3, 4, 5-வது ஸ-ஏத்ரங்களே இவை, அர்த்தமும் அதே.]

சுய வாராணை ஶோகாவாநாஹாஷி ॥ கு।

சுஷாஸீதிவூலூபாணி பெ பூஜா லீதிரா ஜீஷியம் । ஒக்டை
ணைநாய-^{கு} 2 : १० வநாநம் தெ ஶாராநாநி ஜெஜிரோ ॥ ச ॥

ஸன்யாஸம் உயர்ந்தது என்ற கசவியை நிராகரிப்பதற்கு முன்
அந்தப் பூர்வ பக்ஷத்தைக் காட்டுகிறார். க்ருஹஸ்தாச்சரமானிந்தை
இதில் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது—

கிலர் புராணங்களிலிருந்து அடியிற்கண்ட இரண்டு ச்லோகங்
களைக் காட்டுகிறார்கள். அதில் முதல் ச்லோகம் கூறுவதாவது—
என்பத்தெட்டாயிரம் க்ருஹஸ்தர்களான ருஷிகள் ப்ரஜா
வருத்தியை அநுமோதனம் செய்து வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள்
ஸ்திரியனுடைய தக்ஷிணையான வழியாக ஜநந மரணதி ர்மசாந
தர்மத்தை அடைந்தார்கள்.

சுஷாஸீதிவூலூபாணி பெ பூஜா லீதியம் உத்
ரெணாய-^{கு} 2 : ११ வநாநம் தெ ஜீயுதக்கும் ஹி காடுதெ ॥ கு ॥

என்பத்தெட்டாயிரம் வேறு ருஷிகள் ப்ரஜையை, அதாவது
ஸம்ஸாரத்தை, விரும்பாமல் வைராக்யத்துடன் வாழ்ந்தார்கள்.
அவர்கள் ஸ்திரியனுடைய உத்தராயண வழியாக அர்ச்சிராதி
மார்க்கமாக மோகஷத்திற்குப் போக அர்ஹதையையடைந்தார்கள்.

உத்ரு-உஜ-கொதவாங பூஶாங்வா ॥ ச ॥

மேற்கண்டவாறு ஊர்த்தவரேதஸ்ஸ-கள் என்ற ப்ரமஹசாரி,
வாநப்ரஸ்த, ஸந்யாஸிகளை ப்ரபாமலிக்கப்படுகிறது.

சுயாவி வாஜூ யவிஜயோ ஹவங்கி ॥ ஏ ॥

மேலும் அந்த ஊர்த்தவரேதஸ்ஸ-களான ஆச்சரமிகள் தங்கள்
இஷ்டப்படியெல்லாம் ஸித்தி பெறுவார்கள்.

யா வாஜ-உ பூஜாநாங் உ-உஜோ உ-உஜோ உ-உஜோ உ-உஜோ உ-உஜோ
தா யவாநாங் வெவங் ய-க்கு ॥ அ ॥

இஷ்ட ஸித்தியை உதாஹரண பூர்வமாக விளக்குகிறார்.

மழை பெய்யும்படி செய்வார்கள். பிள்ளை பிறக்கும்படி
அநுக்ரஹி ப்பார்கள். நினைத்தைக் கொடுப்பார்கள். கண் னுக்குத்
தெரியாத இடத்திலிருப்பதையும் பார்ப்பார்கள். மனதுக்கு ஸம
மான வேகமுள்ளவர்கள். இந்த மாதிரி இன்னும் அதிமானுஷமான
அதிசயங்களைச் செய்ய ஸித்தியடைந்தவர்கள் அவர்கள்.

தஹாவு டதி தஃ புதுக்குமையக்காவு விஶிஷ்டா நானுரோநு
வனதாநெகே பூடுவதே || கூ ||

ஆதலால் வேத ப்ரமாணத்தைக் கொண்டும் ப்ரத்யக்ஷமான
மேற்கண்ட ஸித்த பலன்களைக் கொண்டும் ஊர்த்வரேதஸ்
ஆச்சரமங்களைச் சிலர் உயர்ந்தவையென்று சொல்லுகிறார்கள்.

தெகுவிழுவூஜினாநாம் தா வெநாஃ புதோண்டி நிழா |
தது யாநி பூடுபதே லீஹி யவ வஸாஜி படி கபாடு
வதீஸங்பைநாநு வெந்து வெந்து காபடி தி தெதவிடு
ராசி குஹாரா புதோண்டி தநுகே || கூ ||

மேற்கண்ட பூர்வபக்ஷத்தை நிராகரிக்கிறார். மூன்று வேதங்களையும், வேதார்த்தங்களையும் அறிந்த நூன வருத்தர்களுக்கு வேதங்களே முக்ய ப்ரமாணங்களென்று நிர்ணயம். அந்த வேதங்களில் சொல்லப்படுகிற யக்ஞாதிகஞும் அவைகளுக்கு ஸாதனமான வரீஹி, யவம், பசு, ஆஜ்யம், பயஸ், கபாலம், பத்நி ஆகிய அங்கங்களுள்ளதும், மந்த்ரங்களைப் பெரிய த்வனியில் சொல்லவேண்டும், சிறிய த்வனியில் சொல்லவேண்டும் என்றவை போன்ற விதியுள்ளதுமான வேதங்களே ப்ரமாணம். அந்த வேதங்களுக்கு விருத்தமான ஸ்மருதி ஆசாரங்கள் ப்ரமாணமில்லையென்று நினைக்கிறார்கள். எல்லா வேதங்களும் க்ருஹஸ்தனுக்கே யக்ஞாதி உத்தம தர்மங்களை விதிப்பதால் இந்த ஆச்சரமமே உயர்ந்தது என்று கருத்து.

யதூ ஶராநாவு வெத நாநாக்கிடணா சீதோடு வெ
தூ வாடுவங்ஹாரோ விலீபதெ || கூ ||

ஜனன மரணமென்று சொன்ன தோஷமுமில்லை. அக்னி ஹோத்ராதி பலவித கர்மாக்கள் முடிந்து ம்ருதனைவனுக்குப் புருஷ ஸம்ஸ்காரமாக பித்ருமேதம் என்பது விதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் அது கேவல ச்மசானமாகாது.

தகஃ வாநிநகூ மயங் ஹஷ்டுஸாகு பூடுபதெ || கூ ||

அந்தப் பித்ருமேத ஸம்ஸ்காரத்திற்குப் பிறகு மஹா உத்க்ருஷ்டமாயும், அபரிமிதமாயும் ஸ்வர்க்க சப்தத்தால் சொல்லப்படுவதுமான பலன் ச்ருதியில் சொல்லப்படுகிறது. ஆதலால் க்ருஹஸ்தனுக்கு ச்மசான பலமென்று சொன்னது ச்ருதி விருத்தமென்றபடி.

இருபத்துமூன்றுவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இருபத்து நான்காவது கண்டிகை.

கயாவேஸு. பூஜாதி 22த் தௌரைய சூல பூஜாதநா
. மூஜாபைஸ தழைதெ 23ஶாரைதலி கி ॥ க ॥

மேலும் இந்த க்ருஹஸ்தனுடைய ப்ரஜா ஸந்ததியை வேத
மானது அம்ருதம் மரணமற்று என்று சொல்லுகிறது. ஹே !
முத்தயனே ! ப்ரஜையைத் தொடர்ந்து நீயே ப்ரஜையாகப்
பிறக்கிறோம். அதுவே உனக்கு அம்ருதம் என்று. பிதாவே புத்ர
ரூபமாகப் பிறக்கிறோன். மறுபடி அந்தப் புத்ரன் பிதாவாகி அவ
னுக்குப் புத்ரன் பிறக்கிறோன். ஆகையால் தொடர்ந்து பரம்பரையாக
ஸந்ததி இருந்துகொண்டே யிருக்கிறது. இறந்த பிதாவே புத்ர
ரூபமாக மறுபடி தோன்றுவதால் மரணம் என்பது கிடையாது
என்று க்ருத்து. இதையே அம்ருதம் (மரணமின்மை) என்று
கூறப்படுகிறது.

கயாவி ஸ வனவாயம் விராமிஷி பூயகே பூதாகே
ணொவலூதெ டூஸாதெ வாவி ஸாருவூடு । சூல
குசெவாநுக ॥ २ ॥

அந்தப் பிதாவே தனியாக முளைத்துப் புத்ரனாக ப்ரத்யக்ஷத்
தில் காணப்படுகிறோன். சரீரம் தனியே தவிர இருவரும் வேறல்ல. இருவருக்கும் ஸகல அம்சங்களிலும் ஒன்றுபட்ட தன்மையே
காணப்படுகிறது. ஆகையால் பிதாவே புத்ர ரூபியாகக் காணப்
படுவதால் இருவரும் ஒன்றே. ஆகையால் பிதா இறந்துபோய்
விட்டாலும் புத்ர ரூபியாக மறுபடி தோன்றுவதால் அவன்
இறந்தவனுக்கமாட்டான்.

தெ சிவேடு ஷா கூடைவூரா வகடூரோநாஃ வெடுவைடுவோ
வூராபூராடெண கீதி २० ஹூரடு ஹ வஜ்யமஞி ॥ ந ॥

இந்தமாதிரி பரம்பரையாகப் பிறக்கும் ஸந்ததிகள் சாஸ்த்ர
விஹித கர்மங்களைச் செய்துவந்தும் பூர்விகர்களுடைய பரலோக
கார்யங்களாலும் கீர்த்தி, ஸ்வர்க்கம் ஆகிய ஸாக்ருதங்களையும்
வருத்தி செய்கிறார்கள்.

வளவீவரோடவராஃ வரெடாடு ॥ ச ॥

இம்மாதிரி மேல்மேலும் வரிசையாகப் பிறக்கிற ஸந்ததி
தனது முன்னேர்களுக்குக் கீர்த்தி, ஸ்வர்க்காதிகளை வருத்தி செய்

கிறது. ஆதலால் ஸந்ததியும், தர்மமும், ஹிதமும் தொடர்ந்து நிற்கிறது. விச்சிந்கமாகிறதில்லை.

சுலுகிதவஸ்தேவதெத் வூதைஜிதஃ॥ ஞ ॥

பூதஸம்பலவமென்கிற மஹாப்ரளயம்வரையில், அந்த ஸந்ததி யுள்ளவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை ஜயிப்பவர்களாவார்கள்.

வாநவூரைடு வீஜாயி! அவதே தி ஹவிஷுதைராணே || கூ ||

இந்தமாதிரி நீண்ட பரம்பரையாக விளங்கும் க்ருஹஸ்தர்கள் மறு ஸ்ருஷ்டியில் பிஜமாக (விதை) ஆகிருர்களென்று பவிஷ்யத் புராணத்தில் காண்கிறது.

கயாவி பூஜாவதெதவாநடி || எ ॥

மேலும் இவ்விஷயமாக ப்ரஜாபதியின் வசனமொன்றும் இருக்கிறது.

துமிஂ விடுரா பூஷூஷயாடி பூஜாதி பூஜா தவோ
யஜிதாபூஜாநடி | ய வனதாநி காவாதெதெதாரிசவஹ
சூ ரைஜா ஹாக்ஷா ஜிஙவதெத ஏநுசூ பூஶாவநி தி ||

ப்ரஜாபதி சொல்லுவதாவது:—மூன்று வேத வித்யையையும், ப்ரமஹசர்யம், ப்ரஜாதியென்ற ப்ரஜா ஸந்ததி, கர்மானுஷ்டான ச்ரத்தை, க்ருச்ராதி தபஸ், அக்ணிஹோத்ர யாகாதி யக்ஞம், தானம் இவைகளை எவர்கள் அறங்கிக்கிறார்களோ அவர்களுடன் தான் நாம் (ப்ரஜாபதி முதலிய தேவர்கள்) சேர்ந்து இருப்போம். இதில்லாமல் வேறு ஆச்சரமங்களை ப்ரசம்னை செய்கிறவர்கள் தூசியாக ஆகி தவம்ஸத்தை அடைவர்.

தசு பெ வாவகூத ஷுவனவ ஜிஙவநி யா வண-டி
வாவதெத நடவாநு ஹிஙவநி || கூ ||

இந்தமாதிரியான க்ருஹஸ்தாச்சரம் ஸந்தான பரம்பரையில் எவராவது பாபம் செய்தார்களானால் பாபம் செய்தவர்களே நகிக்கிறார்கள். பித்ரு புத்ராதி மற்றவர்கள் நகிப்பதில்லை. மரத்தி விருந்து பூச்சியரித்த இலை உதிர்வது போல. அந்த இலை தான் மட்டும் உதிருமேயல்லாது, கிளையேயோ, மரத்தையே ஹிம்ஸிப்பதில்லை. அதுபோல் பாபம் செய்தவர்களும் பிறரை ஹிம்ஸிப்பதில்லை.

நாவூாவிலு மொகை கூடைவிவூங்புசோ விழுதெக தயா
பாவிலு கூடைவுமெனும் ॥ கஂ ॥

அதையே உபபாதிக்கிறோர். இந்தப் பிதா முதலியவர்க்குப்
புத்ராதிகள் செய்யும் கர்மங்களில் எப்படி ஸம்பந்தமில்லையோ
அதுபோல் பரலோகத்திலும் கர்ம பலன்களிலும் ஸம்பந்தமில்லை.

ததெதந வெழிதவுடு ॥ கக ॥

அந்த விஷயத்தை மேலே சொல்லும் ஹேதுவாலும்
அறியலாம்.

பூஜாவதெஃபி ஜீணாதி தி வைமை-ாயடு ॥ கட ॥

சராசர ப்ராணி மயமான இந்த உலக ஸ்ரூஷ்டியானது
ப்ரம்ஹாவினாலும், மர்சி முதலிய ருஷிகளாலும் செய்யப்பட்டிருக்
கிறது. புத்ராதிகள் செய்யும் பாபங்களால் பித்ராதிகளுக்கு தவம்ஸ
மில்லையென்பதை இது நிருபிக்கிறது. புத்ராதி பாபத்தால் பித்ராதி
களுக்கு தவம்ஸமுண்டானால் ப்ரம்ஹாவோ, மர்சி முதலிய ருஷிகளோ
தம் தம் அதிகாரத்திலிருந்து நமுவாமல் ஸாகமாயிருக்க
முடியுமா? ப்ரம்ஹா பிதாவாயும், ப்ரஜைகள் புத்ரர்களாயும்
இருக்கிறார்கள்.

தது பெ வ-ஞாகுததெஹாம் பூகுதயஃ பா ஜு
ஞு உவயஹுதே ॥ கந ॥

மேலும் புண்யக்ருத்துக்களான வளிஷ்டாதிகளின் சரீரங்கள்
அந்த ஸ்வர்க்கத்தில் உத்க்ருஷ்டங்களாயும், ஜவசீக்கின்றவைகளா
யும் காணப்படுகின்றன, ஸப்தர்ஷிமண்டலம் முதலானவை. இது
வும் புத்ராதிகளின் பாபங்களால் முன்னேர்களுக்கு தவம்ஸமில்லை
என்பதற்கு உதாஹரணரூபமாயிருக்கிறது.

ஸாதா கூடைவயவெந தவைா வா கூரிசை ஸராரீரோ
ஏஞ்சேஞ்சே யொகங் ஜயதி வாஜு அவிஜிராவா ஞதா ததெஜீ
ஷுபீராஜாணாடு ॥ கச ॥

ஒருவன் தனது பூர்வகர்ம பலத்தாலோ, தபஸ்ஸாலோ,
ஸசரீரங்க, நச்வரமான இந்த லோகத்தை ஜயிக்கலாம். தன்
ஸங்கஸ்பப்படி நிக்ரஹ-அநுக்ரஹ ஸித்தியுள்ளவனுயமாகலாம்.
ஆனால் அது ஆச்ரமங்களின் உயர்வைக் காட்டுவதாகாது. அவனவ
ஞடைய கர்ம பலனையோ, தபஸ் மஹிமையையோ பொறுத்தது.

ஊர்த்வ ரேதஸ்ஸாக்கவின் ஆச்ரமங்கவில் ஸங்கல்ப ஸித்தி ஏற் படுவதாக முன்பு சொன்னதற்கு இது பதிலாகும்.

இவ்வாரூபப் பூர்வபக்ஷி ஸித்தாந்த ரூபமாகச் சர்ச்சை செய்து க்ருஹஸ்தாச்ரம மஹிமை நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

இரண்டாவது ப்ரஸ்னத்தில் ஒன்பத்தாவது படலம் முற்றிற்று.

இருபத்து நான்காவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இரண்டாவதுப்ரஸ்னம்—பத்தாவது படலம்.

இருபத்தைந்தாவது கண்டிகை.

வாவுராதாஹவாவனாநாம் ஹாயாரணவெசௌவி^{கா}
யா^{கா} | ராஜுஹ விசௌஷாஶக்ரா^{கா} || க ||

வெல்லா வர்ணங்களுக்கும் பொதுவான அஹிம்ஸா ஸத்யாதி தர்மங்களும் அந்தந்த வர்ணங்களுக்கு விசேஷமான அத்யயன, யுத்த, க்ருஹி, வாணிஜ்யாதி தனித் தர்மங்களும் இது வரையில் சொல்லப்பட்டன. இனி ராஜாக்களுக்கு மட்டும் விசேஷமாகச் சிலவற்றைச் சொல்லப் புகுவோம்.

உக்கிணா அராம வெஸா வாரா ய தோபபெக || २ ||

ராஜா தன்னுடையக்ருஹத்தையும், பட்டணத்தையும் தெற்கு முகமான வாசற்படி வைத்துக் கட்டவேண்டும்.

கதாஹஸா வாரி வெஸா || ३ ||

ராஜா தன் வீட்டைப் பட்டணத்தின் உள்ளுறத்தில் கட்டிக் கொள்ளவும்.

தஹு வாராதாஹவஸய ஹா^{கா}இஞ்ஜனி^{கா}வக்ஷதெ || ச ||

அந்தத் தனது வீட்டிற்கு எதிரில் ஆஸ்தான மண்டபம் ஒன்றைக் கட்டவேண்டும். ஜனங்களை ஸந்திப்பதற்காக. அந்த மண்டபத்திற்கு “ஆமந்த்ரணம்” என்று பெயர் சொல்லுவார்கள்.

உக்கிணைந வாரா வஸா உக்கிணைா^{கா}நாரா யபோ^{கா} யங் வா^{கா} யா^{கா}தெ வைஹாகோ ய செதி || ४ ||

நகரத்திற்கு வெளியில், தெற்குப் பாகத்தில், தழுத ஸபை மண்டபம் கட்டவும். தெற்கு, வடக்கு இரு திக்கிலும் த்வார.

முள்ளதாயிருக்கவேண்டும். கட்டிடத்திற்குள்ளும், வெளியிலும் நடக்கும் விஷயம் தெரியும்படியிருக்கவேண்டும்.

வூவெஷுவேஷவாஜஸூ சுஹபஸுஷாங் || சூ ||

மேற்கண்ட எல்லா மண்டபத்திலும் லெளிக்காக்னிபானது எப்போதும் தார்யமாயிருக்கவேண்டும்.

சுஹிவ-அஜா வ நிதூ யாயா ஹாஹையெ || எ ||

அந்த அக்னிகளில் நித்யமாக அக்னிபூஜையும் செய்யவேண்டும். ஒளபாஸனத்தில் போல்.

குவவஸயெ மூராதி யாவாஜ-தூநதியீநு வாவஸயெக || அ ||

தன்னு வீட்டிற்கு எதிரிலாள்ள ஆவசதம் என்ற மண்டபத்தில் ச்ரோத்ரிபர்களுக்குக் கீழ்ப்படாத யோக்யதையுள்ள அதிதிகளை வளிக்கச் செய்யவும். வந்த அதிதிகளுக்கு வளிக்க அதில் இடம் கொடுக்கவும்.

தெஷாம யாய பண்டிவாவஸயஸூநூ ஏந்பாநஂ வ விசெபடு || சூ ||

அந்த அதிதிகளுக்கு வித்யா யோக்யதாதி அர்ஹதைக்கேற்ற படி வீடு, படுக்கை, அந்நம், பானம் இவைகளை விசேஷமாகக் கொடுக்கவேண்டும்.

ந-ார-அ-நா-தூ-நா-ஶா-நா-தி-ஜீ-வெக || கே ||

ராஜா தன்னு ஆஹார முறையில் பிதா, ஆசார்யன், மந்த்ரிகள் இவர்களுடைய ஆஹாரத்திற்கு மேற்பட்டவையாகச் சாப்பிடக் கூடாது. ஆஹார பதார்த்தாதிகளும், பக்ஷய போஜ்யாதிகளும் ராஜாவுக்கு மட்டும் விசேஷமாயிருக்கக்கூடாது. மேற்கண்டவர்களுக்கும் ஸமமாக இருக்கவேண்டும்.

ந ஹாவஸு விஷபெ க்ஷ-யா ரோ-நெ-வி-ஶா-தபா-ஸுநா-
வா-வவஸீ-ஷ உ-ஹா-வா-உ-ஷ-வ-அ-வ-ஞ வா க-ஸ-ரி-க || கக ||

இந்த அரசனின் ராஜ்யத்தில் பசியாலோ, ரோகத்தாலோ, பனி, மழை, வெயில் இவைகளாலோ, ஒருவனும் கஷ்டப்படக் கூடாது. ராஜாவினுடைய கவனக் குறைவால் ப்ரஜைகளுக்கு அந்தக் கஷ்டங்கள் ஏற்படலாகாது. மேற்படி பசி, ரோகாதிகளைத் தடுத்துக்கொள்ள வஸதியில்லாததாலோ, புத்திபூர்வகமாகவோ கஷ்டம் நேர்ந்தாலும் அது ராஜாவின் குற்றமே.

வங்காயா இசெழியிசெலுந இஷதூவொக்டூக்டூஷி
வெப்டூஷாநு வெவனீத்காநு யாயாநாநு || கட ||

மேலே சொல்லிய ஸபைக் கட்டிடத்தில் தழுதம் ஆடும் இடத்தைக் காஷ்டத்தினால் கொத்திவிட்டு, தீர்த்தத்தால் ப்ரேர் கஷித்து, அதில் இரட்டைப்படையான காய்களைப் பரப்பவும். தழுதத்திற்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு. அந்தக் காய்கள் விழிதகம் என்ற மரத்தால் செய்யப்பட்டவாயிருக்கவேண்டும்.

குயட்காஸாவயவதூஸீலா தீவிதாரவூாரி || கந ||

த்விஜாதிகளாயும், தரவ்ய விஷயத்தில் சுத்தர்களாயும், ஸத்ய சீலர்களாயுமிருப்பவர்களே தழுதத்தில் ஸம்பந்தப்படவேண்டும்.

குயாயமுறைணம் நூத்தீதவாதிதூணீதி ராஜாயிதெ
ஹூாஞ்சு ந விசூஶாநு || கச ||

ஆயுதம் க்ரஹிப்பது, நரத்தனம், கீதம், வாத்யம் ஆகியவையும் ராஜாச்சரயமுள்ளவர்கள் தவிர மற்றவரிடம் இருக்கக்கூடாது. இது ராஜகார்யத்தில் மட்டும். ப்ரஜகளுக்கல்ல.

கேஷகீகூதூஜாயவூ விஷயே ஹாசீரணை வா தவை
ராயம் ந விசூதெ || கரு ||

எந்த ராஜாவினுடைய ராஜ்யத்தில், க்ராமத்திலோ, அரண்யத் திலோ திருடர்களின் பயம் இல்லையோ அந்த ராஜாவே ப்ரஜகளுக்கு கேஷம் செய்கிறவனுவான்.

இருபத்தைந்தாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இருபத்தாறுவது கண்டிகை.

ஐதூநாசிநாபரோபொயெந கேஷதூ விதூ விதூ விதூ வூ
வூணைஹூ யாஹட இநஞாநு மொகாநவிஜயதி || க ||

வேலைக்காரர்களுக்கு இடைஞ்சல் அல்லது சுரமம் ஏற்படாத வகையில் நிலத்தையும், பணத்தையும் ப்ராம்ஹணர்களுக்கு யோக்யதைக்கேற்றபடி தானம் செய்வதால் ராஜா சாச்வத பரலோகங்களை ஜயிக்கிறான்.

பூாஹணவூநுபஜிதீஷோணோ ராஜா பொ ஹநுதெ
தகீஹாநாதயாதுபொ யஜேஞ்சாஞ்சூக்ஷிணை உதி || 2 ||

திருடர்கள் கொண்டுபோன ப்ராம்ஹண ஸ்வத்துக்களைத் திருப்பி மீட்டுக்கொடுக்க ராஜா திருடர்களுடன் சண்டையிட நேர்ந்து அதில் ராஜா திருடர்களால் கொல்லப்பட்டால் அது யக்ஞம் போன்றது. அந்த யக்ஞம் ராஜாவின் ஆத்மாவை யூபமாக உடையது. அனந்த தக்ஷிணையுள்ளதென்று ச்லாகிக்கப்படுகிறது.

வனதெநாகெநு ஶாரா வாவாவாதாஃ புயோஜநெ யா
ஓவூநாஹநாதாஜி: || ஈ ||

ராஜா மட்டுமல்ல, வேறு எந்தச் சூர்களாயிருந்தாலும் ப்ராம்ஹண ஸ்வத்தைத் திருடர்களிடமிருந்து மீட்டுக்கொடுக்கும் தர்ம யுத்தத்தில் கொல்லுப்பட்டுப்போய், சரீர த்யாகம் செய்தால் அவர்களுக்கும் முன் ஸ-உத்ரத்தில் சொல்லிய யஜ்ஞ பலனுண்டு.

ஹாஹீஷா நாஹாஷா வாய-ாநு ஶாஹீநு ஹதாஸ் ராநு
புஜாஹாவுபை நிதி ஒருாக : || ஈ ||

க்ராமங்களிலும், நகரங்களிலும் ப்ரஜைகளின் நடத்தையை மேற்பார்வையிட்டுப் பாதுகாக்க ஆர்யர்களாயும், சுத்தர்களாயும், ஸத்யசீலர்களாயுமுள்ளவர்களை வலிக்கச் செய்யவேண்டும்.

தெஷாம் வாரா-ஷாஹாஸ்யா ஹ-ணா வனவ ஹாஃ: || ஈ ||

மேற்கண்ட பாதுகாப்பாளர்களிடம் ப்ருத்யர்களாக வேலை பார்க்கும் மனிதர்களும் ஸத்யசீலத்வாதி குணமுள்ளவர்களா யிருக்கவேண்டும்.

ஹவ-தொயோஜநெ நாஹா தஹாஹீநா ராகாஜி: || ஈ ||

நகரத்தைச் சுற்றி எல்லாத் திக்குகளிலும் ஒரு யோஜனை தூரம் திருடர்கள் உள்புகாமல் காவல் புரியவேண்டும்.

கெநாஹோ ஹாஹீஹாஃ: || ஈ ||

க்ராமங்களைச் சுற்றிலும் ஒரு க்ரோச தூரம் காவல் இருக்க வேண்டும்.

தது யநாவாதாகெ தெஹூக புதிதாவாஜி: || ஈ ||

கீழ்ச்சொன்ன நகர க்ராம பாதுகாப்பு எல்லைக்குள் திருட்டுப் போனால் அந்த வஸ்துவானது அந்தக் காவலாளிகளால் கொடுப்ப வேண்டும். ராஜாவே அவர்களிடமிருந்து வஸ-உவித்துக்கொடுக்க வேண்டுமென்றபடி. இது அஜாக்ரதை விடுமை.

யாடிடூங் ஶாதுவைஹாரபெசை ॥ கூ ॥

வ்யாபாரிகளிடமிருந்து இருபதில் ஒரு பாகத்தைச் சல்கமாக, வரியாக, அதிகாரிகளைக் கொண்டு வஸ-லிலிக்கவும். (வாங்கவும்) ககரங் பெனாதியஃ ॥ கங் ॥

வேதாத்யயனம் செய்தவர்கள் சிரோத்ரியர்கள், அவர்கள் வரி செலுத்தவேண்டியதில்லை. அவர்களுக்கு வரி கிடையாது.

வை-வண-டாநாம் வ ஷீயஃ ॥ கக ॥

எல்லா வர்ணங்களைச் சேர்ந்த ஸ்த்ரீகளும் வரி செலுத்த வேண்டியதில்லை. அவர்களுக்கு வரி கிடையாது.

கா-ஈாராஶு பூ-ஷீஞ்செந்ஹஸ் ॥ கஉ ॥

யெளவந் சின்னம் ஏற்படாத குமாரர்களும் (சிறுவர்களும்) வரி விதிக்கத்தக்கவர்களல்ல. (மேஜராகாதவர்கள்)

யெ வ விடூய-டா வலங்கி ॥ கங் ॥

குருகுலாதிகளில் வித்யாப்யாஸாதி கார்யங்களுக்காக வலிப் பவர்களுக்கும் வரி விதிக்கக்கடாது.

தவவிநஶ யெ ய-டூபராஃ ॥ கச ॥

நித்ய நைமித்திக தர்மங்களை அநஷ்டிக்கும் தபஸ்வி களுக்கும் வரி கிடையாது.

ஶ-ஷி-உ-ஶு வாநாவநெங்கூ ॥ கநு ॥

கால் சோதி த்துவிடும் தொழிலிலுள்ள சூத்ரங்களும் வரி விதிக்கத்தக்கவனல்ல.

சாயு-ஈ-கவூயிராரோஹாவிட்டாஶு ॥ கஷ் ॥

கண் இல்லாதவன், ஊமை, காது செவிடானவன், ரோகங்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவன் இவர்களுக்கும் வரி கிடையாது.

காது செவிடானதால் ஜீவிக்க முடியாதவன் என்று கொள்ளவும்.

யெ வுய-டா சூவுவாரிஹு-தெவூஃ ॥ கன ॥

த்ரவ்யம் வைத்துக்கொள்வதில் ப்ரயோஜநமோ, அதிகாரமோ இல்லாதவர்களான ஸந்யாஸி போன்றவர்களுக்கும் வரி கிடையாது.

சுலை-ஈவை-ஈவ-ஷிலை-ஷுதொ ய-வா வாநாராதா-ஷுவி
ஶநு கா-ஈார்சீ வா வாநா பொ-ஷுஃ ॥ கஷ ॥

பரஸ்த்ரீகளோ, விவாஹமாகாத குமாரிகளோ கூடியுள்ள இடத்தில் யுவாவான புருஷன் அலங்காரம் செய்துகொண்டு அபுத்தி நூர்வமாக ப்ரவேசித்தால் அவனை வாக்கினால் தடை செய்ய வேண்டும். “இவ்விடம் ப்ரவேசிக்கக்கூடாது. ஸ்த்ரீகள் இருக்கிறார்கள்” என்று வாயால் தடுக்கவும்.

வூஜிவாசுவடை தா உஷாவூதாவோ ஒண்டு || ககை ||

அந்த இடத்தில் புத்திபூர்வகமாகக் கெட்ட அபிப்ராயத் துடன் ப்ரவேசித்தால் குற்றத்திற்கேற்ப அவனைத் தண்டிக்கவும்.

வாஞ்சிவாகெத வூதீதீ ஶிராதெஉநாநா வாவூதிணைஸு || 20 ||

ஸ்த்ரீ ஸமூஹத்தில் கெட்ட எண்ணத்துடன் நுழைந்து ஸ்த்ரீ கருடன் சேர்க்கையும் செய்தால் வருஷனத்துடன் ஆண் குறியைச் சேதிப்பது அவனுக்குத் தண்டனை.

காாரையாமோ தா ஷாநாநாநாய நாஸு || 21 ||

விவாஹமாகாத குமாரியைப் புணர்ந்தால் அவனுடைய ஸர்வ ஸ்வத்துக்களையும் பறிமுதல் செய்து அவனையும் தேசத்தை விட்டு விரட்டவேண்டும். இது தண்டனை.

சுய ஹருதீ ராஜூ || 22 ||

யுவாவால் கெடுக்கப்பட்ட அந்தப் பரஸ்த்ரீயும், குமாரியும் ராஜாவால்காப்பாற்றப்படவேண்டியவர்கள். ப்ரஷ்டையாகப்போன அவ்விருவரையும் ஆஹாராதிகளால் ராஜாங்கம் காப்பாற்றவேண்டுமென்று கருத்து.

ராகஷஸு வாத உஷாவடை செலியாநாக || 23 ||

இதன் பிறகு மறுபடி அந்த ஸ்த்ரீகளுடன் பரபுருஷன் மைதுஞ்சிகள் செய்யாமல் ராஜா பாதுகாக்கவேண்டும்.

நிவெடாஹாபாபைதா ஷாலிசெஷாஒவவூஜெசை || 24 ||

ராஜாவிடம் பாதுகாப்பிலுள்ள அந்த ஸ்த்ரீகள் ப்ராயர்ச்சித்தம் செய்துகொள்ள ஸம்மதித்தால், அந்த ஸ்த்ரீகளின் பாத்யஸ்தர்களிடம் அவர்களை ராஜா விட்டுவிடவேண்டும்.

இருபத்தாறுவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவதுகண்டிகை.

21-25
21-25

உரிதெ யாவாரா யீடாசி வூஷாநும் ॥ க ॥

ப்ராய்சித்தமானது செய்யப்பட்டபின் முன்போல் தர்மா சரணத்தில் அவர்களுக்கு ஸம்பந்தமுண்டு.

வெஹாதுவாந்யாம் ந வெஹாவூஶீஷக்ஷீத ॥ உ ॥

யுகாந்தரத்திலிருந்த நியோகத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. பிள்ளையில்லாத ஸ்த்ரீயை வேறு கோத்ரக்காரர்களுக்கு நியோகம் செய்யக்கூடாது. அவள் ஸ்தானத்திலிருப்பவளாகையால்.

காமாய ஹி ஸ்தீ பூஷியத உதாவதிஶாங்கி ॥ ந ॥

அந்தக் குலம் நீடிப்பதற்காகவல்லவோ நியோகம் செய்யப் படுகிறது என்று தர்மக்ஞர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆகையால் அந்ய கோத்ரிக்கு நியோகம் செய்யக்கூடாது.

தாநியாயாவைடுஏஶிபுதிவெஞ்சு ॥ ச ॥

மேற்கண்டமாதிரி நியோகம் செய்வதைத் துவிக்கிறார். அந்த நியோக கார்யமானது விசேஷமாகத் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இக்காலத்தியவர்களுக்கு இந்திய தளர்பல்யம் காரணமாக.

கவிஶிவதி ஹி பாகவம் பாணே ॥ ரு ॥

ஸ்தானத்தில் நியோகமென்பதும் கூடாது. அக்கி ஸாக்ஷிகமாக ஒருவன் ஸ்த்ரீயின் கையைப் பிடித்திருக்கையில் மறு படியும் அந்த ஸ்த்ரீயின் பாணியைப் பிடிப்பவன் ஸ்தானத்ரனு பிருந்தாலும் அது பிறநுடைய பாணிதானே?

தாநிக்கு ஹி வழா பாநாஶபொநாகக் ॥ சூ ॥

முதலில் பாணிக்ரஹணம் செய்த பர்த்தாவையோ, பார்யையையோ பரஸ்பரம் அதிக்ரமித்தால் இருவருக்கும் நரகம் உண்டு.

நியாராஶணோ ஹி வஷ்டியாநலாஷய வனவீராஶ ணா உவதுாக ॥ எ ॥

இந்தமாதிரி நியோக கார்யத்தால் உண்டாகும் ப்ரஜையை விட, தம்பதிகளுடைய பரஸ்பரநியமத்தால் உண்டாகும் ப்ரஜையே உயர்ந்த கேஷமகரமானதல்லவா?

நாஸா சூயடூஷா-அக்ராயாடி ॥ அ ॥

சுத்ர ஸ்த்ரீயிடம் ஸம்ஸர்க்கம் செய்யும் ஆர்யன் = த்ரைவர்ணி கன் அரசனால் ராஜ்யத்திலிருந்து ப்ரஷ்டம் செய்யப்படவேண்டியவன்.

வஜிரூ-அக்ரீ சூயடூஷாயாடி ॥ கூ ॥

த்ரைவர்ணிக ஸ்த்ரீயிடம் ஸம்ஸர்க்கம் செய்யும் சுத்ரன் வதம் செய்யத் தக்கவன். அரண்மனை முதலியவைகளில் காவலுக்கு வைக்கப்பட்ட சுத்ரன் விஷயம் இது.

ஆராம் வாஸா கஶாடையேச ॥ கா ॥

அந்தச் சுத்ரனுடைய பார்யையாயிருந்து வ்யபிசாரம் செய்த அந்த த்ரைவர்ணிக ஸ்த்ரீயையும் வ்ரத உபவாஸாதி நியமங்களால் கலேசப்படுத்தவேண்டும். இது அவளுக்குத் தண்டனை.

வைவண்டாயாஸிநாவ-அவாயாம் வகூகை வஹிபாதை பாஷி: வதகீதாவ-அவழிஶாஞி ॥ கக ॥

விவாஹமாகிப் பர்த்தா உள்ள ப்ராம்ஹனாதி வெர்ண ஸ்த்ரீயிடம் ஒரு தடவை மட்டும் ஸம்ஸர்க்கித்தவனுக்குப் பாதித்யம் நான்கில் ஒரு பாகம் உண்டு என்று தர்மக்ஞர்கள் உபதேசிக்கிறார்கள். அதாவது, மூன்று வர்ஷம் ப்ராயஸ்சித்தம் என்றபடி. முழுப் பாதித்யம் பன்னிரண்டு வர்ஷம் கொண்டது.

வனவழிஈாவை பாஷி: பாஷி: வாஷி: ॥ கஉ ॥

மறுபடியும் அந்தத் தோஷத்தைத் திருப்பிச் செய்தால் ஒவ்வொரு ப்ரவேசத்திலும் கால் கால் பாகம் பாதித்யம் ஏற்படும்.

• வதாயேடு வைவ-டி ॥ கந ॥

நான்காவது ப்ரவேசத்தில் முழுப் பதிதனுவான். நான்கு பாகங்களும் சேர்கின்றன.

ஐஹாவெஷாநாம் ஶா-அக்ரீ-வாயாய-டி யாவி-டக்கோகை-கூரா-ஶதி ॥ கச ॥

ஸ்வதர்மத்தை அநுஷ்டித்து வரும் த்ரைவர்ணிகளுன் ஆர்யனை விந்திக்கும் சுத்ரனுடைய ஜிஹ்வையைச் சேதிப்பது தண்டனை.

வாவி பயாி ஶயாயாஸிவந ஐ.தி வாகீவதொ ஒண்டாயநடி ॥

வார்த்தை, வழி, படுக்கை, ஆஸநம் ஆகியவைகளில் த்ரைவர்ணிகர்களுடன் ஸாம்யம் கொண்டாடுகிறவனுக்குத் தண்டத் தால் தாடனம் தண்டனை.

வாராஷ்டவயெ ஷையெ ஹதி ஹாநுாநு
வஜுஃ || ககு ||

சுத்ரன் மனிதனைக் கொன்றாலும், திருடினாலும், பிறருடைய
பூமியைப் பலாத்காரமாக அபறூரித்தாலும் அவனுடைய ஸ்வத்துக்
களைப் பறிமுதல் செய்து, பிறகு வதம் செய்யவும்.

ஏக்டாநிரொயபேதத்தோ ஹ்ராஹணவூ || கள ||

மேற்கண்ட தோஷங்களை ப்ராம்ஹணன் செய்தால் அவ்
னுடைய கண்களை யாவஜ்ஜீவம் பார்வைக்கு உபயோகமின்றித்
தகையவேண்டும். இது தண்டனை.

நியோதிகு திணுதநு வா ராஹவி வங்கையேச || கஅ ||

வர்ணுச்சரமாதி சாஸ்த்ரிய நியமங்களைப் புத்திபூர்வகமாக
ஒருவன் அதிக்ரமித்தால் அவனை ரஹஸ்யத்தில் விளங்கினால் கட்ட
வும். இம்மாதிரி வேறு சாஸ்த்ராதிக்ரமம் செய்கிறவனுக்கும் இந்தத்
தண்டனையே.

சுஹோவதெதுஃ || ககு ||

தன் தோஷத்தை ஒப்புக்கொண்டும், இனி இம்மாதிரி செய்வ
தில்லை யென்றும் ஒப்புக்கொள்ளும் வரையில் விளங்கு தண்டனை.

சஹோவதன நாஶுஃ || உஞ் ||

நீண்ட காலம் விளங்கு போட்டும் அவன் திருந்தாத பக்ஷத்
தில் தேசத்தைவிட்டு அவனை ப்ரஷ்டனுய்ச் செய்யவும்.

சுஹாய-ட சீசவிக் ஹாதகோ ராஜேதி தூணை ஹா
நுதூ வஜுாக || உக ||

குற்றம் செய்தவனுக்கு, ஆசார்யன், ருத்விக், ஸ்நாதகன்,
ராஜா ஆகியவர்கள் ரக்ஷகர்களாயிருந்து அவனைத் தண்டனையி
விருந்து விடுவிக்கலாம். அவன் மறுபடி குற்றம் செய்யாமல்
பார்த்துக்கொள்ளுவதாக அவர்கள் உறுதிமொழி கொடுத்தால்.
இந்தச் சலுகை வத தண்டனையில் கிடையாது.

இரண்டாவது ப்ரச்னத்தில் பத்தாவது படலம் முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இரண்டாவது ப்ரஸ்னம்—பதினேராவது படலம்.
இருபத்தெட்டாவது கண்டிகை.

கௌஷாங் பர்சியூதோநாஹாவாக மதாஹாவெ
யவூசியூதோ ஹாவி தாவுஹாயடி ॥ க ॥

எவன் ஒருவன் பிறருடைய வயலை க்ருஷி செய்வதாக ஒப்புக் கொண்டும், குத்தகைக்கு வாங்கிக்கொண்டும், க்ருஷி யை ஒழுங் காகச் செய்யாமலும், அதனால் க்ருஷி ஸரியாகப் பலிக்காமல் போகும்படியும் செய்துவிட்டானே; அவன் தனிகணு க்ருஷிகளை யிருந்தால், அதில் விளையக்கூடிய பலனை அவனிடமிருந்து ராஜாவை—மிலிக்கவேண்டும் அதை நிலச் சொந்தக்காரனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

குவனிநி கீநாஸஹூ கைநூதூவெ தணதாயநடி ॥ 2 ॥

கர்ஷகன் தனமில்லாமலோ, அல்லது பராதீன நிர்ப்பந்தாதி களாலோ கர்மந்பாலம், அதாவது வேலை நிறுத்தீம் செய்தால், அப்போது அவனுக்குத் தண்டத்தால் அடிப்பது மாத்ரமே தண்டனை. முன் ஸ-அத்ரத்தில் சொல்லியது கிடையாது.

தயா பூராவை ॥ ந ॥

பசு ரக்ஷணம் செய்யக் கடமைப்பட்ட வேலைக்காரனும் தனது வேலையைச் செய்யாவிட்டால் அவனுக்கும் தண்டதாடனம் தண்டனை.

குவரொயநா வாவூ பூரா-நாடி ॥ ச ॥

அவனிடம் ரக்ஷனூர்த்தமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த பசக்களையும் திருப்பி அவனிடமிருந்து அபற்றித்துவிடவும்.

ஹிகா வுஜிலாதி நி கூரட்டுபைசு பூரா-நாதீவாதபைசு ॥ ஞ ॥

கொட்டிலில் கட்டப்பட்டிருந்த பசக்கள் அதைவிட்டுக் கிளம்பி பயிர் முதலீயவைகளை மேய்ந்தால் அவைகளை ராஜபுருஷனே, அல்லது நஷ்டமடைந்தவனே கட்டிப்போட்டு சரமப் படுத்தலாம்.

ஆனால் அதிகமாக ஹிம்லிக்கக்கூடாது. அடித்தோ, கட்டிப் போட்டோ.

குவரா-ஜூ பூரா-நார்ஜென நாஸாதெ வா ஹூதிஹூ
ரவையூ-ஜெசு ॥ ச ॥

பசுக்களை ரகஷிக்க ஒப்பிய வேலைக்காரன் அவைகளை இறக்கும் படியோ, சோராதிகள் கொண்டுபோகும்படியோ அலக்ஷ்யமா யிருந்தால் அவன் அந்தப் பசுவின் யஜமானனுக்கு நஷ்டசாகத் தனது பசுக்களைக் கொடுக்கவேண்டும். பசு இல்லாவிட்டால் அதன் க்ரயம் கொடுக்கவும்.

பூதாநாதரண்டு பஶா-அ-நாத-ப-ஷா-நா-உ-ப-வி-நா-நா-
கீ-நீ-ப ஹா-தி-ஹூ-ா-வ-வ-ஸ-ா-ஜ-க- || எ ||

பசுக்களின் சொந்தக்காரர்கள் தங்கள் பசுக்களை ரகஷகளில்லா மல் தனியாகக் காட்டில் தவறுதலாக விட்டுவிட்டால் அந்தக் காட்டு ரகஷகர் அந்தப் பசுக்களை க்ராமத்திற்குக் கொண்டுவந்து சொந்தக் காரர் வசம் விடவேண்டும்.

வ-ந-ஃ பூதா-த ஹ-க-ந-வ-ர-ா-ஜ- || அ ||

மறுபடியும் அதேமாதிரி தவறுதல் செய்து காட்டில் பசுக்களை மேயவிட்டால் காட்டு அதிகாரி அந்தப் பசுக்களை ஒருதடவை கட்டிவைத்துவிட்டுப் பிறகு சொந்தக்காரனிடம் கொண்டுபோய் விடவும்.

த-த உ-ங-க-ந ந ஹ-அ-க-ஷ-க- || க- ||

இரண்டு தடவைக்குமேல் மறுபடி அப்படிச் செய்தால் பிறகு தாக்ஷிண்யம் பார்க்கவேண்டியதில்லை. திருப்பிச் சொந்தக்காரனிடம் காட்டு அதிகாரி ஒப்புவிக்கக்கடமையில்லாதவன்.

வ-ர-வ-ர-ந-ஹ ஹ-வ-ந-ா-நா-நா-ந வ-ன-ய-ய-ா-க-க- ஹ-அ-க- ஹ- ||

விறகு, ஜலம், கிழங்கு, புஷ்பம், பழம், சந்தனம், புல், சாகம் ஆகிய வஸ்துக்களைப் பிறருடையது என்று அறியாமல் ஒருவன் எடுத்துவிட்டால் அவனை ராஜபுருஷன், அதாவது ரகஷனுதிகாரி, நிஷ்டரமான வார்த்தைகளால் அகட்டவேண்டும். அதுவே தண்டனை.

வ-இ-ந-ா-வ-ஷ-ா வ-ா-வ-ஸ-ஸ- || வ-ர-வ-ர-இ-ஶ-ா-வ-ஷ-ா-ந-ா- || க- ||

மேற்கண்ட வஸ்துக்கள் பிறருடையவை என்று தெரிந்தும், அவைகளை அபறைத்தால், அபறைப்பவனுடைய வஸ்தரத்தைப் பிடுங்கிவிடவேண்டும். இது தண்டனை.

சுங்காலில் காசிசூகெ தயா பூனைஸங்கையே ஹொஜாநோ
ஒநாநால் || கடல் ||

மேற்கண்ட வஸ்துக்களை ப்ரான்னபாயாதி ஆபத்காலத்தில்
புத்திபூர்வகமாக எடுத்தாலும் தண்டனை கிடையாது. அப்படியே
போஜனத்தையும் ஆபத்காலத்தில் அபஹரிப்பவனுக்கும் தண்டனை
கிடையாது.

பூஷை நிலிதே உண்ணக்கூணி ராஜாநலீநால் ஸ்ரூபாதி || கந ||

தண்டனை செய்ய நிமித்தம் ஏற்பட்டிருந்தும், அரசன் தயை
யாலோ, அர்த்த லாபாதி காரணத்தாலோ தண்டனையை ப்ர
யோகிக்காவிட்டால் அந்தப் பாபமானது அரசனையே சேரும்.

இருபத்தெட்டாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது கண்டிகை.

பூபொஜியிதா ஓஞா கூதை-தீ வூஷ-நாகமையெலுஷ்டா
கூசை-வூஷா ஹாநிநால் || க ||

ஸ்வர்க்காதி நல்ல பலனுள்ள கார்யத்திலோ, நரகாதி தோஷ
முள்ள கெட்ட கார்யத்திலோ, ஏவுகிறவன், ஆமோதிப்பவன்,
நேரில் செய்கிறவன் ஆகியவர்கள் ஸமபாகமுள்ளவர்கள்.

பொ ஹ-அப சூஷதெ தவாநிநு மாவிரெஷாஷி || 2 ||

மேற்கண்ட நல்ல, கெட்ட கார்யங்களில் மேற்கண்டவர்
எவர் அதிகம் ஸம்பந்தப்படுகிறாரோ அவருக்கு அதிகமான
ஸாக்ருத துஷ்கருத பலன் ஏற்படும்.

காட்டாவிநள யநஹூபாதெ ||

குடும்ப தனத்திற்குக் குடும்பத் தலைவர்களான தம்பதிகள்
அதிகாரிகள்.

தபொராநாலைதெருங்வி தசிதெஷாநு || ச ||

அந்தத் தயபதிகளுடைய அநுமதியிருந்தால் இதரர்களும்
அவர்களுடைய ஸ்தித கார்யங்களில் ப்ரவருத்திக்கலாம். த்ரவ்ய
விசியோகாதிகளில்.

விவாதே விசூரிஜநவூபனா வழிசா சீயாவிநொ
யசீடுவை நிவாதிநா : ८]

கொடுக்கல் வாங்கல் விஷயமான விவாதத்தில், வேதாத்யயன சாஸ்த்ரக்ஞானதி வித்தையுள்ளவர்களும், நல்ல குலத்தில் பிறங்க வர்களும், வயது சென்றவர்களும், ஊஹாபோஹ குசலரான மேதாவிகளும், வர்ணச்சரமாதி தர்மங்களில் தவறு செய்யாத அநுஷ்டாதாக்களுமான பெரியோர்கள் நிர்ணயம் சொல்லுகிறவர் களாக இருக்கவேண்டும்.

வலேஷ விழைதோ செலவெநதி விவிது] சூ]

தீர்ப்புச் சொல்லுகிறவர்களுக்கு ஸந்தேஹும் ஏற்படுமிடத்தில் அநுமானத்தினுலும், ஸத்யம், சபதம் வாங்குதல், அக்ஞிஸ்பர்சம், முன் பின் விருத்தமான பேச்சு ஆகியவைகளைக்கொண்டு ஸந்தேஹத்தைப் போக்கி ந்யாயத்தை நிர்ணயித்துக் கூறவேண்டும்.

வாணூரை பூதாநாவிஜீவாரைதே ராஜவது]
ஈயதும் ஷாவுபுவு ஷவுதாநாதை தீவுவுவதும் பூந
லூ சுபாகு] எ]

ஸாக்ஷயம் சொல்லுகிறவனுக்கு நியமம் கூறப்படுகிறது. ராஜாவோ, அல்லது ராஜ புருஷர்களான ஜட்ஜாக்ளோ உள்ள ஸபையில், சபதினத்தில், காலையில் அக்ஞியை ஜ்வலிக்கச்செய்து, அதன் ஸமீபத்தில் தீர்த்தத்தை வைத்துக்கொண்டு, வாதி, ப்ரதி வாதி இரு தரப்பினருக்கும், ஸாக்ஷி தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டு, எல்லோரும் அங்கீகரித்த பின் (ஜட்ஜ உள்பட) முக்ய ஸாக்ஷியானவன், கேட்ட கேள்விக்கு ஸத்யமான பதிலைக் கூற வேண்டும். தான் அறிந்ததை மறைக்காமல்.

கநாதே ராஜா அணும் பூண்பெசு] அ]

ஸாக்ஷி, பொய் சொல்லுவதாக ரூஜாவானால் ராஜர் அந்த ஸாக்ஷிக்குத் தண்டனை விதிக்கவேண்டும்.

நரகஸாதுராயிக்ஷஸாபாபாயே] சூ]

பொய் சொன்ன ஸாக்ஷிக்கு ராஜ தண்டனை தவிர பர லோகத்தில் நரகமும் அதிகப்படியான தண்டனை.

வைதூவுமாது ஷவுதூஷுதுபூஶாவா அ] சா]

ஸாக்ஷி ஸத்யம் சொன்னால் அவனுக்குப் பரலோகத்தில் ஸ்வர்க்கமும், இஹலோகத்தில் ஸர்வ ப்ரராணி ப்ரசம்னையும் ஏற்படும்.

வூ நிவூ யா விழூ தீவ்தா ஶாதேஷ்வா ஹ || கக ||

ஸ்த்ரீகளிடமும், சூத்ரர்களிடமும் உள்ள வித்யை, அதாவது ஸமயாசார பரம்பராக்ஞானமானது முடிவானது. தர்ம ஸங்கேதமு மூள்ளவிடங்களில் ஸ்த்ரீ சூத்ரர்கள் பரம்பரையாக அறிந்துள்ள வழக்கமே முடிவானது.

குயவட்டணவஸு வெஷவஸு ஶொஷ ஒதுபாதிஶாந்தி || கட ||

ஸ்த்ரீகளும், சூத்ரர்களும் அறிந்துள்ள சில ஆசார ஸம்ப்ரதாய ஸங்கேதங்கள் அதர்வ வேதத்தின் சேஷமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள் சொல்லும் பழக்க வழக்கங்கள் உபாதேயங்களே.

கூறு ரா யடிவேஸௌவிவேஸௌரீதநந | யக்ஷணகாரீதாத
வேஸௌபவுதெ || கந ||

உபதேசம், அல்லது விதியால் மட்டும் தர்மத்தை அறிந்து அனுஷ்டிப்பது சரமம். ஆகையால் அது லக்ஷணத்தால், ஆசாரத்தால், அறிந்து முடிவு செய்யத்தக்கது.

தது யக்ஷணடு—வைவடிஜநபதெஷ்காஞ்வேஸௌஹித ஓர
யடாணாம் வுதீம் வைவீநிதாநாம் வுஜிராநா ஓதுவதா
கிரொமாபாநா இநாமலிகாநாம் வுதுவாழுபாரும் வைஜீத |
வனவகிரங்கள் தொகாவனிஜீதி || கச ||

அதில் லக்ஷணம், அதாவது சிஷ்டர்களின் ஆசாரம், எப்படியெனில் சொல்லப்படுகிறது.

(இந்த ஸ-உத்ரம் முதல் ப்ரஸ்னம் 7-ஆவது படலம் 8-ஆவது ஸ-உத்ரமாக அங்கும் படிக்கப்பட்டுள்ளது. அதையே இங்கே திருப்பிப் படித்திருப்பதால் இதன் அர்த்தம் அங்கே சொல்லப் பட்டிருப்பதைப் பார்க்கவும்.)

ஶ்ரீ ஸுவஸ்வாதவனை-ஸுஶா யதி-ரொட்டாநு பூதீயாதி
தெஞ்க ஒதெஞ்கெ || கரு ||

சுவஹங்பைஹவித்து ஸ்ரீதா யதி-ஸா-து ஸாவடு ||

இந்தக் தர்ம ஸ-அத்ரத்தில் இரண்டு ப்ரப்ரங்கங்களிலும் சொல்லப்பட்ட ஸமயாசார தர்மங்கள் தவிர இன்னும் சில தர்ம சேஷங்களை ஸ்த்ரீகளிடமிருந்தும், எல்லா வர்ணத்தார்களிடமிருந்தும் அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று சில ருஷிகள் சொல்லுகிறார்கள். அந்தந்த ஜாதி, குல தர்மங்களுட்ட, தேச தர்மங்களுட்ட ஸ்த்ரீகளிடம் அதிகமாக சரத்தையுடன் காப்பாற்றப்பட்டு வருகிற படியால் அவர்கள் கூறும் பழக்க வழக்கங்களையும் அந்தந்த வகுப்பார் ஸமயாசார தர்மமாக மதிக்கவேண்டுமென்றபடி.

இரண்டாவது ப்ரப்ரங்கந்தில் பதினேராவது படலம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது கண்டிகை முற்றிற்று.

இரண்டாவது ப்ரப்ரங்கமும் முற்றிற்று.

ஆபஸ்தம்ப தர்மஸ-அத்ரம் முற்றிற்று.

சுபாம்.